

ปัจจัยที่ทำให้เด็กหญิงเป็นโสเภณี : ศึกษากรณีสถานบันเทิงย่านรอยัล ซิตี อเวนิว กรุงเทพมหานคร

ร้อยตำรวจโท จักร จุลกะรัตน์

สถาบันวิทยบริการ

จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต

สาขาวิชาสังคมวิทยา ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ปีการศึกษา 2547

ISBN 974-17-6458-8

ลิขสิทธิ์ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

FACTORS CAUSING GIRLS TO BE CHILD PROSTITUTES:
A CASE STUDY OF ROYAL CITY AVENUE (RCA), BANGKOK METROPOLIS

Police Lieutenant Chak Chulkarat

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

A Thesis Submitted in Partial Fulfilment of the Requirements

For the Degree of Master of Arts in Sociology

Department of Sociology and Anthropology

Faculty of Polical Science

Chulalongkorn University

Academic Year 2004

หัวข้อวิทยานิพนธ์ ปัจจัยที่ทำให้เด็กหญิงเป็นโสดาณีสึกษากรณี สถานบันเทียงยาน รอยัล
 ซิตี อเวนิว กรุงเทพมหานคร
 โดย ร้อยตำรวจโท จักร จุลกะรัตน์
 สาขาวิชา สังคมวิทยา
 อาจารย์ที่ปรึกษา รองศาสตราจารย์ ดร.งามพิศ สัตย์สงวน

คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย อนุมัติให้บัณฑิตวิทยาลัยเป็นส่วนหนึ่ง
 ของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาโทมหาบัณฑิต

..... คณบดีคณะรัฐศาสตร์
 (ศาสตราจารย์ ดร.อมรา พงศาพิชญ์)

คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์

..... ประธานกรรมการ
 (รองศาสตราจารย์ประสิทธิ์ สวาสต์ญาติ)

..... อาจารย์ที่ปรึกษา
 (รองศาสตราจารย์ ดร.งามพิศ สัตย์สงวน)

..... กรรมการ
 (รองศาสตราจารย์ สุพัตรา สุภาพ)

ร้อยตำรวจโท จักร จุกะรัตน์ : ปัจจัยที่ทำให้เด็กเป็นโสเภณี ศึกษาเฉพาะกรณีสถานบันเทิง
ย่านรอยัล ซิตี อเวนิว กรุงเทพมหานคร (FACTORS CAUSING GIRLS TO BE CHILD
PROSTITUTES : A CASE STUDY OF ROYAL CITY AVENUE (RCA), BANGKOK
METROPOLIS.) อาจารย์ที่ปรึกษา : รองศาสตราจารย์ ดร.งามพิศ สัตย์สงวน, จำนวน
239 หน้า ISBN 974-17-6458-8

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาและทำความเข้าใจปัจจัยที่ทำให้เด็กหญิงหันไป
ประกอบอาชีพโสเภณี โดยเน้นศึกษาโสเภณีเด็กที่อายุไม่เกิน 18 ปี ที่มีการค้าบริการทางเพศด้วย
ตัวเองย่านอาร์ ซี เอ สำหรับระเบียบวิธีวิจัยใช้วิธีการวิจัยทางมานุษยวิทยาและใช้เทคนิควิจัย
การสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วมในสถานบันเทิงยามค่ำคีนย่านถนน อาร์ ซี เอ และการสัมภาษณ์
เจาะลึกโสเภณีเด็กจำนวน 10 ราย เป็นหลัก

จากการศึกษาพบว่า กรณีศึกษามากกว่าครึ่งมีอายุมากกว่า 15 ปี และมีการศึกษาสูง ทั้งนี้
ปัจจัยที่ทำให้เด็กเป็นโสเภณีนั้น มีการตั้งสมมุติฐานดังนี้

1. สภาพทางเศรษฐกิจที่ไม่ดีของครอบครัว มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
2. เด็กที่อยู่ในสภาพครอบครัวที่แตกแยก มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
3. พฤติกรรมของเด็กที่มีเพศสัมพันธ์มาก่อน มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
4. การยึดติดกับวัตถุนิยม มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
5. การคาดหวังจากรายได้ มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

ผลวิจัยพบว่า ปัจจัยทั้ง 5 เป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กตัดสินใจค้าประเวณี อย่างไรก็ตาม แต่ละคน
ให้น้ำหนักของแต่ละปัจจัยแตกต่างกัน ขึ้นอยู่กับภูมิหลังและทัศนคติ แต่ส่วนมากให้น้ำหนักกับค่านิยม
เชิงวัตถุและการได้มาซึ่งรายได้ที่มากขึ้น ผลวิจัยยังพบว่า ทุกรายเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศมาก่อน
ตัดสินใจค้าประเวณีและมีทัศนคติที่ดีต่อการมีเพศสัมพันธ์

นอกจากนี้ยังพบว่า แหล่งท่องเที่ยวยามค่ำคีนที่อาร์ ซี เอ ที่ประกอบด้วยการดื่มสุรา การใช้สาร
เสพติดและการมีความเพศสัมพันธ์มีลักษณะที่เชิญชวนให้เด็กค้าบริการทางเพศ

ภาควิชา สังคมวิทยาและมานุษยวิทยา

ลายมือชื่อนิสิต _____

สาขาวิชา สังคมวิทยา _____

ลายมือชื่ออาจารย์ที่ปรึกษา _____

ปีการศึกษา 2547 _____

448 11903 24 : MAJOR SOCIOLOGY AND ANTHROPOLOGY

KEY WORD : CHILDRED / CHILD PROSTITUTE / PROSTITUTION / BANGKOK

POLICE LIEUTENANT CHAK CHULKARAT : FACTORS CAUSING GIRLS TO BECOME CHILD PROSTITUTES : A CASE STYDY OF ROYAL CITY AVENUE (R.C.A.), BANGOKO METROPOLIS. THESIS ADVISOR: ASSOC. PROF.NGAMPIT SATSANGUAN, Ph.D. 215 pp. ISBN 974-17-6458-8

This research is aimed at studying factors causing girls to become child prostitutes, emphasizing on the study of child prostitutes under fifteen engage in prostitution in R.C.A. area. Anthropological field work is applied in this research, mainly with participant observation in R.C.A. evening entertainment area and in-depth interview of 10 studied subjects.

It is found that half of the studied subjects are over fifteen and are highly educated. Factors causing girls to become child prostitutes put forwards as hypotheses are as follows.

1. Poor economic condition of the family causes girls to become child prostitutes.
2. Living in a divorced family causes girls to become child prostitutes.
3. Having had sexual intercourse causes girls to become child prostitutes.
4. Being indulged in materialism causes girls to become child prostitutes.
5. Expectation of income causes girls to become child prostitutes.

The result of the research shows that all the above mentioned factors cause girls to become child prostitutes. However, priority given to the causing factors varies according to the back ground and viewpoints of particular girls. Yet, most of the girls would rather lay great emphasis on materialist value and more income. The result of the research shows further that all of the studied subjects had sex before engaging in prostitution and having positive attitude to sexual intercourse. Moreover, R.C.A. evening entertainment area with alcohol drinking, drugs using, and sexual intercourse, induces girls to engage in prostitution.

Department Sociology and Anthropology

Student's signature _____

Field of study Sociology

Advisor's signature _____

Academic year 2004

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงมาได้ฉันนี่ยากจะขอบคุณหลายท่านที่ให้ความช่วยเหลือทั้ง แนะนำผลักดันให้เกิดความพยายามและประสบความสำเร็จในที่สุด

ท่านที่จะขาดไม่ได้ท่านแรกที่ยากจะกล่าวขอบคุณอย่างสูงคือ ยากขอขอบคุณท่านอาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ฉบับนี้รองศาสตราจารย์ ดร.งามพิศ สัตย์สงวน ที่แนะนำให้ความรู้เชิงวิชาการมากมาย รวมทั้งจุดประกายความคิดและข้อเสนอแนะให้เสมอ และเป็นผู้ที่คอยให้กำลังใจและความช่วยเหลือต่าง ๆ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา ท่านต่อมาคือ รองศาสตราจารย์ สุพัตรา สุภาพ กรรมการที่ปรึกษาร่วม รองศาสตราจารย์ ประสิทธิ์ สวัสดิ์ญาติ ประธานกรรมการ และอาจารย์ฐิติยา เพชรมณี ที่กรุณาให้ความเมตตาแก่ผู้เขียน ติดตามทักท้วงในเชิงวิชาการและให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้มีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น

ขอขอบคุณน้องๆที่เป็นกรณีศึกษาและน้อง ๆ ที่เกี่ยวข้องอีกหลายคนที่ให้ความร่วมมือในการให้ข้อมูลมาตลอดหลายเดือน ไม่ว่าจะมาเป็นพนักงานในร้านต่างๆที่เข้าไปเก็บข้อมูลและน้อง ๆ ที่พบในร้านคนอื่น ๆ รวมไปถึงเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่สถานีตำรวจนครบาลมักกะสัน ที่คอยอำนวยความสะดวกเสมอเมื่อไปติดต่อ ข้อมูลในการศึกษาคั้งนี้คงจะไม่เรียบร้อยถูกต้องถ้าขาดความร่วมมือจากทุกคนที่กล่าวมา ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ร่วมรุ่นทุกคนที่คอยเตือน ปรึกษา ปรับทุกข์ พุดคุยกันมาตลอด รวมไปถึง เพื่อน ๆ ที่ทำงานที่ให้กำลังใจกันเสมอ และที่จะขาดไม่ได้คือ คุณพ่อ และคุณแม่ร่วมไปถึงทุกคนในบ้านที่คอยให้กำลังใจ ช่วยเหลือ และผลักดันให้ผู้เขียนทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วง และสุดท้ายนี้ขอขอบคุณบุคคลที่สามารถทำวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เกิดขึ้นได้คือ นางสาวพิชญา ศीलพิพัฒน์

ความชอบของวิทยานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบแต่ทุกท่านที่กล่าวมาข้างต้น ผู้เขียนขอโน้มรับในความผิดพลาดและบกพร่องที่เกิดขึ้นจากความอ่อนด้อยของผู้เขียนเองด้วยความเต็มใจยิ่ง

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ง
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	จ
กิตติกรรมประกาศ.....	ฉ
สารบัญ.....	ช
สารบัญตาราง.....	ญ
สารบัญภาพ.....	ฎ

บทที่

1	บทนำ.....	1
	ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย.....	1
	วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	9
	ขอบเขตของการวิจัย.....	9
	ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	9
2	แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	11
	แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องโสเภณีเด็กและโสเภณี.....	11
	ความหมายของโสเภณี.....	11
	ประวัติความเป็นมาของโสเภณี.....	12
	รูปแบบของขบวนการค้าประเวณี.....	17
	สิทธิเด็กที่ระบุในอนุสนธิสัญญาสิทธิเด็ก.....	28
	วัฒนธรรมย่อย.....	32
	ความเป็นตัวตน.....	33
	ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการวิจัย.....	34
	ทฤษฎีเสี่ยระเบียบทางสังคม.....	34
	ทฤษฎีภาวะไร้บรรทัดฐาน.....	35
	ทฤษฎีพฤติกรรมเบี่ยงเบน.....	41
	ทฤษฎีการกระทำทางสังคม.....	43
	แนวคิดเรื่องอิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมบุคคล.....	44

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง.....	47
งานวิจัยในประเทศ.....	47
งานวิจัยในต่างประเทศ.....	66
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	66
สมมติฐานที่ใช้ในการวิจัย.....	67
นิยามศัพท์ปฏิบัติการ.....	68
3 ระเบียบวิธีวิจัย.....	70
ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา.....	70
ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา.....	70
การรวบรวมข้อมูล.....	70
เทคนิควิจัย.....	71
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	72
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	73
4 โสเภณี โสเภณีเด็กและบริบทพื้นที่ อาร์ ซี เอ.....	75
สถานการณ์เกี่ยวกับโสเภณีในประเทศไทย.....	76
ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการค้าประเวณีในประเทศไทย.....	87
โสเภณีเด็กในปัจจุบัน.....	100
กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโสเภณี.....	112
5 การสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวสำคัญ.....	130
ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 1 ปิ่นวดี (นามสมมุติ) หรือ ปอย.....	130
ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 2 ราตรี. (นามสมมุติ) หรือ ผึ้ง.....	136
ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 3 มาลีวรรณ (นามสมมุติ) หรือ น้อย.....	141
ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 4 นลิน (นามสมมุติ) หรือ บุ่ง.....	145
ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 5 วาริรัตน์ (นามสมมุติ) หรือ ต้อย.....	148
ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 6 เขาวนุช (นามสมมุติ) หรือ น้อย.....	153
ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 7 นารีรัตน์ (นามสมมุติ) หรือ อ้อ.....	158

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 8 นัทรีย (นามสมมุติ) หรือ แนท	164
ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 9 มณินตรี (นามสมมุติ) หรือ นิด	169
ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 10 อินทรา (นามสมมุติ) หรือ อ้อย.....	174
6 การพิสูจน์สมมุติฐาน การอภิปรายผล และวิเคราะห์กรณีศึกษา.....	180
ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น.....	180
ส่วนที่ 2 การพิสูจน์สมมุติฐานและอภิปรายผล.....	185
2.1 การพิสูจน์สมมุติฐาน.....	185
2.2 อภิปรายผลการศึกษา.....	216
ส่วนที่ 3 วิเคราะห์กรณีศึกษาและบริบท.....	222
7 สรุปปัญหาที่เกิดขึ้นในการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	226
สรุปผลการวิจัย.....	226
ปัญหาที่เกิดขึ้นในการวิจัย.....	230
ข้อเสนอแนะ.....	232
รายการอ้างอิง.....	233
ภาคผนวก.....	241
ภาคผนวก ก.....	242
แบบสอบถามประกอบการสัมภาษณ์.....	242
ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์.....	242

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญภาพ

ภาพที่		หน้า
1	ลำดับอิทธิพลของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล.....	45
2	ลำดับความห่างและระดับชั้นของอิทธิพลของปัจจัยระดับต่างๆ ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล.....	46
3	กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	67
4	แผนที่ย่าน RCA.....	124
5	RCA ยามค่ำคืน เมื่อเมษายน 2547.....	125
6	RCA ยามค่ำคืน เมื่อมกราคม 2547.....	126
7	RCA ยามกลางวัน เมื่อพฤศจิกายน 2547.....	127
8	RCA ยามกลางวัน เมื่อพฤศจิกายน 2547.....	127
9	ป้ายถนน รอยัล ซิตี อเวนิว (royal city avenue).....	128

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สารบัญตาราง

ตารางที่		หน้า
1	ตารางแสดงความผิดตาม พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 เปรียบเทียบ 4 ปี.....	5
2	ตารางแสดงประมาณมูลค่าเพิ่มจากการค้าประเวณีในปีพ.ศ. 2543.....	6
3	ตาราง แสดงประเภทบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี.....	18
4	ตารางแสดงเวลาในการศึกษา.....	74
5	ตารางแสดงสาเหตุและกระบวนการเข้าสู่เพศพาณิชย์.....	109
6	ตารางแสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ.....	180
7	ตารางแสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกระดับการศึกษา.....	181
8	ตารางแสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภูมิภาค.....	182
9	ตารางแสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามที่พักในปัจจุบัน.....	183
10	ตารางแสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนคนที่กรณีศึกษา มีเพศสัมพันธ์ด้วยก่อนตัดสินใจประกอบอาชีพค้าประเวณีแบบแอบแฝง.....	184
11	ตารางแสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความคิดเห็นต่ออาชีพโสเภณี.....	184

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหาวิจัย

ความเป็นมาหรือต้นกำเนิดของ “ไสยเวทย์” นั้น ตามประวัติศาสตร์ได้ค้นพบว่าเริ่มมาตั้งแต่สมัยโบราณกาลมาแล้ว แต่อย่างไรก็ตามไสยเวทย์ในสมัยก่อนได้มีฐานะทางสังคมแตกต่างกับไสยเวทย์ในปัจจุบันอย่างสิ้นเชิง ไสยเวทย์ในสมัยก่อนจะได้รับการยกย่องในสังคมเพราะเกิดจากความเชื่อต่าง ๆ ทางศาสนา

ในยุโรปสมัยศตวรรษที่ 5 ก่อนคริสต์ศักราช หญิงสาวชาวบาบิโลเนียน (Babylonian) ผู้นับถือบูชาเจ้าแม่ลิลิตต้า (Lylitta) ถือว่าการอุทิศตนโดยการให้ผู้ชายทำประเวณีนั้นเป็นการบูชาพระเจ้าอย่างหนึ่ง ซึ่งมีเกียรติและได้รับการยกย่อง โดยการเข้าพิธีอุทิศตนผู้หญิงต้องเข้ามานั่งที่โบสถ์เพื่อให้ชายเปลกหน้าเล็กน้อย ฝ่ายหญิงจะปฏิเสธชายใดไม่ได้ และการที่ผู้ชายให้เงินแก่หญิงผู้อุทิศตน หญิงผู้นั้นจะต้องมอบเงินให้เป็นการบำรุงการกุศลทางศาสนาต่อไป ซึ่งเช่นเดียวกับสมัยกรีกและโรมันโบราณที่มีหญิงทำพิธีกรรมทางศาสนาโดยการทำประเวณีกับชายโดยไม่เลือกหน้า เพราะถือว่าได้บุญ และได้รับการยกย่องสรรเสริญ แต่ในการนี้หญิงจะต้องไม่รับสินจ้างเป็นรางวัลส่วนตัวอย่างใด แต่หากมีการรับต้องนำทรัพย์สินนั้นมามอบให้แก่ศาสนาเพื่อเป็นการบำรุงศาสนา และเป็นการกุศลต่อตัวของผู้หญิงเอง นอกจากนั้นทางตะวันออกของประเทศอินเดีย ก็ปรากฏว่าไสยเวทย์ก็มีกำเนิดมาจากพิธีกรรมในทางศาสนาเช่นเดียวกัน โดยในศาสนาฮินดูนั้น ผู้ที่ได้รับการโปรดปรานจากองค์ศิวะ (เทพเจ้าในศาสนาฮินดู) คือ หญิงที่อุทิศพรหมจารีให้แก่องค์เทพ ดังนั้นหญิงสาวจึงชอบมาพลีพรหมจารีแก่เทพเจ้าซึ่งการประกอบพิธีการพลีพรหมจารีต้องประกอบพิธีกับวัตถุชนิดหนึ่งที่ทำด้วยเหล็ก โดยสมมติว่าเป็นอวัยวะเพศขององค์ศิวะหรือที่เรียกกันว่า “ศิวลึงค์” ไสยเวทย์สำหรับศาสนานี้จะทำพิธีการพลีพรหมจารีต่อหน้าแท่นบูชา เป็นการสมมติว่าตนได้เข้าพิธีสมรสเป็นมเหสีของเทพเจ้าแล้ว และหญิงเหล่านี้ยังมีหน้าที่อีกประการหนึ่ง คือ การเดินรำยั่วยวนและบำเรอพวกที่เดินดูจุดมาสักการะเทพเจ้าในสำนักของตนด้วย (ภูริฉัตร เชิดชู, 2539 : 51)

เมื่อวันเวลาได้ผ่านพ้นไป โสเภณี เริ่มถูกมองและมีฐานะทางสังคมที่ตกต่ำลงกว่าเดิมเป็นอย่างมาก เหตุเพราะมีศาสนาอื่น ๆ เกิดขึ้น เช่น ศาสนาคริสต์นิกาย ซึ่งถือว่าการบูชาพระเจ้าด้วยการพลีพรหมจารีเป็นสิ่งที่ไร้ค่า นอกจากนั้นการทำประเวณีได้เปลี่ยนจากการทำเพื่อการกุศล บำรุงให้แก่ศาสนา เป็นการกระทำแบบการค้าหรือหวังค่าแลกเปลี่ยนตอบแทน

อย่างไรก็ตามถึงแม้ว่าโสเภณีจะเริ่มเป็นอาชีพที่น่ารังเกียจ แต่ก็ได้มีการตั้งสำนักโสเภณีแห่งแรกขึ้นมาที่กรุงเอเธน ประเทศกรีก โดยนักกฎหมายและนักปฏิรูปทางการเมือง ชื่อโซลอน สำหรับวัตถุประสงค์นั้นเพื่อลดจำนวนการทำประเวณีชนิดลักลอบและการมีขู้สาวให้ลดน้อยลง ส่วนกำไรที่ได้จากกิจการนี้ โซลอนได้มอบบำรุงการศาสนาทั้งหมด แต่ทว่าการค้าประเวณีในประเทศกรีกซึ่งทำกันอย่างเปิดเผยนั้นได้ขยายวงกว้างออกไป ทำให้รัฐบาลในยุคหลายสมัยต่อมาได้เล็งเห็นถึงความเสื่อมโทรม จึงทำการปราบปรามแต่ไม่สำเร็จ เลยเปลี่ยนวิธีการเป็นการออกใบอนุญาตแทน แต่ก็ปรากฏว่าไม่ประสบความสำเร็จแต่อย่างใด

สำหรับประเทศไทย โสเภณีเริ่มมีมาแต่เมื่อใดยังไม่มีหลักฐานที่เขียนไว้โดยแน่ชัด แต่สันนิษฐานกันว่าโสเภณีในประเทศไทยมีการสืบเนื่องมาจาก 2 ลักษณะคือ (ภูริฉัตร เขิดชู, 2539 : 54 และ อรรถัย อาจอำ, 2537 : 12)

1. การจัดหาหญิงมาเป็นทาส กล่าวคือ ในสมัยก่อนที่จะมีการเลิกทาส นางทาสบางคนนอกจากจะต้องมีหน้าที่บำเรอผู้เป็นนายแล้ว ยังต้องอุทิศตัวเพื่อขายอื่นตามคำสั่งหรือตามความตกลงของผู้เป็นนายอีกด้วย ซึ่งวิธีการเช่นนี้อาจนำมาซึ่งรายได้ ดังนั้น จึงมีหัวหน้ารวบรวม (ในปัจจุบัน เรียกว่า นายหน้า หรือเอเยนต์) ชื่อหรือไต่หญิงที่เป็นทาสแล้วตั้งเป็นสำนักขึ้น หญิงทาสเหล่านั้นจึงกลายเป็นโสเภณีไป จนกระทั่งได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เลิกทาสเสียเมื่อพุทธศักราช 2448 หญิงจำพวกนี้ก็ยังคงสมัครใจเป็นโสเภณีต่อไปอีก และมีแพรวหลายเพิ่มขึ้นโดยหญิงพวกนี้รับตัวจากเจ้าภาษีแล้วมีหัวหน้ารวบรวมตั้งสำนักขึ้น

2. การที่สังคมไทยรับเอาอารยธรรมหลาย ๆ อย่างมาจากอินเดีย และจีน คนจีนมีความเชื่อว่าถ้าได้หลับนอนโดยเฉพาะกับเด็กสาวบริสุทธิ์ จะร่ำรวย โชคดี และทำธุรกิจได้ผลดี นอกจากนั้นยังเชื่อกันว่าเป็นการเสริมพลัง ทำให้อายุยืนยาวขึ้น นอกจากนั้นยังมีนักธุรกิจชาวจีนที่ร่ำรวย สูงอายุที่มีความเชื่อว่าตนเองควรได้หลับนอนกับเด็กสาวบริสุทธิ์อย่างน้อยปีละครั้ง เพื่อ

ความเจริญรุ่งเรืองในธุรกิจและการมีชีวิตยืนยาวของตน เพราะฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกประหลาดแต่อย่างใดที่ย่านอยู่อาศัยของชาวจีนนั้น จะมีโรงน้ำชาอยู่เป็นจำนวนมาก สำหรับในย่านเยาวราช กรุงเทพมหานครนั้น พบว่าเมื่อเกือบ 20 ปีที่แล้ว มีโรงน้ำชาอยู่ประมาณ 50 กว่าโรง และหญิงบริการในย่านนี้มากกว่าครึ่งหนึ่ง เป็นผู้มียายุต่ำกว่า 18 ปี

สำหรับในอดีตนั้นมีความเชื่อกันว่า การได้หลับนอนโดยเฉพาะกับเด็กสาวบริสุทธิ์จะช่วยรักษาโรคต่าง ๆ โดยเฉพาะโรคที่เกิดจากการสำส่อนทางเพศ นอกจากนี้ยังเชื่อว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กสาวบริสุทธิ์เป็นการเพิ่มพลังทางเพศ

จากข้อความเบื้องต้นทำให้โสเภณีมีมากขึ้นในเมืองไทยแต่ไม่เป็นที่เปิดเผยมากนัก จนกระทั่ง พ.ศ. 2451 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงตรากฎหมายออกใช้บังคับชื่อว่า “พระราชบัญญัติป้องกันสัญจรโรค ร.ศ. 127” ขึ้นมาเพื่อให้เป็นกฎหมายควบคุมและคุ้มครองเพื่อให้เป็นไปด้วยความสงบเรียบร้อย ไม่ให้หญิงประเภทนี้มีมากขึ้นตามการเจริญของบ้านเมือง

พระราชบัญญัติฉบับนี้ในตอนแรกประกาศใช้เฉพาะในกรุงเทพ และหัวเมืองบางแห่ง ต่อมาพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงเห็นว่า หญิงโสเภณีชุกชุมอยู่ทั่วไป จึงกรุณาโปรดเกล้าให้ใช้ในหัวเมืองทุกมณฑลทั่วราชอาณาจักรไทยตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2456 และได้ถูกยกเลิกไปโดยพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 (สุทธิมาตร เติตชู, 2539:56) เพราะกฎหมายว่าด้วยการป้องกันโรคสัญจรเป็นกฎหมายที่ได้ประกาศใช้มาตั้งแต่ปี พ.ศ. 2451 มีบทบัญญัติไม่รัดกุม และไม่มีบทบัญญัติที่จะควบคุมมิให้มีการค้าประเวณีที่เป็นไปในลักษณะเป็นการเปิดเผยและน่าอับอายหรือกระทำให้เป็นที่เดือดร้อนรำคาญแก่สาธารณชน รวมทั้งไม่มีบทบัญญัติปรามการค้าประเวณีที่กระทำโดยบุคคลเป็นชายซึ่งเป็นที่น่ารังเกียจ จึงเป็นการสมควรที่จะยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการป้องกันสัญจรโรคนั้นไป (พ.ร.บ. ปรามปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503, สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา)

อย่างไรก็ตามเพื่อให้มีกฎหมายที่ทันสมัย และทันต่อเหตุการณ์ในยุคปัจจุบัน พ.ร.บ. ปรามปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้ถูกยกเลิกไปโดยพระราชบัญญัติป้องกันและปรามปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539 ซึ่งเหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ พ.ร.บ. ปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ได้ประกาศใช้บังคับมาเป็นเวลานาน บทบัญญัติที่มีอยู่โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

บทกำหนดโทษไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน และโดยที่การค้าประเวณีมีสาเหตุสำคัญมาจากสภาพเศรษฐกิจและสังคม ผู้กระทำการค้าประเวณีส่วนมาเป็นผู้ด้วยสติปัญญาและการศึกษา สมควรลดโทษผู้กระทำการค้าประเวณี และเปิดโอกาสเหล่านั้นได้รับการคุ้มครองและพัฒนาอาชีพ

ในขณะที่เดียวกันเพื่อเป็นการปราบปรามการค้าประเวณี ยิ่งไปกว่านั้นสมควรกำหนดโทษบุคคลซึ่งกระทำชำเราโสเภณีเด็กในสถานการณ์การค้าประเวณี บุคคลซึ่งหารายได้จากการค้าประเวณีของเด็กและเยาวชน และบิดา มารดา หรือผู้ปกครองซึ่งมีส่วนร่วมรู้เห็นเห็นใจในการจัดหาผู้อยู่ในความปกครองไปเพื่อการค้าประเวณี (ตามมาตรา 8 9 และ 10, พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539, สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา)

นอกจากนั้นเพื่อให้อำนาจศาลที่จะถอนอำนาจปกครองของบิดา มารดา หรือผู้ปกครองของผู้กระทำความผิดซึ่งเป็นเด็กเพราะเหตุที่มีส่วนร่วมรู้เห็นเห็นใจให้ผู้อยู่ในความปกครองกระทำการค้าประเวณี นอกจากนี้ในปัจจุบันปรากฏว่าได้มีการโฆษณาชักชวน หรือแนะนำตัวทางสื่อมวลชนในลักษณะที่เห็นได้ว่าเป็นการเรียกร้องการติดต่อในการค้าประเวณีกันอย่างแพร่หลาย จึงสมควรที่จะกำหนดให้การกระทำดังกล่าวเป็นความผิด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ (พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539, สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา)

ถึงกระนั้นก็ดี ถึงแม้ว่าจะมีการออกพระราชบัญญัติปราบปรามการค้าประเวณีขึ้น แต่ปัญหานี้ก็ยังไม่สามารถแก้ไขให้หมดได้ในประเทศไทย ยิ่งไปกว่านั้นปัญหาการค้าประเวณี หรือ โสเภณี ยิ่งทวีความรุนแรงมากขึ้นตามระบบเศรษฐกิจที่เจริญก้าวหน้า กล่าวคือ ยิ่งเศรษฐกิจพัฒนาและมีการเพิ่มรายได้ต่อหัวของประชากรโดยเฉลี่ยเพียงใด การค้าประเวณีหรือการมีโสเภณีก็น่าจะมีมากขึ้นเท่านั้น ซึ่งจากที่กล่าวมาได้ตรงกับการศึกษาวิจัย (อรทัย อาจอ่ำ, 2537: 11) ที่ว่าชายผู้เที่ยวหรือผู้ใช้บริการสาวโสเภณี หรือผู้ใช้บริการโสเภณีเด็กจำนวนมากเป็นคนที่มั่งคั่ง (และมีความใคร่) ปริมาณของการค้าประเวณีเพิ่มสูงขึ้นทุกปีดังตารางที่ 1 แม้ว่าจะมีพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีก็ตาม

ตารางที่ 1 ตารางแสดงความผิดตามพรบ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2539
เปรียบเทียบ 4 ปี

ปีพ.ศ.	คดีที่เกิด/ราย	จำนวนที่ถูกจับ/ คน
พศ. 2543	5,784	6,085
พศ. 2544	4,853	4,961
พศ. 2545	10,147	10,272
พศ. 2546	11,345	11,591

ที่มา : ศูนย์ข้อมูลสารสนเทศ สำนักงานตำรวจแห่งชาติ พ.ศ. 2539

จะเห็นได้ว่า การค้าประเวณี ได้ขยายวงไปมากเท่าใด จากการที่ผู้ประกอบการอาชีพนี้ได้
นำเด็กเข้ามาเกี่ยวข้องทั้ง ๆ ที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าวงการการค้าประเวณีอาจมี
หญิงสาวในอาชีพนี้ไม่เพียงพอ ประกอบกับลูกค้าอาจจะชอบความแปลกใหม่ซึ่งทำให้เราเห็นว่า
ในสังคมเราได้รับค่านิยมที่ผิดจริยธรรม ผิดศีลธรรมมาใช้ในการประกอบอาชีพ หรือสำเร็จ
ความใคร่อีกด้วย จากข้างต้นทำให้เราพอที่จะสรุปได้ว่าการค้าประเวณีได้เจริญเติบโตและแสดง
ความเสื่อมโทรมมากขึ้น

นอกจากนั้นแล้ว สังเกตได้จากผู้ที่ได้เริ่มเข้าสู่กระบวนการนี้มีแนวโน้มที่จะมีอายุลดลง
จากแต่ก่อนอายุโดยเฉลี่ย 20 ปีขึ้นไป แต่ในปัจจุบันได้ลดลงมาเป็นเด็กสาวอายุ 13-18 ปี ทั้งนี้
อาจเนื่องมาจากสภาพสังคมเศรษฐกิจที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน วัฒนธรรมตะวันตกที่แฝงตัวเข้ามาไม่
ว่าจะเป็นทางด้านวัฒนธรรมและวัตถุ เช่น การแต่งตัวของวัยรุ่นหญิงในปัจจุบันที่ค่อนข้างเป็น
แนววาบหวาม และการที่สังคมได้เปิดกว้างมากขึ้น รวมถึงมีการติดต่อสื่อสารที่ทันสมัยทำให้เกิด
การเปิดตัวเองของฝ่ายหญิง ซึ่งปัจจุบันการที่จะทำความรู้จักกับเพศตรงข้ามสามารถทำได้ไม่ใช่
เรื่องแปลก ทำให้เด็กวัยรุ่นหญิงบางคนคิดว่าการจะมีสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามหลายรายไม่ใช่เรื่อง
แปลก ทำให้เด็กวัยรุ่นหญิงบางคนคิดว่าการจะมีสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามหลายรายไม่ใช่เรื่องน่า
เสียหาย จึงทำให้มีการขายบริการทางเพศซึ่งเข้าถึงกลุ่มเป้าหมายได้ง่ายขึ้นโดยผ่านทาง
เทคโนโลยี เช่น โทรศัพท์มือถือ การสนทนาเรื่องเพศทางอินเทอร์เน็ต การลงประกาศขายบริการ
ทางเพศของนักศึกษาตาม website ต่าง ๆ เป็นต้น ซึ่งเป็นการยากที่จะสามารถควบคุมได้ จาก
การศึกษาของผาสุกและคณะ(2543)พบว่า การแสดงประมาณมูลค่าเพิ่มจากการค้าประเวณีและ

จำนวนหญิงโสเภณีในสถานบันเทิงจะมีเป็นจำนวนที่มากกว่าในสถานที่อื่นๆ ดังตารางที่ 2 ซึ่งประกอบด้วย ดิสโก้เธค และเตร็ดเตร่เป็น 1,391 คน จาก 4,210 คิดเป็นร้อยละ 30.26 หรือ หนึ่งในสามของทั้งหมด

ตารางที่ 2 แสดงประมาณมูลค่าเพิ่มจากการค้าประเวณีในปีพ.ศ. 2543

สถานบริการ	จำนวนหญิงบริการ	มูลค่าเพิ่มค่าบริการ ต่อคนต่อเดือน	มูลค่าเพิ่มต่อไป (ล้านบาท)
คอฟฟี่ช็อป	814	28,750	281
ดิสโก้เธค	723	25,000	217
ร้านเสริมสวย	134	25,000	40
นางทางโทรศัพท์	978	28,750	337
เตร็ดเตร่	668	30,000	240
สถานที่อื่นๆ	893	37,500	402

ที่มา: ผาสุกและคณะ, “การค้าประเวณีในประเทศไทย” ใน หวย ซ่อง บ่อน ยาบ้า เศรษฐกิจนี้
กฎหมายกับนโยบายสาธารณะในประเทศไทย, 2543 หน้า 81

ยิ่งไปกว่านั้นค่านิยมของเด็กวัยรุ่นได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมอย่างมาก กล่าวคือ วัยรุ่นบางคนเห็นว่าวัฒนธรรมที่นักศึกษาใช้ชีวิตอยู่ร่วมกัน (Cohabitation) ขณะที่ยังเรียนหนังสืออยู่เป็นเรื่องปกติ คิดแต่เพียงว่ามีความรักและความต้องการต่อกันก็就会有ความปรารถนาที่จะมาอยู่ด้วยกัน หรือคิดว่าตนเองเป็นผู้ใหญ่พอจะดูแลตนเองได้ นอกจากนั้นส่วนใหญ่แล้ว แต่ละฝ่ายที่ใช้ชีวิตอยู่ร่วมกันจะมีอิสระแยกจากครอบครัวมาเช่าห้องอยู่เพื่อเรียนหนังสือโดยท้ายที่สุดก็จะย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกัน แต่เพราะต่างฝ่ายต่างไม่มีสามัญสำนึก ไม่มีคนคอยดูแล และไม่มีควมรับผิดชอบที่เพียงพอในที่สุดจึงต้องเลิกกันไป อาจทำให้ใช้ชีวิตไปในทางที่ไม่ถูกไม่ควร เช่น การเที่ยวเตร่ในเวลากลางคืน ซึ่งจะมีเรื่องยาเสพติดเข้ามาเกี่ยวข้องและเลยไปถึงการมีเพศสัมพันธ์กับคนที่รู้จักกันในสถานที่เที่ยวกลางคืน เมื่อมีการเที่ยวกลางคืนประกอบกับการมีเพศสัมพันธ์กับเพศตรงข้ามที่บ่อยเข้าจึงทำให้เกิดความเคยชิน และทำให้วัยรุ่นหญิงบางกลุ่มหันมาขายบริการในรูปแบบแฝง คือ ไม่ได้ทำแบบมีสถานที่ประกอบการประจำ จะทำในรูปแบบที่เข้าไปหาลูกค้าตามสถานบันเทิง โดยมีอยู่ 2 ประเภท ประเภทที่ไม่มีสังกัด หมายถึง จะดำเนินการหาลูกค้าด้วยตัวเองโดยทำตัวหรือแต่งตัวให้เป็นจุดสนใจ และเปิดโอกาสให้ฝ่ายชาย

หรือเพศตรงข้ามเข้าหาได้ง่ายและจะทำการพูดคุยตกลงกันในที่สุด และประเภทที่มีสังกัด หมายถึง มีนายหน้าหรือเอเย่นต์คอยติดต่อกับลูกค้าให้ ซึ่งแบบนี้จะง่ายต่อการหาลูกค้า

ในปัจจุบันโสเภณีในประเทศไทยนั้นมีอยู่มาก จะเห็นได้ว่ามีทั้งที่เปิดเผยที่ทราบกันดีว่าเป็นสถานที่สำหรับการขายบริการทางเพศโดยเฉพาะ หรือที่เรียกกันว่า “ช่อง” และที่แฝงมาในรูปแบบอื่น เช่น คอกเทลเล้าจน์ อาบอบนวด คาราโอเกะ บาร์ ดิสโก้เธค และตามร้านอาหาร เป็นต้น นอกจากนั้นสถานที่ที่กล่าวว่ามีอยู่มากมายโดยเฉพาะอยู่ในเขตที่เจริญแล้ว ยกตัวอย่างเช่น ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ ถนนรัชดาภิเษก จังหวัดกรุงเทพมหานคร ซึ่งการค้าประเวณีที่พบโดยทั่วไปอาจแบ่งออกเป็น 2 รูปแบบ คือรูปแบบที่สมัครใจและในรูปแบบที่ไม่สมัครใจ(สุณีย์, 2526) ทั้งสองรูปแบบนั้นมีความแตกต่างกันในด้านการบังคับข่มขู่ หลอกลวงรวมไปถึงการชักพาด้วยวิธีการใดๆจะถือว่าเป็นการเข้าสู่ธุรกิจค้าประเวณีแบบไม่สมัครใจทั้งสิ้น ซึ่งจะพบมากในโสเภณีเด็ก

ในปัจจุบันเด็กที่เข้ามาประกอบอาชีพการขายบริการทางเพศ ด้วยความเป็นเด็กที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ และขาดวุฒิภาวะในการตัดสินใจสิ่งใดเหมาะสมหรือไม่ ประกอบกับความต้องการด้านวัตถุที่มาพร้อมกับความเจริญของสังคมเมือง จึงได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้าประเวณีโดยไม่ตั้งใจ สิ่งตอบแทนที่ได้รับมานั้น มากเกินกว่าความต้องการพื้นฐานของร่างกาย จึงแปรเปลี่ยนเป็นความฟุ่มเฟือย การที่พวกเขาสามารถใช้จ่ายเงินได้อย่างสุรุ่ยสุร่าย จึงเป็นสิ่งเร้าที่มีพลังเข้มแข็งดึงดูดให้พวกเขาก้าวเข้ามาสู่ธุรกิจประเภทนี้ได้โดยไม่ต้องคิดมาก และกลายเป็นทางเลือกในการใช้ชีวิตของพวกเขาในปัจจุบันที่ไม่สามารถระบุได้ชัดเจนว่าเกิดโดยสมัครใจหรือไม่ ภาวะเศรษฐกิจที่บีบคั้นในปัจจุบันซึ่งเกิดจากการเร่งฟื้นฟูพัฒนาประเทศไปสู่ความก้าวหน้า ให้เป็นประเทศอุตสาหกรรม ทำให้ทุกคนโดยเฉพาะผู้ประกอบการผู้ต้องรับภาระในค่าใช้จ่าย อื่น ๆ เกี่ยวกับครอบครัว ต่างทำงานหาเลี้ยงชีพจนละเลยการให้เวลากับสถาบันครอบครัว หน้าที่ในการเลี้ยงดูบุตรถูกส่งผ่านไปยังสถาบันการศึกษา สำหรับเด็กในครอบครัวยากจนที่ไม่สามารถเข้าสู่ระบบโรงเรียนได้ หรือเข้าสู่ระบบแล้วแต่ไม่สามารถเรียนได้ไม่ว่าจะเกิดจากปัจจัยทางด้านใดก็ตามต้องออกมาทำงานหาเลี้ยงครอบครัว โดยเด็กที่เกิดในสภาพแวดล้อมวัฒนธรรมและวิถีชีวิตที่บีบคั้น อาจขาดการเลี้ยงดูที่เหมาะสมพอ ด้วยภาวะที่บีบคั้นจากทั้งสถาบันครอบครัว และสถาบันการศึกษา เด็กจึงหาทางออกด้วยการหนีออกจากบ้าน รวมกลุ่มประพฤติดันไม่เหมาะสมบางคนตกเป็นเครื่องมือของพวกมิจฉาชีพ และบางครั้งอาจก่อ

อาชญากรรมขึ้นได้ แต่อย่างไรก็ตามเด็ก ๆ เหล่านี้มีพฤติกรรมก้าวร้าว แสดงพฤติกรรมต่าง ๆ เพื่อประชดสังคม ซึ่งอาจจะเป็นการที่เด็กเข้ามาสู่อาชีพการขายบริการทางเพศโดยขาดสติ และความยับยั้งชั่งใจ

ปัญหาโสเภณีเด็กในปัจจุบันมีแนวโน้มที่จะทวีความรุนแรงและสลับซับซ้อนมากขึ้น มีการเกี่ยวข้องกับสถาบันหรือตัวกำหนดบรรทัดฐาน และนโยบายของสังคม อีกทั้งปัญหาโสเภณีเด็กยังก่อให้เกิดปัญหาอื่น ๆ ตามมามากมาย อาทิเช่น ปัญหาอาชญากรรมทางเพศ ปัญหา ยาเสพติด ปัญหาที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับร่างกาย ทรัพย์สิน ปัญหาการเป็นแหล่งแพร่กระจายเชื้อโรค ปัญหาของความเสื่อมโทรมในวัฒนธรรมและศีลธรรมของสังคมและที่สำคัญคือปัญหาเกี่ยวกับสภาพร่างกาย และจิตใจของเด็กผู้เป็นอนาคตของประเทศที่ถูกนำไปประกอบอาชีพการค้าประเวณี เพราะฉะนั้นการแก้ไขจึงต้องได้รับความร่วมมืออย่างจริงจังจากทุกฝ่าย ไม่ว่าจะเป็นรัฐบาล องค์กรเอกชน สถาบันการศึกษา สถาบันศาสนา สถาบันครอบครัว ปัจเจกบุคคล เพื่อที่จะทำให้ปัญหาที่เกิดขึ้นมีน้อยลง และหวังว่าจะหมดไปจากสังคมไทยในที่สุด

การที่จะเข้าไปแก้ไขปัญหาโสเภณีเด็กนั้น จำเป็นอย่างยิ่งที่เราจะต้องทราบและเข้าใจถึงปัจจัยที่จะทำให้เด็กกลายเป็นโสเภณี สภาพวิถีชีวิตของเด็กที่กลายมาเป็นโสเภณี รวมทั้งต้องยอมรับในความสลับซับซ้อนของปัญหาและสาเหตุเสียก่อนเพื่อที่จะกำหนดแนวทางและมาตรการเพื่อแก้ไขปัญหานี้ ซึ่งเปรียบเสมือนกับหลักอริยสัจสี่ของพระพุทธเจ้าที่ว่าเมื่อจะทำการแก้ไข ปัญหาประการใด เราต้องเข้าใจและทราบถึงมูลเหตุของปัญหานั้นให้ถ่องแท้ก่อน เพื่อที่จะทำให้เราสามารถแก้ไขปัญหานั้นได้ตรงเป้าหมายจุดประสงค์ เพราะฉะนั้นปัญหาการวิจัยที่อยากจะนำมาศึกษา คือ สาเหตุ หรือปัจจัยใดที่ทำให้เด็กกลายเป็นโสเภณี และเด็กเหล่านั้นมีความคิดเห็นต่อตนเองและผู้อื่นอย่างไร รวมทั้งสภาพความเป็นอยู่เป็นอย่างไร

ดังนั้นในการศึกษาวิจัยจะวิเคราะห์ถึงมูลเหตุปัจจัยที่ทำให้เด็กกลายเป็นโสเภณี เพื่อที่จะทำความเข้าใจกับปัญหาโสเภณีเด็กให้มากขึ้น โดยจะศึกษาถึงปัจจัยต่าง ๆ ที่ส่งผลให้เด็กหันมาประกอบอาชีพขายบริการทางเพศ และการศึกษาถึงสภาพและวิถีในการดำเนินชีวิตประจำวันของเด็กในกลุ่มเป้าหมาย รวมถึงผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดกับเด็กเหล่านั้น นอกจากนั้นผลงานวิจัยในอดีต ข้อคิดเห็นที่เกี่ยวข้องยังเป็นส่วนสำคัญในการทบทวนวรรณกรรม เพื่อที่จะนำมาเสนอแนวทางในการที่จะแก้ไขปัญหานี้ต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาปัจจัยที่ทำให้เด็กเป็นโสเภณี และใช้ชีวิตเพื่อขายบริการทางเพศ
2. เพื่อศึกษาถึงตัวตน (self) ของโสเภณีเด็กว่าเด็กมองตัวเองอย่างไร
3. เพื่อศึกษาถึงสภาพชีวิตของโสเภณีเด็ก และปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากการประกอบอาชีพโสเภณี
4. เพื่อศึกษาถึงผลกระทบอันเกิดจากการขายบริการทางเพศที่มีต่อโสเภณีเด็ก

ขอบเขตของการศึกษา

การวิจัยนี้มุ่งเน้นการศึกษากลุ่มประชากรเฉพาะเจาะจงเพื่อเข้าใจถึงสภาพปัญหาของแต่ละกรณีศึกษาและสามารถนำมาวิเคราะห์สาเหตุของปัญหาอันเกิดจากสภาพของกรณีศึกษาปัจจัยแวดล้อม และปัจจัยอื่น จึงได้พิจารณากำหนดขอบเขตการศึกษาดังนี้

1. กำหนดกลุ่มประชากรเป็นลักษณะกรณีศึกษา(case study) โดยกำหนดเป็นโสเภณีเด็กหญิงอายุ 15-18 ปี จำนวน 10 กรณีศึกษา
2. เลือกศึกษาเฉพาะโสเภณีเด็กที่มีการขายบริการด้วยตนเอง ไม่มีสังกัด และมีการค้าประเวณีแบบแอบแฝง กล่าวคือ เป็นการค้าในที่ไม่มีการเปิดเผยว่าเป็นสถานที่สำหรับการค้าประเวณีโดยเฉพาะ ในสถานบันเทิงยามค่ำคืนต่างๆอันประกอบด้วย ดิสโก้เธค ผับ บาร์เบียร์ และบาร์อื่นๆ
3. เลือกขอบเขตพื้นที่ในการศึกษาเฉพาะในสถานบันเทิงย่าน “อาร์ ซี เอ” ถนนเพชรบุรีตัดใหม่ ท้องที่สถานีตำรวจนครบาลมักกะสัน จังหวัดกรุงเทพมหานคร

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ในการศึกษาเรื่องปัจจัยที่ทำให้เด็กกลายเป็นโสเภณีนั้น คาดว่าจะนำไปใช้ประโยชน์ได้ ดังนี้ คือ

1. ทราบถึงสาเหตุที่ทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
2. ทราบถึงตัวตนของโสเภณีเด็กว่าพวกเขาคิดอย่างไร และคนในสังคมมองเขาอย่างไร
3. ทราบถึงสภาพชีวิต และปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดจากการประกอบอาชีพเป็นโสเภณี

4. ทราบถึงแนวทางในการที่จะป้องกันแก้ไข รวมถึงแนวทางการรับมือกับผลกระทบอัน
เกิดจากการขายบริการทางเพศในกลุ่มโสเภณีเด็กที่คิดประกอบอาชีพด้วยตนเอง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 2

แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

ในการตรวจสอบเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยครั้งนี้ สามารถแบ่งออกเป็น 3 ส่วนดังนี้

1. แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับเรื่องโสเภณีเด็กและโสเภณี
2. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการวิจัย
3. งานวิจัยและเอกสารที่เกี่ยวข้อง

แนวคิดเกี่ยวกับเรื่องโสเภณีเด็กและโสเภณี

ความหมายของโสเภณี

โสเภณีเป็นคำที่ย่อมาจากภาษาบาลีว่า “นครโสภินี” ตามความหมายของศัพท์แปลว่างาม(กรมศิลปากร 2505 : 303) แต่ความหมายที่เข้าใจกันโดยทั่วไปหมายถึงหญิงที่ทำการค้าประเวณี

ในวรรณคดีสันสกฤตมีคำที่หมายถึงโสเภณีอยู่หลายคำ แต่ละคำมีรูปศัพท์ที่แปลว่า “หญิงสาวที่เป็นสินค้า” เช่น อาปนนาวี อาปนโยธา ปณสตรี ปณางคณา ปณโยชิตา ปณยวนิตา (อุดม สมพร 2525 : 5) ส่วนคำอื่นๆ เช่น คณิกา (นางผู้เกี่ยวข้องกับชุมชน) เวศยา (นางผู้นำเข้าถึง) ปุศจลี (นางผู้วิ่งตาสมชาย) มหานครี (นายผู้เปลือยกาย)วารกนยา (หญิงชั่วคราว) คำเหล่านี้ต่างก็มีความหมายว่าโสเภณีเช่นกัน

สำหรับคำในภาษาไทยที่นิยมเรียกกันมีหลายคำด้วยกัน เช่น หญิงสำเพ็ง หญิงดอกทอง นางโลม หญิงคนชู้ หญิงสัตย์จร หญิงเถื่อน คำเหล่านี้ล้วนแต่หมายถึงหญิงที่ทำการค้าประเวณีทั้งสิ้น

ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2493 กล่าวว่าโสเภณี ย่อมาจาก นครโสเภณี แปลว่า หญิงงามเมืองปทานุกรมกฎหมายของ Wharton (1957) บัญญัติว่าหญิงนครโสเภณีคือหญิงที่ยอมให้ขายร่วมประเวณีโดยไม่เลือกหน้าเพื่อหวังทรัพย์สมบัติ

ปทานุกรมกฎหมายของ James A. Ballentine (1948) บัญญัติว่าหญิงนครโสเภณี คือหญิงที่หาเงินในทางร่วมประเวณีโดยไม่เลือกหน้า

ตามพระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค รศ. 127 มาตรา 4 ระบุว่าหญิงนครโสเภณีหมายความว่า หญิงที่รับจ้างทำชำระสำสอนโดยได้รับเงินผลประโยชน์เป็นค่าจ้าง

ส่วนคำว่าการค้าประเวณีนั้นตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 หมายความว่า การยอมรับการกระทำชำเรา หรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใด เพื่อสำเร็จความใคร่ทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการสำสอนเพื่อสินจ้างนั้นไม่ว่าผู้ยอมรับการกระทำจะเป็นบุคคลเพศเดียวกันหรือคนละเพศ

จากที่กล่าวมาทั้งหมด อาจสรุปได้ว่า โสเภณีหมายถึงผู้ทำการค้าประเวณีไม่ว่าหญิงหรือชาย ซึ่งประกอบอาชีพเพื่อให้ความอภิรมย์แก่บุคคลทั้งที่เป็นเพศเดียวกันหรือเพศตรงข้าม

ประวัติความเป็นมาของโสเภณี

ประวัติความเป็นมาของโสเภณีพบว่าในสมัยแรกโสเภณีจะได้รับการยกย่องมากกว่าถูกเหยียดหยาม เช่น ในอินเดียสมัยพุทธกาลและในกรีกโบราณ เนื่องจากโสเภณีได้ทำประโยชน์ให้แก่ศาสนา และเป็นการกระทำที่ไม่ขัดต่อธรรมเนียมในระยะนั้น ต่อมาเมื่อมีการยึดอาชีพโสเภณีเพื่อการค้าเพื่อให้ได้ค่าตอบแทน และก่อให้เกิดปัญหาอื่นตามมา ทำให้ผู้คนที่ทัศนคติที่ไม่ดีต่อโสเภณี แต่ไม่ได้ถูกเหยียดหยามทั่วไปหมดทุกสังคม ระดับการเหยียดหยามก็ต่างกันไปตามประเภทของโสเภณี โดยทั่วไปแล้ว ระดับการเหยียดหยามโสเภณีจะลดน้อยลงเมื่อ การสำสอนของโสเภณีนั่นน้อยลง (เทพชู ทับทอง ,2526)

สมัยกลาง หลักธรรมศาสตร์ของคริสต์ศาสนาแผ่กว้างออกไปทั่วภาคพื้นยุโรปและเอเชีย ซึ่งทำให้เกิดระบบผิวเดี่ยวยุโรปเดียว ความคิดเห็นของคนในท้องถิ่นเห็นว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ ความรู้สึกในกามารมณ์ถือว่าเป็น ฆูตผีสิงอยู่ประจำตัวทุกคน และทุกคนก็พยายามที่จะขจัดความรู้สึกให้สิ้นไป หรืออย่างน้อยก็กำจัดให้อยู่ภายในขอบเขตอันสมควรเหล่าคริสต์ ศาสนิกชนย้าให้บรรดาสตรีที่สมรสแล้วประพฤติตนในแง่ดีงาม คริสต์ศาสนิกชนจึงพยายามจำกัดจำนวนหญิงนครโสเภณีให้น้อยลง และแก้ไขปรับปรุงสภาพให้เป็นคนดี วัตถุประสงค์ มีบทบาทร่วมกับอุบาสก อุบาสิกา เช่น การจัดตั้งโรงเรียนฝึกสอนหญิงนครโสเภณีให้กลับตัวและฝึกอาชีพให้มีการเรียไรเงินจากประชาชนเพื่อจัดตั้งเป็นทุนให้หญิงนครโสเภณี สังฆราชอินโนเซนต์ที่ 3 ถึงกับทรงประกาศว่าชายใดที่แต่งงานกับหญิงนครโสเภณีจะได้บุญ ในประเทศฝรั่งเศส เยอรมนี อิตาลี และสเปน มีหญิงนครโสเภณีในลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ หญิงนครโสเภณีถูกบังคับให้เสียภาษีการค้าประเวณีให้แก่รัฐ และในเมืองมอင့်เปลิเอย์กับอารียองมีการจัดการค้าประเวณีโดยเทศบาลของเมืองดังกล่าว หญิงเหล่านี้ต้องแต่งกายผิดแปลกไปจากสตรีทั่วไป ส่วนในประเทศอังกฤษ สำนักโสเภณีชั้นสูงมักจะตั้งอยู่บริเวณโบโร(ทางตอนใต้) ใกล้สะพานลอนดอน รัฐบาลพยายามออกกฎหมายควบคุมและปราบปรามโรคต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับกามโรคมิให้รุกรามแพร่หลายออกไป เช่น ห้ามหญิงนครโสเภณีที่เป็นกามโรคมิให้ค้าประเวณี หรือห้ามผู้ชายที่ยังเป็นโรคนี้อยู่ มิให้เข้าไปในสำนักค้าประเวณี

สมัยปฏิวัติอุตสาหกรรม นับว่าเป็นยุคแห่งการเปลี่ยนแปลงขนาดใหญ่ มนุษย์เปลี่ยนจาก วิถีชีวิตแห่งความสงบเรียบง่ายมาเป็นชีวิตแห่งความวุ่นวายและเร่งรีบ สิ่งต่าง ๆ ได้ถูกเปลี่ยนแปลงไปโดยจากการใช้มือมาเป็นเครื่องจักรทุกสิ่งทุกอย่างขึ้นอยู่กับงานและเงิน มนุษย์มีคุณค่าน้อยลง ประชาชนที่อยู่นอกเมืองหลังไหลเข้าในเมืองเพื่อหางานทำ เกิดความแออัด แร้นแค้น มนุษย์จึง หาทางผ่อนคลายเป็นธรรมโดยการคบหากับหญิงที่ค้าประเวณี จำนวนหญิงที่ค้าประเวณีมีมากขึ้นจึงกลายเป็นปัญหาของสังคมในเมืองต่าง ๆ โดยทั่วไป โดยสามารถแบ่งหญิงที่ทำการค้าประเวณีใน ยุคนี้ได้เป็น 3 ประเภท คือ

ประเภทที่ 1 หญิงที่ทำการค้าประเวณีอยู่ในใต้การบังคับขู่เข็ญจากชายเมงดา

ประเภทที่ 2 หญิงที่ทำการค้าประเวณีที่ประกอบอาชีพของตนเองโดยเอกเทศไม่ขึ้นกับ

ใคร

ประเภทที่ 3 หญิงที่ทำการค้าประเวณีที่อยู่ประจำตามสำนัก หรือตามสถานการค้าประเวณี

ในยุคสมัยนี้เกิดการแข่งขันเปิดสถานบริการพักผ่อนในเวลากลางคืนอย่างแพร่หลายทำให้สังคมเสื่อมโทรมลง ชายหญิงหันมามั่วสุมกันมากขึ้น ขณะที่ประเทศอังกฤษ ในปี ค.ศ. 1869 โยเซฟิน อี. บัทเลอร์ ได้จัดตั้งสหพันธ์นานาชาติแห่งการยกเลิกระบบการจดทะเบียนโสเภณี (The international abolitionist federation) และพยายามให้รัฐยกเลิกกฎหมายต่าง ๆ ที่สอดแทรกเข้ายุ่งเกี่ยวกับหญิงที่ทำการค้าประเวณีจนเกินไป ควรที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีอยู่ในระเบียบอันดีพอควรเท่านั้น ในที่สุดรัฐเห็นด้วย และได้ยกเลิกกฎหมายที่เกี่ยวข้องหลายฉบับ เช่น พระราชบัญญัติป้องกันโรคติดต่อ ค.ศ. 1865 ค.ศ. 1866 และ ค.ศ. 1869 ซึ่งบัญญัติให้นำมาตรการออกกฏข้อบังคับ และการตรวจตราแก่หญิงที่ทำการค้าประเวณี และรัฐให้ความสนใจไปในทางปราบปรามบุคคลที่ 3 อันได้แก่ พวกเจ้าสำนักการค้าประเวณี ผู้จัดหาหญิงไว้ทำการค้าประเวณี และเหล่าพ่อเล้า แมงดาทั้งหลายมากกว่า โดยออกกฎหมายอาญา (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1884 พระราชบัญญัติว่าด้วยคนจรจัด (ฉบับแก้ไข) ค.ศ. 1898 กำหนดโทษบุคคลประเภทดังกล่าวไว้

สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล (อ้างถึงใน สหรัฐ สิริวัฒน์ , 2524 : 12) ได้กล่าวว่า ความเป็นมาของอาชีพโสเภณีในประเทศไทยนั้น ไม่มีช่วงใดของประวัติศาสตร์ที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนว่าเริ่มขึ้นครั้งแรกเมื่อใด แต่เชื่อกันว่ามีนางนพมาศในสมัยสุโขทัยจริง เชื่อว่ามีโสเภณีอยู่ในสมัยนั้นอยู่แล้ว เพราะว่าในประวัติศาสตร์นางนพมาศหรือท้าวศรีจุฬาลักษณ์ได้กล่าวถึงบุตรธิดาของหญิงนครโสเภณี และหญิงที่ขอบสำส่อนกับชายที่เป็นทาสไว้ว่า “ .. อันบุตรธิดาของหญิงสองจำพวกนี้ มหาชนมีความรังเกียจนัก มักเรียกว่า คนอนาจาร”

ครั้นมาถึงสมัยอยุธยา “ หญิงนครโสเภณี “ มีปรากฏอยู่ในกฎหมายตราสามดวงบทพระอัยการผัวเมีย ซึ่งบัญญัติขึ้นในสมัยพระเจ้าอู่ทอง ในปี พ.ศ. 1904 รวมถึงในกฎหมายลักษณะพยานที่มีมาตั้งแต่ พ.ศ. 1894 ก่อนกฎหมายตราสามดวงอีกด้วย ซึ่งได้ระบุว่าโสเภณีเป็นหนึ่งในจำพวกคน 14 ประเภทที่ไม่สามารถนำเป็นพยานได้ ส่วนการมีสำนักและจำนวนโสเภณีนั้น มีหลักฐานที่กล่าวชัดเจนในสมัยต่อมา เช่น ลาลูแบร์ ราชทูตฝรั่งเศสที่เข้ามาในสมัยสมเด็จพระ

นารายณ์มหาราช ได้เล่าไว้ในจดหมายเหตุว่า “ ... มีความชอบธรรมที่จะเกณฑ์ให้สตรีที่คนซื้อมานั้นเป็นแพศยาหาเงินได้ “ หญิงที่มาเป็นโสเภณีนอกจากการซื้อผู้หญิงทั่วไปแล้ว ยังสามารถซื้อผู้หญิงที่สามีนำมาขายเป็นทาสได้อีกด้วย ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์ได้กล่าวกันว่าในสมัยที่ประเทศไทยยังไม่มีกรเลิกทาส สภาพของนางทาสจึงมีลักษณะเหมือนกับสังคมประเทศอื่นซึ่งเคยมีทาสมาก่อน ทาสพวกนั้นนอกจากจะต้องพลีทุกสิ่งทุกอย่างให้กับผู้เป็นนายแล้ว จะต้องบำรุงบำเรอความสุขให้กับชายอื่นตามที่นายสั่งไว้ ทั้งนี้อาจจะมีข้อตกลงกันหรือไม่มีข้อตกลงกันก็ได้ ซึ่งบรรดาผู้ที่มีความฉลาดในการค้าทาสคิดที่จะนำมาค้าประเวณีเพื่อหวังจะได้รายได้หรือผลประโยชน์จากการค้าทาสนั้น จึงเกิดมีหัวหน้ารวบรวมซื้อหรือไถ่หญิงที่เป็นทาสแล้วตั้งสำนักขึ้นและบังคับให้หญิงเหล่านั้นทำการค้าประเวณี จนกระทั่งต่อมาในปี พ.ศ. 2448 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าให้มีการเลิกทาส หญิงพวกนี้ได้พากันสมัครใจเป็นหญิงโสเภณีต่อไปอีก และมีแพร่หลายมากขึ้น โดยหญิงพวกนี้ได้รับตัวจากเจ้าภาษีแล้วมีหัวหน้ารวบรวมตั้งเป็นสำนักขึ้น ส่วนจำนวนช่องหรือสำนักนั้น จากหนังสือ คำให้การขุนหลวงวัดประดู่ทรงธรรมได้บอกไว้ว่ามี อยู่ 4 โรง เช่น บริเวณตลาดบ้านจีนใกล้ท่าเรือซึ่งเป็นชุมชนของชาวจีนมากกว่าชาวไทย สำนักโสเภณีเหล่านี้ต้องได้รับอนุญาตและเสียภาษีให้กับหลวงด้วย ธรรมเนียมปฏิบัติเช่นนี้สืบต่อมาจนถึงสมัยรัตนโกสินทร์ช่วงต้น จนกระทั่งในสมัยรัชการที่ 5 พระองค์ได้ทรงเล็งเห็นว่า โรคภัยต่าง ๆ ได้แพร่ระบาดมากขึ้น การค้าประเวณีเป็นที่น่าอัปยศ จำนวนโสเภณีเพิ่มมากขึ้น จึงมีการตราพระราชบัญญัติสั่งจระโรค ร.ศ. 127 เพื่อควบคุมช่องโสเภณี จำนวนโสเภณีและบรรดานายโรงโสเภณีหรือผู้ควบคุมดูแลอยู่กับการค้าประเวณี นับได้ว่าพระราชบัญญัติฉบับนี้ถือว่าเป็นกฎหมายฉบับแรกที่บัญญัติขึ้นเพื่อปราบปรามการค้าประเวณีให้มีระบบระเบียบมากขึ้น

ปัจจุบันธุรกิจการค้าประเวณีเป็นปัญหาสำคัญของสังคมและประเทศชาติ จำนวนโสเภณีเพิ่มมากขึ้น โดยเฉพาะที่ถือว่าเป็นปัญหาใหญ่คือ โสเภณีเด็ก ทำให้หลายฝ่ายที่มีหน้าที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและปราบปรามจำต้องเพิ่มมาตรการ และแก้ไขกฎหมายที่เป็นอยู่ให้มีประสิทธิภาพและบังคับได้เหมาะสมยิ่งขึ้น สาเหตุหนึ่งที่ทำให้จำนวนผู้หญิงหรือเด็กที่ขายบริการทางเพศเพิ่มมากขึ้น จนกลายเป็นธุรกิจในชาติและข้ามชาติในทุกวันนี้ สืบเนื่องจากการเข้ามาของทหารอเมริกันในช่วงสงครามเวียดนามอันเกิดขึ้นราวปี พ.ศ. 2502 จนถึงราว พ.ศ. 2519 ประเทศไทยเป็นประเทศพันธมิตรของอเมริกาจึงได้ถูกจัดตั้งเป็นฐานทัพ และเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจของ

ทหารอเมริกันจากการว่างเว้นสนามรบ สถานที่หลายแห่งถูกจัดเป็นสถานบันเทิง และสถานที่เหล่านี้ได้รับความเจริญรุ่งเรืองมาจนถึงปัจจุบัน ธุรกิจการค้าประเวณีได้รับการสนองตอบอย่างเต็มที่ที่มีกระแสเงินสดหลังไหลเข้ามาจำนวนมหาศาล กฎหมายบางฉบับต้องออกมารองรับธุรกิจเหล่านี้ เมื่อความต้องการหญิงขายบริการเพิ่มมากขึ้น จึงเกิดการล่อลวงโดยใช้เล่ห์เหลี่ยมชักพาหญิงมาขายบริการทางเพศ โดยกลุ่มคนที่เป็นพวกหากินอยู่กับหญิงโสเภณี ได้แก่ พ่อเล้าแมงดา เจ้าของช่อง เจ้าของสถานบริการ ซึ่งบุคคลเหล่านี้จะได้รับผลประโยชน์และรายได้จากการขายบริการทางเพศเป็นจำนวนมหาศาล เมื่อสงครามยุติลง ผู้หญิงโสเภณีเหล่านี้มิได้ยุติลงตามสงครามไปด้วย แต่กลับเพิ่มทวีคูณมากขึ้น ปัจจุบันการค้าประเวณีจะมีผู้เข้ามาจัดการดูแลแสวงหาผลประโยชน์โดยตรง แต่ยังมีรูปแบบการค้าประเวณีในปัจจุบันที่ถือว่าเป็นรูปลักษณะพิเศษ ได้แก่

1. ประเภทหญิงสาวที่เข้าไปเที่ยวเตร็ดเตร่ตามไนท์คลับ บาร์ และคอฟฟี่ช็อป เพื่อหาทางค้าประเวณี
2. ประเภทหญิงสาวที่เป็นนักแสดงซึ่งจะมีพวกมาติดต่อให้ทำการค้าประเวณีทางโทรศัพท์หรือมีการค้าประเวณีกันทางอินเทอร์เน็ต หรือบางทีมีนายหน้าทำหน้าที่เสนอให้
3. ประเภทหญิงสาวที่มีมาในรูปเด็กนักเรียน นักศึกษา เนื่องจากขาดปัจจัยการศึกษาเล่าเรียน และแรงบีบบังคับทางเศรษฐกิจสังคมที่ยากจะเลี่ยงได้ จากการล่มสลายอย่างของสวนดุสิตโพลส์(อ้างถึงใน ฐานสืบดาวิจารณ์,ฉบับที่ 167 (วันที่ 5 -11 กรกฎาคม 2540) : 8) ได้วิจัยสำรวจเกี่ยวกับกรณีนักศึกษาชายตัว ซึ่งเป็นปัญหาใหญ่ที่สะท้อนภาพพจน์สิ่งที่เกิดขึ้นได้ทุกพื้นฐานสังคมการพัฒนา ในอดีตอาชีพนี้จำกัดอยู่แต่เพียงสังคมที่ไร้การศึกษา และการดิ้นรนเพื่อความอยู่รอดเท่านั้น แต่ปัจจุบันสภาพความเป็นจริงเปลี่ยนแปลงและเป็นเรื่องที่เกิดขึ้นจริงในสังคมทั่วไปพบว่า นักเรียน นักศึกษาในกรุงเทพมหานคร และปริมณฑลจำนวน 1,463 คน ในช่วงเศรษฐกิจตกต่ำ ประกอบกับ วิถีชีวิตของสังคมเกิดการเบียดเบียนบรรณนิยม โดยอาศัยวัตถุเป็นตัววัดค่า ยอมที่จะขายเรือนร่างโดยประกอบอาชีพค้าประเวณี
4. ประเภทหญิงสาวหรือเด็กที่เข้าไปเล่นโบว์ลิ่งหรือเล่นสเก็ต เพื่อวัตถุประสงค์ในการค้าประเวณี

รูปแบบของขบวนการค้าประเวณี

กระบวนการค้าประเวณีในปัจจุบันได้ยอมรับว่ามีรูปแบบหลากหลายแตกต่างกัน เริ่มต้นจากเป็นองค์กรเล็ก หรือแก๊งที่ทำธุรกิจบริการทางเพศขนาดเล็กไปจนถึงกิจการขนาดใหญ่ หรือ องค์กรขนาดใหญ่ จนในที่สุดกลายเป็นองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ สามารถแบ่งรูปแบบของ ผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับกระบวนการค้าประเวณีได้ 2 รูปแบบ ดังนี้

1. รูปแบบของผู้ที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับสถานที่ค้าประเวณี

สถานที่ค้าประเวณีนั้นส่วนใหญ่เป็นรูปแบบสถานเริงรมย์ต่าง ๆ เช่น บาร์ ไนต์คลับ ผับ สถานอาบอบนวดหรือคาราโอเกะ โดยสถานที่เหล่านี้จะเปิดกิจการถูกต้องตามกฎหมาย แต่จะแฝงด้วยการค้าประเวณีอยู่เบื้องหลัง หญิงหรือชายที่ทำการค้าประเวณีจึงจำเป็นต้องหลบซ่อนหรืออยู่ภายใต้การควบคุมของเจ้าของกิจการ โดยเจ้าของกิจการจะได้รับส่วนแบ่งจากการค้าประเวณีรวมถึงบุคคลอื่นที่เข้าเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีในสถานที่เหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ที่คอยควบคุมดูแลคอยให้ความช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ เช่น ผู้ดำเนินงานในการจัดหาผู้ค้าประเวณีมายังสถานที่นั้น ตลอดจนผู้ให้ความช่วยเหลือทางการเงิน ซึ่งกฎหมายไทยจะมีบทกำหนดความผิดเฉพาะ เจ้าของกิจการ ผู้ดำเนินการและผู้ดูแลเท่านั้น ส่วนผู้ให้ความช่วยเหลือทางการเงินในการจัดหา สถานที่สำหรับการค้าประเวณียังไม่เป็นความผิดตามกฎหมายใด แต่ในต่างประเทศ ผู้ที่ให้เช่าอาคารหรือแพลตฟอร์มโซเชียลมีเดียอาจมีความผิดตามกฎหมายฐานเป็นผู้รับรายได้จากการค้าประเวณี

2. รูปแบบของบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี

รูปแบบของบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีจะมีบุคคลต่างเข้ามาเกี่ยวข้อง จำนวนมาก จำแนกออกเป็น 8 กลุ่ม หรือกล่าวได้อีกนัยหนึ่งคือ พฤติกรรมของผู้ที่แสวงหา ผลประโยชน์หรือรายได้จากการค้าประเวณี ซึ่งความเป็นจริงอาจจะมีพฤติกรรมอื่นอีกมากมายที่แฝงเร้นอยู่ในกระบวนการเหล่านี้ บางกลุ่มถูกจัดให้เป็นบุคคลที่กฎหมายบัญญัติให้เป็นความผิด แต่บางกลุ่มกฎหมายยังมิได้บัญญัติคลุมถึงพฤติกรรมดังกล่าวให้เป็นความผิด

ตารางที่ 3 แสดงประเภทบุคคลที่เข้ามาเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีแยกเป็น 8 กลุ่มดังนี้

กลุ่มที่ 1	ผู้ชักจูง ยุยง ชักชวน ผู้รับสมัคร
กลุ่มที่ 2	ผู้ข่มขู่ บังคับ หน่วงเหนี่ยว กักขัง
กลุ่มที่ 3	ผู้ควบคุม ช่วยเหลือ สนับสนุน
กลุ่มที่ 4	ผู้จัดหาผู้ซึ่งค้าประเวณีเพื่อผู้อื่น
กลุ่มที่ 5	ผู้รับประโยชน์หรือหากำไรจากการค้าประเวณีของผู้อื่น
กลุ่มที่ 6	ผู้อาศัยอยู่กับรายได้ของผู้ค้าประเวณี
กลุ่มที่ 7	ผู้ซึ่งสมาคมเป็นอาชญากรรมกับผู้ค้าประเวณี
กลุ่มที่ 8	ผู้ที่ช่วยเหลือ หรือผู้ที่รับรายได้จากการค้าประเวณีของผู้อื่น

ที่มา : อัญชลี พิณจักษ์ธรรม(วิทยานิพนธ์), การค้าประเวณี : กรณีศึกษานักศึกษาหญิง ใน กรุงเทพมหานคร, 2544: 50

การขายบริการทางเพศมีวิวัฒนาการอย่างต่อเนื่องขึ้นอยู่กับประสบการณ์การขายบริการความชำนาญในการติดต่อและเจรจาต่อรองกับลูกค้า การรู้จักหลบหลีกตำรวจ โดยมีเทคโนโลยี การสื่อสารที่ทันสมัยมากขึ้น ระยะเวลาเริ่มแรกจากกลุ่มผู้ชายนักท่องเที่ยวที่สนใจผู้หญิงที่นิยมเที่ยวกลางคืน หากแต่ให้หญิงขายบริการทางเพศที่ทำเป็นอาชีพและคนรู้จักเข้าไปติดต่อเมื่อหญิงขายบริการทางเพศมีอาชีพเหล่านี้เห็นว่าเป็นธุรกิจที่ดีมีอนาคตจึงผันตัวออกมาเป็นนายหน้าแทน ระยะเวลาการติดต่อจะเป็นไปอย่างไม่เป็นทางการ ต่อมาจึงเริ่มมีการทำเป็นทางการมากขึ้น โดยมีสำนักค้าประเวณีจากหญิงค้าประเวณี แต่เนื่องจากวิธีนี้ไม่เป็นที่นิยม ปัจจุบันรูปแบบเริ่มกลับมาเป็นแบบไม่เป็นทางการแบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ ขายบริการผ่านนายหน้าหรือเอเยนต์ ขายบริการผ่านสถานบริการ ขายบริการอิสระ(binเดี่ยว) และขายบริการในรูปแบบอื่น ๆ ดังนี้

กลุ่มที่ 1 คือกลุ่มที่ขายบริการผ่านนายหน้าหรือเอเยนต์ค้าประเวณี เป็นรูปแบบที่มีมากในปัจจุบัน อีกทั้งยังเป็นวิธีที่มีการขยายตัวอย่างรวดเร็วมาก ระยะเวลาเอเยนต์คือ ผู้ที่อยู่ในธุรกิจค้าประเวณีมาก่อน อาจเป็นหญิงขายบริการ หรือเซียร์แขกก็ได้ เมื่อเห็นว่าการค้าประเวณีซึ่งในปัจจุบัน พบว่ามีกลุ่มนักศึกษาเข้ามาเกี่ยวข้องการค้าประเวณีจำนวนมากเป็นกลุ่มที่สามารถสร้าง รายได้จำนวนมาก และเริ่มเป็นที่นิยมของแขกจึงผันตัวเองขึ้นมาเป็นนายหน้าหาหญิงขาย

บริการให้แก่ลูกค้า ปัจจุบันแม้จะไม่เคยขายบริการหรืออยู่ในธุรกิจนี้มาก่อนก็สามารถเป็นเอเจนต์ได้ วิธีการซื้อขายผ่านเอเจนต์มีได้หลายรูปแบบไม่ตายตัวขึ้นอยู่กับการประยุกต์ของเอเจนต์และผู้ขายแต่ละกลุ่ม เช่น อาจให้ติดต่อผ่านทางอีเมล เมื่อตกลงกันได้จะนัดเวลาและสถานที่ที่ลูกค้าสะดวก เอเจนต์จะขับรถพาหญิงบริการทางเพศมาให้เลือกถึงที่ ถ้าไม่ชอบก็จ่ายค่าเสียเวลา 300 – 400 บาท แต่ถ้าพอใจก็ตกลงซื้อขายกัน เอเจนต์บางรายจะเปิดห้องในแฟลต อพาร์ทเมนต์ หรือคอนโดมิเนียมนำหญิงบริการทางเพศได้อยู่อาศัย และลูกค้าสามารถเลือกผู้หญิงได้ถึงที่พักซึ่งผู้หญิงจะแต่งตัวนั่งรอลูกค้ามาใช้บริการ ในขณะที่เอเจนต์บางรายจะติดต่อผ่านโทรศัพท์เพียงอย่างเดียว โดยจะบอกตักกันไปในกลุ่มเพื่อนหรือกลุ่มคนรู้จักที่ไว้ใจได้ให้ช่วยหาลูกค้าให้ บางรายมีอาชีพอื่นเป็นอาชีพหลักอยู่แล้ว แต่รับติดต่อหานักศึกษาไว้คอยให้บริการควบคู่กันได้ด้วย (รายการคมชัดลึก, Nation Channel , 6 มิถุนายน 2544) หรือหากลูกค้ามองหาตามสถานบันเทิงยามราตรีจะมีเอเจนต์แอบแฝงอยู่หลายกลุ่ม หากลูกค้าสนใจสามารถติดต่อกับเอเจนต์ได้ เอเจนต์จะเข้าไปเรียกเด็กมานั่งตักกินและพูดคุยกัน เมื่อถูกใจและตกลงราคากับเอเจนต์ได้ จ่ายเงินกับเอเจนต์เสร็จแล้ว จึงจะสามารถพาเด็กไปใช้บริการที่โรงแรมละแวกนั้นได้ เมื่อเด็กทำงานเสร็จแล้วจึงกลับมารับเงิน

การหาลูกค้ามาใช้บริการทางเพศซึ่งในปัจจุบันมีอยู่หลายรูปแบบด้วยกัน ยกตัวอย่างเช่น การบอกตักกันไปในกลุ่มเพื่อนหรือคนรู้จักในกลุ่มของคนที่เคยใช้บริการกับเอเจนต์เป็นวิธีที่ใช้กันมาก เนื่องจาก ค่อนข้างปลอดภัยจากตำรวจ และตัวผู้ซื้อบริการสามารถมั่นใจได้ในระดับหนึ่งเนื่องจากมีผู้รับประกันบริการ , การฝากเพื่อนหรือคนรู้จักของเอเจนต์ให้ช่วยหาลูกค้าให้ เช่น บอกเพื่อนที่ทำงานในบริษัทเดียวกัน หรือคนรู้จัก , การโฆษณาในอินเทอร์เน็ต โดยจะแสดงรูปของหญิงบริการ ทางเพศ พร้อมทั้งบอกสัดส่วน สีมิวอายุประกอบ และบอกเบอร์ติดต่อของเอเจนต์เงื่อนไขในการซื้อขายบริการไว้ด้วย วิธีนี้ถือว่าเป็นวิธีที่เสี่ยงต่อการจับกุมเป็นอย่างมาก และมักแสดงเบอร์ติดต่อไว้ไม่นาน เมื่อคิดว่ามีคนรู้จักแล้วจำนวนหนึ่งจะลบเว็บไซต์นั้นทิ้ง, การลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์กีฬา หรือนิตยสารทางกีฬาต่าง ๆ และการที่เอเจนต์หาแขกตามแหล่งเที่ยวยามราตรีต่าง ๆ โดยจะพาเด็กสาวในสังกัดเดินเข้าไปในสถานบริการเป็นกลุ่ม จากนั้นเด็กสาวจะออกไปเดินร่ำเพื่อเชิญชวนนักท่องเที่ยวที่ต้องการใช้บริการ โดยมีเอเจนต์คอยเดินหาและเป็นผู้ติดต่อกับนักท่องเที่ยว

รายได้และการจัดสรรรายได้ระหว่างเอเยนต์ค่าประเวณีและหญิงบริการทางเพศจะมีอัตราค่าบริการของหญิงเริ่มต้นที่ 1,500 บาท ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับรูปร่างหน้าตา ความน้อยครั้งของการผ่านงาน สถานบันการศึกษา แต่ราคาเฉลี่ยของหญิงที่ขายบริการทางเพศผ่านวิธีนี้จะอยู่ในราว 2,000 – 3,000 บาท หญิงจะถูกหักค่านายหน้า 500 – 1,000 บาท แต่หากเอเยนต์สามารถเรียกค่าตัวหญิงได้มากกว่าค่านายหน้าจะเพิ่มขึ้นด้วย (หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ, 1 กันยายน 2542, หน้า 10) เอเยนต์รายหนึ่งอาจ มีหญิงอยู่ในกลุ่ม 10 – 40 คน ขึ้นอยู่กับว่าเป็นเอเยนต์รายเล็กหรือรายใหญ่ ถ้าหญิงแต่ละคนทำงานสัปดาห์ละ 2 วัน โดยให้บริการเพียงวันละครึ่ง โดยเรียกค่าของหญิงได้ 2,500 บาท หักค่านายหน้าครึ่งละ 500 บาท ในแต่ละเดือนนายหน้าจะมีรายได้ทั้งสิ้น 80,000 บาท หญิงแต่ละคนจะมีรายได้เดือนละ 16,000 บาท รายได้รวมกลุ่มนั้นเท่ากับ 4000,000 บาท แต่ในความเป็นจริงเอเยนต์แต่ละรายอาจมีหญิงบริการทางเพศอยู่ในกลุ่มมากหรือน้อยกว่านี้ได้ และหญิงอาจทำงานมากกว่านี้ และในแต่ละวันที่ทำงานอาจขายบริการมากกว่า 1 ครั้งก็ได้ และในจำนวนนี้ยังไม่รวมค่าทิปที่หญิงได้โดยตรงจากลูกค้าที่มาใช้บริการซึ่งมากน้อยแตกต่างกันไป

รูปแบบการซื้อขายบริการผ่านเอเยนต์จะมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน 3 กลุ่ม คือ ลูกค้าเอเยนต์ และผู้ค้าประเวณี กล่าวคือ

1. ความสัมพันธ์ระหว่างลูกค้าและนายหน้าเอเยนต์ การเอาใจและการบริการที่ดีแก่ลูกค้าเพื่อให้ ลูกค้าเกิดความประทับใจตั้งแต่คุยกันครั้งแรกประกอบการมีเด็กที่รูปร่างหน้าตาอยู่ในสังกัด ราคาที่เหมาะสม ความซื่อสัตย์ต่อลูกค้าจะเป็นปัจจัยสำคัญในการซื้อขายหญิงค้าประเวณี เพราะผู้ที่ซื้อบริการทางเพศส่วนใหญ่จะลองซื้อบริการทางเพศมาแล้วจากทุกกลุ่ม และสามารถทราบถึงความแตกต่างได้จากการปฏิบัติ แต่หากจัดหาผู้ค้าประเวณีได้อย่างดีถูกใจลูกค้าก็จะมี การบอกกันต่อไป หากลูกค้าประพฤติไม่ดีต่อหญิงบริการที่ซื้อไป นายหน้ารายนั้นก็อาจไม่หาผู้ค้าประเวณีให้อีก นอกจากนี้เบอร์โทรศัพท์ติดต่อของลูกค้าระดับดี ยังสามารถขายต่อได้อีกด้วย (หนังสือพิมพ์เดลินิวส์, 1 กันยายน 2542 , หน้า 18)

2. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ค้าประเวณีและนายหน้าค้าประเวณี ความสัมพันธ์ของคน 2 กลุ่มนี้จะมีลักษณะของการคานอำนาจซึ่งกันและกัน ไม่มีใครมีอำนาจเหนือใครมากนัก กล่าวคือผู้ค้าประเวณีจะมีเอเยนต์มากกว่า 1 คน หากผู้ค้าประเวณีได้รับงานเข้ามากก็จะไปทำ และหากไม่

พอใจนายหน้าคนไหนก็สามารถไม่ทำงานให้นายหน้ารายนั้นได้ ฉะนั้นนายหน้าไม่สามารถบังคับหรือควบคุมผู้ค้าประเวณีเหล่านี้ได้มากต้องให้การเลี้ยงดูอย่างดีจึงจะทำให้ผู้ค้าประเวณีอยากเข้ามาอยู่ด้วย (หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ , 19 สิงหาคม 2543 , หน้า 5) โดยนายหน้าต้องมีลูกค้าประจำมากพอที่จะแจกงานเด็กได้อย่างทั่วถึง และกลุ่มเด็กในสังกัดอาจเป็นนายหน้าซึ่งกันและกันด้วย กล่าวคือเมื่อผู้ค้าประเวณีที่เคยรับแขกคนใดมาแล้ว จะตัดนายหน้าออกในการติดต่อครั้งต่อไป โดยจะติดต่อโดยตรงกับลูกค้าเอง หากแต่ตนไปขายบริการเองทุกครั้งราคาจะลดลงเรื่อย ฉะนั้นจะเป็นนายหน้าให้เพื่อนในกลุ่มไปขายบริการก็ได้ แต่แม้ว่า ผู้ค้าประเวณีจะผันตัวไปเป็นนายหน้าควบคุมไปกับการเป็นเด็กในสังกัดให้กับนายหน้ารายเดิมของตน แต่ผู้ค้าประเวณีต้องทำงานให้ที่ดี เพราะต้องพึ่งนายหน้าเดิมในการหาลูกค้าให้ ถ้าลูกค้าติดใจก็จะเรียกใช้บริการ รายได้จากการค้าประเวณีก็จะมีมากตามไปด้วย และลูกค้ายุุ่มนี้ก็จะกลายเป็นลูกค้าให้กับเด็กในสังกัดของตนเองด้วย แต่หากผู้ค้าประเวณีทำงานไม่ดีนายหน้าจะไม่หางานให้

3. ความสัมพันธ์ระหว่างลูกค้าและผู้ค้าประเวณี ความสัมพันธ์ของคนกลุ่มนี้จะเป็นไปในลักษณะของผู้ซื้อและผู้ขายบริการซึ่งความสัมพันธ์อาจเป็นแค่ครั้งเดียวหรือติดต่อกันหลายครั้งก็ได้ขึ้นอยู่กับทั้งสองฝ่าย นั่นคือ หากผู้ค้าประเวณีรูปร่างหน้าตาดี ให้บริการดี เอาใจเก่ง ลูกค้าจะติดใจใช้บริการอีก หรืออาจจะแนะนำต่อกันไปในกลุ่มเพื่อให้มาใช้บริการได้ เช่นเดียวกัน หากลูกค้าเป็นผู้ใช้บริการที่ดี ผู้ค้าประเวณีจะแนะนำต่อให้เพื่อที่ขายบริการด้วยกันโดยจะหักค่านายหน้าเป็นค่าตอบแทน

กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มที่ขายบริการผ่านสถานบริการ การค้าประเวณีจะมีอยู่โดยทั่วไปทั้งในกรุงเทพมหานครและตามจังหวัดอื่น ๆ ที่มีแหล่งการท่องเที่ยว มีตั้งแต่สถานอาบอบนวด คาราโอเกะ หรืออาจเป็นร้านอาหารเล็ก ๆ บ้างหน้าก็ได้ วิธีนี้เป็นวิธีที่มีมานาน ปัจจุบันมีกลุ่มนักศึกษาที่ได้รับความนิยมอยู่ขณะนี้มีการขายบริการในสถานที่ดังกล่าว วิธีการซื้อขายบริการทางเพศจะมีทั้งการแฝงตัวขายบริการทางเพศในสถานบริการที่อยู่ในรูปของร้านอาหาร การแฝงตัวขายบริการทางเพศอยู่ตามสถานคาราโอเกะบางแห่ง กล่าวคือ เมื่อเข้าไปใช้บริการร้องเพลงคาราโอเกะ ถ้าสนใจจะเรียกผู้ค้าประเวณีมานั่งเป็นเพื่อนพูดคุย และคอยปรนนิบัติเอาใจก็สามารถเรียกหญิงมานั่งเป็นเพื่อนได้ หรือในบางแห่งอาจให้ลูกค้าเลือกผู้ค้าประเวณีเองก็ได้ หากลูกค้าพอใจอยากซื้อบริการทางเพศก็สามารถทำได้โดยต้องจ่ายเงินให้กับร้านก่อนเพื่อพาผู้ค้าประเวณีออกไปข้างนอก อย่างไรก็ตามผู้ค้าประเวณีที่ทำงานตามร้านคาราโอเกะอาจไม่ได้

ขายบริการทางเพศทุกคน บางคนมาทำงานโดยเป็นเพื่อนนั่งคุย และคอยปรนนิบัติเอาใจลูกค้าเท่านั้น และหาก ผู้ค้าประเวณีไม่เต็มใจที่จะขายบริการทางเพศให้กับลูกค้ารายใดสามารถปฏิเสธได้เช่นกัน นอกจากนี้ยังอาจอยู่ตามสถานบริการระดับสูง เช่น คอกเทลเล้าจ์ชั้นสูง ซึ่งต้องสมัครเป็นสมาชิกหรือที่เรียกว่า “เมมเบอร์” จึงจะสามารถเข้าไปใช้บริการได้ ลูกค้ากลุ่มนี้ส่วนใหญ่จะอยู่ในสังคมระดับสูง ลูกค้าจะถือบัตรสมาชิกที่เรียกว่าบัตรมาสเตอร์การ์ดซึ่งมีมูลค่าตามที่สมัครไว้ หลังจากมาใช้บริการแต่ละครั้งก็จะถูกหักมูลค่าจากบัตรไปเรื่อยๆจนหมด อีกลักษณะหนึ่งคือบริการแบบเอสคอร์ตเซอร์วิส ซึ่งจะเน้นบริการชาวต่างประเทศเป็นหลัก ส่วนใหญ่จะเป็นนักธุรกิจที่เข้ามาติดต่อกิจการในไทย และอยากได้เพื่อนเที่ยว เพื่อนนอน จึงเรียกใช้บริการจากผู้ค้าประเวณี

วิธีการจัดหาผู้ค้าประเวณีมีด้วยกัน 2 วิธี คือ

1. ผู้ค้าประเวณีเข้ามาสมัครด้วยตนเอง โดยทางร้านจะไม่มีกรบงคับให้ขายบริการ ยึดหลักความพอใจทั้งสองฝ่าย หากใครสะดวกที่จะมาทำงานเวลาใดก็สามารถมาได้ มีการแบ่งผลตอบแทนในอัตราที่ผู้ขายบริการพอใจ
2. การเข้าไปพูดจาชักชวนให้มาทำงานในลักษณะที่อยากให้ความช่วยเหลือในกรณีที่ผู้ค้าประเวณีนั้นเดือดร้อนเรื่องเงิน และจะทิ้งนามบัตรสำหรับติดต่อกลับไว้กับผู้ค้าประเวณีที่สนใจจะทำงาน

รายได้และการจัดสรรรายได้ระหว่างร้านและผู้ค้าประเวณีแบ่งได้ 2 ประเภทดังต่อไปนี้

1. รายได้ของผู้ค้าประเวณีที่ทำงานแบบรอขายบริการ ตามสถานที่ค้าประเวณี แต่ไม่ได้นั่งอยู่ในตู้กระจก หรือที่เรียกกันว่า Sideline โดยแบ่งเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ลูกค้าจ่ายให้กับทางร้านจำนวน 2,000 – 3,500 บาท ก่อนที่จะพาผู้ค้าประเวณีออกไป ซึ่งโดยทั่วไปจะแบ่งระหว่างผู้ค้าประเวณีกับร้านในอัตราส่วน 50 : 50 หรือบางรายที่รูปร่างหน้าตาดีมีความสามารถอัตราส่วนอาจเปลี่ยนเป็น 60 : 40 หรือ 70 : 30 ก็ได้ โดยเงินส่วนนี้จะได้นำมาหากลูกค้าซื้อบริการ อีกส่วนหนึ่งคือทิปที่ลูกค้าให้ผู้ค้าประเวณีโดยตรง รายได้ส่วนนี้ไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับลูกค้า และความสามารถในการให้บริการทางเพศของผู้ค้าประเวณีเอง และสุดท้ายคือ ค่าดื่มที่ขายได้ โดยร้านจะให้ค่าดื่มกับผู้ค้าประเวณีดื่มละ 40 บาท

2. รายได้ของร้านอาหาร ภายในร้านจะมีบริการค่อนข้างครบวงจร กล่าวคือ มีทั้งบริการจากผู้ค้าประเวณีในส่วนของนวดแผนโบราณ ส่วนที่ทำเป็นแบบ Sideline มีการขายอาหารและเครื่องดื่ม นอกจากนี้ยังมีโต๊ะสนุกเกอร์และคาราโอเกะ หากพิจารณาเฉพาะในส่วนของร้านอาหาร ถ้าพิจารณาโดยใช้ข้อกำหนดเดียวกับผู้ค้าประเวณี คือ ผู้ค้าประเวณี 1 คน มาทำงานสัปดาห์ละ 2 วัน จะมีลูกค้ามาซื้อบริการวันละ 1 คน และแบ่งสัดส่วนรายได้ 50 : 50 มีผู้ค้าประเวณีทั้งสิ้น 40 – 50 คน ร้านจะมีรายได้จากส่วนนี้ประมาณเดือนละ 320,000 – 400,000 บาท นอกจากนี้ร้านยังมีรายได้จากค่าอาหารและเครื่องดื่ม คาราโอเกะ และสนุกเกอร์

กลุ่มคนต่าง ๆ ที่สัมพันธ์กันในร้านสามารถแบ่งได้เป็น 3 กลุ่มคือ 1.ลูกค้าพิจารณาเฉพาะกลุ่มที่มาซื้อบริการทางเพศ 2. เจ้าของร้านอาหารและเชียร์แขก และ 3. ผู้ค้าประเวณีที่มาขายบริการทางเพศ ทั้ง 3 กลุ่มมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และยังคงควบคุมพฤติกรรมซึ่งกันและกันในธุรกิจนี้ มีดังต่อไปนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างนักศึกษาที่ขายบริการกับเจ้าของร้านอาหารและเชียร์แขก เนื่องจากร้านจะอยู่ในย่านที่มีการขายบริการทางเพศ การแข่งขันระหว่างธุรกิจสูง เจ้าของจึงเลี่ยงการแข่งขันโดยตรงด้วยการเจาะลูกค้าเฉพาะในกลุ่ม คือ กลุ่มที่ต้องการซื้อบริการทางเพศจากผู้ค้าประเวณี ฉะนั้นผู้ค้าประเวณีจึงถือเป็นจุดขายของร้านนี้ ทางร้านจึงต้องอำนวยความสะดวกแก่ผู้ค้าประเวณีพอสมควรเพื่อการบริการที่มีคุณภาพที่ผู้ค้าประเวณีมอบให้แก่ลูกค้า หรือเรียกได้ว่าคุณภาพของสินค้าของร้านจะได้ดีด้วย กล่าวคือ ไม่กำหนดเวลาทำงานที่แน่นอน ผู้ค้าประเวณีสะดวกที่จะมาทำงานวันใดก็สามารถมาได้ ทำงานเสร็จสามารถรับเงินได้เลย ร้านจะไม่มีการบังคับผู้ค้าประเวณีหากไม่เต็มใจที่จะขายบริการให้แก่ลูกค้า การซื้อขายบริการจะเป็นไปตามความเต็มใจของทั้งสองฝ่ายเท่านั้น อีกทั้งกระจายงานให้อย่างทั่วถึง ถ้าผู้ค้าประเวณีมาทำงานก็จะได้งาน เนื่องจากถ้าผู้ค้าประเวณีมาแล้วไม่ได้ทำงาน ไม่ได้เงินกลับไปก็จะมีแรงจูงใจให้มาขายบริการอีก ซึ่งเหตุผลที่ทำให้ผู้ค้าประเวณีมาทำงานที่ร้านส่วนหนึ่งเป็นเพราะการมาทำงานที่นี่ได้ลูกค้าแน่นอน ผู้ค้าประเวณีไม่ต้องหาลูกค้าเองซึ่งจะเสียเวลา และยังอาจเสี่ยงต่อการถูกจับกุมและมีอำนาจการต่อรองกับลูกค้าน้อย หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นทำงานที่ร้านได้มอบความเสี่ยงที่จะไม่ได้รายได้ ความเสี่ยงที่จะถูกจับกุมให้แก่เจ้าของร้าน ซึ่งการที่เจ้าของร้านยอมรับภาวะความเสี่ยงดังกล่าวจะได้ผลตอบแทนเป็นค่านายหน้า

2. ความสัมพันธ์ระหว่างลูกค้ากับเจ้าของร้านอาหารและเชิร์ฟแชก สถานะของร้านในกรณีนี้เป็นทั้งผู้ขายบริการและนายหน้า กล่าวคือ เป็นผู้ขายบริการจากร้านอาหารขณะเดียวกันถ้าลูกค้าต้องการซื้อบริการทางเพศจากผู้ค้าประเวณีจะมีสถานะเป็นนายหน้า แต่ไม่ว่าจะเป็นสถานะใด หน้าทีของทางร้านคือทำอย่างไรให้มีลูกค้าเข้ามาซื้อบริการ จุดขายคือเป็นเอเยนต์ขายบริการทางเพศจากผู้ค้าประเวณี นั่นคือหากลูกค้าต้องการซื้อบริการจากผู้ค้าประเวณีก็ไม่ต้องเสียเวลาไปนั่งหาที่อื่น สามารถมาใช้บริการจากที่นี่ได้ หรือหากต้องการซื้อบริการก็สามารถมาที่นี่ได้เช่นกัน เนื่องจากมีนัดแผนโบราณและคาราโอเกะไว้คอยบริการด้วย โดยร้านมีบริการห้องในโรงแรมที่ตั้งอยู่ในละแวกใกล้เคียงให้แบบไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายเพิ่ม นอกจากนี้ยังพยายามดึงดูดลูกค้าให้กลับมาใช้บริการซ้ำด้วยการให้บัตรลดราคา สำหรับการกลับมาใช้บริการครั้งต่อไปในส่วนบริการจากร้านอาหารจะพยายามให้บริการที่ดี ดังเห็นจากบรรยากาศภายในร้านเป็นแบบสบายเหมาะแก่การมาพักผ่อนภายหลังการทำงาน

3. ความสัมพันธ์ระหว่างผู้ค้าประเวณีกับลูกค้า บุคคล 2 กลุ่มนี้มีความสัมพันธ์ในลักษณะของผู้ซื้อและผู้ขายบริการทางเพศโดยตรง และมีอำนาจในการต่อรองพอกัน กล่าวคือ การตกลงซื้อขายบริการจะเป็นไปตามความพอใจของทั้งสองฝ่าย หากผู้ค้าประเวณีไม่ยอมขายบริการแก่ลูกค้าคนใดก็สามารถปฏิเสธได้ แต่ก็ไม่สามารถทำได้ตามความพอใจได้มากนัก เพราะค่าปฏิเสธลูกค้าประจำ ทางร้านอาจไม่มอบงานให้ก็ได้ขณะเดียวกันหากลูกค้าไม่ชอบใจหญิงคนใด ร้านก็จะเปลี่ยนให้จนกว่าจะพอใจ แต่ลูกค้าก็ไม่สามารถเลือกมากเกินไป เพราะอาจทำให้ร้านไม่พอใจได้

กลุ่มที่ 3 เป็นกลุ่มที่ทำงานเป็นอิสระ(บินเดี่ยว) ผู้ค้าประเวณีนี้เปรียบได้กับธุรกิจขายตรงที่มีเจ้าของเพียงคนเดียวเป็นผู้ดำเนินธุรกิจเองทุกอย่างตั้งแต่การหาลูกค้า การเจรจาต่อรอง และการให้บริการ โดยมีทุนดำเนินการเพียงเล็กน้อยเท่านั้น เช่น ค่าใช้จ่ายในการแต่งตัว และการติดต่อลูกค้า วิธีการหาลูกค้ามีได้หลายวิธี ไม่ว่าจะเป็นการขายบริการทางเพศผ่านทางอินเทอร์เน็ต การหาลูกค้าตาม สถานที่สาธารณะต่าง ๆ ซึ่งแม้ว่าวิธีนี้ไม่เป็นที่ยอมรับสำหรับบางกลุ่ม เช่น กลุ่มของนักศึกษาเนื่องจากนักศึกษายังเป็นกลุ่มคนที่จะต้องคำนึงถึงสถานะทางสังคม และยังเป็นวิธีที่เสี่ยงต่อการพบปะคนรู้จัก และเสี่ยงต่อการถูกตำรวจจับกุม สถานที่หาแขกอาจเป็นโรงแรมที่ขึ้นชื่อว่ามีการค้าประเวณีตามย่านต่าง ๆ หลักในการพิจารณาสินค้าของผู้ซื้อบริการด้วยวิธีนี้จะต้องพิจารณาจากรูปร่างหน้าตาก่อนเป็นอันดับแรก เมื่อถูกใจก็จะเข้าไปพูดคุยต่อรอง

ราคากัน ถ้าตกลงราคกันเรียบร้อยแล้วจึงเริ่มทำงานหรือผู้ค้าประเวณีอาจไปนั่งตามผับหรือร้านอาหาร หรือแหล่งบันเทิงยามราตรี ซึ่งเมื่อสบตากับชายหนุ่มคนใดแล้วถูกใจ จะมีการเข้าพูดคุยกัน ถ้าพอใจก็จะมีการขายบริการทางเพศเกิดขึ้น โดยที่เจ้าของร้านอาหารจะรู้หรือไม่รู้แต่ก็ไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากนี้ผู้ค้าประเวณีอาจตั้งนามบัตรไว้ที่ผับ หรือร้านอาหารบางแห่งที่อยู่ใกล้ห้องพักของตน ถ้ามีลูกค้าสอบถามหรือเจ้าหน้าที่ที่ร้านอาหารให้เบอร์โทรไปติดต่อ ซึ่งจะได้ผลตอบแทนเป็นค่านายหน้าจากผู้ค้าประเวณีเช่นกัน ความสัมพันธ์ระหว่างหญิงบริการและลูกค้าจะเป็นไปในลักษณะของผู้ซื้อและผู้ขาย ในกรณีนี้หญิงบริการได้รายได้เต็มราคาไม่ต้องแบ่งค่านายหน้าให้กับคนอื่น อย่างไรก็ตามหญิงบริการก็ต้องรับภาระความเสี่ยงเองทั้งในด้านความเสี่ยงในการถูกจับกุม ความเสี่ยงที่จะถูกเบียดค่าบริการ เป็นต้น

กลุ่มที่ 4 เป็นการขายบริการทางเพศในรูปแบบอื่น ๆ นอกเหนือจากรูปแบบการขายบริการทางเพศดังที่กล่าวมา ผู้ค้าประเวณีบางรายยังขายบริการทางเพศประจำกับผู้ซื้อบริการรายใดรายหนึ่ง กล่าวคือ ผู้ซื้อบริการทางเพศรายนั้นจะซื้อคอนโดมิเนียมให้ผู้ค้าประเวณีได้พักอาศัย ซื้อมอเตอร์ไซค์ และให้เงินไว้ใช้ จ่ายในแต่ละเดือน แต่ผู้ค้าประเวณีคนนั้นห้ามไปขายบริการให้กับคนอื่นในช่วงระยะเวลาที่อยู่กับผู้ซื้อบริการรายนั้น ซึ่งโดยทั่วไปส่วนใหญ่จะเป็นนักศึกษา อย่างไรก็ตามก็ผลตอบแทนที่ผู้ซื้อบริการทางเพศมอบให้นั้นย่อมแตกต่างกันไปในแต่ละกรณี บางรายอาจมีรายได้ทางอื่นด้วย เช่น เปอร์เซนต์ที่ผู้ซื้อบริการจะแบ่งให้หากผู้ค้าประเวณีสามารถช่วยเหลือติดต่อทางธุรกิจสำเร็จ เป็นต้น

การจำแนกประเภทของแหล่งค้าประเวณี (อ้างจาก วิชัย จุลวนิชย์พงษ์, 2536)

การจำแนกของแหล่งค้าประเวณีนั้น สามารถพิจารณาได้จากปัจจัยสำคัญ 2 ลักษณะ ซึ่งมีความสำคัญในการแบ่งประเภทของโสเภณีหรืออาชีพพิเศษ อันได้แก่

1. รูปแบบของรายได้ของโสเภณี
2. รูปแบบของสถานที่ในการใช้ร่วมประเวณี

ปัจจัยทั้งสองลักษณะนี้ ทำให้สามารถจำแนกสถานบริการออกเป็น 4 รูปแบบหลัก ดังนี้
รูปแบบที่ 1 เป็นสถานบริการที่ได้รายได้จากการให้บริการทางเพศอย่างเดียว และมีห้อง
สำหรับร่วมประเวณี จัดไว้ในสถานบริการทางเพศนั้น ตัวอย่างเช่น ซ่อง โรงน้ำชา โรงแรม คาเฟ่
บาร์เบียร์ ร้านอาหาร และบาร์เกย์

รูปแบบที่ 2 เป็นสถานบริการที่มีรายได้จากการให้บริการทางเพศอย่างเดียว แต่ไม่มี
ห้องสำหรับร่วมประเวณี จัดไว้ในสถานบริการทางเพศนั้น หรือเป็นการติดต่อส่วนตัวโดยไม่มี
สถานบริการทางเพศ ตัวอย่างเช่น การให้บริการทางโทรศัพท์ เมียเช่า และหาลูกค้าอิสระตามท้อง
ถนนและตามสวนสาธารณะ

รูปแบบที่ 3 เป็นสถานบริการที่มีรายได้อื่นร่วมด้วย นอกจากการให้บริการทางเพศ และ
มีห้องสำหรับร่วมประเวณี จัดไว้ในสถานบริการทางเพศนั้น ตัวอย่างเช่น อาบอบนวด สถานบริการ
ร่างกาย บาร์อโกโก้ บาร์เบียร์ และบาร์เกย์

รูปแบบที่ 4 เป็นสถานบริการที่มีรายได้อื่นร่วมด้วย นอกจากการให้บริการทางเพศ แต่
ไม่มีห้องสำหรับร่วมประเวณีจัดไว้ในสถานบริการทางเพศนั้น ตัวอย่างเช่น บาร์เบียร์ บาร์อโกโก้ คา
เฟ่ ร้านอาหาร ร้านเสริมสวย ผับ และคาราโอเกะ

ผลประโยชน์ของธุรกิจบริการทางเพศ

ผลประโยชน์ของธุรกิจบริการทางเพศจะได้รับสูงกว่าอาชีพอื่น แตกต่างกันไปตาม
ประเภทและสถานของผู้ค้าประเวณี ทั้งรูปร่างหน้าตา อายุงาน และสถานที่สังกัดอยู่ กล่าวคือ ถ้า
รูปร่างหน้าตาดี หรือเพิ่งเข้าสู่ธุรกิจจะมีราคาสูง แต่เมื่อทำมานานไปราคาจะลดลง ยกเว้นเลื่อนขั้น
เป็นโสเภณีประเภทอื่น ในส่วนของสถานที่นั้นแตกต่างกันทั้งด้านราคาที่สามารถเรียกได้จากลูกค้า
และระบบการจ่ายผลตอบแทน โดยรูปแบบของผลประโยชน์ของธุรกิจบริการทางเพศ โดย
พิจารณาจากระบบการจ่ายเงินค่าบริการทางเพศ การแบ่งสรรรายได้จากค่าบริการระหว่างเจ้าของ
สถานบริการและผู้ค้าประเวณี และมูลค่าเพิ่มซึ่งอาจแตกต่างกันไปตามประเภทและขนาดของ
สถานบริการโดยได้แบ่งเป็น 3 ระบบใหญ่ ดังนี้ (ผาสุก และคณะ,2543)

ระบบที่หนึ่ง คือ ผู้ซื้อบริการจะจ่ายค่าบริการเบ็ดเสร็จให้กับเจ้าของสถานบริการโดยตรง
ถ้าจะมีการให้ทิปก็ให้กับผู้ค้าประเวณีโดยตรงเป็นจำนวนเล็กน้อย ประมาณว่าค่าทิปนี้มีสัดส่วน

ประมาณร้อยละ 10 ของค่าบริการทั้งหมด หลังจากนั้นผู้ค้าประเวณีจะได้รับรายได้คิดเป็นร้อยละ ของค่าบริการที่แยกจ่าย ปกติอยู่ในราคา 50 : 50 หรือ 60 : 40 โดยเจ้าของได้รับร้อยละ 60 ในบาง กรณีเปอร์เซ็นต์ที่แบ่งให้ ผู้ค้าประเวณีจะน้อยในระยะเริ่มทำงานแต่อาจจะเพิ่มขึ้นหากทำงานเป็นที่ถูกใจแขก และเพื่อเป็นแรง จูงใจให้อยู่กับเจ้าของประจำ ดังนั้นค่าบริการทางเพศจะแบ่ง เป็น 3 ส่วนคือ

1. ส่วนแบ่งของค่าบริการที่ผู้ค้าประเวณีได้รับคิดเป็นร้อยละ 40 ถึง 60 ของค่าบริการทั้งหมด
2. ทิปที่แยกให้โดยตรง
3. รายได้ที่เจ้าของได้รับจากค่าบริการหลังจากค่าใช้จ่ายในการประกอบการ

ระบบที่สอง คือ ระบบเงินเดือนบวกค่าคอมมิชชั่น(จำนวนชั่วโมงการทำงานของผู้บริการทางเพศที่ได้ตกลงกับเจ้าของสถานบริการ) บวกค่าบริการทางเพศ พบได้ในสถานบริการเช่นบาร์ ค็อกเทลเลาจ์ คาราโอเกะ คาเฟ่ และสถานบริการชั้นสูง เช่น เมมเบอร์ชิพคลับ ผู้ค้าประเวณีที่ทำงานในกลุ่มนี้มักจะได้รับเงินเดือนประจำระดับต่ำระดับหนึ่งเพื่อเป็นแรงจูงใจให้มาทำงานกับเจ้าของประจำ และยังได้รับรายได้เป็นค่าคอมมิชชั่นเมื่อแขกสั่งเหล้า บางทีก็ได้จากช่วงเวลาที่นั่งอยู่กับแขก สำหรับค่าบริการทางเพศ แยกจ่ายค่าบริการส่วนหนึ่งให้กับเจ้าของโดยตรงซึ่งผู้ค้าประเวณีจะได้รับเป็นอัตราร้อยละในภายหลังประมาณร้อยละ 80 : 20 ระหว่างผู้ค้าประเวณีกับเจ้าของอีกส่วนหนึ่งแยกจ่ายให้โดยตรง

ระบบที่สาม คือ การค้าประเวณีอิสระ ทำงานค่อนข้างเป็นอิสระจากเจ้าของโดยมีข้อตกลงการแบ่งรายได้กัน หรือในกรณีที่หากินเป็นอิสระของตนเองโดยแอบแฝงหาแขกตามโรงแรมใหญ่ หรือตามสถานเริงรมย์ชั้นสูง กรณีนี้นับรวมค่าบริการทางเพศเป็นมูลค่าเพิ่ม โดยมีได้หักบางส่วนเป็นค่าใช้จ่ายการประกอบกิจการ

การคำนวณผลประโยชน์นอกระบบนี้ หากคิดจากจำนวนผู้ค้าประเวณีประมาณ 200,000 คนที่ทำงานอยู่ใน 3 กลุ่มประเภท สถานประกอบการที่กล่าวมามีมูลค่าประมาณ 100,000 ล้านบาท นับว่าระดับรายได้สูงเมื่อเปรียบเทียบกับมูลค่าจากการผลิตสินค้าเกษตรประเภทพืชผลหรือของอุตสาหกรรมก่อสร้าง ในพ.ศ. 2538 ผลประโยชน์ที่ได้จากการค้าประเวณี

เท่ากับประมาณครึ่งหนึ่งหรือถ้าเปรียบเทียบกับผลประโยชน์ของเศรษฐกิจสาขาบริการทั้งหมด มูลค่าจากการค้าประเวณีคิดเป็นประมาณ 1 ใน 4 นอกจากนี้ ธุรกิจการค้าประเวณียังมีผลทางอ้อมต่อรายได้ในกิจกรรมทางเศรษฐกิจต่อเนื่องอีกหลายประเภท ได้แก่ การจ้างพนักงานบริการอื่นในสถานประกอบการ นักแสดง อาทิเช่น นักร้อง นักดนตรี ดาวตลก และผู้ทำงานในธุรกิจบันเทิงอื่น ๆ ที่ต่อเนื่องกัน การจัดพิมพ์วารสารโฆษณาสถานบริการ สถานเริงรมย์ อุตสาหกรรมเสื้อผ้าเครื่องแต่งกายหญิงบริการ ร้านเสริมสวย ธุรกิจอาหาร บริการส่งนทานการเพื่อการพักผ่อนหย่อนใจของผู้ค้าประเวณียามเลิกงาน รายได้จากนักท่องเที่ยวทั้งไทยและต่างประเทศ การท่องเที่ยวและการบริการอื่นที่ต่อเนื่องกันอย่างแยกไม่ออก

สิทธิเด็กที่ระบุในอนุสนธิสัญญาสิทธิเด็ก

ในช่วงสิบปีที่ผ่านมาได้มีความพยายามให้ความสำคัญกับการพัฒนาสังคมมากขึ้น นอกเหนือจากการพัฒนาเฉพาะในด้านเศรษฐกิจเช่นที่ผ่านมา ในเรื่องเกี่ยวกับเด็กนั้น ได้มีการเสนออนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก(the Convention on the Right of the Child) ในปี ค.ศ. 1989 ก่อนการจัดประชุม World Summit for Children ในปีค.ศ.1990 ซึ่งเกิดขึ้นหลังจากได้มีการเรียกร้องเรื่องสิทธิเด็กหลายต่อหลายครั้งตั้งแต่ปี ค.ศ. 1920 และมีการประกาศแถลงการณ์ the Declaration of the Right of the Child ในปีค.ศ. 1923 ตามด้วย Geneva Declaration ในปีค.ศ.1924 อย่างไรก็ตามกิจกรรมเรื่องสิทธิเด็กลี้ภัยช่วงไปในช่วงสงครามโลกครั้งที่สอง ตราบจนมีการประกาศ Declaration of the Right of the Child ในปีค.ศ.1959 จากนั้นได้มีความพยายามที่จะร่างอนุสัญญา(Convention) ซึ่งใช้เวลานานมากแต่ก็ประสบความสำเร็จในปี ค.ศ. 1989 (Lopatka, 1992) ทั้งนี้อนุสัญญาที่ร่างขึ้นมีเนื้อความเกี่ยวกับสิทธิเด็กซึ่งสามารถสรุปได้เป็น 5 หัวข้อดังนี้

1. สิทธิทั่วไป รวมถึงสิทธิที่จะมีชีวิต การห้ามกระทำความรุนแรง ให้มีเสรีภาพในการแสดงออก เสรีภาพทางความคิดและความเชื่อทางศาสนา สิทธิที่จะได้รับข้อมูลข่าวสารและสิทธิส่วนบุคคล
2. สิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองรวมถึงการมีมาตรการควบคุมการควบคุมจากการเอารัด เอาเปรียบทางเศรษฐกิจและการเอาเปรียบทางเพศ การป้องกันการใช้สารเสพติด (drug abuse) และการป้องกันจากการละเมิดและทอดทิ้งในรูปแบบอื่นๆ

3. สิทธิเรื่องสถานภาพของการเป็นพลเมือง(civil status) ของเด็ก รวมทั้งสิทธิเรื่องสัญชาติ การรักษาเอกลักษณ์ สิทธิเรื่องการอยู่กับผู้ปกครอง และสิทธิที่จะได้อยู่ร่วมกับสมาชิกในครอบครัว

4. สิทธิในเรื่องการพัฒนาและสวัสดิการรวมไปถึงสิทธิที่เด็กจะมีมาตรฐานความเป็นอยู่ที่ดี สิทธิทางด้านสุขภาพและบริการพื้นฐาน สิทธิเรื่องความมั่นคงทางสังคม สิทธิในการศึกษาและนันทนาการ

5. สิทธิของเด็กในสถานการณ์ยากลำบาก รวมถึงเด็กพิการ เด็กผู้ลี้ภัย เด็กกำพร้า กฎเกณฑ์เรื่องการรับบุตรบุญธรรม การให้ความสำคัญเรื่องวัฒนธรรมสำหรับเด็กชนกลุ่มน้อย และการให้การฟื้นฟูแก่เด็กที่ขาดแคลน(deprivation) และการห้ามเกณฑ์ทหารเด็กอายุต่ำกว่า 15 ปี(ดู Vitit Muntarbhorn, 1992 หน้า 66-67)

อมรา พงศาพิชญ์ (2540: 10) ทำการศึกษาวิจัยเกี่ยวกับโสเภณีเด็กเราควรที่จะศึกษาการละเมิดสิทธิเด็กที่ระบุในอนุสัญญาสิทธิเด็ก เพราะการมีความสัมพันธ์กับเด็ก หรือที่เรียกว่า พีโดฟิลเลีย (Pedophilia) ในปัจจุบันเกือบทั่วโลกถือว่าการล่วงเกินทางเพศต่อเด็ก (Child Sexual Abuse or Child Molestation)

Kempe (เคมปี อ้างใน ภูริฉัตร เชิดชู, 2539) นักสังคมศาสตร์ชาวอเมริกันได้ให้คำจำกัดความของการล่วงเกินทางเพศว่า “การที่เด็กและวัยรุ่นที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ เข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางเพศ โดยที่ยังไม่มีความเข้าใจอย่างถ่องแท้พอจนเกิดความยินยอมพร้อมใจเองหรือเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรมทางเพศ ซึ่งละเมิดในข้อห้ามด้านความสัมพันธ์ทางเพศของแต่ละสังคม นอกจากนั้นเด็ก ๆ ไม่ว่าจะอายุเท่าใดก็มีความเสี่ยงในการถูกล่วงละเมิดทางเพศทั้งนั้น และทั้งเด็กผู้หญิงและเด็กผู้ชายก็มีความเสี่ยงเหมือนกัน แต่เด็กผู้หญิงจะถูกล่วงละเมิดทางเพศมากกว่า 4 เท่า หรือจากการศึกษาชิ้นหนึ่งพบว่า เด็กหญิงจะถูกล่วงละเมิดทางเพศร้อยละ 75 และเด็กผู้ชายร้อยละ 25 ซึ่งถือว่าเด็กหญิงจะถูกล่วงละเมิดทางเพศมากกว่าเด็กชายถึง 4:1 แม้ว่าในความเป็นจริงเด็กผู้ชายอาจถูกล่วงละเมิดทางเพศมากกว่านี้

เรื่องสิทธิเด็กได้รับการกล่าวถึงอย่างกว้างขวางมากเมื่อไม่กี่ปีมานี้เองแต่เดิมนั้น ปัญหาและความต้องการของเด็กถูกมองว่าเป็นเรื่องของครอบครัว ไม่ใช่เรื่องที่จะได้รับความสนใจจาก

ประชารณานาชาติ แต่ในศตวรรษที่ 20 สิทธิเด็กก็กลายเป็นจุดรวมความสนใจของรัฐบาลและองค์กรต่าง ๆ เด็ก ๆ เผชิญหน้ากับปัญหาที่หลากหลาย ตั้งแต่การขาดแคลนสารอาหารและบริการสาธารณสุขไปจนถึงการถูกใช้เป็นเครื่องมือและถูกทอดทิ้ง จำนวนเด็กที่กลายเป็นเหยื่อของการถูกใช้เป็นเครื่องมือในรูปแบบต่างๆ นั้นมีเพิ่มมากขึ้นการคุ้มครองเด็กที่อยู่ในสภาวะยากลำบาก (Children in difficult circumstances) เพิ่งจะได้รับความสนใจในระดับนานาชาติเต็มที่จุดสนใจเกี่ยวกับเด็กมุ่งไปที่ความอยู่รอดและการพัฒนาเท่านั้น (Survival and development) และต่อมาได้เปลี่ยนมุมมองเกี่ยวกับสิทธิเด็ก โดยที่เพิ่มความสนใจในการปกป้องคุ้มครองเด็กจากการสังคมนหรือการพัฒนาเท่านั้น ในปัจจุบันถือว่าบริบทของสิทธิเด็กมีความสำคัญอย่างยิ่ง (อมรา พงศาพิชญ์, 2540:4)

การที่เด็กค้าประเวณีเป็นการละเมิด อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กในมาตราที่ 24 ซึ่งให้ความคุ้มครองเด็ก จากการเอาเปรียบทางเพศ และการกระทำมิชอบทางเพศ และมาตราที่ 35 ปกป้องเด็กจากการถูกลักพาขาย และการค้าเด็ก และทำที่สุดเด็กที่เข้าสู่การค้าบริการทางเพศ เป็นเด็กที่ถูกลิดรอนสิทธิในการศึกษาด้วยตามมาตราที่ 28

การคุ้มครอง

ในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมามีความพยายามแก้ปัญหาทั้งในภาครัฐและภาคเอกชน องค์กรพัฒนาเอกชนหลายองค์กรทำงานอย่างเข้มแข็งเพื่อที่จะต่อสู้กับปัญหาการเอาเปรียบเด็กทางเพศ ทั้งโดยการแก้ไขและป้องกัน สำหรับกรณีแรงงานเด็ก ได้มีการใช้อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเป็นกรอบในการทำงานขององค์กรพัฒนาเอกชน และเป็นมาตรการในการติดตามงานของรัฐบาล

ในการแก้ปัญหาแรงงานเด็กในประเทศไทยทุกฝ่ายมองว่าการศึกษาคือเป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งที่จะช่วยลดความรุนแรงและจำนวนเด็กที่ให้บริการทางเพศ รัฐบาลจึงได้พยายามขยายการศึกษาภาคบังคับออกไปจาก 6 ปี เป็น 9 ปี และยังได้จัดหาทุนการศึกษาสำหรับเด็กกลุ่มเสี่ยงขณะนี้กำลังอยู่ในระหว่างการวางแผนปฏิบัติการเพื่อป้องกันการเอาเปรียบแรงงานเด็ก แผนนี้จะครอบคลุมทุกด้านและรวมมาตรการสำหรับการติดตามงาน การป้องกันและการคุ้มครองเด็กไว้

หมดวรมทั้งมีมาตรการลงโทษผู้ละเมิดสิทธิเด็กด้วย องค์กรพัฒนาเอกชนและรัฐบาลจะเป็นผู้ปฏิบัติและติดตามแผน

รัฐบาลของประเทศในยุโรปหลายประเทศได้ให้ความร่วมมือในการให้ความคุ้มครองเด็ก เช่น การเพิ่มความคุ้มครองให้แก่เด็กโดยการใชกฎหมายที่เปิดโอกาสให้ดำเนินคดีแก่พลเมืองของชาติอื่นที่เข้ามาก่อคดีทางเพศกับเด็กในประเทศ (ไทย) ประเทศเหล่านี้ได้ดำเนินการสร้างจิตสำนึกในสังคมต่อปัญหาการเอาเปรียบเด็กทางเพศ และสนับสนุนให้มีการดำเนินคดีกับผู้ก่อคดีทั้งในประเทศไทยและในประเทศของผู้ก่อคดี

ปัญหาการให้ความคุ้มครอง

ในขณะที่มีความตระหนักในปัญหาการเอาเปรียบเด็กทางเพศกันเพิ่มมากขึ้น และทั้ง ๆ ที่องค์กรภาครัฐและองค์กรพัฒนาเอกชนได้ดำเนินโครงการแก้ไขปัญหาแล้ว ก็ยังคงมีปัจจัยที่เป็นอุปสรรคต่อความก้าวหน้าของงาน เช่น เจ้าหน้าที่ตำรวจมักจะไม่มีความหย่อนยานในการปฏิบัติหน้าที่ การบังคับใชกฎหมายไม่ตรงไปตรงมา เจ้าหน้าที่ของรัฐในระดับท้องถิ่นแม้จะมีข้อมูลเกี่ยวกับสถานประกอบการก็มักละเลย อุปสรรคเหล่านี้อาจเป็นผลมาจากปัญหาคอรัปชั่น การเฉยเมยต่อปัญหา และการมีอคติต่อผู้หญิง ยิ่งไปกว่านั้นเมื่อธุรกิจทางเพศปรับตัวเพื่อหลบเลี่ยงการควบคุมของรัฐ การประเมินสถานการณ์ด้านเด็กให้บริการทางเพศก็ทำได้ยากยิ่งขึ้น

ประการสุดท้าย ปัญหาในการให้ความคุ้มครองเท่าที่ผ่านมาไม่ได้สนใจประเด็นเรื่องผู้ใช้บริการทางเพศหรือลูกค้า ซึ่งเป็นตัวกำหนดความต้องการบริการทางเพศ เพื่อให้โครงการให้ความคุ้มครองเด็กที่ได้นำไปปฏิบัติกันครอบคลุมทุกด้าน ประเด็นเรื่องการลดจำนวนผู้แสวงหาบริการทางเพศจึงควรรวมอยู่ในแผนกิจกรรมด้วย

เพราะฉะนั้นอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กเป็นก้าวที่สำคัญสำหรับการพัฒนาสิทธิเด็ก ปัจจุบันสิทธิเด็กและการให้ความคุ้มครองเป็นที่ยอมรับกันแล้วในสังคม อนุสัญญานำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางกฎหมายและนโยบาย หน่วยงานรัฐบาลและเอกชนจำนวนมากทำงานเพื่อให้ความคุ้มครองเด็กด้วยวิธีการ ยุทธวิธี และโครงการที่แตกต่างกันไป แต่ถึงแม้ว่าหน่วยงาน

เหล่านั้นจะสามารถผลักดันให้มีความก้าวหน้า อย่างไรก็ตาม ก็ยังพบว่ามีภัยอันตรายสำหรับเด็ก อยู่ ประเด็นที่ท้าทายคือ การแปลงหลักการแห่งสิทธิมนุษยชนให้มีผลในทางปฏิบัติโดยโครงการที่ ให้ความคุ้มครองแก่เด็ก

วัฒนธรรมย่อย (Subcultures)

งามพิศ สัตย์สงวน(2542:30)การทราบถึงปัจจัยที่ทำให้เด็กกลายเป็นโสเภณีนั้น ผู้วิจัย ต้องสามารถที่จะเข้าไปเป็นส่วนหนึ่งของสังคมพวกเขาให้ได้ กล่าวคือ การรับค่านิยม วัฒนธรรม มาเรียนรู้และปรับให้เข้ากับผู้วิจัยเอง

สังคมของกลุ่มโสเภณีเด็กจะมีการเรียนรู้ร่วมกัน อยู่ร่วมกัน มีแบบแผนพฤติกรรม มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ดังนั้นจึงถือว่าการกลุ่มโสเภณีเด็กมีวัฒนธรรมย่อยหนึ่งซึ่งถือเป็นหลักในการดำเนินชีวิตของพวกเขาเอง ซึ่งอาจจะเรียกได้ว่า เป็น วัฒนธรรมย่อย วัฒนธรรมหนึ่ง

วัฒนธรรมย่อยเป็นวัฒนธรรมที่ใช้กันในกลุ่มคนบางกลุ่มเท่านั้น แต่ในเวลาเดียวกัน วัฒนธรรมย่อยก็มักแตกต่างจากวัฒนธรรมทั่วไป (วัฒนธรรมที่เป็นหลักในการดำเนินชีวิตทั่วไป ของสมาชิกจำนวนมากของสังคม) วัฒนธรรมย่อยจะเด่นชัดในสังคมที่มีความแตกต่างกันทาง ประชากร และมีวัฒนธรรมย่อยอยู่จำนวนหนึ่งในสังคมนั้นด้วย

นอกจากนั้นแล้วกลุ่มคนบางกลุ่ม ยังปฏิบัติตามวัฒนธรรมย่อยเฉพาะกลุ่มตัวซึ่งมี เอกลักษณ์ของตนเองด้วย วัฒนธรรมย่อยดังกล่าวแบ่งออกเป็นประเภทต่าง ๆ ได้หลายประเภท ตามสถานภาพทางสังคมประเภทต่าง ๆ ดังนี้ : สถานภาพทางเพศ สถานภาพทางอายุ สถานภาพ ทางอาชีพ สถานภาพทางชนชั้นหรือวรรณะ สถานภาพเชิงเชื้อชาติหรือชนกลุ่มน้อยต่าง ๆ สถานภาพทางศาสนา เป็นต้น

ในสังคมสมัยใหม่จะมีวัฒนธรรมย่อยเชิงอาชีพอยู่ด้วย เพราะคนในสังคมมักมีอาชีพ ต่าง ๆ กันไป เช่น เป็นนักร้อง ดาราภาพยนตร์ หมอนวด ครูอาจารย์ เป็นต้น คนแต่ละกลุ่ม

ดังกล่าวจะมีวัฒนธรรมย่อยของตนเองที่ไม่เหมือนกลุ่มคนอาชีพอื่น ๆ คนที่อยู่ในอาชีพเดียวกัน มักเข้าใจกันดีกว่าคนในอาชีพอื่น

ฉะนั้นในสังคมของโสเภณีเด็กก็ถือว่ามีความวัฒนธรรมย่อยเชิงอาชีพ เพราะเด็กวัยรุ่นหญิง เหล่านี้มีการประกอบอาชีพที่เหมือนกัน รวมถึงสถานภาพทางอายุก็จะใกล้เคียงกันด้วย

ความเป็นตัวตน (self)

สุพัตรา สุภาพ (2542 : 53) ได้พูดถึงเกี่ยวกับเรื่อง ความเป็นตัวตน (self) เกิดจากการ ชัดเภาทางสังคม เป็นการที่บุคคลยอมรับเอาคุณค่าของกลุ่ม ซึ่งเป็นผลจากการมีปฏิสัมพันธ์กับ ผู้อื่น และมีการปรับความต้องการและการกระทำของตนให้เข้ากับกลุ่ม ตามสิทธิและหน้าที่ที่สังคม กำหนดหรือยอมรับ

Cooley (อ้างใน สุพัตรา สุภาพ, 2542 หน้า 54) ได้ให้แนวความคิดเรื่องกระบวนการ ชัดเภา โดยใช้หลัก looking-glass self กล่าวคือบุคคลจะรู้ว่าตนเองเป็นอย่างไรเมื่อเอาความคิด ของผู้อื่นมาเป็นกระจกสะท้อนให้เห็นตนเอง

Mead (อ้างใน สุพัตรา สุภาพ, 2542 หน้า 54) ได้อาศัยหลักทฤษฎีของ Cooley โดย แบ่งตัวตนออกเป็น 2 ส่วน คือ I และ Me

I คือ ส่วนที่เป็นความคิดสร้างสรรค์ของตนเอง เป็นส่วนที่บุคคลแสดงออก ไม่ใช่ความ ต้องการของสังคม Me คือ ส่วนที่รับเอาทัศนคติ ความคิดอ่าน กฎเกณฑ์ ระเบียบประเพณี ที่มีอยู่ มาเป็นของตนโดยไม่คัดค้าน เป็นการยอมรับความต้องการในสังคม

โดยมนุษย์จะไม่มีความเป็นตัวตน จนกระทั่งมีปฏิสัมพันธ์ทางสังคม และสร้างความ เป็นตัวตนให้แก่เด็ก ซึ่งสังคมจะสอนเด็กให้รู้จักตัวเองโดยผ่านกระบวนการชัดเภาทางสังคม และมีภาษาเป็นอุปกรณ์สำคัญที่จะช่วยในการชัดเภา

ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องในการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยในเรื่องปัจจัยที่ทำให้เด็กกลายเป็นโสเภณีนั้น ได้ใช้แนวคิดที่เกี่ยวกับการอธิบายลักษณะพฤติกรรมมนุษย์ โดยคิดว่าการกระทำหรือพฤติกรรมมนุษย์ที่เกิดขึ้นในสังคมนั้น มีสาเหตุมาจากปัจจัยหลายประการ ตามแต่ละทฤษฎีต่าง ๆ ดังนี้ คือ

ทฤษฎีการเสียระเบียบทางสังคม (Social Disorganization Theory)

การเสียระเบียบทางสังคมจะให้ความหมายถึงสังคมที่ไม่สามารถควบคุมสมาชิกของสังคมให้ปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนที่วางไว้ได้ เพราะโดยทั่วไปแล้วในแต่ละสังคมจะมีกฎระเบียบหรือบรรทัดฐานบางประการให้สมาชิกในสังคมใช้เป็นแนวทางปฏิบัติเพื่อการอยู่ร่วมกันอย่างเป็นระเบียบ ซึ่ง ชุมชนที่มีการเปลี่ยนแปลงไปในลักษณะที่ไร้ระเบียบนั้น แซมสันและโกรฟ (Sampson and Groves, 1989. อ้างถึงใน พรชัยและคณะ, 2543)กล่าวว่าชุมชนเหล่านั้นมีกลไกในการควบคุมทางสังคมต่ำ และได้นำเสนอปรากฏการณ์ที่จะเกิดขึ้นในชุมชน 3 ประการประกอบด้วย

1. ความไม่สามารถในการดูแลกลุ่มวัยรุ่นที่ชอบมั่วสุมกัน
2. การมีเครือข่ายความสัมพันธ์ในชุมชนที่น้อยมาก
3. อัตราความร่วมมือในองค์กรส่วนท้องถิ่นของประชากรในท้องถิ่นต่ำมาก

ความเปลี่ยนแปลงของชุมชนที่ไร้ระเบียบจะมีสาเหตุสำคัญ 2 ประการ(สุพัตรา สุภาพ, 2545 : 12) คือ

1. ความล้มเหลวของกลุ่มจารีตประเพณี โดยปกติแต่ละบุคคลจะรักษาค่านิยมและความมุ่งหวังตลอดจนกฎเกณฑ์ของสังคมที่ตนเป็นสมาชิก ผ่านวิธีการถ่ายทอดในลักษณะของการบังคับให้ทุกคนกระทำตาม ซึ่งวิธีการนี้จะได้ผลเมื่อสถาบันถ่ายทอดความรู้ และครอบครัว โรงเรียน และรัฐมีความเสถียรภาพ แต่เมื่อสถาบันขาดการประสานกันทำให้สถาบันไม่สามารถถ่ายทอด

ความรู้ และรักษาค่านิยมของสังคมไว้ได้ จึงก่อให้เกิดความไร้ระเบียบของสังคมที่จะนำไปสู่ปัญหาสังคมต่าง ๆ

2. ความขัดแย้งระหว่างกฎเกณฑ์และความมุ่งหวัง เมื่อกลุ่มจารีตประเพณีในสังคมสลายหรือไม่สามารถรักษาน้ำที่ของตนไว้ได้ สมาชิกในสังคมจะขาดความศรัทธา ทำให้ค่านิยมของกลุ่มเป็นผลในทางตรงข้าม เพราะสมาชิกและกลุ่มชาติที่ยึดเหนี่ยวที่จะให้กลุ่มและสมาชิกในสังคมเข้าใจและปฏิบัติให้สอดคล้องไปในทางเดียวกัน

ปกติแล้วระเบียบกฎเกณฑ์ต่างๆที่เป็นค่านิยมเดิมมักขัดกับความต้องการที่เปลี่ยนแปลงไปของคนตามกาลเวลา เมื่อความต้องการขัดแย้งกับกฎเกณฑ์เดิม ปัญหาสังคมจะเกิดตามมา ซึ่งโดยทั่วไปแล้วสังคมจะพยายามเปลี่ยนแปลงกฎเกณฑ์ให้สอดคล้องทันสมัยตามการเปลี่ยนแปลงเพื่อแก้ปัญหาสังคม แต่ในความเป็นจริงสังคมไม่สามารถปรับเปลี่ยนกฎเกณฑ์ หรือค่านิยมเดิมให้ทันกับการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นได้และนำมาซึ่งปัญหาสังคมต่างๆที่เกิดขึ้นในสังคมปัจจุบันนี้

แนวคิดเรื่องสังคมเสียระเบียบนั้นยังก่อให้เกิดความคาดหมายที่สำคัญหลายประการ เช่น ภาวะไร้บรรทัดฐาน และภาวะการขัดแย้งทางวัฒนธรรม เป็นต้น

ภาวะไร้บรรทัดฐาน(anomic) คือ ภาวะที่ไม่มีกฎเกณฑ์สำหรับเป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติ อันเป็นผลมาจากความล้มเหลวของสถาบันครอบครัว ครอบครัวแตกแยก ทำให้เด็กไม่ได้รับการสั่งสอน ปลูกฝังที่ถูกต้อง ซึ่งนำไปสู่ภาวะการขัดแย้งทางวัฒนธรรม นั้นเป็นภาวะหนึ่งที่เราเห็นได้ชัดเจนจากการที่สังคมไร้ระเบียบ

ทฤษฎีภาวะไร้บรรทัดฐาน(anomic theory)ของ Merton (Robert K. Merton 1967) พบว่าโครงสร้างของสังคมบางอย่าง ที่ก่อให้เกิดความกดดัน และขัดแย้งต่อบุคคลในกลุ่มจนทำให้พฤติกรรมไม่เป็นไปตามกฎของตัวสังคม ซึ่งเป็นผลให้เกิดความไม่เป็นระเบียบในสังคม ที่อธิบายการเชื่อมโยงระหว่างพฤติกรรมของบุคคลในรูปแบบต่างๆ กับโครงสร้างทางสังคมโดยผ่านตัวแปรผัน (Variables) 2 อย่างคือ ค่านิยมหรือเป้าหมายทางวัฒนธรรม(Cultural Goals) และวิธีการบรรลุถึงเป้าหมายตามวิธีการที่เป็นสถาบัน(institutionalized means)

จุดหมายปลายทางทางวัฒนธรรม (Cultural goals) ที่สังคมในขณะนั้นยึดมั่น และนำไปปฏิบัติในการอยู่รวมกัน ซึ่งจุดหมายปลายทางนี้ ขึ้นอยู่กับลักษณะของสังคม และสภาพแวดล้อม และถ้าหากลักษณะของสังคม และสภาพของสังคมเปลี่ยนแปลงไป จุดหมายปลายทางวัฒนธรรมอาจเปลี่ยนได้ เป็นค่านิยมของสังคมส่วนใหญ่ยึดถือปฏิบัติในขณะใดขณะหนึ่งว่า เป็นสิ่งที่ถูกต้อง เช่น สมัยก่อนสังคมไทยถือว่าเกียรติสำคัญกว่าเงิน ความซื่อสัตย์มีค่าต่อการคบหาสมาคม คนจะดีได้ต้องเข้าวัดให้พระอบรม ฯลฯ แต่ในสังคมปัจจุบัน เราย้ำเรื่องเงิน เรื่องวัตถุมากกว่าเรื่องอื่น ๆ ตลอดจนย้ำว่า ทุกคนมีโอกาสเท่าเทียมกันในการหาความสำเร็จ ฉะนั้น บุคคลจึงพยายามดิ้นรนต่อสู้เพื่อเสริมสร้างฐานะของตนให้มั่นคง โดยอาศัยวัตถุเป็นเครื่องวัด เช่น ใครมีเงินมากกว่ากัน บ้านใหญ่กว่ากัน แหวนเพชรใครเม็ดใหญ่กว่ากัน ใครสามารถส่งลูกไปเมืองนอกมากกว่ากัน ฯลฯ บุคคลจึงถูกบีบให้พยายามไขว่คว้าในสิ่งที่ตนมุ่งหวัง เพื่อเลื่อนฐานะ หรือการยอมรับของสังคม บางคนเมื่อทำดีไม่ได้ก็จะทำชั่ว เพราะเงินจะทำให้ได้มาซึ่งอำนาจ และตำแหน่ง ค่านิยมแบบนี้แพร่หลายในสังคมที่เป็นประชาธิปไตย เช่น ไทย สหรัฐ อังกฤษ ญี่ปุ่น เป็นต้น

วิธีการต่าง ๆ ที่สังคมได้กำหนดไว้ให้บุคคลปฏิบัติตาม (Institutionalized means) เป็นการจำกัดเสรีภาพให้อยู่ในขอบเขต หรือห้ามกระทำอย่างใดอย่างหนึ่ง เป็นการปฏิบัติตามคุณธรรมต่าง ๆ ที่สังคมต้องการหรือยอมรับ เช่น มีระเบียบวินัย เคารพผู้อาวุโส ซื่อสัตย์ ขยันขันแข็ง อดทน อดกลั้น ฯลฯ เป็นการชี้แนวทางให้บุคคลปฏิบัติไปตามกฎเกณฑ์ที่วางไว้ เพื่อให้สังคมเกิดความเป็นระเบียบ ไม่ยุ่งเหยิงสับสน และถ้าใครปฏิบัติตามอุดมคตินี้ ชีวิตก็จะประสบความสำเร็จและได้ในสิ่งที่คาดหวัง เช่น ขยันเรียนสูง ๆ ก็จะได้งานตำแหน่งดีมีเกียรติ หรือขยันทำงานอย่างสม่ำเสมอด้วยความซื่อสัตย์สุจริต จะได้เลื่อนขั้น เลื่อนตำแหน่ง หรือทำดีสังคมยกย่อง สรรเสริญ มีทรัพย์สินเงินทอง ซึ่งสังคมจะส่งเสริมโดยการเปิดโอกาสให้ทุกคนมีความก้าวหน้าในชีวิตด้วยการศึกษา และการทำงาน

ซึ่งในสังคมปัจจุบัน มีปัญหา เรื่องจุดหมายปลายทาง หรือเป้าหมายกับวิธีการที่สังคมกำหนด เพราะทั้ง 2 อย่างเป็นเรื่องที่มนุษย์กำหนดขึ้นมา เช่น ถ้าตั้งเป้าหมายไว้ว่า จะชนะการแข่งขันฟุตบอลให้ได้ (มิใช่เป็นการชนะตามเกมกีฬา) วิธีการอาจจะเป็นไปโดยมิชอบ เช่น กระแทกคู่แข่ง ชก ใช้ศอก เข่า ฯลฯ หรือถ้าเป็นมวยปล้ำก็ใช้วิธีการสกปรกให้คู่แข่งหมดแรง จาก

สภาพดังกล่าวความตึงเครียดเกิดจากความต้องการจะชนะให้ได้ ทั้ง ๆ ที่ผู้เล่นรู้ว่าไม่มีกฎเกณฑ์ที่จะต้องปฏิบัติแต่ไม่ทำ เพราะอยากชนะ (ตามเป้าหมายที่วางไว้) การตั้งเป้าหมายเพื่อความสำเร็จในทางที่ไม่ถูกต้อง อาจจะทำให้เกิดการเสื่อมเสียทางศีลธรรม เหมือนอย่างสังคมอเมริกันปัจจุบันที่เน้นเป้าหมาย (Cultural goals) ความสำเร็จในรูปของเงิน โดยไม่เน้นวิธีการที่สังคมกำหนด (institutionalized means) ซึ่งเงินนั้นนอกจากใช้ซื้อเครื่องอุปโภคบริโภค และยังเป็นเครื่องส่งเสริมอำนาจด้วย เงินถูกเปลี่ยนรูปให้เป็นสัญลักษณ์ของเกียรติภูมิ และบารมี และชั้นสังคมที่สูงขึ้น เป็นต้น

จากความสัมพันธ์ของตัวแปรที่กล่าวมาข้างต้นนี้ ช่วยให้เราเข้าใจการปรับตัวของบุคคลในสถานการณ์ต่าง ๆ ซึ่งมีอยู่ 5 ประเภท ซึ่งจะแสดงให้เห็นในตารางต่อไปนี้ เป็นการแสดงว่า เมื่อใดบุคคลจะยอมรับหรือไม่ยอมรับ จุดหมายปลายทางที่สังคมกำหนด (Cultural goals) และเมื่อใดที่บุคคลจะยอมปฏิบัติตาม หรือไม่ยอมปฏิบัติตามวิธีการที่สังคมกำหนด (institutionalized means)

+	=	ยอมรับ
-	=	ไม่ยอมรับ
±	=	ไม่ยอมรับสิ่งที่มีอยู่ และใช้สิ่งใหม่แทน

แบบแผนการปรับตัว	จุดหมายปลายทาง Cultural goals	วิธีการ Institutionalized Means
1. ปฏิบัติตาม (conformity)	+	+
2. แหวกแนว (innovation)	+	-
3. เจ้าวระเบียบพิธี (ritualism)	-	+
4. หนีโลก (retreatism)	-	-
5. ทำทลาย (rebellion)	±	±

1. ปฏิบัติตาม (conformity) เป็นการยอมรับปฏิบัติตามจุดหมายปลายทาง และวิธีการที่สังคมกำหนด โดยการยอมรับกฎเกณฑ์ และนำไปปฏิบัติ เพื่อต้องการประสบ

ความสำเร็จ หรือทำตามที่สังคมเห็นว่าถูกต้อง โดยมีความพอใจในสิทธิหน้าที่ของตน ตลอดจนมีการติดต่อสัมพันธ์กับบุคคลอื่นตามสังคมกำหนด ซึ่งบุคคลประเภทนี้จะมีมากที่สุด มิฉะนั้นแล้วสังคมจะดำรงอยู่ไม่ได้ โดยมีสถาบันสังคมต่าง ๆ ตั้งแต่ครอบครัว โรงเรียน กลุ่มเพื่อน และตัวแทน จะพยายามให้บุคคลปฏิบัติตามระเบียบวินัย เพื่อสิทธิและหน้าที่ของบุคคล ให้ดำเนินไปในทางที่ถูกต้อง และให้สังคมมีระเบียบ เช่น ใครมาก่อนได้ก่อน หรือเป็นนักเรียนก็ต้องแต่งเครื่องแบบของโรงเรียน

2. แหวกแนว (innovation) เป็นการปรับตัวแบบที่เน้นในเรื่องเป้าหมายของความสำเร็จ (success goal) ด้วยวิธีใดก็ตาม ที่จะให้ได้เงิน และอำนาจ ไม่ว่าจะเป็นการผิดกฎหมาย ผิดระเบียบแบบแผนใดก็ตาม เป็นการเน้นในเรื่องจุดหมายปลายทาง (cultural goals) มากกว่าวิธีการต่าง ๆ ที่สังคมกำหนด (institutionalized means) ที่เป็นเช่นนี้เพราะสังคมเน้นเรื่องวัตถุนิยมมากเกินไป คนมีเงินได้รับการยกย่องสรรเสริญ ตลอดจนบุคคลทุกคนไม่มีโอกาสได้รับความสำเร็จเท่าเทียมกัน คนยากจนย่อมมีโอกาสน้อยกว่าคนมั่งมีในหลาย ๆ ด้าน เช่น โอกาสในการศึกษา การอยู่ดีกินดี การอบรมสั่งสอนดี ระเบียบวินัยดี ควบคุมตัวเองดี สิ่งแวดล้อมดี ฯลฯ โอกาสที่จะได้รับความสำเร็จจึงยากลำบาก เมื่อทำดีไม่ได้ก็อาจจะออกมาในรูปทำชั่ว เช่น เป็นนักเลงอันธพาล หลอกหลวง ปล้นสะดม เป็นต้น ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่ผิดระเบียบ และก่อความไม่สงบเรียบร้อยแก่สังคม และมักจะปรากฏเสมอว่า ชนชั้นต่ำ หรือยากจนกระทำผิดมากเพราะเหตุดังกล่าว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าคนฐานะดีจะไม่กระทำผิดระเบียบ เพราะชนชั้นสูง หรือมั่งมีอาจจะทำผิด เพราะแรงกดดัน (pressure) บางอย่างที่ทำให้บุคคลต้องกระทำเพื่อความสำเร็จ ซึ่งจะพบเสมอในพวกอาชญากรผู้ดี (white-collar crime) เช่น นายธนาคาร หรือข้าราชการที่ใช้ตำแหน่งในทางทุจริตเพื่อสร้างความร่ำรวยให้แก่ตัวเอง อาชญากรผู้ดีนี้ทำการฟ้องร้องยาก เพราะทำได้แนบเนียน และมีอิทธิพลสูงพอที่จะทำให้ไม่ต้องถูกสอบสวน หรือสอบสวนส่วนมากก็ไม่มีความผิด เพราะหลักฐานอ่อน หรือไม่มีหลักฐาน

3. เจ้าระเบียบ (ritualism) เป็นบุคคลที่ปฏิบัติไปตามวิธีการที่สังคมกำหนด ไม่อยากทำอะไรฝ่าฝืนไปจากระเบียบแบบแผนกฎเกณฑ์ที่วางไว้ โดยอาจจะเป็นคนที่ไม่มีความทะเยอทะยานหรือกลัวจนไม่กล้าทำอะไร หรือไม่ก็เป็นคนที่ไม่อยากจะทำอะไร หรือมีความผิดเป็นบุคคลที่คล้าย ๆ กับพอใจในสิ่งที่ตนมีอยู่ ปรัชญาของบุคคลพวกนี้มักจะออกมาในคำพูดที่ว่า “ไม่อยากจะทำอะไรยุ่งเกี่ยวกับ” หรือ “ขอปลอดภัยไว้ก่อนดีกว่า” หรือ “อย่าตั้งความหวังไว้สูงจะได้ไม่ผิดหวัง” ความคิดแบบนี้ทำให้มีความเชื่อมั่นว่า ความทะเยอทะยานมีแต่ความทุกข์ และในขณะ

ที่มีความคิดว่าการไม่หวังอะไรจะเป็นสุขและปลอดภัย ปรากฏการณ์เช่นนี้มีเสมอในสังคม ซึ่งอาจเป็นได้ว่าบุคคลนั้นต้องการความมั่นคงในตำแหน่ง กลัวว่าถ้าทำอะไรผิดจะถูกไล่ออก หรือถูกสอบสวนลงโทษ หรือไม่ก็เป็นบุคคลที่ไม่มีพรรค ไม่มีพวก ไม่มีความคิดริเริ่ม ชราภาพ ฯลฯ เป็นการเอาตัวรอดด้วยวิธีการตามกฎหรือกระทำความดี ซึ่งจะพบมากในชนชั้นต่ำที่กำลังเปลี่ยนเป็นชนชั้นกลาง (lower middle class) โดยชนชั้นนี้จะสอนเด็กให้ยึดมั่นในระเบียบกฎเกณฑ์ หรือกระทำในสิ่งที่ถูกที่ควร เพื่อจะได้มีโอกาสเลื่อนชั้นขึ้นไปไม่ตกต่ำไปกว่าเดิม ซึ่งการอบรมอย่างจริงจังเกินไปอาจจะทำให้เกิดความตึงเครียดทางด้านจิตใจได้ หรือบังเกิดความกลัวตลอดเวลา จนกลายเป็นคนไม่กล้าแสดงความคิดเห็นอะไร หรือคิดแต่ระเบียบมากไป จนไม่กล้าทำอะไร นอกเหนือจากที่ถูกสั่งให้ทำได้

4. หนีโลก (retreatism) เป็นพวกที่ไม่ยอมรับจุดหมายปลายทาง และวิธีการที่สังคมกำหนด เป็นการปรับตัวที่ผิดไปจากค่านิยมทั่ว ๆ ไป และมีบางคนปรับตัวในทางที่ผิดธรรมดาไม่ได้ เป็นไปตามบรรทัดฐานที่กำหนด เช่น พวกที่สังคมรังเกียจ บุคคลอันธพาล ขอทาน ดิถยาเสพติด พิษสุราเรื้อรัง

การปรับตัวแบบนี้จะปรากฏเสมอในพวกที่มีความหวังสูง หรือต้องการประสบผลสำเร็จในชีวิต แต่วิธีการที่สังคมกำหนดเป็นอุปสรรคต่อความสำเร็จดังกล่าว หรืออาจจะเป็นผู้ที่พยายามทำดีแต่ไม่ได้ดี เช่น อยากมีการศึกษาแต่โอกาสไม่ให้ อยากมีความสุขในชีวิตครอบครัวแต่ครอบครัวแตกแยก อยากรวยแต่ฐานะต่ำต้อย ฯลฯ จึงทำให้ผิดหวัง เบื่อโลก เบื่อคน หลอกหลวง เบื่อสังคมที่มีการเห็นแก่ตัว ชิงดีชิงเด่น หรือเห็นแก่พวกพ้อง ฯลฯ ซึ่งทำให้เกิดความขัดแย้งในด้านจิตใจ 2 ประการ คือ ความรู้สึกในด้านศีลธรรม อยากปฏิบัติตามวิธีการที่สังคมกำหนด แต่กระทำไปในทางที่ขัดต่อระเบียบกฎเกณฑ์เพื่อให้ได้มาซึ่งความสำเร็จ และมาถึงจุด ๆ หนึ่งที่ตัดตัวเองออกไปจากสังคม ไม่สนใจใยดีในชีวิต ยอมแพ้ (defeatism) หนีต่ออุปสรรคของชีวิต หนีจากสังคม ซึ่งอาจจะออกมาในรูปสนใจหมกมุ่นจนผิดปกติธรรมดา เช่น สะสมแสตมป์ ถือโชคถือกลาง เชื้อถือโหราศาสตร์ ฯลฯ บางคนอาจแก้ปัญหาด้วยการดื่มของมึนเมา เสพสิ่งเสพติด ฯลฯ หรือบางคนก็ตั้งใจฆ่าตัวตายด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อหนีโลกที่เห็นว่าให้ความสุขความหวังแก่เขาไม่ได้

5. ทำทลาย (rebellion) เป็นพวกที่ชอบการเปลี่ยนแปลงแก้ไขใหม่ ต้องการปรับปรุงโครงสร้างทางสังคมเสียใหม่ เพราะไม่พอใจในโครงสร้างเดิมที่เขาเห็นว่าไม่ดีพอ ไม่มีความเท่าเทียมกัน จึงพยายามหาวิธีการหรืออุดมการณ์ใหม่ เช่น ลัทธิเสรีประชาธิปไตย กับคอมมิวนิสต์

ซึ่งผู้ยึดมั่นในลัทธิดังกล่าวจะกระทำในรูปฝืนระเบียบ ถ้าลัทธิที่เขายึดมั่นไม่มีใช้ในสังคมที่เขาเป็นสมาชิกอยู่ เขาก็จะพยายามให้ทุกคนกระทำตามสิ่งที่เขาเห็นว่าดี

การทำท่ายบางอย่างก็เป็นพฤติกรรมที่ขัดต่อศีลธรรมอันดีงาม เช่น พวกฮิปปี้ที่ชอบแต่งกายสกปรกรกรุงรัง มีเสรีภาพในเรื่องเพศ ชีวิตไม่มีระเบียบแบบแผน เสพยาเสพติด เกียจคร้าน ฯลฯ เป็นการสร้างวัฒนธรรม (subculture) ในกลุ่มตนซึ่งวัฒนธรรมรองของพวกนี้ขัดกับวัฒนธรรมใหญ่ในหลายเรื่อง

พฤติกรรมฝืนสังคมหรือพฤติกรรมเบี่ยงเบน (deviant behavior) เกิดขึ้นเนื่องจากขาดความ สมดุล มนุษย์ไม่สามารถปรับตัวให้เข้ากับเงื่อนไขทั้งสองประการ หรือเงื่อนไขหนึ่ง หรือเกิดการขัดแย้งระหว่างองค์ประกอบทั้ง 2 อย่าง ถ้ามีการเน้นในวัตถุประสงค์มากกว่าวิธีการหรือปทัสถานเท่ากัน สังคมก็มีความเป็นระเบียบ แต่ถ้าเน้นในวัตถุประสงค์มากกว่าวิธีการหรือปทัสถาน กฎเกณฑ์ และปทัสถานก็จะสลายตัวไม่สามารถควบคุมบังคับบุคคลผู้เป็นสมาชิกในสังคมได้เกิดเป็นภาวะไร้ระเบียบ (Anomie) เป็นสาเหตุให้เกิดพฤติกรรมฝืนปทัสถาน การมีพฤติกรรมฝืนปทัสถานของสังคม บางครั้งก็เป็นการกระทำผิด หรืออาชญากรรมอีกด้วย

แนวคิดนี้มีความสนใจในวิธีการและแบบแผนอย่างกว้าง ๆ เกี่ยวกับการมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน (deviant behavior) จนไปสู่การกระทำผิด โดยที่มีจุดมุ่งหมาย และความสนใจไปที่เป้าหมายทางวัฒนธรรม (Cultural Goals) ว่าบรรทัดฐานทางสังคมของอเมริกัน ถูกเร่งเร้าส่งเสริมให้ผู้คนบรรลุเป้าหมายทางวัฒนธรรมในด้านความสำเร็จทางวัตถุเป็นหลัก เช่น การมีเงิน และวัตถุ หรือสินค้าที่มีคุณค่าทั้งหลายอันเป็นความมั่งคั่งทางเศรษฐกิจ กับการทะยานไปสู่บันไดทางสังคม บรรทัดฐานทางสังคมจึงเป็นการกำหนดว่าความสำเร็จทางวัตถุควรจะได้มาจากเครื่องมือ หรือวิธีการที่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม และการเน้นหนักในเป้าหมายทางเศรษฐกิจมากเกินไป เช่นนี้ จึงเป็นแรงผลักดันบุคคลบางกลุ่มบางพวกไปสู่การมีพฤติกรรมเบี่ยงเบน หรือการกระทำผิด เพื่อให้ได้มาซึ่งเป้าหมายตามวัฒนธรรมอเมริกันดังกล่าว ชนชั้นต่ำที่ด้อยโอกาสจึงตกอยู่ในภาวะไร้ระเบียบ (Anomie) ในระดับที่รุนแรงมาก ดังนั้นชนชั้นต่ำจึงมีแนวโน้มที่จะเลือกใช้เครื่องมือ หรือวิธีการ (Means) ที่ไม่ถูกต้องตามทำนองคลองธรรม เพื่อบรรลุเป้าหมายทาง

เศรษฐกิจอาชญากรรม หรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนอื่น ๆ ที่เป็นปัญหาต่อความสงบสุขของสังคมจึงเกิดขึ้น

ภาวะการขัดแย้งทางวัฒนธรรมจะมี กฎเกณฑ์การปฏิบัติอย่างน้อยสองชุด บุคคลที่อยู่ในภาวะนี้จะประพฤติฝ่าฝืน หรือละเมิดความคาดหวังเชิงสถาบัน(ความคาดหวังหรือกฎเกณฑ์ตามประเพณีต่าง ๆ) ชุดหนึ่ง ในขณะที่ประพฤติตามกฎเกณฑ์ของสถาบันชุดหนึ่ง ซึ่งน่าจะมีสาเหตุมาจากวัยนี้เป็นวัยที่มีความคิดแบบสุดโต่ง และเชื่อมั่นในความคิดของตน สิ่งใดที่ตนคิดว่าดี คิดว่าถูกต้อง แล้วก็จะเชื่อความคิดของตน โดยไม่ฟังความคิดของคนรอบข้าง แต่กลับฟังความคิดของคนที่ตนคิดว่าเป็นกลุ่มก้อนเดียวกัน ไม่ว่าความคิดนั้นจะถูกต้องหรือไม่ก็ตาม เช่น ในกลุ่มเพื่อนด้วยกัน มีค่านิยมว่าการมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องไม่เสียหาย ใครไม่เคยถือว่าเซย เด็กก็จะมี ความเชื่อเช่นนั้นและเริ่มมีเพศสัมพันธ์ในที่สุด

ทฤษฎีพฤติกรรมเบี่ยงเบน(The deviant behavior perspective theory)

สังคมมีความคาดหวังร่วมกันเป็นแนวคิดกว้างๆที่ควรกระทำตามบทบาทที่กำหนดไว้ การที่จะละเมิดบรรทัดฐานเหล่านั้นจะประกอบด้วย ตัวผู้กระทำผิด สถานการณ์ที่เอื้ออำนวยให้เกิดแซะแรงจูงใจที่จะผลักดันให้เกิดการกระทำผิด (Parson อ้างใน Thio,1973 : 4) นั่นคือ พฤติกรรมเบี่ยงเบน

ในขณะที่ เบ็กเคอร์ (Becker) อธิบายเกี่ยวกับพฤติกรรมเบี่ยงเบนว่า กลุ่มทางสังคมจะได้รับความเบี่ยงเบนโดยอาศัยเกณฑ์ และการละเมิดกฎดังกล่าวก่อให้เกิดความเบี่ยงเบนผ่านกฎเหล่านั้นต่อบุคคลที่มีพฤติกรรมละเมิด และตราหน้าว่าเป็น “คนนอกคอก”(outside) จึงพบว่า ความเบี่ยงเบนมิใช่คุณลักษณะของการกระทำที่บุคคลนั้นๆได้กระทำแต่ผลที่ตามมาของการใช้กฎเกณฑ์ หรือการลงโทษผู้กระทำผิดหรือผู้ที่เบี่ยงเบน แล้วตราหน้าว่าให้กลายเป็นการเบี่ยงเบน เบ็กเคอร์พยายามอธิบายว่า แท้จริงแล้วพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนคือพฤติกรรมที่คนอื่นตราหน้านั้นเอง ดังนั้นความเบี่ยงเบนจึงเป็นผลที่เกิดจากการตอบสนองจากคนอื่นที่มีต่อการกระทำของบุคคล อาจจะมีมองได้ว่าพฤติกรรมที่ละเมิดกฎเกณฑ์ยังไม่ถูกเรียกว่าเบี่ยงเบนตราบนั้นมีปฏิกิริยาบางประการจากคนรอบข้างมากระทบจึงจะเรียกว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบน

ความเบี่ยงเบนนั้นเป็นการปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์ ที่เรียกว่า การประทับตรา โดยใช้แนวคิดหลักจากคำ 2 คำ คือ การปฏิสังสรรค์ ที่ชี้ให้เห็นว่า ความเบี่ยงเบนเป็นการกระทำร่วมของบุคคลมากกว่าหนึ่งคน ดังนั้นการพิจารณาความเบี่ยงเบนจะไม่เน้นเฉพาะผู้ที่เบี่ยงเบนเท่านั้น แต่จะเน้นที่การปฏิสังสรรค์ระหว่างบุคคลที่ถูกมองว่าเบี่ยงเบนกับผู้ที่กระทำตามบรรทัดฐานของสังคม ดำเนินไปโดยความหมายที่พวกเขาให้แก่การกระทำ และการโต้ตอบที่มีต่อกัน ดังนั้นแบบแผนพฤติกรรมตามแนวคิดของนักทฤษฎีการประทับตราแล้วนั้น โดยตัวของมันเองไม่ได้แยกให้เห็นถึงความแตกต่างของความเบี่ยงเบนและไม่เบี่ยงเบน แต่การตอบสนองของสมาชิกทั่วไป และผู้กระทำตามบรรทัดฐานของสังคมได้แยกแยะและตีความพฤติกรรมใด ๆ ว่าเบี่ยงเบน ทำให้บุคคลผู้นั้นกลายเป็นผู้เบี่ยงเบน (Pfohl, 1985, p. 289) การเบี่ยงเบนจึงเป็นกระบวนการที่เป็นพลวัตของการปฏิสังสรรค์เชิงสัญลักษณ์ ระหว่างผู้เบี่ยงเบนและไม่เบี่ยงเบน

ผู้ที่ถูกประทับตราว่าเบี่ยงเบน จะมีผลในเชิงลบเกิดขึ้นแก่ตัวเขา ผลที่สำคัญอย่างหนึ่งก็คือ ผู้ที่ถูกประทับตราจะมีความโน้มเอียงที่จะมองตนเองว่าเป็นผู้เบี่ยงเบน ซึ่งจะนำไปสู่การดำเนินชีวิตที่เรียกว่าพฤติกรรมเบี่ยงเบนต่อไป ไม่ว่าจะเขาจะมีความยิ่งมั่งผูกพันกับการกระทำเบี่ยงเบนอย่างแท้จริงหรือไม่ก็ตาม เมื่อไหร่ที่เขาถูกมองว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนโดยผู้อื่น เขาจะมีความโน้มเอียงให้นิยามแก่ตนเองว่าเป็นผู้เบี่ยงเบนด้วย แล้วต่อเนื่องไปถึงการเข้าสู่การกระทำเบี่ยงเบนนั้น และในที่สุดก็กลายเป็นความเบี่ยงเบนถาวร

Lemart ได้แยกความเบี่ยงเบนออกเป็น ความเบี่ยงเบนปฐมภูมิ และความเบี่ยงเบนทุติยภูมิ เขาชี้ให้เห็นว่าพฤติกรรมใด ๆ ที่สังคมมองว่าเบี่ยงเบน แต่ผู้กระทำมิได้ให้นิยามเช่นนั้นด้วย ถือว่าเป็นความเบี่ยงเบนปฐมภูมิ ความเบี่ยงเบนเช่นนี้จึงเป็นเรื่องของความขัดแย้งทางค่านิยม ความคิดและความเชื่อระหว่างผู้ที่ประทับตรา ซึ่งเป็นคนส่วนใหญ่ในสังคมและมีบรรทัดฐานทางสังคมเป็นเครื่องตัดสินพฤติกรรม กับผู้ที่ถูกประทับตราว่ามีพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากบรรทัดฐานของสังคม แต่พฤติกรรมเหล่านี้อาจกลายเป็นความเบี่ยงเบนทุติยภูมิได้ เมื่อบุคคลที่ถูกประทับตรา เห็นด้วยกับการให้นิยามของสังคมต่อพฤติกรรมนั้นว่าเป็นผู้เบี่ยงเบน และมองว่าตนเองเป็นผู้เบี่ยงเบน (Thio, 1983, p. 53-59)

การเบี่ยงเบนจึงหมายความว่าถึง พฤติกรรมที่กลุ่มหรือสังคมเห็นว่าผิดไปจากบรรทัดฐาน คนทั่วไป ก่อให้เกิดการต่อต้านและลงโทษผู้กระทำผิด

การขายบริการทางเพศของเด็กนั้นสังคมไทยโดยทั่วไปถือว่าเป็นพฤติกรรมเบี่ยงเบน อย่างหนึ่ง ดังนั้นการที่พวกเขายังไม่ได้ให้นิยามตนเองว่าเป็นผู้เบี่ยงเบน ก็จะถือว่าเป็นการ เบี่ยงเบนปฐมภูมิ สังคมก็จะมองเขาเป็นผู้เบี่ยงเบน และเขาก็รู้สึกว่าการกระทำไม่ตำหนิติเตียนเขา เช่นนั้น ซึ่งจะก่อให้เกิดความขัดแย้งต่อตัวเอง และต่อสังคมได้

ทฤษฎีการกระทำทางสังคม (Theory of Social Action)

ทฤษฎีนี้เป็นการอธิบายถึงการกระทำของมนุษย์ทั่วไป (สุรพล กาญจนจิตรา, 2534: 22) เขาอธิบายว่า การกระทำทางสังคม (Social Action) นั้นประกอบด้วยกลุ่มของปัจจัยหลาย ประการ มิได้จำกัดอยู่เพียงปัจจัยใดปัจจัยหนึ่ง เหตุผลในการกระทำของมนุษย์ที่ Reeder กล่าวคือ

ปัจจัยที่ดึงดูด (Pull Factors) ทำให้เกิดการกระทำประกอบด้วย เป้าประสงค์ (Goals) ความเชื่อ (Belief Orientations) ค่านิยม (Value Standard) นิสัยและขนบธรรมเนียม ประเพณี (Habit and Custom)

ปัจจัยผลัก (Push Factors) ให้เกิดการกระทำประกอบด้วย ความคาดหวัง (Expectation) ข้อผูกพัน (Commitment) และแรงเสริม (Force)

ปัจจัยสนับสนุน (Support Factors) ซึ่งประกอบด้วย โอกาส (Opportunity) ความสามารถ (Ability) และการสนับสนุน (Support)

สามารถอธิบายได้ถึงแนวความคิดเกี่ยวกับปัจจัยหรือสาเหตุที่จะมีผลต่อการกระทำทาง สังคมได้ว่า ในสถานการณ์ของการกระทำทางสังคมจะเกี่ยวข้องกับพฤติกรรมของบุคคลหลายคน ซึ่งแต่ละคนก็จะมีเหตุผลแต่ละอย่างการตัดสินใจในการกระทำ โดยบุคคลหรือองค์การจะ ตัดสินใจหรือแสดงการกระทำบนพื้นฐานของกลุ่ม เหตุผลซึ่งผู้ตัดสินใจเองได้คิดว่ามันสอดคล้อง หรือตรงกับปัญหาและสถานการณ์นั้น ๆ ผู้ตัดสินใจเองจะตระหนักหรือให้น้ำหนักที่แตกต่างกัน

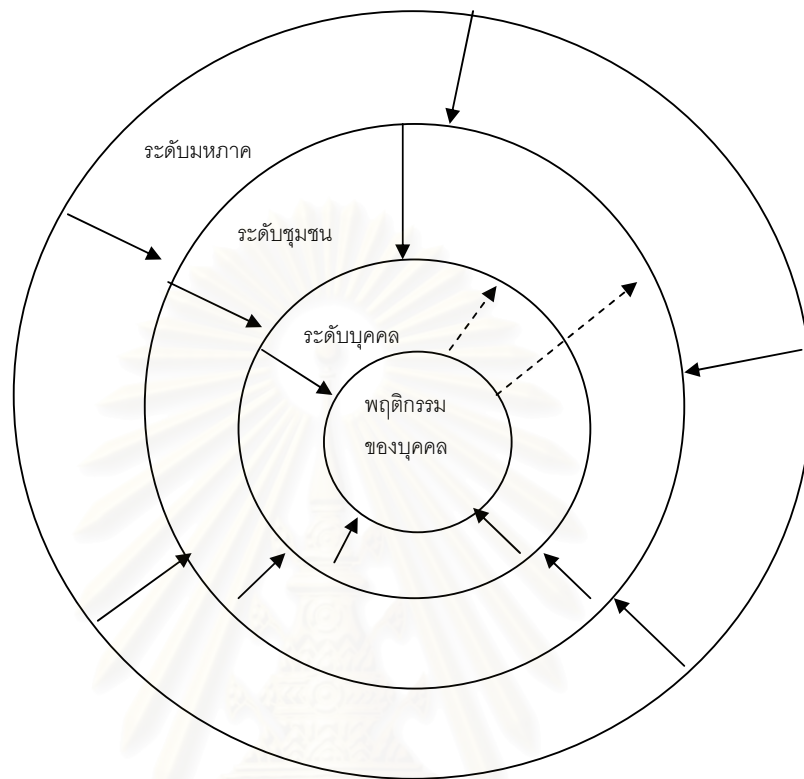
ในการเลือกเหตุผล หรือปัจจัยที่จะมาอิทธิพลต่อการตัดสินใจ เหตุผลที่เกี่ยวข้องกันกับการตัดสินใจนั้น อาจจะเป็นเหตุผลเฉพาะ จากเหตุผลเพียงหนึ่งประการหรือมากกว่าจากจำนวนเหตุผลหรือปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกระทำ ซึ่งกลุ่มของปัจจัย หรือเหตุผลที่มีอิทธิพลต่อการกระทำทางสังคมนั้น ย่อมจะมีการเปลี่ยนแปลงได้

สำหรับกรณีเฉพาะบางอย่างภายใต้การกระทำทางสังคม จะมีบ่อยครั้งที่จะมีทางเลือกสองหรือสามทาง เพื่อที่จะสนองตอบต่อสถานการณ์นั้น ผู้กระทำหรือผู้ที่ตัดสินใจอาจจะเลือกโดยเฉพาะ ซึ่งแตกต่างกันออกไปในบุคคลแต่ละคน โดยเหตุผลที่จะตัดสินใจ สามารถที่จะมองเห็นได้จากทางเลือกที่ถูกเลือกแล้ว

แนวคิดเรื่องอิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคล

เนื่องจากการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้อาศัยหลักแนวความคิดทางพฤติกรรมศาสตร์ที่ว่า พฤติกรรมของบุคคลนั้นนอกจากจะขึ้นอยู่กับลักษณะส่วนบุคคลแล้วยังขึ้นอยู่กับสิ่งแวดล้อมระดับชุมชนและสิ่งแวดล้อมระดับมหภาค กล่าวคือ สิ่งแวดล้อมหรือปัจจัยระดับมหภาคจะกำหนดหรือมีอิทธิพลต่อสิ่งแวดล้อมหรือปัจจัยระดับชุมชน และสิ่งแวดล้อมหรือปัจจัยระดับชุมชนจะมีอิทธิพลส่งต่อไปยังลักษณะและพฤติกรรมของบุคคล ดังที่แสดงไว้ในแผนภาพ

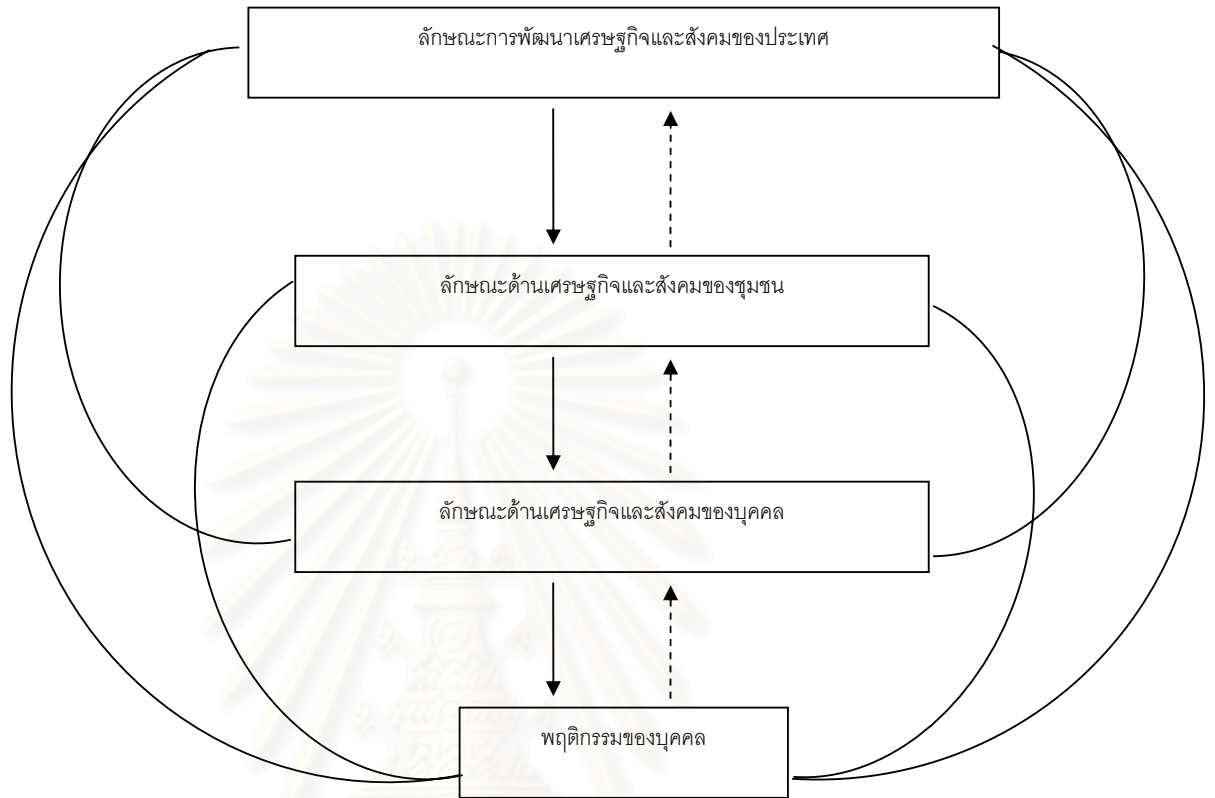
สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รูปที่ 1 ลำดับอิทธิพลของปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล

ระดับของปัจจัย

จากภาพที่ผ่านมา จะเห็นได้ว่า ลักษณะของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมระดับมหภาคเป็นสิ่งแวดล้อมที่มีอิทธิพลต่อลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของชุมชน ซึ่งมีผลต่อไปยังลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคมระดับบุคคล และพฤติกรรมของบุคคลขึ้นอยู่กับลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคมระดับบุคคล หากนำแนวความคิดดังกล่าวมาเขียนเป็นแผนภาพใหม่ตามลำดับความห่างไกล และระดับชั้นของอิทธิพลของปัจจัยระดับต่างๆที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลจะได้ดังแผนภาพต่อไป

รูปที่ 2 ลำดับความห่างและระดับชั้นของอิทธิพลของปัจจัยระดับต่างๆที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคล

การที่ปัจจัยระดับมหภาคจะมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของบุคคลจะเป็นไปได้ช้ามากเพราะต้องผ่านปัจจัยต่างๆระดับชุมชนและบุคคลตามลำดับ ซึ่งต้องใช้เวลาพอสมควร อย่างไรก็ตามการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมที่ได้ทำในลักษณะใดลักษณะหนึ่งหรือเน้นด้านใดด้านหนึ่งมาเป็นเวลานาน อิทธิพลของการเน้นการพัฒนาในด้านนั้นๆจะแสดงออกในระดับบุคคลในที่สุด

วัตถุประสงค์ของการศึกษาวิจัยครั้งนี้คือ การศึกษาสภาพปัญหา ปัจจัยสาเหตุเกี่ยวกับโสเภณีเด็ก เมื่อนำแผนภาพทั้งสองมาประยุกต์ใช้จะได้แนวคิดที่ว่า การค้าประเวณีเด็กเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งระดับบุคคลที่อาจทำโดยสมัครใจหรือไม่สมัครใจ การจะเลือกกระทำอย่างไรอย่างหนึ่งขึ้นอยู่กับลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของบุคคลนั้นๆ ซึ่งในกรณีเป็นเด็ก จะ

ขึ้นอยู่กับลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของบุคคลที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะอย่างยิ่งครอบครัว บิดามารดา ญาติพี่น้อง และถ้าเป็นชุมชนในเขตชนบทซึ่งมีระบบการบังคับควบคุมและระบบการสนับสนุนทางสังคมของสมาชิกของชุมชนอย่างใกล้ชิดพฤติกรรมของบุคคลตลอดจนของครอบครัว จะถูกกำหนดโดยลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนอีกด้วย ซึ่งลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของชุมชนโดยเฉพาะอย่างยิ่งระดับการพัฒนาจะขึ้นอยู่กับนโยบายทิศทางการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ

จากแผนภาพทั้งสอง จะเห็นได้ว่าการจะแก้ไขปัญหาโสเภณีเด็คนั้น จำเป็นจะต้องแก้ไข ตั้งแต่ระดับมหภาคลงมาถึงระดับชุมชนและบุคคล การแก้ไขที่ระดับบุคคลจะไม่ได้ผลในระยะยาว หากไม่มีการแก้ไขชุมชน และการแก้ไขที่ระดับชุมชนจะไม่ได้ผลหากไม่มีการแก้ไขระดับสังคม ทั้งนี้ เพราะลักษณะของบุคคลจะขึ้นอยู่กับลักษณะของชุมชน และของชุมชนจะขึ้นอยู่กับการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของสังคมโดยส่วนรวม

อย่างไรก็ตาม อิทธิพลของปัจจัยแต่ละกลุ่มไม่จำเป็นจะต้องมีอิทธิพลล้นกรอกรตามลำดับของระดับ หากอิทธิพลของปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งในกลุ่มใดกลุ่มหนึ่งกว้างขวางมากพอในสังคม (Socially pervasive) แล้วก็อาจส่งผลโดยตรงข้ามไปยังกลุ่มของปัจจัยที่ต่ำกว่าในทุกระดับ ดังที่แสดงไว้ในแผนภาพด้านบน เช่นหากสังคมเน้นเรื่องความเจริญก้าวหน้าทางวัตถุนิยมมาก และเป็นระยะเวลาช้านาน การเน้นดังกล่าวก็จะส่งผลกระทบไปถึงลักษณะทางด้านเศรษฐกิจและสังคมและพฤติกรรมของบุคคลที่แสดงออกถึงการเน้นวัตถุนิยมมากกว่าคุณธรรมและศักดิ์ศรีของบุคคล

งานวิจัย และเอกสารที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศไทย

ในการศึกษาทบทวนงานวิจัย และเอกสารที่เกี่ยวข้องนั้นจะมุ่งไปในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับปัจจัยที่ทำให้เด็กกลายเป็นโสเภณี ตลอดจนสภาพความเป็นอยู่และผลกระทบที่เด็กมีอาชีพขายบริการทางเพศได้รับ เพื่อที่จะทำให้การศึกษานี้มีข้อมูลเกี่ยวกับเรื่องนี้มากขึ้น ซึ่งจำเป็น

ที่จะต้องรวบรวมเอาประเด็นการศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับโสเภณีเข้าไว้ด้วยเพราะโสเภณีเด็กในการศึกษาคั้งนี้เป็นกลุ่มประชากรที่สมควรใจค่าประเด็น ซึ่งมีความเกี่ยวข้องในด้านความสัมพันธ์และทัศนคติอย่างมาก ดังนั้นการทบทวนเอกสารจะเสนอการทบทวนโดยแบ่งเป็นหัวข้อหลักดังนี้คือ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มโสเภณีเด็ก

งามพิศ สัตย์สงวน (2547) ได้สะท้อนภาพของการบริการทางเพศของนิสิตนักศึกษาและนักเรียนไว้ว่า แหล่งบริการทางเพศของโสเภณีระดับสูงที่ปรากฏเห็นชัดเจนจะเป็นบาร์ระดับสูง ซึ่งจะอยู่ในย่านใจกลางเมืองกรุงเทพมหานคร ผู้ใช้บริการส่วนใหญ่เป็นนักธุรกิจชาวต่างชาติ นอกจากนี้ยังมีอีกหลายรูปแบบ เช่น การหาลูกค้าด้วยตนเองโดยไปนั่งตามภัตตาคารหรือห้องอาหารของระดับสูง บางรายอาจสมัครเป็นสมาชิกของสถานบริการ เพื่อมองหาลูกค้าที่มีฐานะดี ภูมิฐาน หรืออาจสมัครเข้ามาทำงานในค็อกเทลเลานจ์ชั้นสูง ในลักษณะของเอสคอร์ตเซอร์วิส ซึ่งกลุ่มนี้จะต้องพูดจาภาษาอังกฤษได้อย่างคล่องแคล่ว ทั้งนี้เพราะลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นธุรกิจชาวต่างประเทศที่เข้ามาติดต่อกันในประเทศไทย นอกจากนี้อาจรวมกลุ่มกันโดยเจ้าของสำนักจะเปิดแฟลต อพาร์ทเมนต์ หรือคอนโดมิเนียมให้นักศึกษาอยู่อาศัย เมื่อถึงเวลานักศึกษาจะแต่งตัวรอให้บริการแก่ผู้มาใช้บริการทางเพศ

อัญชลี พิณจักร์ธรรม (2544) ได้ศึกษาเรื่อง การค้าประเวณี กรณีศึกษา นักศึกษาหญิงในกรุงเทพมหานคร วัตถุประสงค์การวิจัยคือ 1. ศึกษาปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาหญิงเข้าสู่ธุรกิจค้าประเวณี 2. ศึกษาลักษณะของธุรกิจค้าประเวณี 3. ศึกษาโครงสร้างของกลุ่มลูกค้าที่มาซื้อบริการ 4. ปัจจัยที่จูงใจให้กลุ่มลูกค้าเข้ามาซื้อบริการจากนักศึกษา จากการศึกษาพบว่า ธุรกิจค้าประเวณีมีโอกาสในการขยายตัวสูง โดยในกลุ่มของผู้ซื้อบริการทางเพศยังคงมีความต้องการซื้อบริการทางเพศในระดับสูง สังคมมองการซื้อบริการทางเพศของผู้ชายว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา การขยายตัวของนายหน้าหรือเอเยนต์ การบังคับใช้กฎหมายควบคุมและปราบปรามเป็นไปอย่างไม่มีประสิทธิภาพ การคอร์รัปชัน ของเจ้าหน้าที่ตำรวจและหน่วยงานอื่นที่เกี่ยวข้อง ทำให้ธุรกิจค้าประเวณียังคงอยู่และเติบโตได้ สภาพสังคมเมืองที่มีการแก่งแย่งแข่งขันมากขึ้น นอกจากนี้จุดแข็งในธุรกิจมีดังกล่าวยังดึงดูดให้กลุ่มคนต่าง ๆ เข้ามาตักตวงผลประโยชน์ กล่าวคือ กลุ่มนายหน้าหรือเอเยนต์ค้าประเวณี เจ้าของสถานบริการได้เล็งเห็นถึงผลตอบแทนในรูปแบบตัวเงินสูง กลุ่มผู้ซื้อบริการผู้ซึ่งอยากใช้บริการจากหญิงบริการ คำนิยมในเรื่องการมีเพศสัมพันธ์

ที่เป็นแบบเปิดมากขึ้น หญิงเป็นฝ่ายรุกมากขึ้น แนวคิดในการดำเนินชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไป ทำให้มีหญิงจำนวนมากพร้อมเข้าสู่กระบวนการนี้รวมทั้งนักศึกษาหญิง

จรรยา เศรษฐบุตรและคณะ, 2537: 101 ทำการศึกษาเรื่อง โสเภณีเด็กในประเทศไทยมีเท่าใด : การแสวงหาตัวเลขที่เป็นไปได้ โดยมองว่าโสเภณีเด็กเป็นสิ่งที่ผิดกฎหมาย แต่แตกต่างกันกับโสเภณีผู้ใหญ่ตรงที่รัฐบาลพยายามตั้งเป้าหมายที่จะลดจำนวนโสเภณีเด็กให้ได้ ซึ่งการนับจำนวนโสเภณีเด็กที่แท้จริงเป็นเรื่องที่ยากยิ่งกว่าการนับจำนวนโสเภณีผู้ใหญ่เสียอีก แม้ว่าจะมีความพยายามที่จะคาดประมาณจำนวนโสเภณีเหล่านี้ แต่ก็ถูกวิจารณ์ว่าเป็นตัวเลขที่สูงไปบ้างหรือต่ำไปบ้าง

จุดมุ่งหมายของบทความนี้เพื่อคาดประมาณตัวเลขโสเภณีเด็กในประเทศไทยที่อยู่ในวิสัยที่เป็นไปได้ ในที่นี้เราใช้นิยามโสเภณีเด็กตามที่กฎหมายระบุไว้คือ ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และให้บริการทางเพศโดยมีค่าตอบแทน และเนื่องจากความจำกัดของข้อมูลที่มีอยู่ เราจึงจะคาดประมาณเฉพาะโสเภณีเด็กที่เป็นหญิง

เด็กที่เสี่ยงต่อการเป็นโสเภณี

วิธีการตรวจสอบว่า มีเด็กจำนวนเท่าไรอยู่ในกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงที่จะเป็นโสเภณี เป็นวิธีการหนึ่งที่จะกำหนดจำนวนเด็กที่เสี่ยงต่อการเป็นโสเภณี แต่มิได้หมายความว่า เด็กในกลุ่มนี้ทั้งหมด หรือเด็กส่วนใหญ่ในกลุ่มนี้จะต้องเป็นโสเภณีและเด็กที่อยู่นอกกลุ่มนี้บางส่วนอาจประกอบอาชีพขายบริการทางเพศ แต่จากการนำข้อมูลที่พิจารณาโดยรอบคอบว่าเหมาะสมแล้ว มาเป็นหลักในการคำนวณจึงเป็นไปได้ที่จะประมาณการตัวเลขที่ต้องการทราบ

ในการแยกแยะกลุ่มเด็กที่เสี่ยงต่อการเป็นโสเภณีเราจำเป็นต้องประมาณการจากจำนวนประชากรทั้งหมด โดยคัดเลือกกลุ่มประชากรที่เข้าข่ายออกมาพิจารณาในที่นี้เราใช้สำมะโนประชากร ปี 2533 ซึ่งนับว่าเป็นข้อมูลที่พอเชื่อถือได้เพียงแหล่งเดียวที่มีอยู่ แต่ข้อมูลที่นำมาใช้นี้ยังมิได้ตีพิมพ์ออกมาอย่างเป็นทางการ ในการคำนวณจำนวนโสเภณีเด็กเราใช้ข้อมูลระดับคุณภาพที่มีจำนวนตัวอย่างร้อยละ 1.2 ของสำมะโนประชากรออกมาทำตารางไขว้กับคุณสมบัติ

ของประชากรที่ปรากฏอยู่ในข้อมูลระดับจุลภาค เพื่อหาความสัมพันธ์ที่เกี่ยวข้องกับการเป็น โสเภณีเด็ก

แม้ว่าข้อมูลจากสำมะโนประชากรที่นำมาใช้เพื่อการนี้มิใช่เป็นแหล่งข้อมูลที่สมบูรณ์ที่สุดสำหรับการคำนวณหากกลุ่มเสี่ยงก็ตาม เนื่องจากสำมะโนประชากรใช้การแจงนับโดยอาศัยหลักฐานที่เป็นทางการ ในกรณีที่ได้กับบางคนที่กำลังเป็นโสเภณีอยู่ในพื้นที่หนึ่งซึ่งส่วนมากเป็นพื้นที่ในเขตเมือง อาจถูกนับว่าอยู่ในเขตชนบทที่เป็นพื้นที่ต้นทางของเรา เช่นเดียวกันอาจเป็นไปได้ที่เด็กบางคนที่อยู่ในธุรกิจบริการทางเพศจะไม่ถูกนับรวมไว้ในการสำรวจเลย

อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์คุณภาพของสำมะโนประชากร (Luther et.a. 1996) พบว่า การตกแจงนับประชากรในกลุ่มอายุวัยนั้นมิใช่ปัญหาใหญ่ของการสำรวจสำมะโนประชากรของไทย เนื่องจากประชากรอายุ 11 ถึง 17 ปี ถึงประมาณกว่า 8 ล้านคน ได้ถูกนับรวมไว้ในสำมะโนประชากรปี 2533 ประชากรกลุ่มนี้เป็นเพศชาย ร้อยละ 51 และเพศหญิงร้อยละ 49 จำนวนรวมของประชากรกลุ่มนี้ และอัตราส่วนระหว่างเพศสอดคล้องกับโครงสร้างอายุกลุ่มผู้ใหญ่ และแบบแผนการตาย ในปี 2533 ประมาณว่ามีผู้หญิงอายุ 11-17 ปี ประมาณ 4 ล้านคน จำนวนประชากรหญิงและกลุ่มอายุนี้ยังคงเท่าเดิมโดยประมาณ เนื่องจากการลดลงของภาวะเจริญพันธุ์ที่เกิดขึ้นนับตั้งแต่ปี 2513 ดังนั้นเราจึงใช้จำนวนตัวเลข 4 ล้านคนเป็นฐาน ประชากรสำหรับการคำนวณสัดส่วนเราจึงใช้จำนวนตัวเลข 4 ล้านคนเป็นฐาน ประชากรสำหรับการคำนวณสัดส่วนของประชากรหญิงที่เป็นโสเภณีเด็ก

จากฐานประชากรที่ใช้ในการคำนวณครั้งนี้ เราสามารถจำแนกประชากรที่อาจเป็นกลุ่มเสี่ยงออกมาได้ สำหรับตัวแปรที่ใช้ในการจำแนกและคาดประมาณกลุ่มเสี่ยงต่อการเป็นโสเภณีเด็กนั้น สามารถใช้ได้หลายตัวด้วยกันแต่จากข้อมูลที่มีอยู่ในสำมะโนประชากร ข้อมูลจากการวิจัยเชิงคุณภาพ และจากการสำรวจระดับจุลภาคต่าง ๆ เราจะใช้ตัวแปรหรือปัจจัย 4 ประการด้วยกัน เพื่อแยกแยะประชากรกลุ่มเสี่ยงออกมา

ตัวแปรหรือปัจจัยแรกคือสถานที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน เนื่องจากพบว่า โสเภณีเด็กส่วนใหญ่อยู่ในเขตเมือง ซึ่งเขตเมืองที่ใช้ในการวิเคราะห์ครั้งนี้หมายถึงเขตเทศบาลและเขตสุขาภิบาล

ประชากรที่อาศัยอยู่ในเขตเมืองมีอยู่ประมาณร้อยละ 30 นอกจากเขตเมืองแล้วยังพิจารณาตัวแปรหรือปัจจัยด้านสถานภาพการย้ายถิ่นด้วย ข้อมูลจากการสำรวจต่าง ๆ ยืนยันว่าผู้ให้บริการทางเพศไม่ได้ทำธุรกิจบริการทางเพศในพื้นที่ที่ตัวเองเติบโตมา

นอกจากมีตัวแปรย้ายถิ่นแล้ว ก็ยังมีตัวแปรเรื่องที่พักอาศัยร่วมกันผู้อื่น (ซึ่งเป็นตัวแปรที่มีความเหลื่อมซ้อนกับตัวแปรการย้ายถิ่น) โดยเราสามารถจำแนกตัวแปรตัวนี้ออกเป็น 2 กลุ่มด้วยกัน กลุ่มแรกคือ กลุ่มที่กำลังอาศัยอยู่กับครอบครัวของตัวเอง อีกกลุ่มเป็นกลุ่มที่มีได้อาศัยอยู่กับครอบครัวตัวเอง การจำแนกคนสองกลุ่มนี้อาศัยคำถามในสามะโนประชากรที่ถามถึงความสัมพันธ์กับหัวหน้าครัวเรือน เป็นที่คาดว่าการกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูงคือกลุ่มเด็กที่ไม่ได้อาศัยอยู่กับครอบครัวของตัวเอง และตัวแปรตัวสุดท้ายคือการเรียนหนังสือ เด็กที่กำลังเรียนหนังสืออยู่ในโรงเรียน จัดว่าเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงต่ำกว่าเด็กที่ไม่ได้เรียนหนังสืออยู่ในโรงเรียนซึ่งจัดเป็นกลุ่มที่มีความเสี่ยงสูง

ภูริจักร์ เชิดชู, (2539: 62) ทำการศึกษา เรื่อง มูลเหตุของการเกิดโสเภณีเด็ก โดยมองว่ามูลเหตุของปัญหาการนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณีนั้น มีองค์ประกอบสำคัญที่เกี่ยวข้องซึ่งกันและกัน คือ 1) ชายผู้เที่ยวประเวณี 2) เด็กผู้ค้าประเวณี 3) ผู้จัดการหรือนำเด็กมาเพื่อการค้าประเวณี ในที่นี้อาจถูกแบ่งมูลเหตุของปัญหาออกเป็น 4 ด้าน คือ

1. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ
2. ปัจจัยด้านสังคม ค่านิยม และวัฒนธรรม
3. ปัจจัยทางด้านการศึกษา
4. ปัจจัยเกี่ยวกับตัวของเด็ก

1. ปัจจัยด้านเศรษฐกิจ

ความยากจน ในส่วนของเด็กที่ถูกนำมาค้าประเวณี สถิติของการศึกษาวิจัยหลายแห่ง ตลอดจนสถิติของหน่วยงานที่เกี่ยวข้องแสดงให้เห็นว่า เด็กถูกนำมาจากครอบครัวที่มีฐานะยากจนในชนบทเป็นส่วนใหญ่ “ความยากจน” จึงเป็นสาเหตุพื้นฐานที่สุดในด้านเศรษฐกิจของปัญหานี้ โดยเฉพาะในฐานะที่ทำให้เกิดอุปทาน (supply) ที่มาตอบสนองอุปสงค์ (demand)

ฐานะทางเศรษฐกิจของชายผู้เที่ยวประเวณีและรายได้ของเจ้าของผู้ประกอบการ ในส่วนของชายผู้เที่ยวประเวณี ฐานะทางเศรษฐกิจมิใช่สาเหตุที่ทำให้ชายไปเที่ยวโสเภณี เนื่องจากในส่วนของอุปสงค์ (demand) ของระบบปัญหานี้สาเหตุมาจากค่านิยมและความเข้าใจในเรื่องความต้องการทางเพศของผู้ชายในสังคม ซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยด้านสังคม แต่ฐานะเศรษฐกิจของชาย ผู้เที่ยวจะเป็นตัวกำหนดแหล่งที่เที่ยวหรือประเภทของหญิงโสเภณี ซึ่งมีราคาบริการแตกต่างกันและจำนวนครั้ง ความถี่ที่ไปเที่ยว ทำให้ผลต่อการจัดการของเจ้าของกิจการนำเด็กมาค้าประเวณีและนายหน้า และ การไหลเวียนของเด็กโสเภณีไปตามแหล่งต่าง ๆ โดยดูจากหน้าตา รูปร่าง อายุ และพฤติกรรม หรือ บุคลิกภาพ เป็นส่วนประกอบในการกำหนดราคาค่าบริการ

ในส่วนของเจ้าของนายหน้าที่นำเด็กมาค้าประเวณี ซึ่งรายได้ผลตอบแทนจากการดำเนินธุรกิจค้าประเวณี ทำให้ฐานะร่ำรวยอย่างรวดเร็ว เป็นแรงจูงใจที่ทำให้มีนายหน้า และสถานค้าประเวณีเด็กเพิ่มขึ้นมากมาย นอกจากนั้นมีการพัฒนาหาวิธีการใหม่ ๆ ในการนำเด็กมาค้าประเวณี มีการติดสินบนเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง มีระบบการโน้มน้าวจูงใจให้พ่อแม่ยินดีส่งลูกสาวมาค้าประเวณี โดยการให้เงินก้อนเป็นการจูงตัวตั้งแต่วัยเด็ก มีการพัฒนาวิธีการจนทำให้เด็กสมัครใจมาค้าประเวณีมากขึ้น มักจะพบเสมอว่านายหน้าจำนวนไม่น้อยเคยเป็นโสเภณีมาก่อน ดังนั้น ผลตอบแทนที่สูงมาจึงทำให้ระบบปัญหาโสเภณีเด็กฝังรากลึก ยากแก่การแก้ไข

2. ปัจจัยทางสังคม ค่านิยม วัฒนธรรม

แม้ว่าปัจจัยทางเศรษฐกิจความยากจนเป็นสาเหตุพื้นฐานของการนำเด็กมาประกอบการค้าประเวณี แต่ลำพังความยากจนมิใช่ปัจจัยเพียงตัวเดียว ทั้งนี้ ปรากฏการณ์ที่พบคือ เด็กหญิงที่ยากจนจากชนบทจำนวนมากมิได้แก้ปัญหาปากท้องของคนโดยการเลือกที่จะมีอาชีพนี้ ปัจจัยทางสังคม ค่านิยม วัฒนธรรม จึงเป็นสาเหตุควบคู่ไปกับปัจจัยทางเศรษฐกิจที่นำเด็กหญิงสู่กระบวนการค้าประเวณี และทำให้กิจการนี้ดำรงอยู่ในสังคมอย่างฝังรากลึกและมีวิวัฒนาการของปัญหาในหลากหลายรูปแบบ และทวีความรุนแรงยิ่งขึ้น

ในส่วนของปัจจัยทางสังคม ค่านิยม วัฒนธรรม นั้น สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นเงื่อนไขที่ทำให้กิจการค้าประเวณีดำรงอยู่ได้ ตลอดจนเป็นตัวกระตุ้นและแรงผลักดันให้ผู้หญิงประกอบการค้าประเวณี ซึ่งพอจะแบ่งกล่าวได้เป็นประเด็นต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

1. ทศนคติที่ผิดในเรื่องค่านิยมทางเพศ
2. ค่านิยมที่ฟุ้งเฟ้อและความสะดักสะบายนางสาวทางวัตถุ
3. สภาพชุมชนที่ขาดความรับผิดชอบต่อกัน
4. ผลกระทบจากการส่งเสริมการท่องเที่ยว

1. ทศนคติที่ผิดในเรื่องค่านิยมทางเพศ

1) แนวคิดและความเชื่อผิด ๆ (myth) ที่เชื่อว่าผู้ชายมีความต้องการทางเพศมากกว่าผู้หญิง ดังนั้น ผู้ชายจึงสามารถจะมีเพศสัมพันธ์ได้โดยไร้ขอบเขตจำกัดทั้งก่อนแต่งงานและหลังแต่งงาน และก่อให้เกิดเป็นทศนคติและค่านิยมว่าผู้หญิงจะต้องเป็นฝ่ายรักษาพรหมจรรย์ของตนเอง และต้องรักษานวลสงวนตัวจนถึงวันแต่งงาน อันเป็นทศนคติที่สะท้อนความไม่เท่าเทียมกัน ในแบบแผนพฤติกรรมทางเพศระหว่างหญิงและชาย (double standard) ทั้ง ๆ ที่ความเป็นจริงนั้นการที่ชายมีความต้องการและจำเป็นทางเพศมากกว่าหญิงนั้น มิได้อยู่บนพื้นฐานความเป็นจริงทางสรีรศาสตร์แต่อย่างใด หากแต่เป็นความเชื่อที่ถูกครอบงำทางวัฒนธรรมจากประเพณีดั้งเดิม หมายถึง ความเป็นจริงทางสังคม มีพลังมากกว่าความเป็นจริงทางด้านสรีรศาสตร์...”

2) ความเชื่อของสังคมทั่วไปที่ยอมรับว่า การไปเที่ยวโสเภณีเป็นการชอบธรรม เพราะถือว่าเป็นการสะสมประสบการณ์ในการมีเพศสัมพันธ์ โดยคาดว่าเมื่อแต่งงานแล้วจะให้ความสุขทางเพศแก่ภรรยาได้ดีกว่าผู้ชายที่ไม่เคยไปเที่ยวโสเภณี ทั้ง ๆ ที่ข้อเท็จจริงทางการแพทย์พบว่า การไปเที่ยวโสเภณีมักก่อปัญหาเกี่ยวกับความเสื่อมสมรรถภาพทางเพศของผู้ชายได้ เนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์กับโสเภณีมิได้มีพื้นฐานมาจากความผูกพัน ความเข้าใจและความรัก... และเนื่องจากผู้ที่ไปเที่ยวโสเภณีเพื่อหาประสบการณ์ดังกล่าว ส่วนมากจะเป็นชายหนุ่มที่เพิ่งพ้นภาวะเด็กชาย ดังนั้น ความต้องการร่วมเพศกับโสเภณีจึงต้องการหญิงหรือเด็กหญิงที่มีอายุน้อยกว่าตน ซึ่งเป็นการกำหนดอุปสงค์ (demand) ต้องการโสเภณีที่เป็นเด็กหญิงในจำนวน มากกว่าหญิงมีอายุ

3) แนวคิดและความเชื่อของสังคมทั่วไปในระดับกว้าง ค่อนข้างจะเข้าใจว่าโสเภณีเป็นของคู้บ้านคู้เมืองที่ไม่มีทางแก้ไขได้ และผู้ชายโดยสรีระแล้วต้องการมีการระบายหรือปลดปล่อยอารมณ์ทางเพศ ทำไปแล้วความเก็บกดอันนี้จะนำไปสู่ปัญหาการข่มขืนกระทำชำเราผู้หญิงทั่วไปในสังคม ความเชื่อเหล่านี้จะถือได้ว่า เป็นความเชื่อที่ผิดไปจากความเป็นจริง ทั้งนี้ เพราะจำนวนคดีข่มขืนกระทำชำเรามิได้ลดลงเลยแต่กลับเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ และจำนวนโสเภณีก็ยังคง

มีเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ นอกจากนั้น การวิจัยหลายชิ้นพบว่ามีการเพิ่มขึ้นกระทำชำเรามิได้เป็นการแสดงออกซึ่งการระบายความต้องการทางเพศเท่านั้น หากแต่เป็นการแสดงออกของปมปัญหาทางจิตใจ ดังเช่นงานวิจัยของ Groth และ Bimbaum ซึ่งได้ศึกษาวิจัยในเชิงคลินิกกับผู้ต้องโทษคดีข่มขืน 500 ราย ในเรือนจำพร้อม ๆ กับการบำบัดรักษาอย่างต่อเนื่องใช้เวลาถึง 20 ปี พบว่าการข่มขืนกระทำชำเราเป็นพฤติกรรมที่มีปมทางจิตใจซับซ้อน โดยผู้ข่มขืนจะฝังใจว่าเรื่องเพศเป็นของต่ำเลวทราม ขณะกระทำต่อเหยื่อซึ่งเป็นหญิงจึงต้องการให้เหยื่อประอະเปื้อนความเลวนั้นไว้ เพราะหญิงเป็นตัวแทนของสิ่งที่เขาเกลียดชังและหวาดกลัว ดังนั้น การข่มขืนจึงเป็นการกระทำทางเพศชนิดเทียม (pseudo sexual act) ไม่ใช่การกระทำทางเพศโดยตรง (sexual act) ดังที่คนทั่วไปมักเข้าใจผิด ๆ

4) ความคิดและความเชื่อของสังคมที่ว่าโสเภณีที่เป็นเด็กหญิง ยังมีอายุน้อยเท่าใดก็ยังจะให้ความตื่นเต้นหรือประสบการณ์ในการร่วมประเวณีมากเท่านั้น เพราะสภาพร่างกายยังไม่ผ่านการร่วมประเวณีมามากนัก และเด็กหญิงมักจะไม่มีความอายที่หลอกลวง ทำให้เป็นที่พอใจของชายนักเที่ยวมากกว่า

5) ความคิดและความเชื่อของสังคมในหมู่ชายสูงอายุว่า การได้ร่วมเพศกับเด็กหญิงจะเป็นสิ่งเพิ่มพลังกำลังทางเพศ จนถึงกับทำให้ชายนักเที่ยวที่เป็นคนสูงอายุยอมเสียเงินเป็นจำนวนสูง เพื่อให้ได้ร่วมเพศกับเด็กหญิงเป็นคนแรกที่เรียกกันในหมู่นักเที่ยวว่า “เปิดบริษัท”

6) ความเข้าใจของสังคมที่ว่าการมีโสเภณีจะช่วยลดปัญหาการมีภรรยาน้อย แต่ในข้อเท็จจริงชายผู้เที่ยวโสเภณีจำนวนไม่น้อยที่มีภรรยา และยังคงเที่ยวเช่นเดิม และเมื่อพิจารณาอีกแง่หนึ่ง ภรรยาที่น้อยก็คือรูปแบบโสเภณีที่ผูกขาดอยู่กับชายคนเดียว แทนที่จะเป็นของสาธารณะนั่นเอง

7) จากสภาพในสังคมทั่วไป กล่าวได้ว่า ชายที่เที่ยวโสเภณีเป็นผู้ไม่มีความผิดและเป็นความชอบธรรมที่ได้มาจากการแลกเปลี่ยนด้วยเงินตรา ทั้งนี้ เพราะโดยกระบวนการเรียนรู้ทางสังคม ผู้ชายที่ไปเที่ยวโสเภณีได้รับการยอมรับและรางวัล (reward) จากพฤติกรรมเที่ยวโสเภณีมากกว่าได้รับคำติเตียนหรือลงโทษ (punishment) สังเกตได้จากข้อความที่ปรากฏในสื่อมวลชนประเภทต่าง ๆ และในวงสนทนาของเพื่อนชายหรือแม้แต่เพื่อนต่างเพศที่คุ้นเคยกัน ก็อาจกล่าวถึง การไปเที่ยวโสเภณีในเชิงสนุกสนานมากกว่าติเตียน โดยเฉพาะการไปเที่ยวโสเภณีที่เป็นเด็กหญิง

แนวคิดและความเชื่อเกี่ยวกับการมองโศภณีย์โดยเฉพาะโศภณีย์ที่เป็นเด็กหญิงและสถาบันการค้าประเวณีในสังคมไทยนั้น กล่าวได้ว่าเป็นสิ่งที่สะสมและส่งผ่านกันมาหลายรุ่นและได้กลายเป็นวัฒนธรรมทางเพศของสังคม ซึ่งมีผู้รับรองและส่งผ่านไปยังคนรุ่นต่อไป โดยผ่านกระบวนการขัดเกลาทางสังคม (socialization) ให้มีความเชื่อและยอมรับต่อ ๆ กันไป แนวคิดและความเชื่อข้างต้นนี้ ทำให้ผู้หญิงโศภณีย์โดยเฉพาะที่เป็นเด็กหญิงถูกมองว่า เป็นความชอบธรรมและเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่มีขึ้นในสังคม โดยไม่รู้สึกรู้ว่าเป็นปัญหาของสังคม แนวคิดและความเชื่อดังกล่าวได้เป็นรากฐานและเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้การนำเด็กหญิงมาเพื่อค้าประเวณีดำรงอยู่และมีอยู่ต่อไปตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน

2 ค่านิยมที่ฟุ้งเฟ้อและความสะดวกสบายทางวัตถุ

ปัจจุบันเครื่องใช้วัตถุคุณภาพชีวิตมิได้อยู่ที่คุณภาพในทางร่างกายและจิตใจของมนุษย์ หากแต่อยู่ที่ความมั่งคั่งหรือปัจจัยที่จะซื้อหาหรือจัดหาทรัพย์สิน วัตถุมาครอบครอง ในสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป การเจริญเติบโตในระบบทุนนิยมทำให้เด็กหญิงชนบทจำนวนมากเกิดค่านิยมที่นิยมสิ่งฟุ่มเฟือยทางวัตถุนิยม ความเป็นอยู่ที่สะดวกสบาย และมีทัศนคติที่ดูแคลนการทำงานหนัก ซึ่งค่านิยมดังกล่าวได้แทรกซึมเข้าไปในวัฒนธรรมท้องถิ่นของท้องถิ่นทางภาคเหนือทั่วไปมาก ตัวอย่างจากการสำรวจวิจัยของสุนีย์ มัลลิกะมาลย์ และคณะ เมื่อปี พ.ศ. 2526 พบว่า “หญิงโศภณีย์ส่วนใหญ่จะมีภูมิลำเนาอยู่ทางภาคเหนือของประเทศ ซึ่งโศภณีย์ประเภทสมัครใจมีถึงร้อยละ 76.80 และเป็นประเภทไม่สมัครใจ มีถึงร้อยละ 74.40

ปัญหาค่านิยมบริโภคนิยมซึ่งแพร่หลายไปสู่ท้องถิ่นชนบททั่วไป ได้ก่อให้เกิดปรากฏการณ์ที่เด็กหญิงจำนวนมากเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีโดยสมัครใจ นอกจากนั้นบิดามารดาของเด็กหญิงเหล่านั้นยังยินยอมพร้อมใจที่จะขายบุตรสาวของตนให้ไปเป็นโศภณีย์

สืบเนื่องมาจากค่านิยมแบบบริโภคนิยม ค่านิยมทางสังคมที่เน้นเงินตราความสะดวกสบายทางวัตถุ ต่างก็มีความหวังว่า การที่ลูกสาวหรือเด็กหญิงยินยอมออกไปค้าประเวณีแล้วส่งเงินให้แก่ครอบครัวทางบ้าน จะทำให้ครอบครัวพ่อแม่พี่น้อง มีความสะดวกสบาย มีเงินมาปลูกซ่อมแซมบ้านและซื้อเครื่องใช้ในครัวเรือนให้ทันสมัย เหมือนครอบครัวเพื่อนบ้านที่ได้ส่งลูก

สาวไปขายตัวกันก่อนหน้านี้ ทำให้พฤติกรรมการขายลูกสาวแพร่หลายลงไปสู่สังคมในชนบท โดยเฉพาะภาคเหนือ

อย่างไรก็ตาม แม้ว่าจะมีบางกรณีที่ไม่ประสบผลสำเร็จจากการค้าประเวณี ก็ยังไม่สามารถสกัดกั้นการเอาอย่างกันในเรื่องนี้ได้ และส่วนมากจะปกปิดไม่ให้เพื่อนบ้านรับรู้ ในครอบครัวเดียวกันก็ยังคงมีการเตรียมการส่งลูกสาวคนต่อไปเข้าสู่การค้าประเวณี ไม่ว่านุตรสาวคนแรกจะประสบหรือไม่ประสบผลสำเร็จก็ตาม

นอกเหนือจากปัจจัยด้านค่านิยมแบบบริโภคนิยม ที่เป็นกระบวนการอบรมบ่มสอนทางสังคมให้ชาวชนบทเกิดความรู้สึกอยากมีและอยากได้ปัจจัยทางวัตถุมาเพิ่มความสะดวกสบายในชีวิตโดยไม่คำนึงถึงที่มาแล้ว ปัจจัยสำคัญอื่น ๆ ที่สำคัญและเป็นตัวสนับสนุนที่ทำให้การนำเด็กหญิงมาเพื่อการค้าประเวณียังคงดำรงอยู่ได้ ได้แก่

ก. อิทธิพลจากสื่อมวลชน โดยเฉพาะวิทยุท้องถิ่น ซึ่งเป็นสื่อที่เข้าถึงคนชนบทได้มากที่สุดกว่าสื่อชนิดอื่น ๆ มักจะเสนอภาพความสวยงาม และความเจริญของเมืองหลวงหรือเมืองใหญ่เป็นด้านหลัก ซึ่งอาจเป็นผลให้ชาวชนบทนิยมหรือพยายามผลักดันตนเองเข้าสู่กระบวนการต่าง ๆ ที่จะนำมาซึ่งความสะดวกสบายต่าง ๆ โดยไม่คำนึงถึงความสูญเสียอื่น ๆ

ข. กลไกของรัฐบาลบางแห่ง มีส่วนรู้เห็นเป็นใจกับขบวนการเสาะหาผู้หญิงไปสู่ขบวนการค้าประเวณีด้วย เช่น กำนัน ผู้ใหญ่บ้านบางคน หรือบางครั้งก็เป็นเจ้าหน้าที่ตำรวจบางรายในบางท้องที่

ค. ค่านิยมในการสนับสนุนการประกวดความงาม โดยได้รับการส่งเสริมจากภาครัฐบาลและหน่วยงานต่าง ๆ ในภาคธุรกิจเอกชน เป็นส่วนหนึ่งของการถ่ายทอดอุดมการณ์การกดขี่ทางเพศ ที่เปรียบผู้หญิงเป็นสินค้ามากกว่าอย่างอื่น

ง. ค่านิยมในการจัดเตรียมเด็กหญิงไว้รับรองข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ เวลาไปตรวจราชการตามหัวเมือง(จังหวัดต่างๆ)

ปัจจัยดังกล่าวเหล่านี้ล้วนแต่เป็นปัจจัยที่ส่งเสริมทัศนคติและค่านิยมแบบบริโภคนิยมการนิยมวัตถุและความฟุ้งเฟ้อในหมู่เด็กหญิงและยังเป็นแรงดึงดูดและกระตุ้นจากชนบทให้ถูกนำเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีโดยสมัครใจเป็นจำนวนมากมาย สำหรับเด็กหญิงในเมืองใน

ปัจจุบันนั้น ได้เกิดแนวโน้มในความนิยมวัตถุ วัฒนธรรมที่ฟุ้งเฟ้อ ได้ก่อให้เกิดสภาพที่เด็กวัยรุ่นในเมืองหลวงจะก้าวไปสู่อาชีพโสเภณีมากขึ้น เด็กสาววัยรุ่นจำนวนมากได้รับค่านิยมของการรักสวยรักงาม และยินยอมที่จะเป็นโสเภณีแฝงเร้น ซึ่งแฝงตัวอยู่ตามย่านสรรพสินค้าที่มีชื่อเสียงต่าง ๆ เช่น สยามเซ็นเตอร์ ราชดำริ เดอะมอลล์ ฟาสฟู้ดทั่วไป เป็นต้น ซึ่งสภาพเช่นนี้ได้ส่งผลกระทบต่อชาวต่างประเทศเกิดภาพพจน์ไม่ดีต่อเด็กหญิงไทยโดยขาดการแยกแยะ ถึงกับหนังสือชื่อ Bangkok's Backstreets : A guide to the pleasures of the world's next open city ของนาย Rob Todd ซึ่งลงตีพิมพ์ที่สหรัฐอเมริกาในปี 2529 ได้พูดถึงสถานที่ที่วัยรุ่นสาวไทยมักจะไปมั่วสุม และชาวต่างประเทศสามารถเรียกใช้บริการได้ ณ บริเวณ "...ป้ายรถเมล์ เป็นแหล่งสำคัญที่คุณจะพบสาวสวยและเด็กหญิงจำนวนมากมาหยุดยอได้แก่ บริเวณรอบรั้วมหาวิทยาลัย ป้ายหน้า เอยูเอ แคร่ควีน แถวสีลม หน้าพันธุ์ทิพย์พลาซ่า ไฮเบอร์เกอร์ (สาขาพัฒนาพงษ์ และสีลม)..."

สภาพดังกล่าวได้แสดงให้เห็นว่าปัจจัยทางสังคม วัฒนธรรม ที่ให้ความสำคัญกับทัศนคติและค่านิยมแบบบริโภคนิยม และความฟุ้งเฟ้อ สะดวกสบาย ได้แผ่ขยายจากสังคมเมืองไปสู่สังคมชนบท ได้มีผลเปลี่ยนแปลงการดำรงอยู่ของวิถีชีวิตดั้งเดิมลงแล้ว เป็นจำนวนมาก ซึ่งเมื่อผนวกกับความพึงพอใจของพ่อแม่ผู้ปกครองของเด็กหญิงในชนบท จึงกลายเป็นพลังกดดันที่น่าสนใจที่จะมีการนำเอาเด็กหญิงค้าประเวณีดังกล่าว ทั้งนี้ โดยมีปัจจัยความยากจนเป็นพื้นฐานของปัญหา

3. สภาพชุมชนที่ขาดความรับผิดชอบต่อกัน

ปัจจุบัน ชุมชนบางแห่งมีการส่งเสริมให้เด็กหญิงและผู้หญิงเข้าสู่ขบวนการค้าประเวณีอย่างเปิดเผย เช่น ในภาคเหนือ ทั้งนี้ เพราะปรากฏการณ์ที่เด็กหญิงและผู้หญิงบางรายเมื่อกลับบ้านและนำเงินที่ได้จากการประกอบอาชีพโสเภณีมาบริจาคบำรุงวัด โรงเรียน ทอดกฐิน ทอดผ้าป่า เพื่อสร้างภาพพจน์ใหม่ของตนและทำให้ชุมชนยอมรับมากขึ้น ถึงกับในบางท้องถิ่นมีขบวนไปต้อนรับโสเภณีที่กลับบ้านจากสถานี่รอดโดยसारและมีการบายศรีสู่ขวัญเมื่อผู้หญิงและเด็กหญิงกลับบ้าน หรือจะเดินทางไปค้าประเวณี โดยผู้คนในชุมชนไม่มีใครขัดขวางหรือควบคุมไม่ให้เหตุการณ์ลักษณะนี้เกิดขึ้น ทั้ง ๆ ที่ในอดีตผู้สูงอายุในชุมชนจะเป็นผู้มีบทบาทหน้าที่จัดการหรือไกล่เกลี่ยปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชุมชน ในลักษณะของการควบคุมทางสังคม โดยอาศัยเกณฑ์จากวัฒนธรรมท้องถิ่นในชุมชน เป็นมาตรการในการควบคุม แต่ในสภาพปัจจุบันการ

ควบคุมในชุมชนในลักษณะเช่นนี้เสื่อมสลายไป ลักษณะความเป็นอยู่แบบพึ่งพาอาศัยและร่วมกัน รับผิดชอบระหว่างเครือญาติและชุมชนหมดไป กลายเป็นการดำรงชีวิตอยู่แบบตัวใครตัวมัน ทำให้ชุมชนไม่สามารถทำหน้าที่ควบคุมปรากฏการณ์ที่ไม่พึงประสงค์ได้ดังเดิม

4. ผลกระทบจากการส่งเสริมการท่องเที่ยว

การที่รัฐบาลได้มีการส่งเสริมการท่องเที่ยว ก็เป็นปัจจัยอีกด้านหนึ่งที่ทำให้เกิดความต้องการผู้หญิงและเด็กหญิงให้เข้าสู่การค้าประเวณีมากขึ้น ทั้งนี้ เพราะเป็นความต้องการของนักท่องเที่ยวบางส่วน ประกอบกับเมื่อมีนักท่องเที่ยวเข้ามาเที่ยวเป็นจำนวนมากก็ย่อมก่อให้เกิดการบริการ และสถานบริการต่าง ๆ ขึ้นเป็นจำนวนมาก เพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยว ผู้หญิงและเด็กหญิงจำนวนมากจากชนบท ซึ่งว่างจากการงานเมื่อพ้นฤดูการทำนา และค่าจ้างแรงงานต่ำในการประกอบอาชีพอย่างอื่น จึงเลือกเข้าไปทำงานในสถานบริการและสถานบริการต่าง ๆ และผลที่สุดก็ขายบริการทางเพศ ให้แก่นักท่องเที่ยวเพื่อรายได้ที่ดีกว่าเดิม เป็นต้น

ปัจจัยด้านการศึกษา

สตรีในชนบทส่วนใหญ่ได้รับการศึกษาน้อย และยังขาดโอกาสในการฝึกฝนการประกอบอาชีพ ผู้หญิงและเด็กหญิงชนบทจึงถูกผลักดันเข้าสู่ตลาดแรงงานโดยไม่มีโอกาสเลือก เมื่อมาเผชิญกับสิ่งแวดล้อมและความต้องการรายได้มาก ๆ จึงเป็นแรงจูงใจให้ผู้หญิงและเด็กหญิงขายบริการเป็นจำนวนมากขึ้น ยิ่งในหมู่ชนกลุ่มน้อยที่ไม่รู้หนังสือหรือพูดภาษาพื้นเมืองไม่ได้ เช่น ชาวเขา ยังมีโอกาสถูกล่อลวงมาเป็นโสเภณีมากขึ้น นอกจากนี้ในบางชุมชนที่มีขบวนการค้าประเวณีหนาแน่น ผู้คนมักจะไม่เห็นประโยชน์ของการศึกษา เพราะการค้าประเวณีสามารถให้ผลตอบแทนได้ดีกว่า เช่น ผู้หญิงและเด็กหญิงสามารถนำเงินที่ได้มาปรับปรุงความเป็นอยู่ของครอบครัวได้ดีขึ้น บางรายมีปรากฏการณ์ที่แสดงว่า ได้แต่งงานกับชาวไทยและชาวต่างประเทศที่ร่ำรวย แม้จะเป็นเพียงภริยาน้อย แต่ก็มั่งคั่งที่มั่นคงขึ้น ดังนั้น ในบางพื้นที่จึงมีเด็กเรียนจบการศึกษาภาคบังคับน้อยลง จนครูต้องเป็นฝ่ายขอร้องพ่อแม่เด็กให้ลูกสาวเรียนต่อจนจบ ป.6 ทั้งนี้ เพราะเด็กบางคนเมื่อขึ้นชั้น ป.5 ก็เริ่มถูกจูงตัวกันแล้ว

นอกจากนี้ การขาดการศึกษาและการไม่รู้ข่าวสารที่เที่ยงตรงและทันการณ์ ทำให้ชาวชนบทล้าหลัง และอ่อนแอทางความคิด เป็นเหตุให้ถูกล่อลวงจ้อฉล เอาัดเอาเปรียบและถูกครอบงำได้ง่าย

ปัจจัยเกี่ยวกับตัวเด็ก

นอกเหนือจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ สังคม วัฒนธรรม ค่านิยม และการศึกษา ดังที่ได้กล่าวไว้ข้างต้นแล้ว ปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งมีลักษณะเป็นปัจจัยเกี่ยวกับตัวของเด็กหญิง ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่เสริมหรือผลักดันให้เด็กหญิงตัดสินใจมีอาชีพโสเภณีได้ง่ายขึ้น เป็นต้นว่า

ก. ปัญหาการหย่าร้างในครอบครัว ผู้หญิงและเด็กหญิงจำนวนมากไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตแต่งงาน เมื่อเกิดปัญหาหรือความขัดแย้งกันขึ้นในครอบครัว จนถึงกับประสบภาวะหย่าร้างในครอบครัว ก็ประสบชีวิตและหันเหไปสู่การค้าประเวณีได้ง่ายขึ้น

ข. ภาวะในการอุปการะเลี้ยงดูครอบครัว หญิงโสเภณีจำนวนมากมีภาระต้องรับผิดชอบครอบครัว ซึ่งส่วนใหญ่ได้แก่ บิดามารดา พี่น้องและจำนวนไม่น้อยที่ต้องรับภาระส่งเสียบุตรของตนโดยลำพัง จากการวิจัยของยูพา วงศ์ไชย และคณะ พบว่า "...ร้อยละ 76.40 ของผู้หญิงที่เคยไปประกอบอาชีพค้าประเวณีในต่างประเทศ 89 ราย มีภาระต้องรับผิดชอบครอบครัว และร้อยละ 25 ของกลุ่มตัวอย่างนี้มีภาระต้องรับผิดชอบส่งเสียเฉพาะบุตร" สภาพความรับผิดชอบดังกล่าวทำให้ผู้หญิงเหล่านี้ไม่สามารถถอนตัวออกจากกรอบอาชีพการค้าประเวณีได้ ทำให้ขบวนการค้าประเวณียังคงดำรงอยู่ต่อไป

ค. ความผิดปกติทางร่างกายและจิตใจ เป็นสาเหตุประการหนึ่งที่ผลักดันให้ผู้หญิงและเด็กหญิงจำนวนหนึ่งสมัครใจยึดอาชีพโสเภณี ทั้งนี้ จากการศึกษานักจิตวิทยาและจิตแพทย์มีบทสรุปคล้ายคลึงกันว่า สภาพการเปลี่ยนแปลงทางร่างกายทางสรีระจากเด็กหญิงมาสู่วัยสาว มีผลทำให้เกิดการกระตุ้นความอยากรู้จักตนเองมากขึ้น โดยเฉพาะเรื่องเพศ และส่งผลให้เกิดการเลียนแบบเพื่อนร่วมวัย ทำให้ผู้หญิงและเด็กหญิงจำนวนหนึ่งตกเป็นเหยื่อการค้าประเวณีโดยไม่ตั้งใจ

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มโสเภณี

ผาสุก พงษ์ไพจิตร และคณะ(2543) ได้ทำการวิจัยเรื่อง หวย ซ่อง บ่อน ยาบ้า เศรษฐกิจนอกระบบกฎหมายกับนโยบายสาธารณะในประเทศไทย เพื่อศึกษาระบบเศรษฐกิจนอกระบบกฎหมาย หรือธุรกิจที่ผิดกฎหมาย แต่ผู้มีผู้ผลักดันกระทำอยู่ และมีได้มีการประมาณการไว้ในบัญชีรายได้ประชาชาติ ซึ่งธุรกิจค้าประเวณีจัดอยู่ในเศรษฐกิจนอกระบบกฎหมายโดยมีผลประโยชน์อย่างมหาศาล วิจัยวิจัยโดยการประมาณขนาดของเศรษฐกิจนอกระบบกฎหมายด้วยการสำรวจหรือค้นหาข้อมูลต่าง ๆ ดังนี้ 1. ทางด้านการเงินของประชาชนที่เพิ่มขึ้นอย่างผิดปกติ 2. การสำรวจจากข้อมูลสถิติรวมต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง 3. การออกแบบสอบถามตัวอย่าง และการสัมภาษณ์โดยตรงกับผู้ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับธุรกิจนอกระบบกฎหมาย จากการศึกษาพบว่า การค้าหญิงเพื่อบริการทางเพศนั้นในปัจจุบันมีเพิ่มมากขึ้น ด้วยเหตุผลอยู่ 3 ประการ คือ 1. แรงผลักดันเกิดจากปัญหาเศรษฐกิจของประเทศ 2. มีความต้องการหญิงบริการทางเพศเพิ่มมากขึ้นทั้งในประเทศและนอกประเทศ 3. เอเยนต์ค้าประเวณีได้กำไรมหาศาลจากการทำธุรกิจบริการทางเพศ ซึ่งในทศวรรษที่ 2530 เศรษฐกิจของไทยได้เจริญเติบโตอย่างรวดเร็ว แต่การกระจายรายได้เลวลงและความไม่เท่าเทียมกันด้านรายได้ระหว่างเมืองและชนบทมีช่องว่างสูงขึ้น ปรากฏการณ์นี้มีผลกระทบโดยตรงต่อกระบวนการค้าผู้หญิง คือ เศรษฐกิจเฟื่องฟูเพิ่มความต้องการผู้บริการทางเพศมากขึ้น

สำนักงานปราบปรามและป้องกันการประพฤตินิยมชอบในวงราชการ(ป.ป.ป.) (2543) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง ปัญหาการปฏิบัติงานตามบทบัญญัติกฎหมายของเจ้าหน้าที่รัฐ : ศึกษาเฉพาะกรณีเกี่ยวกับสถานบริการ โรงแรม และการค้าประเวณี พบว่าสาเหตุของการบังคับใช้กฎหมายที่ไม่ได้ผลคือ 1. เจ้าหน้าที่ไม่มีความตั้งใจจะปฏิบัติราชการตามอำนาจอย่างจริงจัง นักวิจัยสัมภาษณ์ เจ้าหน้าที่ตำรวจ 405 นาย ใน 11 จังหวัด พบว่าประมาณ 2 ใน 3 มีความเห็นว่าการค้าประเวณีมิได้เป็นอาชญากรรมที่รุนแรง 2. การดำเนินการปราบปรามการค้าประเวณีจะดำเนินการเป็นประการใดขึ้นอยู่กับคำสั่งผู้บังคับบัญชาเป็นครั้งคราว 3. เจ้าของสถานประกอบการที่มีการค้าประเวณีมักเป็นผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่นมีอำนาจเงินสูง หรือเป็นข้าราชการระดับสูง ซึ่งจะให้โทษกับเจ้าพนักงานที่เข้าไปจับกุมได้ เจ้าหน้าที่จึงไม่เข้าตรวจค้นแม้มีเหตุอันควรสงสัย หรือเชื่อว่ามีการค้าประเวณี

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับสภาพชีวิตและทัศนคติของโสเภณี

อัญชัญ กาญจนพญู ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่องทัศนคติของหญิงบางประเภทต่อการสงเคราะห์ของรัฐบาล ในปี พ.ศ. 2517 พบว่าผู้เข้ารับการปรับสภาพส่วนมากเห็นว่าไม่ควรมีการจดทะเบียนโสเภณี และอาชีพค้าประเวณีก็ไม่ควรเป็นอาชีพที่เปิดเผย ดังนั้นจึงควรที่จะปรามการค้าประเวณีอย่างในปัจจุบันนี้เป็นการดีแล้ว ส่วนทัศนคติที่เกี่ยวกับการปรับสภาพของสถานสงเคราะห์เห็นว่ามีคุณสมบัติที่จะทำให้ผู้เข้ารับการปรับสภาพมีอาชีพติดตัว แต่การฝึกอาชีพบางอย่างไม่อาจนำไปเป็นอาชีพได้อย่างจริงจัง ควรขยายเวลาการปรับสภาพออกไปเป็น 1 ปี 6 เดือน อีกทั้งต้องการให้สถานสงเคราะห์จัดบริการด้านต่างๆ เพิ่มขึ้น คือ การสอนหลังระดับ 2 (ป.3 - ป.4) โดยให้พาออกไปฟังเทศน์หรือมีโอกาสทำบุญที่วัดเป็นครั้งคราว จัดหนังสือประเภทต่างๆ ให้อ่านโดยเฉพาะอย่างยิ่งหนังสือ ธรรมะ หนังสือพิมพ์รายวัน หนังสือการช่างและหนังสือศิลปะ และหลังจากปรับสภาพแล้วต้องการให้ส่งกลับภูมิลำเนาด้วย

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์ และคณะ ได้ศึกษาวิจัยเรื่องการแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นๆ ที่เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2525 พบว่าสาเหตุที่ทำให้หญิงค้าประเวณีทั้งประเภทสมัครใจและไม่สมัครใจนั้น ถ้าเนื่องมาจากปัญหาเศรษฐกิจ ในกลุ่มหญิงโสเภณีประเภทสมัครใจมีจำนวนร้อยละ 73.4 และในกลุ่มหญิงโสเภณีไม่สมัครใจมีจำนวน 45.3 ส่วนสาเหตุจากการถูกสามีทอดทิ้งแล้วหันมาประกอบอาชีพโสเภณี ในกลุ่มหญิงโสเภณีประเภทสมัครใจมีร้อยละ 20.7 และเนื่องจากถูกหลอกหลวงมาอยู่ในกลุ่มหญิงโสเภณีประเภทไม่สมัครใจ มีร้อยละ 50.3

กอบกุล رایะนครและคณะ ได้ศึกษาสภาพชีวิตโสเภณีในจังหวัดเชียงใหม่ของกลุ่มสตรีภาคเหนือ ในปี พ.ศ. 2528 พบว่าโสเภณีหรือหญิงอาชีพพิเศษมาจากสถานที่ประกอบอาชีพ คือ

1. บ้านหรือสำนักค้าประเวณีหรือซ่อง แบ่งเป็นบ้านที่มีหญิงอยู่ประจำและบ้านที่มีหญิงไปๆมาๆ แบบบริการทั้งกลางวันกลางคืน
2. บังกะโล เป็นบ้านพักสำหรับค้าประเวณีที่หญิงไม่อยู่ประจำ ฝ่ายชายจะเป็นผู้พาผู้หญิงมาพักอยู่ตามหอพักหรือบ้านเช่า และค้าประเวณีที่บังกาโล
3. คาเฟ่ ดำเนินการธุรกิจขายเครื่องดื่มต่างๆ แต่มีหญิงบริการซึ่งจัดสรรโดยฝ่ายเซียร์แซก แซกจะเลือกผู้หญิงที่ตนพอใจไปนอน โดยใช้ห้องของผู้หญิงภายในสถานที่นั้นส่วนใหญ่เปิดบริการเฉพาะกลางคืน

4. ร้านอาหาร ขายอาหารโดยมีพนักงานเสิร์ฟเป็นผู้หญิงจะตกลงกับแขกและทำการค้าประเวณีโดยเจ้าของร้านให้อิสระเต็มที่

สำเร็จ แสงซื่อ และสมชัย จิรโรจน์วัฒน์ ได้ศึกษารูปแบบการทำงานของหญิงอาชีพพิเศษในปัจจุบัน ซึ่งมีผลกระทบต่อการควบคุมกามโรคในประเทศไทยในปี พ.ศ. 2527 โดยศึกษาในกลุ่มหญิงอาชีพพิเศษทั่วประเทศ จำนวน 1600 รายพบว่า ในปัจจุบันมีรูปแบบและวิธีการค้าประเวณีอยู่ 3 แบบ คือ แบบพื้นฐาน เป็นพวกเตร็ดเตร่ตามสถานที่สาธารณะ อยู่ตามโรงแรม บังกะโลและสำนักโสเภณี แบบที่สองเป็นพวกที่แอบแฝงตามสถานบริการต่างๆ เป็นบาร์ ไนต์คลับ สถานอาบ อบ นวด โรงน้ำชา ร้านอาหาร ร้านเสริมสวย และบัสไฮสเตรส เป็นต้น ส่วนแบบที่สามเป็นแบบอิสระหรือแบบพิเศษ เช่น เมียเช่า นางทางโทรศัพท์ นักเรียน นักศึกษา และพวกที่เดินทางไปประกอบอาชีพพิเศษยังต่างประเทศ และเนื่องจากการค้าประเวณีมีหลายรูปแบบ จึงทำให้เกิดปัญหาในการควบคุมเพราะหน่วยงานกามโรคสามารถควบคุมหญิงอาชีพพิเศษให้มาตรวจรักษาได้เพียงร้อยละ 12.35 ของจำนวนหญิงอาชีพพิเศษที่สำรวจได้

งานวิจัยเกี่ยวกับมูลเหตุทำให้มีอาชีพเป็นโสเภณี

บุญส่ง เผ่าทรง ได้ศึกษาวิจัยเรื่องปัญหาหญิงโสเภณีในประเทศไทย เมื่อปี พ.ศ. 2504 พบว่าการแก้ปัญหาด้วยกฎหมายไม่อาจทำให้โสเภณีหมดไปได้ แต่ยัวยังไม่ให้ขยายตัวออกไปมากเท่านั้น และได้ให้ข้อเสนอแนะว่าพระราชบัญญัติ ไม่ได้เอาผิดแก่ผู้หญิงโสเภณีโดยตรง แต่เอาผิดแก่ผู้แสวงหาประโยชน์จากโสเภณี

เฉลิมพล สัตถาภรณ์ ทำการวิจัยเรื่องปัญหาโสเภณีในประเทศไทย ในปี พ.ศ. 2508 สรุปได้ว่าหญิงที่มาเป็นโสเภณีนั้นเกือบครึ่งหนึ่งถูกล่อลวงมาและถูกบังคับให้ประกอบอาชีพนี้ ซึ่งหญิงเหล่านี้เดิมมีอาชีพกสิกรรม รายได้น้อย มีภูมิลำเนาอยู่ในชนบท การดิ้นรนเข้ามาหางานทำในเมืองหลวงจึงเป็นโอกาสให้ถูกล่อลวงมาเป็นโสเภณีได้ง่าย นอกจากนี้ก็เป็นสาเหตุอันสลับซับซ้อนและเกี่ยวพันซึ่งกันและกัน ทั้งทางส่วนบุคคล สังคมและเศรษฐกิจการล่อลวงการค้าเสรี และการบังคับขู่เข็ญให้หญิงทำการค้าประเวณี นับว่าเป็นภัยต่อสังคมอย่างยิ่งและนับเป็นปัญหาสังคมที่สำคัญ ควรจะได้รับการกวาดล้างปราบปรามและลงโทษผู้กระทำผิดอย่างรุนแรง

การวิจัยและประเมินผล กรมพัฒนาชุมชน ได้ศึกษาเรื่องสภาพชีวิตและปัญหาของหญิงค้าประเวณี อำเภอเมือง จังหวัดอุดรธานี ในปี พ.ศ. 2516 ปรากฏว่าโสเภณีส่วนใหญ่อายุ 15-19 ปี หญิงเหล่านี้มาจากครอบครัวที่แตกแยก และครอบครัวที่มีมาตรฐานการครองชีพต่ำ

รายได้ไม่พอใช้ จึงสมัครใจมาเป็นโสเภณีเพื่อเหตุผลทางเศรษฐกิจ แต่มีบางส่วนที่ถูกบังคับหรือถูกหลอกลวงมา ถึงแม้จะยอมรับว่าเป็นอาชีพที่มีรายได้ดี แต่เกือบครึ่งหนึ่งแสดงความไม่พอใจและอับอายที่ต้องมีอาชีพนี้

สมคิด พลศรี ได้ทำการศึกษาในปี พ.ศ. 2518 เรื่องการใช้แรงงานสตรีในสถานบริการกับการพัฒนากำลังคน (ศึกษาเฉพาะกรณีพนักงานอาบ อบ นวด ในสถานบริการ) ผลการศึกษาพบว่าสตรีที่ทำงานในสถานบริการกว่าร้อยละ 80 เป็นผู้ที่มีภูมิลำเนาอยู่นอกเขตกรุงเทพมหานคร ส่วนใหญ่อายุระหว่าง 18-26 ปี และกว่าร้อยละ 80 เป็นผู้ผ่านการสมรสมาแล้ว แต่ในปัจจุบันได้แยกกันอยู่หรือหย่าร้าง และส่วนมากมีบุตรที่จะต้องอุปการะเลี้ยงดูอยู่ด้วย สตรีเหล่านี้ส่วนใหญ่มาจากครอบครัววงศกรรมและได้รับการศึกษาน้อย ถึงแม้ว่าจะเคยทำงานอื่นมาก่อน แต่ก็มีรายได้ต่ำ ความจำเป็นทางเศรษฐกิจจึงเป็นปัจจัยสำคัญที่ผลักดันให้หันมาทำงานในสถานบริการ และยังมีหญิงอีกกลุ่มหนึ่งที่ทำงานเพราะภาวะการณ์บางอย่างบังคับหรือถูกหลอกลวง ซึ่งถือได้ว่าเป็นพวกที่ต่อสู้อยู่เสียประโยชน์หรือถูกริดรอนสิทธิมนุษยชน

สมศรี สอาดเอี่ยม ได้ศึกษาเรื่องสภาพชีวิต และปัญหาของหญิงบริการในจังหวัดเชียงใหม่ ในปี พ.ศ. 2521 โดยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นหญิงบริการจากสถานบริการที่จดทะเบียนในปี 2516 ทั้งหมด 11 แห่ง พบว่าหญิงบริการส่วนใหญ่มีอายุระหว่าง 15 - 25 ปี การศึกษาอยู่ในระดับประถมต้น ส่วนมากมีสามีแล้วและเกิดปัญหาหย่าร้าง มูลเหตุที่มาเป็นหญิงบริการเนื่องจากปัญหาเศรษฐกิจและได้รับอิทธิพลชักจูงจากเพื่อนบ้าน สำหรับค่าตอบแทนที่ได้รับจากการค้าประเวณีนั้น ส่วนมากได้ 100 - 500 บาท ต่อครั้ง และลดลงเรื่อยๆตามอายุ ทัศนคติต่ออาชีพระหว่างผู้ที่อยากเลิกและผู้ไม่ยอมเลิกจำนวนไม่ต่างกัน โดยให้เหตุผลว่าการเลิกอาชีพนี้เพราะต้องการเงินส่วนใหญ่

งานวิจัยที่เกี่ยวกับโสเภณีข้ามชาติ

บทความหรืองานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับโสเภณีข้ามชาติ คาดว่าเริ่มมีปรากฏขึ้นในช่วงตั้งแต่ พ.ศ.2505 เนื่องจากการค้าประเวณีกับคนต่างชาติและการค้าประเวณีในต่างประเทศเริ่มแพร่หลายมากในช่วงปี พ.ศ. 2505 - 2512 จากงานวิจัยของนางน้อยบุญจรรยาและคณะ (2524) เรื่องหญิงบริการประการ ได้ระบุถึงการแพร่หลายในช่วงนั้นว่า เนื่องจากเกิดสงครามเวียดนามขึ้น อเมริกาได้ส่งทหารมาประจำฐานทัพอเมริกาในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้รวมทั้งประเทศไทย และได้มีนโยบายให้ทหารอเมริกันจากเวียดนามมากพักผ่อนในไทย ปีละ 3-7 หมื่นคน ดังนั้นจึงเกิด

ปัญหาธุรกิจการค้าประเวณีในไทยขยายตัวขึ้นเพื่อรองรับความต้องการของทหารต่างชาติ นอกจากนี้ยังมีการจัดบริการทางเพศจากหญิงไทยไปยังต่างประเทศ ที่เป็นที่ยอดนิยมที่สุดคือ ยุโรป ได้แก่เยอรมันตะวันตก สแกนดิเนเวีย ส่วนในเอเชียก็ไปที่ญี่ปุ่น ฮองกง รวมทั้งสิงคโปร์ จะปรากฏว่าหญิงไทยไปมีสามีชายตัวกันนับพันคนหรือออกไปทำมาหากินแลอินสัณชาติไปอยู่ประเทศนั้นเลย และต่อมาก็ทำหน้าที่เป็นเอเยนต์หาหญิงสาวไปต่างประเทศด้วย อย่างไรก็ตาม ขบวนการค้าหญิงข้ามประเทศได้ขยายตัวขึ้นอย่างรวดเร็ว เนื่องจากค่าตอบแทนซึ่งได้ผลกำไรสูง

ในระหว่างปี พ.ศ. 2527-2529 ได้มีการสรุปรายงานการดำเนินงานของกรมตำรวจ เกี่ยวกับการลักลอบค้าหญิงในต่างประเทศ (อ้างใน ยุพา วงศ์ไชย และคณะ 2531) โดยศึกษาเกี่ยวกับลักษณะการทำงาน สถานที่ที่ทำงาน รายได้ สภาพความเป็นอยู่ตลอดจนกรรมวิธีในการจัดส่ง ติดต่อกับขบวนการหญิงไทยให้เดินทางไปทำงานในต่างประเทศนั้นแตกต่างกัน เนื่องจากลักษณะเฉพาะของแหล่งต่างๆ ซึ่งยากแก่การที่จะสืบสวนหรือยึดถือเป็นหลักเกณฑ์ในการปฏิบัติ ได้ตลอดเวลา อย่างไรก็ตามผลการสรุปรายงานไว้ว่าญี่ปุ่นเป็นตลาดที่ทำรายได้ให้กับผู้ดำเนินการจัดส่งหญิงไทยที่ดีที่สุด ขั้นตอนการเดินทางเข้าไปทำงานและค้าประเวณีที่ทั้งสมัครใจ ถูกล่อลวง และผิดข้อตกลงที่ทำไว้ก่อนเดินทาง ส่วนใหญ่มักปลอมแปลงเอกสารหรือมีอุบายตบตาเจ้าหน้าที่ของไทยและญี่ปุ่น เช่น การจัดส่งชาวญี่ปุ่นเดินทางเข้ามาดูตัวหญิงไทยแล้วจัดทำหลักฐานเกี่ยวกับการแต่งงานหรือเดินทางไปศึกษาต่อ หรือแม้กระทั่งติดต่อไปดูงานที่ประเทศญี่ปุ่น เป็นต้น

นอกจากนี้ตลาดแรงงานในการค้าประเวณีที่สำคัญอีกแห่งคือฮ่องกง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นหญิงไทยที่สมัครในทั้งสิ้น โดยมีระยะเวลาการทำงานระหว่าง 6 เดือน - 1 ปี ส่วนประเทศมาเลเซียแหล่งการค้าประเวณีอยู่ที่ อ.หาดใหญ่ จ.สงขลา โดยชาวมาเลเซียเชื้อสายจีนมักจะขับรถยนต์เข้ามาทางชายแดนในวันศุกร์และค้างคืนจนกระทั่งวันอาทิตย์ ภายหลังทางการมาเลเซียเข้มงวดต่อผู้ที่ท่องเที่ยวในประเทศไทย ส่งผลให้มีการเริ่มจัดส่งหญิงไทยไปค้าประเวณีในกัวลาลัมเปอร์มากขึ้น สำหรับการค้าประเวณีในสิงคโปร์ของหญิงไทยนั้นจะไปในรูปแบบต่างๆ เช่น การรับคนงานหญิงไปทำงานแม่บ้านและก่อสร้างบังหน้าหรือพนักงานตามสถานบริการต่างๆ การรับคนงานหญิงไปทำงานแม่บ้านและก่อสร้างบังหน้าหรือพนักงานตามสถานบริการต่างๆ ซึ่งต่างจากประเทศบรูไน ที่จะรับสมัครหญิงไทยที่มีรูปร่างหน้าตาดี ความรู้สูง เป็นกลุ่มเล็กประมาณ 8-12 คน มักเป็นกลุ่มดารา นักแสดงนักร้อง นางแบบหรือนักศึกษา เมื่อเดินทางไปถึงก็จะไป

ประกอบการค้าประเวณี ส่วนในได้หวั่นรูปแบบการค้าประเวณีจะเป็นการติดต่อหญิงไทยเพื่อส่งไป
แต่งงานเป็นแม่บ้านให้ชาวจีนโดยได้ค่าสินสอดทองหมั้นระหว่างจำนวนเงิน 5,000 – 10,000 บาท
ซึ่งนายหน้าจัดหาผู้หญิงไปให้จะได้ค่านายหน้าหัวละ 20,000 – 30,000 บาท และในกลุ่ม
ประเทศตะวันออกกลางได้แก่ ซาอุดีอาระเบีย ซีเรีย อิรัก ตุรกี จากแอบแฝงในลักษณะการจัด
นักแสดงนาฏศิลป์เข้าไปทำงานในสถานบริการ เช่น บาร์ คาร์บาเร่ โดยนายหน้าจะจัดทำหนังสือ
เดินทางปลอมแปลงให้และเมื่อไปถึงประเทศต่างๆ เหล่านี้ก็จะประกอบการค้าประเวณี

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ทำให้หญิงไทยเข้าสู่ตลาดการค้าประเวณีในปี
พ.ศ. 2529 โดยศิริพร สโครบาเนต เรื่องจากท้องนาสู่ตลาดกามรมย์ ได้กล่าวถึงสาเหตุที่หญิงไทย
ต้องค้าประเวณีไว้ 5 ประการ คือ ปัญหาความรู้เท่าทันเป็นกลุ่มที่ถูกหลอกลวงจากแก๊งค้าหญิง
ข้ามชาติ ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจ ปัญหาชีวิตในครอบครัว ความต้องการอยากเรียนรู้
ประสบการณ์ในชีวิตต่างแดนและกลุ่มที่คาดหวังว่าจะได้มีโอกาสแต่งงานกับชาวต่างชาติ และการ
จากการศึกษาพบว่า หญิงไทยน้อยนักที่จะเดินทางไปต่างประเทศได้ด้วยตนเอง ส่วนใหญ่จะถูก
ชักชวนหรือการให้ความช่วยเหลือในรูปแบบต่างๆ โดยเฉพาะในรูปแบบบริษัทท่องเที่ยว บริษัทจัดหา
เอเยนต์จัดส่งหญิง หรือพวกเครือข่ายของมาเฟียที่ปฏิบัติงานอย่างเป็นระบบ เช่น พวกยาสูบ
เพื่อนพ้องคนรู้จักที่เคยเดินทางไปทำงานในต่างประเทศ วิธีการปลอมเป็นบุตรบุญธรรม ซึ่งเป็น
การจัดหาเด็กออกไปค้าประเวณีนั่นเอง

ปัญหาของหญิงไทยที่ขายบริการทางเพศในต่างประเทศที่พอสรุปได้ คือ ปัญหา
ภาษา วัฒนธรรมและการปรับตัว หญิงไทยที่เดินทางไปค้าประเวณีต่างแดนเมื่อเดินปัญหาขึ้นจึง
ช่วยตัวเองไม่ได้ ปัญหาค่าตอบแทนที่ไม่เป็นธรรมและสภาพการทำงานที่ถูกเอาเปรียบจาก
นายหน้าปัญหาการทารุณกรรม การถูกดูหมิ่นเหยียดหยามและการแข่งขันกันเองท้ายสุดการถูก
จับในข้อหาเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมายและถูกส่งตัวกลับในสภาพสิ้นเนื้อประดาตัวเนื่องจากถูก
เจ้าหน้าที่ยึดทรัพย์ ปัญหาดังกล่าวข้างต้นเป็นปัญหาที่สำคัญซึ่งรัฐต้องดำเนินการให้ความ
ช่วยเหลือหญิงไทยที่ยังทำการค้าประเวณีอยู่ในต่างแดนอย่างรีบด่วนต่อไป

จากงานวิจัยเกี่ยวกับโสเภณีข้างต้นจะพบว่า อาชีพโสเภณีตามทัศนคติของหญิง
โสเภณีนั้นส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วยกับการจดทะเบียนโสเภณี และอาชีพค้าประเวณีไม่ควรเป็นที่

เปิดเผย รวมทั้งเห็นด้วยกับการปรามการค้าประเวณีในปัจจุบัน เพราะมีความคิดว่าเป็นอาชีพน่ารังเกียจ ต้องการเลิกและเปลี่ยนไปประกอบอาชีพแบบอื่น สำหรับมูลเหตุที่ทำให้มาประกอบอาชีพโสเภณีนั้น ปัจจัยที่สำคัญคือสภาพเศรษฐกิจและการถูกล่อลวงมา ซึ่งหญิงโสเภณีส່วส่วนใหญ่มักมีสภาพเศรษฐกิจที่มีรายได้ต่ำ แรงกดดันทางด้านนี้จึงเป็นผลให้หญิงสาวเหล่านั้นหันมาประกอบอาชีพโสเภณี และในกรณีถูกล่อลวงมา สมคิด พลศรี (2518) เสนอแนะว่าเป็นพวกที่สูญเสียประโยชน์และถูกกลืนรอนสิทธิมนุษยชน

2. งานวิจัยในต่างประเทศ

Hill(Hill,1993 อ้างถึงใน ยศ สันตสมบัติ,2534: 30 – 32) ได้กล่าวว่า การเติบโตของธุรกิจค้าประเวณีมีส่วนสำคัญอย่างมากในการปรับวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจของประเทศ แม้ว่าอัตราการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของประเทศไทยจะสูง แต่อัตราการกู้ยืมเงินตราต่างประเทศก็สูงด้วย ธุรกิจท่องเที่ยวเป็นแหล่งดึงดูดเงินตราต่างประเทศที่สำคัญ และการขยายตัวของธุรกิจท่องเที่ยวนี้เกิดขึ้นพร้อมกับความเจริญเติบโตอย่างรวดเร็วของธุรกิจทางเพศ ซึ่งนับแต่ปี 2525 ธุรกิจการท่องเที่ยวเป็นแหล่งดึงดูดเงินตราต่างประเทศที่ใหญ่ที่สุดของไทย และมากกว่าเงินที่ได้มาจากการส่งออกข้าวซึ่งเป็นสินค้าออกอันดับหนึ่ง

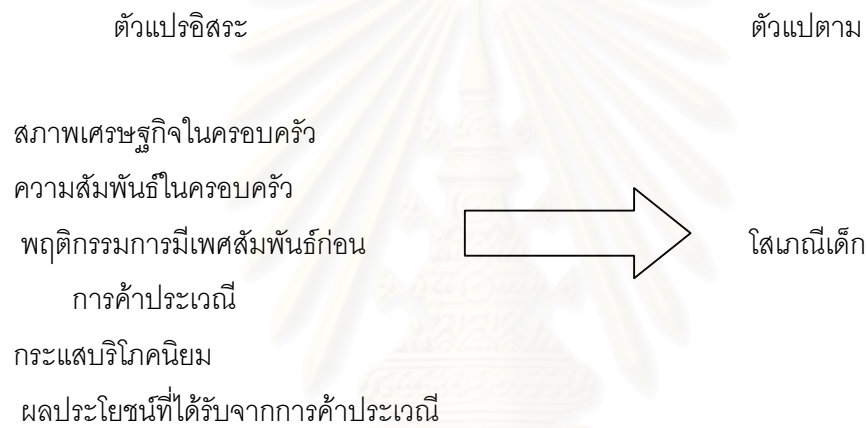
Smith and Hogan(อ้างถึงใน สหรัฐ สิริวัฒน์,2541: 17) ได้ให้ทัศนะไว้ว่า ในต่างประเทศผู้ที่ให้เช่าอาคารหรือแฟลตแก่หญิงโสเภณีอาจมีความผิดตามกฎหมาย ฐานเป็นผู้รับรายได้จากการค้าประเวณีด้วย แต่ปัจจุบันกฎหมายไทยมีบทกำหนดความผิดเฉพาะเจ้าของกิจการ ผู้ดำเนินการและผู้ดูแลเท่านั้น ในส่วนของผู้ที่ให้ความช่วยเหลือทางการเงินในการจัดหาสถานที่สำหรับการค้าประเวณียังไม่เป็นความผิดตามกฎหมายใด แต่ในต่างประเทศ ผู้ที่ใช้

กรอบแนวคิดในการวิจัย

จากแนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังกล่าวข้างต้น สามารถสรุปกรอบแนวคิดการวิจัยได้ดังนี้ คือ

ตัวแปรอิสระ (Independent variables) ได้แก่

1. สภาพเศรษฐกิจในครอบครัว
2. ความสัมพันธ์ในครอบครัว
3. พฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการค้าประเวณี
4. กระแสบริโภคนิยมและการยึดติดกับวัตถุ
5. ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการค้าประเวณี

รูปที่ 3 กรอบแนวคิดในการวิจัย

สมมติฐานที่ใช้ในการศึกษา

1. สภาพทางเศรษฐกิจที่ไม่ดีของครอบครัว มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
2. เด็กที่อยู่ในสภาพครอบครัวที่แตกแยก มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
3. พฤติกรรมของเด็กที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนการค้าประเวณี มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
4. การยึดติดกับวัตถุนิยม มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
5. การคาดหวังจากรายได้ มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

นิยามศัพท์ที่ปฏิบัติการ

เด็ก หมายถึง บุคคลที่อายุไม่เกิน 18 ปี (The Convention on the Right Of The Child, 1990 Article 1)

หญิง หมายถึง บุคคลผู้มีเพศหญิงโดยกำเนิด

การค้าประเวณี หมายถึง การยอมรับการกระทำชำเราหรือการยอมรับการกระทำอื่นใด หรือการกระทำอื่นใดเพื่อสำเร็จความใคร่ในทางกามารมณ์ของผู้อื่น อันเป็นการนำเสนอเพื่อสินจ้างหรือประโยชน์อื่นใด (พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี, 2539)

หญิงที่ขายบริการทางเพศ หมายถึง หญิงที่ประกอบอาชีพขายบริการทางเพศเป็นอาชีพ

โสเภณี หมายถึง การยอมให้มีการปฏิบัติกิจทางเพศ เพื่อผลตอบแทนในด้านเงินทองหรือของมีค่าอย่างอื่น ไม่ได้กระทำด้วยความเสน่หาใจแต่ประการใด เป็นความสำคัญในทางเพศ จึงเป็นที่รังเกียจของสังคม (อรรถนพ ชูบำรุง, 2527)

โสเภณีเด็ก หมายถึง เด็กหญิงที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี ได้ทำการค้าประเวณี เพื่อให้ได้เงินค่าตอบแทน โดยยังเป็นผู้เยาว์และเด็กอยู่ เด็กพวกนี้อาจจะเข้าไปเพื่อความสมัครใจ หรือไม่สมัครใจก็ได้ถ้าได้กระทำความผิดด้านการค้าประเวณี บางครั้งเด็กอาจจะถูกบังคับให้ค้าประเวณี ถูกข่มขู่ รังแกหรือบังคับก็ได้ โดยในที่นี้เป็นโสเภณีเด็กที่มีอายุระหว่าง 15-18 ปีและประกอบอาชีพขายบริการทางเพศที่แฝงอยู่ในสถานบันเทิงย่าน “อาร์ซีเอ”

สถานการค้าประเวณี หมายถึง สถานที่ที่ใช้ในการติดต่อหรือจัดหาบุคคลอื่นเพื่อทำการค้าประเวณี (พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี, 2539)ไว้เพื่อการนี้ด้วย หรือสถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการโดยหวังประโยชน์ในการค้าดังต่อไปนี้

1. สถานเต้นรำ รำวง หรือรอกเง็ง ประเภทที่มีและประเภทที่ไม่มีหญิงพาดเนอร์บริการ
2. สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและบริการ
3. สถานอาบน้ำ นวด หรืออบตัว ซึ่งผู้บริการให้แก่ลูกค้า

4. สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย โดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง

อาร์ ซี เอ(RCA) หรือ รอยัล ซิตี้ อเวนิว (Royal City Avenues) หมายถึง ย่านบันเทิง
ยามกลางคืน ที่ประกอบด้วยสถานที่เที่ยวเช่น ดิสโก้เธค ผับ และบาร์ ถือเป็นแหล่งรวมตัวของ
กลุ่มเด็กและเยาวชนยามกลางคืน และจะพบโสเภณีเด็กที่ทำการค้าประเวณีแบบแอบแฝง

การค้าประเวณีแบบแอบแฝง หมายถึง การค้าประเวณีที่สมัครใจและไม่เปิดเผย ตัวผู้ค้า
จะติดต่อกับลูกค้าผ่านวิธีการต่างๆด้วยตนเอง โดยไม่มีนายหน้าหรือสังกัด

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 3

ระเบียบวิธีวิจัย

ในการศึกษาเรื่องปัจจัยที่ทำให้เด็กเป็นโสเภณีนั้น ผู้วิจัยใช้วิธีการทางวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้หลักระเบียบวิธีวิจัยทางมานุษยวิทยา ในเรื่องของการสังเกตอย่างมีส่วนร่วม (participant observation) โดยใช้เทคนิควิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In – depth interview)

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทำวิจัยนี้ ผู้วิจัยใช้กรณีศึกษาที่เป็นผู้ค้าประเวณีที่มีธุรกิจบริการทางเพศที่ไม่มีสังกัดและตั้งใจค้าบริการด้วยตนเองแถบย่าน อาร์ ซี เอ จำนวน 10 ราย และบุคคลรอบตัวกลุ่มตัวอย่างเพื่อให้เข้าใจถึงบริบทของกรณีศึกษาแต่ละกรณี เช่น เพื่อนเที่ยว เพื่อนสนิท

ข้อมูลที่ใช้ในการศึกษา

ในการศึกษาคั้งนี้แบ่งข้อมูลออกเป็น 2 ส่วน คือ

1. ข้อมูลปฐมภูมิ (Primary Data) ซึ่งได้จากการใช้เครื่องมือ และระเบียบวิธีการวิจัยทางมานุษยวิทยา (Anthropological Field Work) โดยใช้เทคนิคการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม (Participant observation) ในสนาม และการสัมภาษณ์เจาะลึก (In-depth interview) จากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ
2. ข้อมูลทุติยภูมิ (Secondary Data) ซึ่งได้จากข้อมูลที่เก็บรวบรวมไว้แล้วจาก หน่วยงานราชการ และจากการวิจัยเอกสาร (Document Research) ต่างๆ

การรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยมีขั้นตอนการเตรียมรวบรวมข้อมูลดังนี้

1. การเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสาร (Documentary research) ซึ่งเป็นขั้นตอนแรกของการศึกษาโดยการอ่านหนังสือ ตำรา บทความและงานวิจัยต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี

เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐานในการเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนามต่อไป สถานที่ที่ค้นคว้า ได้แก่ ห้องสมุด และสถานที่ต่าง ๆ ที่เป็นแหล่งข้อมูล

2. การรวบรวมข้อมูลจากงานวิจัยภาคสนามทางมานุษยวิทยา (Anthropological field work)

3. การเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้เทคนิควิจัยทางมานุษยวิทยา คือการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview)

ระเบียบวิธีวิจัย

1. การทดสอบแบบสัมภาษณ์ (Pre-test) นำแบบสัมภาษณ์ไปทดสอบกับกลุ่มผู้ค้าประเวณี เด็กเพื่อตรวจสอบดูว่าแบบสัมภาษณ์เจาะลึกมีการเข้าใจถูกต้อง และจะต้องมีการเพิ่มเติมแก้ไขหรือไม่ จำนวน 5 กรณี จากกลุ่มโสเภณีเด็กที่พบบ้านสถานบันเทิงทั่วไปไม่เฉพาะที่ย่าน อาร์ท ซี เอ

2. การสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม (Participant observation) กระทำด้วยความระมัดระวังอย่างละเอียด โดยวางตัวเป็นกลาง ละทิ้งความรู้สึก ค่านิยม อคติ และสิ่งอื่น ๆ ของผู้วิจัยเพื่อทำให้มองเห็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นผู้ค้าประเวณี โดยผู้วิจัยเข้าสู่สนามวิจัยในฐานะ “นักท่องเที่ยวกลางคืน” ในสถานบันเทิงยามค่ำคืนย่านอาร์ท ซี เอ เป็นประจำโดยเฉพาะในช่วงวันหยุด ค่ำวันศุกร์ ค่ำวันเสาร์และค่ำวันอาทิตย์ ใช้ระยะเวลา 1 ปี 10 เดือน

3. การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth interview) กระทำด้วยการสร้างความคุ้นเคยกับบุคคลถูกสัมภาษณ์เป็นเวลาพอสมควรก่อนการสัมภาษณ์ ผ่านการเก็บข้อมูลอย่างมีส่วนร่วมสร้างความเชื่อมั่นไว้วางใจให้เกิดกับผู้ถูกสัมภาษณ์ในระยะเวลาที่ยาวนาน เช่น การไม่เปิดเผยชื่อจริงให้ผู้ใดทราบ การทะลอมกล่อมเกลาเพื่อให้พูดอย่างละเอียด และลึกในประเด็นที่ต้องการ ไม่ใช่ชื่อจริงในรายงานการวิจัย การสัมภาษณ์เริ่มจากประวัติชีวิต ข้อมูลเบื้องต้นทั่วไป โดยการตั้งคำถามถึงชีวิตของผู้ถูกสัมภาษณ์อย่างละเอียดตั้งแต่เกิดจนถึงปัจจุบันเรื่องสำคัญที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของเขา เช่น ค่านิยม ทศนคติ และโลกทัศน์ของผู้ถูกสัมภาษณ์ เป็นต้น รายละเอียดแห่งการเป็นผู้ค้าประเวณี เช่น สภาพเศรษฐกิจ สภาพครอบครัว พฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ การยึดติดกับค่านิยม การคาดหวังจากรายได้ ผลประโยชน์ที่ได้รับจากกระบวนการค้าประเวณี รูปแบบของธุรกิจบริการทางเพศที่เข้ เพื่อให้ได้รายละเอียดแห่งปัจจัยที่มีความสัมพันธ์ โดยมีการจดบันทึกอย่างละเอียด เพื่อนำไปใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ทั้งนี้ใช้ระยะเวลาในการสัมภาษณ์จะลึกมากกว่า 1 ครั้งต่อกรณีศึกษาแบ่งรูปแบบการสัมภาษณ์ ออกเป็น 2 รูปแบบคือ

ก. การสัมภาษณ์แบบเป็นทางการ ในการศึกษาครั้งนี้จะเริ่มจากการติดต่อกรณีศึกษาผ่านนายหน้าหรือคนที่เคยติดต่อให้และใช้ลักษณะการซื้อชั่วโมงเพื่อเข้าถึงกรณีศึกษาในระยะเวลาประมาณ 3 เดือน

ข. การสัมภาษณ์ไม่เป็นทางการ เป็นลักษณะของการพบกันครั้งต่อๆมาที่จะไปเกี่ยวกับกรณีศึกษาและเพิ่มความเป็นกันเองระหว่างผู้วิจัยกับกรณีศึกษา เมื่อกรณีศึกษารู้สึกเป็นกันเองกับผู้วิจัยมากขึ้น และสามารถนัดชวนเที่ยวกลางคืนได้มากกว่าเดิม โดยใช้เวลาประมาณ 3 เดือนหลังจากเริ่มคุ้นเคยในระยะแรกแล้ว

4. วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบ snow ball เพราะการเข้าหากลุ่มกรณีศึกษาทำได้ยาก ในการศึกษาครั้งนี้จึงใช้วิธีการสุ่มเลือกแบบบอกต่อ โดยผู้ศึกษาจะให้กรณีศึกษาแนะนำเพื่อนในกลุ่มหรือเพื่อนที่สนิทที่รู้จักให้ว่ามีใครที่เข้าข่ายการค้าประเวณีด้วยตนเอง และแนะนำให้ผู้ศึกษาที่สนิทและวางใจจากการแนะนำเพื่อนำไปสู่การสัมภาษณ์จะลึก

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

ในการศึกษาเรื่องปัจจัยที่ทำให้เด็กเป็นโสเภณีนี้นี้ ผู้วิจัยใช้แบบสัมภาษณ์ผู้เป็นลูกค้าประเวณี โดยแบบสัมภาษณ์จะลึกแบ่งออกเป็น 6 ส่วน เพื่อให้ตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ โดยแบ่งได้ดังนี้ คือ

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของที่เป็นภูมิหลังของผู้ค้าประเวณี
- ส่วนที่ 2 สภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่ส่งผลให้มาเป็นผู้ค้าประเวณี
- ส่วนที่ 3 สภาพทางครอบครัวที่ส่งผลให้มาเป็นผู้ค้าประเวณีหรือกระบวนการเข้าสู่การค้าประเวณี
- ส่วนที่ 4 พฤติกรรมของผู้ค้าประเวณีกับเรื่องเพศ สัมพันธ์
- ส่วนที่ 5 การยึดติดกับวัฒนธรรมที่มีผลต่อการค้าประเวณี และอิทธิพลของสื่อ
- ส่วนที่ 6 รายได้ความสัมพันธ์กับธุรกิจบริการทางเพศ

เมื่อรวบรวมข้อมูลดิบได้แล้ว จะนำมาแยกแยะจัดหมวดหมู่ตามปัจจัยเพื่อนำไปสู่การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานโดยแสดงการเปรียบเทียบข้อมูลสำคัญโดยใช้ตาราง และวิเคราะห์ข้อมูลด้วยวิธีทางมานุษยวิทยา คือ การวิเคราะห์เชิงพรรณนาวิเคราะห์เนื้อหาโดย

1. สภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่ไม่ดีจะส่งผลให้มาเป็นผู้ค้าประเวณี วิเคราะห์จาก หากผู้ค้าประเวณี ส่วนใหญ่ที่ศึกษามาจากสภาพทางเศรษฐกิจครอบครัวที่ไม่ดีแล้วหันมาประกอบอาชีพค้าประเวณีก็จะยอมรับสมมติฐาน หากผู้ค้าประเวณี ส่วนใหญ่ที่ศึกษามาจากสภาพทางเศรษฐกิจครอบครัวที่ดีแต่ยังหันมาประกอบอาชีพค้าประเวณีก็ปฏิเสธสมมติฐาน

2. สภาพทางครอบครัวที่ส่งผลให้มาเป็นผู้ค้าประเวณี วิเคราะห์จาก หากผู้ค้าประเวณีที่ศึกษามีสภาพครอบครัวที่แตกแยก แล้วหันมาประกอบอาชีพค้าประเวณี ก็ยอมรับสมมติฐาน หากผู้ค้าประเวณีที่ศึกษาส่วนใหญ่มีสภาพครอบครัวที่สมบูรณ์แล้วยังมาประกอบอาชีพค้าประเวณี ก็ปฏิเสธสมมติฐาน

3. พฤติกรรมของผู้ค้าประเวณีกับเรื่องทางเพศ วิเคราะห์จาก หากผู้ค้าประเวณีที่ศึกษามีพฤติกรรมทางเพศมาก่อนที่จะเป็นผู้ค้าประเวณีแล้วหันมาประกอบอาชีพค้าประเวณี ก็ยอมรับสมมติฐาน หากผู้ค้าประเวณีที่ศึกษาส่วนใหญ่ไม่เคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนแล้วมาประกอบอาชีพค้าประเวณี ก็ปฏิเสธสมมติฐาน

4. การยึดติดกับค่านิยมทางวัตถุวิเคราะห์จาก หากผู้ค้าประเวณีที่ศึกษามีการยึดติดกับค่านิยมทางวัตถุ ก็ยอมรับสมมติฐาน หากผู้ค้าประเวณีที่ศึกษาไม่มีการยึดติดกับค่านิยมทางวัตถุ ใด ก็ปฏิเสธสมมติฐาน

5. การคาดหวังจากรายได้ วิเคราะห์จาก หากผู้ค้าประเวณีส่วนใหญ่ที่ศึกษาที่มีความคาดหวังจากรายได้จากการค้าประเวณี ก็ยอมรับสมมติฐาน หากผู้ค้าประเวณีส่วนใหญ่ไม่มีความคาดหวังจากรายได้จากการค้าประเวณี ก็ปฏิเสธสมมติฐาน

การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลจะอาศัยวิธีทางมานุษยวิทยา คือ การวิเคราะห์เชิงพรรณนา วิเคราะห์เนื้อหา(content analysis) เพื่อจัดหมวดหมู่ของข้อมูลตามสมมติฐาน เพื่อสรุปผลการศึกษาพร้อมลักษณะของกรณีตัวอย่าง(case study)

ตารางที่ 4 ตารางแสดงเวลาในการศึกษา

กิจกรรม / เดือน	เมษายน - พฤษภาคม 2547	มิถุนายน - สิงหาคม 2547	กันยายน 2547	ตุลาคม - พฤศจิกายน 2547	ธันวาคม 2547	มกราคม 2548
เสนอโครงร่างวิทยานิพนธ์	→					
หาผู้ให้ข่าวสำคัญ	→					
สัมภาษณ์อย่างเป็นทางการ	→					
สุ่มภาษณ์กึ่งทางการ	→					
สัมภาษณ์อย่างไม่เป็นทางการ		→				
เรียบเรียงข้อมูล			→			
ตรวจสอบข้อมูล				→		
สรุปและทำรูปเล่ม					→	

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 4

โสเภณี โสเภณีเด็ก และบริบทพื้นที่ “อาร์ ซี เอ”

คำว่า "โสเภณี" ที่ปัจจุบันแตกลูกแตกหน่อออกเป็นหลายคำเช่นโสเภณีชาย โสเภณีเด็ก ทั้งที่เดิมมาจากคำเต็มๆว่า "นครโสเภณี" ซึ่งแปลว่า "หญิงงามแห่งนคร" คนรุ่นคุณปู่คุณตาเรียกเป็นไทยๆว่า "หญิงงามเมือง"

คำว่า "นครโสเภณี" มาจากประเทศอินเดีย ในสมัยโบราณบางแคว้นของชมพูทวีป มีหญิงเหล่านี้เอาไว้เชิดหน้าชูตา เป็นแรงดึงดูดการท่องเที่ยวและนำเงินตราเข้าบ้านเมืองได้เป็นอย่างดี ในบทประพันธ์เรื่อง กามนิต (พระยาอนุমানราชชน, 2503) ได้กล่าวถึงเอาไว้ว่า

“นางนครโสเภณีเหล่านี้คือ “มงกุฎดอกไม้หลากสีของกรุงอุชเชนี” บรรดา
สิ่งที่ขึ้นชื่อลือชาในกรุงอุชเชนี ไม่มีอะไรจะพิเศษไปกว่าหญิงนางคณิกา มีตั้งแต่
เป็นนางงามชั้นสูงอยู่ในปราสาท... ในห้องรับแขกจะมีจินตวิ นกละคร แหก
เมืองคนสำคัญ บางทีก็มีเจ้านายไปเยี่ยมเยียน นางเหล่านี้ตลอดจนชั้นเลวลง
มาล้วนสวยงามทรวดทรง มีกิริยาอ่อนช้อยเยยวนใจหาที่เปรียบมิได้ ถึงคราวมี
งานสมโภชครั้งใหญ่ในคราวแห่แห่นหรือมีการประกวด นางคณิกาเหล่านี้จะ
เป็นอาภรณ์สำคัญประสมอยู่ในวิถีมรรคา... ล้วนพัสดวารภรณ์สีแดง ถือพวง
มาลารำเพยกลิ่นหอมตลบอบอวล แพรพราวด้วยมณีรัตนเครื่องประดับ...
นางเหล่านี้พระราชาก็ประทานเกียรติยศ ประชาชนก็บูชา”

จินตวิก็กล่าวขวัญเป็นบทเพลงเียนยอ ซึ่งเป็นการสมควรแล้วที่จะขนานนามว่า “มงกุฎ
ดอกไม้หลากสีของกรุงอุชเชนีที่สถิตเหนือฐานศิลา” กระทำให้แคว้นใกล้เคียงต่างๆอิจจากกรุง
อุชเชนีเป็นกำลัง นางงามเหล่านี้บางคนก็เลือกสรรแล้วเคยรับเชิญเป็นแขกเมืองไปเยี่ยมแดนต่างๆ
ก็บ่อยๆ

ส่วนทางแผ่นดินแหลมทอง โสเภณีเป็นวัฒนธรรมมาจากอินเดียหรือว่าเกิดขึ้นเอง ตาม
ธรรมชาติของชุมชนก็ไม่ทราบ คิดว่าน่าจะเกิดขึ้นเองได้โดยไม่ต้องไปอาศัยอิทธิพลจากใคร เดิมเรา
ไม่ได้เห็นอาชีพนี้เชิดหน้าชูตาแบบกรุงอุชเชนี กลับเป็นเรื่องน่ารังเกียจด้วยซ้ำ

สถานการณ์เกี่ยวกับโสเภณีในประเทศไทย

โสเภณีในประเทศไทย เริ่มมีมาตั้งแต่เมื่อใดยังไม่มีหลักฐานที่เขียนไว้โดยเด่นชัด เทพขุทัตทอง(2518) เขียนไว้ในหนังสือ กรุงเทพฯในอดีต ว่ากฎหมาย "ลักษณะผัวเมีย" ซึ่งบัญญัติขึ้นในสมัยพระรามาธิบดีที่ 1 อู่ทอง ลงโทษเอาไว้ นักหากนำหญิงเหล่านี้มาเป็นภรรยา แล้วหล่อนเกิดทำชั่วคบขู้ขึ้นมา มาตราหนึ่ง ชายใดล่อลวงเอาหญิงคนขับ คนรำ เทียบขอทานเลี้ยงชีวิต แลหญิงนครโสเภณีมาเลี้ยงทำเมีย ทำชั่วเหนือผัวก็ตี ผัวรู้ด้วยประการใดๆ...ท่านให้ผจวนหญิงชายนั้นด้วยไถนา อันหญิงร้ายให้เอาเฉลวปะหน้า ทัดดอกจะบาทั้งสองหู ร้อยดอกจะบาแดงเป็นมาลัยใส่ศีรษะใส่คอ แล้วให้เอาหญิงนั้นเข้าเทียมแอกข้างหนึ่ง ชายขู้เข้าเทียมแอกข้างหนึ่ง ผจวนด้วยไถนาสามวัน"

ในกฎหมายนี้ยังบอกด้วยว่าถ้าผัวยังรักเมียอยู่ จับได้ว่าคบขู้แล้วยังรักเมียไม่ยอมให้ประจวน บ้านเมืองจะลงโทษให้เทียมแอกไถนาเสียอีกคน ฟังแล้วหนุ่มๆหลายคนก็คงสยอง ดีไม่ดีตัวเองมีสิทธิ์กลายเป็นเครื่องมือไถนาด้วยได้ง่ายๆ

ไม่ว่าจะรังเกียจอย่างไรก็ตามแต่ในสมัยกรุงศรีอยุธยาอมให้มีการค้าประเวณีได้ แต่จะต้องเสียภาษีให้แก่รัฐ ส่วนแหล่งโสเภณีในสมัยอยุธยา นั้น ปรากฏว่าในย่านชุมชนชาวจีนเป็นเขตที่อยู่ใกล้เคียงกับท่าเรือใกล้ตลาด ลักษณะทำเลที่ตั้งนี้เหมาะสมสำหรับบริการ ลูกค้าทั้งชาวไทยและชาวต่างชาติที่เข้ามาค้าขายในสมัยนั้น

ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์เมื่อพระบาทสมเด็จพระพุทธยอดฟ้าจุฬาโลกขึ้นครองราชย์ ทรงดัดสินพระทัยจะให้ที่เดิมของชาวจีนเป็นที่ตั้งพระบรมมหาราชวัง จึงโปรดเกล้าฯ ให้ชาวจีนย้ายไปอยู่สำเพ็ง ปรากฏว่ามีชาวจีนจำนวนมากได้เข้ามาอยู่ในสำเพ็งและมีจำนวนทวีมากขึ้นเรื่อยๆ มีการกล่าวถึงอาชีพโสเภณีตั้งแต่ในรัชสมัยของรัชกาลที่ 1 นี้ด้วยว่า มีการเก็บภาษีจากโสเภณีและช่อง โดยเรียกภาษีนี้ว่า "ภาษีถนน" (กฎหมายตราสามดาว เล่ม 1) และใน นิราศเมืองแกลง เมื่อสุนทรภู่ออกเดินทางไประยองในตอนยามสอง นั่งเรือล่องไปตามแม่น้ำเจ้าพระยา ก็ได้ยินเสียงหญิงเหล่านี้ขับร้องเพลงลอยลมมา

ถึงลำเพ็งแก้งตั้งริมฝั่งน้ำ แพร่ประจำจอดเรียงเคียงขนาน
มีซุ้มชอกตรอกนางเจ้าประจານ ยังสำราญร้องขับไม่หลับลง

ลูกค้าของเธอคงเป็นพวกชาวจีนเพราะลำเพ็งเป็นแหล่งคนจีนมาตั้งแต่สร้างกรุง เป็นอาชีพที่ทางการบ้านเมืองไม่ได้ห้ามปราม แต่ก็ไม่ได้ปล่อยเอาไว้เฉยๆ ในเมื่อมีรายได้ ทางการก็เก็บภาษีอากรเข้ารัฐ ด้วยการเก็บภาษีสำนัก เป็นภาษีโรงเรือนเหมือนการเช่าอาคารร้านรวงทั่วไป

ในช่วงปลายรัชกาลที่ 4 ชาวจีนอพยพที่เข้ามาในประเทศไทยนั้นเกือบทั้งหมดเป็นเพศชายและไม่ได้นำครอบครัวเข้ามาอยู่ด้วย จึงเป็นเหตุให้ต้องการบริการทางเพศจากหญิงโสเภณี ดังนั้นตั้งแต่สมัยกรุงรัตนโกสินทร์จนถึงต้นรัชการพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ลำเพ็งจึงเป็นแหล่งโสเภณีที่สำคัญและมีชื่อ เนื่องจากลำเพ็งเป็นเขตชุมชนของชาวจีนหลายกลุ่ม รูปแบบของหญิงโสเภณีที่ปรากฏจึงมีลักษณะเป็นการตอบสนองของชุมชนของคนในยุคนั้นโดยเฉพาะ นับตั้งแต่ตัวหญิงโสเภณี ซึ่งส่วนมากแล้วหญิงโสเภณีในลำเพ็งและโรงหญิงโสเภณีจะมีเชื้อสายจีน ถ้าเป็นโรงหญิงโสเภณีของคนไทย หรือหญิงโสเภณีที่มีเชื้อสายไทยแล้วมีบางโรงถึงขนาดยอมเปลี่ยนชื่อให้ลูกโรงเป็นโสเภณีไทยให้เป็นชื่อจีนเช่น กิมเน้ย กิมเฮียง เป็นต้น

นอกจากนี้ลำเพ็งยังเป็นแหล่งการค้าภายในประเทศที่เจริญและใหญ่ที่สุดอีกด้วยจึงทำให้รายได้ของประชาชนในแถบนี้ดีขึ้นด้วย ฉะนั้นการค้าและรายได้ที่ดีของประชาชนในลำเพ็งจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้โสเภณีในลำเพ็งหนาแน่นโดดเด่นมีเอกลักษณ์เป็นของตนเองกิจการค้าประเวณีจึงขยายตัวอย่างกว้างขวางทั้งในเขตลำเพ็งเอง และรอบนอกลำเพ็งตลอดจนเริ่มขยายตัวไปสู่ส่วนภูมิภาคด้วย อันเนื่องมาจากการเข้ามาในประเทศไทยของชาวต่างชาติซึ่งถือว่าเป็นปัจจัยหนึ่งที่มีส่วนสนับสนุนในกิจการค้าประเวณีเจริญเติบโต และขยายตัวไปที่ต่างๆ อย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะการเพิ่มเขตโสเภณีในกรุงเทพฯ จะมีเพิ่มขึ้นอย่างเห็นได้ชัด ทำให้ดูเหมือนว่าแต่ละเขตที่โรงหญิงโสเภณิดังขึ้นมานั้นมุ่งตอบสนองความต้องการของชุมชนของตน เช่น เขตบางรัก ซึ่งเป็นชุมชนของชาติตะวันตกและเอเชีย สถานบริการทางเพศโรงหญิงโสเภณีในเขตบางรักก็เกิดขึ้น มักเป็นที่รู้จักในหมู่คนไทยว่า “คลับ” (Club) และ “บาร์” (Bar) การตั้งชื่อโรงหญิงโสเภณีและตัวหญิงโสเภณีเองก็ใช้ตั้งชื่อเป็นภาษาต่างประเทศเช่นเดียวกับที่ลำเพ็ง

สวนโสเภณีในภูมิภาคนั้น จากหลักฐานที่พบได้ปรากฏว่ามีการเก็บภาษีในเมืองจันทบุรี เมืองตราด เมืองนครชัยศรี เมืองสมุทรสาคร เมืองชลบุรี เมืองเชิงเทรา มาเป็นภาษีบำรุงถนน การเก็บภาษีโสเภณีในเมืองดังกล่าวเริ่มตั้งแต่ตอนกลางรัชกาลพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ฉะนั้นจึงเป็นไปได้ว่าเมืองดังกล่าวนี้ได้มีการตั้งโรงหญิงโสเภณีแล้ว จึงได้มีการประกาศให้เก็บภาษีในเมืองดังกล่าวแล้ว มีเมืองภูเก็ตเริ่มมีการขยายตัวในการทำเหมืองแร่ โดยเริ่มตั้งแต่ในปลายรัชกาลที่ 3 เป็นต้นมา กิจการเหมืองแร่เป็นจำนวนมาก จึงมีชาวจีนอพยพเข้ามาเพื่อทำงานในเหมืองแร่เพิ่มขึ้น การที่มีคนงานเหมืองแร่มากมายประกอปกั้นกับเศรษฐกิจในเมืองภูเก็ตดี จึงมีส่วนทำให้กิจการค้าประเวณีเกิดขึ้นมาเพื่อสนองความต้องการของคนงานชายและแหล่งการเงินที่สะพัด (ดรรารัตน์ เมตตาริกานนท์, 2526) นอกจากนี้ความก้าวหน้าทางด้านการคมนาคมขนส่งจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่สนับสนุนให้กิจการค้าประเวณีขยายสู่ส่วนภูมิภาค จึงเริ่มมีการหลอกลวงหญิงจากภูมิภาคต่างๆเข้ามาขายในกรุงเทพฯ ในระยะเวลาต่อมา

ในช่วงรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวและต้นรัชกาลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัวนี้ รูปแบบที่เด่นที่สุดของกิจการค้าประเวณี คือ “นางประจำสำนัก” หญิงเหล่านี้อยู่ในรูปของหญิงทาสโดยมีนายเงินเป็นเจ้าของสิทธิขาด กฎหมายไทยสมัยนั้นถือว่าทาสเป็นทั้งวัตถุและเป็นทั้งบุคคลตามกฎหมาย ในฐานะที่เป็นวัตถุตามกฎหมายทาสถูกนำมาขายได้ การซื้อขายหญิงโสเภณีทาสนี้จะมีนายเงินหลายคนด้วยกันที่รับทอดต่อกันมา ซึ่งเป็นลักษณะของการซื้อขายทาสทั่วไป การซื้อขายโสเภณีจากนายเงินผู้หนึ่ง ไปสู่นายเงินอีกผู้หนึ่งนั้นราคาอาจจะสูงหรือต่ำกว่าราคาเดิมก็ได้โดยพิจารณาจากความสวยความใหม่ของตัวหญิงโสเภณีทาสนั้น รูปแบบขงกิจการค้าประเวณีแบบนี้นางประจำสำนักนี้จะมีนายโรงหรือเจ้าสำนักโสเภณีคอยดูแลควบคุมความประพฤติของหญิงโสเภณีให้ปฏิบัติต่อชายที่มาเที่ยวอย่างเรียบร้อย ไม่มีการลักเล็กขโมยน้อยแม้ชายจะหลงลืมของไว้ก็ไม่หายเพราะนายโรงคอยเอาใจใส่เป็นธุระรวมทั้งการให้บริการแขกที่มาเที่ยวไม่ให้เกิดการบาดหมางใจ เพื่อต้องการให้แขกติดใจมากขึ้นนั่นเอง สถานที่ตั้งของโรงหญิงโสเภณีในช่วงนี้มักจะต้องเป็นหย่อมๆ ตามบ่อนเบี้ย โรงหวยและตามต่างๆ ไป (หนังสือพิมพ์ไทย “หญิงนครโสเภณี” , 2505 อ้างใน ดรรารัตน์ เมตตาริกานนท์ , 2526) โสเภณีสมัยนั้นมีรูปร่างหน้าตาเป็นสาวอายุสิบห้าสิบหกขึ้นไป ทำตัวดูฉลาดสะดูดตาชาย ผัดหน้าขาว กินหมากปากแดง ใส่ผ้าไทยหอมฟุ้ง แต่งตัวก็รุงผ้าลายหรือโจงกระเบนหม่มผ้าแถบหรือสไบเฉียง บางคนใส่เสื้อคอคือเป็นเสื้อมีสายโยงปากคล้ายๆเสื้อสายเดี่ยว ตกค่ำพวกนี้ก็จะมานั่งโชว์ตัวอยู่หน้าห้องริมตรอกอย่างเปิดเผย คอยต้อนรับลูกค้า ส่วนกลางวันพวกเธอนอนพักไม่ออกมาทำงานและ

ในสมัยนี้ โสภณีนีมีชื่อใหม่ว่า "หญิงโคมเขียว" เพราะสำนักของพวกเธอแขวนโคมกระจกลีเขียวไว้ เป็นเครื่องหมาย พอค่ำก็เปิดไฟหรือจุดตะเกียงในโคมให้ลูกค้ารู้จักกัน แห่่งที่ขึ้นชื่อมากเรียกว่า "ตรอกเต้า" มีสำนักตั้งกันเรียงรายตลอดตรอก

สำหรับการตกแต่งสำนักโสภณีนีเห็นได้ชัดในช่วงนี้มีอยู่ 2 แบบ คือ

แบบที่ 1 การตกแต่งสำนักแบบไทย ให้ห้องของหญิงโสภณีนีทุกๆ ห้องจะประดับด้วย เครื่องตกแต่งอย่างสวยงามมาก โดยเฉพาะห้องชั้นหนึ่งนั้นสวยงามราวกับเป็นห้องของลูกสาว คหบดี เช่นมีม้าหรือโต๊ะกระจกตั้งพานเครื่องแป้งถม โถถมปริกทอง ชันน้ำถม กระจอนเงิน มั่ง แพร แต่ถ้าเป็นห้องธรรมดาก็เป็นเครื่องเงินธรรมดาเท่านั้น (ส.พลอยน้อย, อ่างในดาราวิรัตน์ เมตตาริกานนท์, 2526) มีบางสำนักซึ่งเป็นสำนักชั้นดีเช่นกันจะจัดห้องไม่ต่างจากแบบแรกมากนัก คือมีเตียง เหล็กที่นอน หมอนมั่ง มีม้า เครื่องแป้ง มีตู้ใส่เสื้อผ้า กระจอน ชันน้ำ กระจองพะวงมาลัยดอกมะลิ หรือพุทธชาดแขวนพาดอยู่กับกระจอนคั่นช่องหอมฟุ้ง ฟันฟูพรมน้ำมันสะอาดเรียบร้อย (สง่า กาญจนาคพันธ์, อ่างในดาราวิรัตน์เมตตาริกานนท์, 2526)

แบบที่ 2 สำนักที่ตกแต่งแบบจีน ภายในสำนักจะตกแต่งแบบจีน บางโรงเอาใจแขกที่เป็นชาวจีนมากถึงขนาดลงทุนตกแต่งฝาผนัง โดยมีภาพจิตรกรรมฝาผนังแบบจีน (ส.พลอยน้อย, อ่างใน ดาราวิรัตน์ เมตตาริกานนท์, 2526)

อึ้งโงงโสภณีนีมีชื่อในช่วงสมัยนี้คือโรงหญิงที่ตั้งอยู่ใน ต.ลำเพ็ง คือ สำนักยายแพง ซึ่งเป็นหญิงคนชู้มาตั้งแต่สมัยรัชกาลที่ 4 มีชื่อมากจนถึงต้นรัชกาลที่ 5 เป็นเหตุให้มีเงินมากจึงเอาเงินที่ได้มาจากการตั้งโรงหญิงคนชู้ไปสร้างวัดที่ตรอกวัดโคกชื่อ วัดใหม่ยายแพง หรือคณิกาผล หมายถึง ผลที่ได้จากนางคณิกา คือ โสภณีนี (เทพชู ทับทอง, 2518) ยายแพงมีลูกสาวสี่บอด ธุรกิจชู้กลับ บริหารงานได้ดีจนขึ้นชื่อว่าเป็นสำนักเกรดเอ ตกแต่งห้องอย่างดี มีเครื่องใช้ประจำ อย่างเครื่องแป้ง ชันน้ำ กระจอน เป็นพวกเครื่องถมมีราคา ราวกับบ้านคหบดี ที่นอนหมอนมั่งชาว สะอาดสะอาด เป็นที่นิยมของลูกค้าระดับสูง กระจองนางกลีบรำรวยสามารถสร้างวัดได้ชื่อ "วัดกัน มาตุยาราม" ต่อมาบุตรของนางกลีบไม่ได้เจริญรอยตามแม่ แต่ได้เข้ารับราชการเป็นขุนนางจนได้ เป็นถึงคุณพระ

ต่อมาในปี พ.ศ. 2448 พระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวได้ทรงประกาศให้มีการเลิกทาสขึ้นในปีนั้น ทำให้นางทาสส่วนหนึ่งสมัครใจเป็นโสเภณีหาเลี้ยงชีพจึงมีสำนักโสเภณีเกิดขึ้นทั่วไป ซึ่งสถานบริการเหล่านั้นจะมีผู้ชายเป็นคนควบคุมกิจการ ในรัชสมัยของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ใน พ.ศ. 2477 พระองค์ทรงมีความเป็นกังวลในเหล่าโสเภณีที่ทำงานภายใต้การควบคุมของผู้ชายเหล่านี้ ซึ่งบ่อยครั้งนำไปสู่การทะเลาะวิวาท นอกจากนั้น โสเภณีบางคนก็เป็นกามโรค เป็นหนทางในการแพร่เชื้อโรคให้แก่บรรดาผู้ชายที่มาซื้อบริการ ด้วยเหตุดังกล่าว จึงทรงอนุญาตให้มีการจดทะเบียนโสเภณีถูกต้องตามกฎหมาย (พรบ. กามโรค พศ. 2477) เพื่อเปิดโอกาสให้โสเภณีเหล่านี้ได้รับการบริการทางแพทย์ ในตอนแรกการจดทะเบียนนี้กระทำเฉพาะโสเภณีในกรุงเทพฯ แต่ต่อมาพบว่าในชนบทก็มีโสเภณีเช่นกัน การจดทะเบียนจึงครอบคลุมไปถึงโสเภณีในชนบทด้วย

กฎหมายโสเภณีนี้นรวมทั้งการป้องกันและปราบปรามกามโรคด้วย มีการป้องกันมิให้ผู้หญิงต้องตกเป็นโสเภณีโดยการบีบบังคับ และห้ามมิให้มีการเอาเปรียบในการขายบริการทางเพศของหญิง อย่างไรก็ตามยังมีได้มีวิธีการที่จะช่วยปลดปล่อยหญิงโสเภณีที่ต้องการเลิกอาชีพนี้ ทั้งยังไม่มีวิธีการที่จะช่วยแก้ปัญหาหรือยกระดับหญิงโสเภณี

อย่างไรก็ตามก่อนหน้านั้นได้มีการออกพระราชบัญญัติป้องกันสัณฺจโรค ร.ศ.127 (พ.ศ. 2451) ขึ้นในรัชกาลของพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวเพื่อจดทะเบียนสำนักโสเภณีและควบคุมความสงบเรียบร้อย เนื่องจากโรงโสเภณีทำให้มีเหตุเกิดวิวาทกันอยู่บ่อยๆ และตามพระราชบัญญัตินี้จะบังคับให้โรงโสเภณีทุกโรงทุกสำนักจะต้องแขวน “โคมเขียว” ไว้หน้าบ้านเพื่อบอกให้รู้ว่าเป็นโรงโสเภณี และเจ้าหน้าที่จะได้ดูแลตรวจตราอย่างทั่วถึงโดยในพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้บังคับว่าจะต้องเป็นโคมสีอะไร แต่ที่ใช้โคมเขียวคงเป็นในทางปฏิบัติของเจ้าหน้าที่ คือทำโคมตัวอย่างโดยใช้กระຈสีเขียวจากตัวอย่างโคมสีเขียวที่เจ้าหน้าที่ทำขึ้น โคมที่แขวนหน้าโรงจึงเป็นสีเขียวจากตัวอย่างโคมสีเขียวที่เจ้าหน้าที่ทำขึ้น โคมที่แขวนหน้าโรงจึงเป็นสีเขียวเหมือนกันหมด ด้วยเหตุนี้โรงหญิงนครโสเภณีในสมัยนั้นชาวบ้านจึงเรียกว่า “โรงโคมเขียว” และเรียกหญิงนครโสเภณีว่า “หญิงโคมเขียว” ตามลักษณะโคมที่แขวนดังกล่าวด้วยละครโสเภณีที่แขวนโคมเขียวไว้หน้าโรงจะต้องเสียภาษีให้แก่ทางรัฐบาล (ดาร์วตัน เมตตาริกานนท์, 2526) หญิงโสเภณีในยุคนี้จึงเป็นอาชีพที่ถูกต้องตามกฎหมาย นอกจากนี้ยังพบว่าได้เกิดมีรูปแบบของการค้าประเวณีแบบที่ไม่สังกัดสำนักเรียกว่า “เถื่อน” กล่าวคือ หญิงโสเภณีจะไม่มีการสังกัดโรงหรือสำนัก เพื่อ

หลีกเลี่ยงการทุจริตของนายโรงและการเสียภาษีให้แก่รัฐบาลหญิงโสเภณีแบบเถื่อนนี้จะไม่มียายโรงคอยควบคุมยกเว้นสามีของหญิงเหล่านี้เอง การประกอบอาชีพของหญิงเถื่อนนี้ส่วนมากจะคอยดักลูกค้าตามโรงบ่อน โรงหวย โรงละคร โรงภาพยนตร์ ฯลฯ หญิงโสเภณีแบบนี้จะอาศัยอยู่ตามถนนวรจักร์ ปากคลองตลาด ถนนข้างคลองวัดสุทัศน์ ถนนราชวงศ์ ถนนสุรวงศ์ ถนนสีพระยา (หนังสือพิมพ์กรุงเทพเดลิเมต์ “ทำให้เสียคน”, 2502 อ้างใน ดารารัตน์ เมตตาริกานนท์, 2526)

การแบ่งประเภทของหญิงโสเภณีในช่วงเวลานี้แบ่งแยกออกเป็นประเภทต่างๆ ดังนี้

1. หญิงหาเงินจร ก็คือหญิงค้าประเวณีแบบเถื่อน ต้องการหลีกเลี่ยงภาษีและการกดขี่จากนายโรง หญิงหาเงินจรจะไม่มีสำนักอยู่แน่นอน เมื่อจะคบชายใดก็ไปเช่าห้องชั่วคราวคบชาย
2. หญิงที่เรียกว่า “สมัครใจ” หญิงประเภทนี้จะอยู่กับนายโรงหญิงโสเภณี และรับจ้างกระทำชำเรา หาเงินได้มากน้อยเท่าใด เดือนหนึ่งจะแบ่งปันกับเจ้าของโรงคนละครึ่ง แต่เจ้าของโรงจะต้องเสียค่าใช้จ่ายและค่าภาษีให้แก่รัฐบาลแทน
3. หญิงทาส หญิงประเภทนี้จะขายตัวลงเป็นทาสรับใช้นายเงินแล้ว แต่นายเงินจะออกคำสั่ง การพ้นค่าตัวก็ขึ้นอยู่กับสัญญาที่ทำไว้กับนายเงิน หญิงทาสนี้จะได้รับการกดขี่มากกว่าประเภทอื่นๆ
4. หญิงหาเงินที่เรียกว่า “ลูกจ้าง” กล่าวคือหญิงจะทำหนังสือเป็นลูกจ้างรับเงินล่วงหน้าจากนายโรง แต่ตัวหญิงจะต้องรับจ้างกระทำชำเราหาเงินให้แก่นายโรง หญิงประเภทนี้จะเกิดขึ้นมากภายหลังจากรัฐบาลได้ยกเลิกระบบทาส
5. หญิงหาเงินที่มี “หัวหน้า” หัวหน้านี้จะเที่ยวชักชวนเพื่อนหญิงที่มีรูปร่างหน้าตาสวยงามไว้ โดยให้แต่งกายเป็นผู้ดี หญิงประเภทนี้ จะเที่ยวหาเงินตามห้างฝรั่ง ถึงจะคบกับชายไทย และเงินก็จะเลือกแต่ชั้นสูง หญิงที่มีชื่อที่สุดของหญิงประเภทนี้ คือ อำแดงทิมบ้านถนนสีพระยา อาจเรียกหญิงประเภทนี้ได้ว่า “ชั้นสูง” (ดารารัตน์ เมตตาริกานนท์, 2526)

ประเทศไทยใช้กฎหมายโสเภณี (พรบ.กามโรค พ.ศ. 2477) มาจนกระทั่ง พ.ศ. 2503 เมื่อองค์การสหประชาชาติประกาศโดยบายยกเลิกโสเภณี รัฐบาลไทยก็ขานรับต่อนโยบายดังกล่าว โดยการออกกฎหมายปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 ขึ้นมาแทนกฎหมายโสเภณี พ.ศ. 2477 ตามกฎหมายใหม่นี้ ห้ามมิให้มีกิจกรรมการค้าทางเพศ ทั้งนี้หมายรวมผู้ซื้อชายในเพศเดียวกันด้วย ผู้ที่ละเมิดกฎหมายดังกล่าวจะถูกปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือถูกจำคุกไม่เกิน 6 เดือน ภายใต้กฎหมายใหม่นี้ อาชีพโสเภณีจึงเป็นอาชีพผิดกฎหมาย หรือถ้าจะกล่าวอีกนัยหนึ่ง

ในแง่ของกฎหมายแล้ว ไม่มีโสเภณี เฉลิมพล สถาพร ได้ทำวิจัยเรื่อง “ปัญหาโสเภณีในประเทศไทย” พบว่าหลังจากมีการยกเลิกโสเภณีทางกฎหมายแล้ว จำนวนโสเภณีกลับเพิ่มขึ้นอย่างผิดสังเกต

ก่อนหน้าที่จะประกาศใช้กฎหมายนี้ โสเภณีในช่วงอายุ 15-19 ปี มีประมาณ 15 % แต่พอประกาศกฎหมายนี้ จำนวนเพิ่มขึ้นเป็น 25 % นอกจากนั้นยังพบว่าผู้หญิงจากชนบทเป็นโสเภณีมากขึ้นจังหวัดใดที่มีกำลังทหารอยู่ จังหวัดนั้นจะมีจำนวนโสเภณีมากกว่าที่อื่น

จำนวนโสเภณีเพิ่มขึ้นอย่างมากในช่วง พ.ศ. 2503 เมื่อกองกำลังทหารของสหรัฐอเมริกาตั้งฐานทัพอยู่ในประเทศไทย หลังจากที่รัฐบาลสหรัฐฯ ได้ถอนกำลังทหารออกไปแล้ว บรรดาผู้หญิงที่ให้บริการทหารอเมริกัน แพร่กระจายกันออกไปทำงานในที่ต่างๆ ในรูปของการให้บริการในบาร์ นักร้อง สาวพาร์ตเนอร์ ฯลฯ ล้วนเป็นวิถีชีวิตที่แปลกใหม่สำหรับสังคมไทย ประเทศไทยต้องสูญเสียผู้หญิงเหล่านี้ไปพร้อมๆ กับคุณค่าทางสังคมและวัฒนธรรมเพียงเพื่อการแลกเปลี่ยนกับเศรษฐกิจที่รุ่งโรจน์เพียงระยะสั้นๆ

เฉลิมพลด้วยว่าหลังจากการประกาศใช้กฎหมายปราบการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 แล้ว จำนวนผู้ต้องหากรณีกระทำชำเราเพิ่มมากขึ้นเป็น 20% ของผู้ต้องหาทั้งหมด

สถานการณ์โสเภณีไทย ยุค พ.ศ. 2503 - ปัจจุบัน

จากการที่กิจการประเวณีเฟื่องฟูขึ้นทั้งในและต่างประเทศ มีกระแสความคิดที่มองว่าการค้าประเวณีเป็นการค้าทาสแบบใหม่จึงได้มีการรณรงค์ต่อต้านการค้าหญิงขึ้นทั้งในและต่างประเทศ นับจากปี พ.ศ. 2407 ได้มีการจัดประชุมที่เจนีวา ได้มีการยกเรื่องปัญหาการค้าประเวณีมาพูดกัน และในปี พ.ศ. 2420 ที่ประชุมได้มีการยกเลิกการจดทะเบียนโสเภณี

กระแสการต่อต้านการค้าหญิงและเด็กได้ดำเนินมาจนกระทั่งสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่ 2 องค์การสหประชาชาติได้มีการตราปฏิญญาสากลว่าด้วยการสิทธิมนุษยชน เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม พ.ศ. 2491 จากกระแสดังกล่าวส่งผลให้รัฐบาลไทยได้มีนโยบายที่ปรับเปลี่ยนกระแส

- พ.ศ. 2470 ได้มีการออกพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง
 พ.ศ. 2471 ได้มีการออกพระราชบัญญัติการค้าหญิงและเด็ก
 พ.ศ. 2478 ได้มีการออกพระราชบัญญัติโรงแรม
 พ.ศ. 2503 ได้มีการออกพระราชบัญญัติการปรามการค้าประเวณี

ผลการออกพระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณีทำให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งผิดกฎหมาย แต่ผู้ที่อยู่ในข่ายของความผิดตามกฎหมาย ได้แก่ หญิงโสเภณี, ผู้จัดการหญิง, เจ้าของสำนัก, ผู้ดูแลสถานประกอบการค้าประเวณี เป็นที่น่าสังเกตว่าชายผู้เที่ยว ทั้งที่เป็นบุคคลสำคัญที่เกื้อหนุนกระบวนการค้าประเวณีไม่ได้อยู่ในข่ายของความผิดนี้

สถานการณ์ค้าประเวณี ภายหลังจากออกกฎหมายดังกล่าว มิได้ทำให้จำนวนโสเภณีลดน้อยลงไป กรมตำรวจประเมินว่าจำนวนโสเภณีในปี 2507 ประมาณ 400,00 คน ทั้งนี้เนื่องจากปัจจัยที่สำคัญหลายประการ ได้แก่ ปัจจัยทางเศรษฐกิจ และนโยบายของรัฐขณะนั้นที่มุ่งเน้นการพัฒนาด้าน In Frastructure ประกอบกับการเข้ามาของอเมริกา ตั้งแต่การมีสนธิสัญญาความร่วมมือร่วมกัน และจนกระทั่งการจัดตั้งฐานทัพอเมริกา มีส่วนทำให้การเติบโตของธุรกิจการค้าประเวณีไม่ว่าจะเปิดเผยหรือแอบแฝงในรูแบบต่างๆ เพื่อสนองความต้องการของชายผู้เที่ยว เห็นได้จากการขยายตัวของธุรกิจบันเทิงยามค่ำคืน แถบถนนเพชรบุรีและสุขุมวิท

การค้าประเวณีได้เปลี่ยนรูปแบบจากเดิมจากหญิงนวดในโรงยาฝิ่นสู่สถานอาบอบนวดและโรงน้ำชา มีพาร์ทเนอร์ประจำไนท์คลับ ในระยะนั้นลักษณะของไนต์คลับจะมี นักร้อง นักดนตรี โดยมีหญิงประจำคลับที่เรียกว่า พาร์ทเนอร์เป็นเพื่อนดื่ม และนั่งคุยกับแขกตลอดจนสามารถเต้นรำ และค้าประเวณีในลักษณะแอบแฝง

แถบชานเมืองที่มีชาวต่างชาติจะเกิดบาร์ ซึ่งมีลักษณะคล้ายไนต์คลับที่สำคัญจะมีหญิงประจำบาร์ ซึ่งที่จริงแล้วจะค้าประเวณีไปด้วย แต่ราคาจะต่ำกว่าพาร์ทเนอร์ไนท์คลับ

นอกจากนี้รูปแบบการค้าประเวณี ที่ยังสืบทอดจากช่วงเวลาก่อน ได้แก่ นางประจำโรงแรม ยังได้รับการสืบทอดจากชางก่อนจนกระทั่งปัจจุบัน ระดับราคาของโสเภณีประจำโรงแรมนี้ขึ้นอยู่กับระดับของโรงแรม ถ้าเป็นโรงแรมเกรดชั้นดีก็จะมีราคาสูงกว่า และอยู่ในย่านที่มี

ชาวต่างชาติพักอยู่ ส่วนอีกระดับจะได้แก่โรงแรมชั้นสองและโรงแรมมานูต หรือโรงแรมที่มีชื่อเป็นตัวเลข ซึ่งมีส่วนมากจะอยู่ในย่านบางขุนพรหม และ เสาชิงช้า รวมไปถึงโรงแรมบางแห่งย่านสะพานควาย

โสเภณีเรื่อเร่ ช่วงหลังปี พ.ศ. 2488 จนกระทั่งหลังปี พ.ศ. 2503 จะพบว่ามีโสเภณีเรื่อเร่อยู่ประจำย่านประตูน้ำ บริเวณคลองแสนแสบ ว่ากันว่าหญิงประจำเรื่อนี้ลดระดับมาจากย่านหัวลำโพงและสามแยก

โสเภณีประจำสำนัก แม้ว่าจากการที่รัฐออกกฎหมายปราบการค้าประเวณี และกฎหมายคนเข้าเมืองในช่วงนั้นจะทำให้โสเภณีชาวจีนลดลง แต่จำนวนโสเภณีกลับเพิ่มขึ้นในรูปแบบการแอบแฝง และมีการล่อลวงหญิงสาวจากชนบทมา บังคับให้เป็นโสเภณีสั่งกรณีตัวอย่าง การพบศพหญิงสาวถูกใช้ล่ามหลังจากไฟไหม้ที่ช่องโกเหล็ง จังหวัดภูเก็ตเมื่อเร็ว ๆ นี้

รูปแบบการค้าประเวณีพัฒนาเปลี่ยนแปลงไปตลอดควบคู่กับเปลี่ยนแปลงของสถานการณ์ยุคหลัง พ.ศ. 2503 ก็ได้เกิดนางทางโทรศัพท์ ซึ่งย่านที่หญิงประเภทนี้อยู่ได้แก่ย่านห้วยขวาง สุทธิสาร ช่วงของการเข้ามาของฐานทัพอเมริกา จะพบว่ากิจการบันเทิงที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณี เช่น บาร์ ไนต์คลับ อับ อบ นวด ได้มีการขยายตัวอย่างมาก ธุรกิจที่เฟื่องฟูอีกอย่างคือ การเป็นเมียเช่า

สงครามเวียดนามมักจะถูกยกเป็นตัวอย่างที่เด่นชัดถึงความสัมพันธ์ระหว่างทหารและการแสวงหาประโยชน์ทางเพศ และไม่ใช่เรื่องบังเอิญที่ทั้งสามประเทศ คือ ฟิลิปปินส์ เกาหลี และไทยได้ตกเป็นเป้าหมายของการท่องเที่ยวเพื่อแสวงหาความสุขทางเพศในปัจจุบัน ซึ่งทั้งสามประเทศเคยเป็นที่ตั้งของฐานทัพอเมริกันมาก่อน ช่วงระยะเวลา 12 ปีที่ทหารอเมริกันเข้ามาในประเทศไทย (จากปี พ.ศ. 2507 – 2519) มีทหารประจำการมากกว่า 50,000 คนและอีกประมาณ 70,000 คน ที่บินเข้ามาเพื่อพักผ่อนและหาความบันเทิง (Handbrake, 1983 : 33) มีการสร้างฐานทัพอากาศขนาดใหญ่ ถึง 7 แห่ง ซึ่งส่วนใหญ่อยู่ทางภาคตะวันออกเฉียงเหนืออันเป็นที่ยากจนที่สุดของประเทศ ตั้งแต่กลางปี พ.ศ. 2503 เป็นต้นมา ได้มีการจ้างแรงงานจำนวนมากบริเวณฐานทัพสำหรับ “คนงานอาชีพพิเศษ” ได้แก่ คู่เต้นรำ หมอนวด และพวกที่ให้ความบันเทิง พวกทหารอเมริกันมีเงินมากกว่าที่ผู้หญิงชาวบ้านคาดถึง และในปลายปี พ.ศ. 2503 ประมาณว่าพวกทหาร

เหล่านี้ได้ใช้เงิน 4,000 ล้านดอลลาร์สหรัฐต่อปี ผู้หญิงนับแสนเริ่มเข้ามาซื้อพีทมอร์ใหม่โดยการให้บริการแก่พวกจีไอก่อนสงครามเวียดนามไม่เคยมีโสเภณีให้บริการคนต่างชาติ แต่หลังจากพวกทหารอเมริกันเข้ามาอาชีพนี้เริ่มเป็นที่ยอมรับ

เมื่อทหารอเมริกันกลับประเทศในปี พ.ศ. 2519 ทำให้ผู้หญิงไทยตกงานและสังคมจึงเกิดเป็นจำนวนมาก รวมทั้งผู้ชายไทยที่หันมาเรียนรู้การหาความสุขตามอย่างพวกจีไอไปตั้งนั้น โสเภณีได้กลายเป็นเรื่องธรรมดาไป แม้แต่ในหมู่บ้านที่เล็กที่สุด ผู้หญิงที่ตกงานส่วนใหญ่ได้อพยพเข้ามาในกรุงเทพฯ ซึ่งสามารถหาเงินกับลูกค้าต่างชาติหรือพวกนักท่องเที่ยวที่มาหาความสุขทางเพศ “สงครามเวียดนามได้สอนบทเรียนให้หลายอย่าง และคนไทยก็ไม่รอช้าที่จะเรียนรู้ เมื่อได้เห็นพวกจีไอเปลี่ยนประเทศให้กลายเป็นแหล่งบันเทิงขนาดใหญ่โดยแยกออกมาจากเขตสงคราม คนไทยได้เรียนรู้ที่จะให้บริการแก่พวกทหารอเมริกันเป็นบริการด้วยรอยยิ้ม พวกจีไอกลับประเทศในปี พ.ศ. 2519 แต่เรื่องนี้ได้ถูกเผยแพร่ออกไป ซึ่งตอนนี้ทุกคนอยากที่จะมาใช้บริการอย่างเดียวกันนี้” (Taylor, 1984)

ต่อมากิจการประเวณี ยังสามารถดำรงอยู่ได้ ภายใต้นโยบายการท่องเที่ยวของรัฐ ดังคำกล่าวของนายบุญชู โรจนเสถียร (รองนายกรัฐมนตรีในสมัยนั้น) ที่กล่าวต่อผู้ว่าฯ ทั่วประเทศโดยเสนอแนะให้ผู้ว่าฯ ทั่วประเทศ โดยเสนอแนะให้ผู้ว่าราชการจังหวัด ส่งเสริมสนับสนุนกิจการบันเทิงทางเพศ (มติชน 18 ต.ค. 2523) ซึ่งเป็นเครื่องยืนยันถึงการให้หญิงเพื่อตูดทางเพศได้อย่างดี

หลังจากการเข้ามาของชาวต่างชาติ ได้มีกระบวนการค้าหญิงข้ามชาติ หญิงไทยได้เริ่มเดินทางไปค้าประเวณีในญี่ปุ่น ฮองกง สิงคโปร์ มาเลเซีย ยุโรป และเยอรมัน ประมาณกันว่าหญิงไทยเดินทางไปค้าประเวณีเป็นจำนวนกว่า 200,000 คน ถึงแม้ว่าบางส่วนของหญิงเหล่านี้ อาจจะได้มีใจเดินทางอันเนื่องจากรายได้ดี แต่หญิงเหล่านี้ต้องตกอยู่ภายใต้อำนาจของแมงดา

นอกจากการเดินทางไปค้าประเวณีต่างประเทศตรงแล้ว ยังมีกิจการจัดส่งเมียส่งทางไปรษณีย์ ซักพาหญิงไทยไปแต่งงานกับชาวตะวันตก หญิงที่ไม่ประสบความสำเร็จในการแต่งงานจะถูกขายหรือบังคับให้กลายเป็นโสเภณีต่อไป จนถึงปัจจุบันรูปแบบการค้าประเวณีจะไม่แตกต่างจากช่วงเวลาที่ผ่านมา นัก นอกจากสาเหตุจากเหตุผลทางเศรษฐกิจที่ก่อให้เกิดการพัฒนาแบบไม่

สมดุลงแล้ว ยังเกิดทัศนคติ และค่านิยมที่ผิดๆ ที่เน้นความสำคัญทางวัตถุ ทำให้คนไทยเป็นทาสของวัตถุ พ่อ แม่ สามารถขายลูกสาวได้เพื่อเงินโดยที่หญิงสาวบางส่วนก็เต็มใจที่จะก้าวสู่อາชีพนี้อย่างเต็มใจ แรงจูงใจจากการตอบแทนของรายได้ได้นอกจากนี้การล่อลวง กักขังเด็กสาวจากชนบทมาค้าประเวณี ก็ยังคงดำเนินต่อไปอย่างต่อเนื่อง และครอบคลุมไปถึงหญิงสาวชาวไทยภูเขไทยใหญ่ ตลอดจนสาวพม่า สถานที่การค้าประเวณีก็จะมีลักษณะของการแอบแฝง ในสถานที่ต่างๆ ราคาค่าบริการ ขึ้นอยู่กับรูปแบบ และสถานที่ กล่าวโดยสรุปในช่วงเวลานี้ สถานที่ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีได้แก่

1. ซ่องหรือสำนักการค้าประเวณีที่ยังคงอยู่
2. โรงแรมที่มีชื่อเป็นหมายเลข และโรงแรมมานูรด
3. โรงน้ำชา
4. สถานอาบ อบ นวด
5. สำนักนางทางโทรศัพท์ และสำนักบริการเพื่อนเที่ยว
6. บาร์ ไนต์คลับ อะโกโก้ ค็อกเทลลาจน์
7. สวนอาหารที่มีหญิงบริการ
8. ที่สาธารณะ
9. อื่นๆ

จะเห็นได้ว่า ระยะเวลาที่ผ่านมาขบวนการค้าประเวณี ก็ยังดำเนินต่อไปอย่างไม่หยุดยั้ง นับตั้งแต่การจับกุม ซ่อง ล่อลวง กักขัง หน่วงเหนี่ยวหญิงเพื่อธุรกิจการมรดมในสถานค้าประเวณี ทั้งรูปแบบเปิดเผยนับตั้งแต่สำนักค้าประเวณีต่างๆ จนถึงรูปแบบที่แอบแฝงมากับสถานบริการอื่นๆ ตลอดจนได้ขยายเครือข่ายเป็นขบวนการค้าหญิงข้ามชาติ และในช่วงระยะเวลานี้เองก็ได้เริ่มการตระหนักถึงปัญหาโสเภณี รัฐบาลได้ออกนโยบายเพื่อแก้ปัญหา ขณะเดียวกันก็เกิดองค์กรเอกชนที่ทำงานเกี่ยวกับสตรีขึ้นมาศึกษาถึงปัญหาและแนวทางแก้ไข แต่เนื่องจากปัญหาโสเภณีสามเหตุมาจากปัจจัยหลายประการ และเกี่ยวข้องกับบุคคลหลายฝ่ายทำให้แก้ไขปัญหามีไปอย่างเชื่องช้า ไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควร

ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับการค้าประเวณีในประเทศไทย

สถิติจำนวนโสเภณีในประเทศไทยเป็นข้อถกเถียงที่ยังไม่จบสิ้นระหว่างองค์กรของรัฐและองค์กรเอกชน เมื่อมีการประกาศใช้กฎหมายปรามการค้าประเวณี พ.ศ. 2503 แล้วจึงไม่มีวิธีการเก็บสถิติจำนวนโสเภณีที่ถูกต้องได้ มาริส ฟ็อกซ์ ที่ปรึกษาด้านสังคม-สงเคราะห์ขององค์การสหประชาชาติ ที่ได้เข้ามาศึกษากรณีโสเภณีในประเทศไทยใน พ.ศ. 2500 ได้ให้ตัวเลขไว้ว่ามีโสเภณี 20,000 คนทั่วประเทศ โดย 10,000 คนทำงานในกรุงเทพฯ ในงานวิจัยของ รศ. ยูพา วงศ์ไชย ได้มีการอ้างถึงสถิติจำนวนโสเภณีที่ ดร. ผาสุก พงศ์ไพจิตร คณะเศรษฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัยได้ให้ไว้ 700,000 ถึง 1 ล้านคน ตัวเลขดังกล่าวจะเป็นตัวเลขที่เป็นที่ยอมรับกันมากที่สุดในบรรดาผู้ทำงานเกี่ยวกับโสเภณี ในจำนวนดังกล่าว ดร.ผาสุก ได้แยกภูมิภานาไว้ดังนี้

- 48 % มาจากเหนือ
- 26 % มาจากอีสาน
- 20 % มาจากภาคกลาง
- 4 % มาจากภาคใต้

อรทัย ได้ทำงานวิจัยเกี่ยวกับหญิงบริการได้ให้ตัวเลขการกระจายของโสเภณีจากภูมิภานาต่างๆ พบว่ามาจากภาคเหนือมากที่สุด (33.78% ภาคเหนือ , 25% ภาคกลาง 26.7% ภาคใต้ และ 9.8 %ภาคอีสาน) สุนีย์พบในงานวิจัยของเธอว่ามีโสเภณีจากภาคเหนือสูงถึง 76.9%

จากจำนวนดังกล่าว ประมาณ 200,000 คนทำงานในต่างประเทศ เฉพาะประเทศเยอรมัน มีหญิงไทยไปขายบริการ ปีละ 2,000 คน

ในงานวิจัยของเธอ สุนีย์พบว่า โสเภณีส่วนใหญ่มาจากบ้านหนองเปื้อย ตำบลศรีดงเย็น อำเภอดงหลวง จังหวัดเชียงใหม่

ในปัจจุบันยังไม่สามารถระบุจำนวนโสเภณีทุกประเภทได้อย่างชัดเจน เป็นเพียงการคาดการณืจากหลักฐานที่ได้รับ เพราะยังมีจำนวนโสเภณีที่อยู่นอกระบบ เช่นโสเภณีที่ค้าประเวณีเอง เช่นในกรณี โสเภณีเด็กที่การศึกษาวิจัยชิ้นนี้มุ่งประเด็นเพื่อเข้าไปศึกษา

นอกจากนี้ในเรื่องของแหล่งสถานบริการนั้น อรทัย ดิลกอุดมชัย ทำการวิจัยจากหญิงขายบริการ 77 คน ที่เข้ามารับการอบรมที่สถานสงเคราะห์ พบว่า หญิงเหล่านี้ 41% ทำงานตามร้านอาหาร 20% ทำงานในช่อง 19 % ตามโรงแรม 11 % ตามบ้านเช่า 3.8% ตามร้านตัดผม 2.5% ตามบาร์และ 1.28% ตามสถานอาบ อบ นวด ในขณะที่ ผาสุกและคณะ (2543) ได้แยกแหล่งการค้าบริการออกเป็น คอฟฟี่ช็อป ดิสโก้เธค ร้านเสริมสวย นางทางโทรศัพท์ เตรีดเตร่ และในสถานที่อื่นๆ

ในด้านระดับของการศึกษานั้น พบว่าโสเภณีส่วนมากจนการศึกษาเพียง ป.4 อรทัย พบว่าในงานของเธอว่า ส่วนมาก จบ ป.4 = 53 % ป.7 = 24 % ไม่มีการศึกษา 23 % ยุกพา ได้ศึกษาหญิงขายบริการในต่างประเทศ ก็ได้พบตัวเลขใกล้เคียงกัน คือ จบ ป.4 = 47 % จบ ป.7 = 15 % ม.3 = 12 % ในงานวิจัยของสุนีย์ พบว่าผู้ที่จบ ป.4 สูงถึง 74% และชี้ให้เห็นความสัมพันธ์ระหว่างการศึกษาและอาชีพโสเภณี กล่าวคือ เมื่อการศึกษาสูงขึ้น จำนวนโสเภณีจะลดลง เป็นสัดส่วนที่ชัดเจน ซึ่งมีความสัมพันธ์โดยตรงกับระดับอายุของผู้ค้าบริการกล่าวคือ ในงานวิจัยทั้งของ สุนีย์และอรทัย พบว่า ผู้หญิงในช่วงอายุ 16 เป็นโสเภณีมากที่สุด ในงานสุนีย์ได้แยกโสเภณีเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มสมัครใจ และกลุ่มไม่สมัครใจพบว่า ช่วงอายุ 16-19 ปี เป็นช่วงที่เป็นโสเภณีมากที่สุดทั้ง 2 กลุ่ม สมัครใจ 44% กลุ่มไม่สมัครใจ 64% ในงานของยุกพาส่วนมากเป็นหญิงขายบริการที่ไปทำงานในต่างประเทศ จึงมีอายุสูงกว่า กล่าวคือ ช่วงอายุ 27-29 = 24% อายุ 30-32 26% สุนีย์ชี้ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างช่วงอายุและจำนวนโสเภณี กล่าวคือ เมื่ออายุมากขึ้น จำนวนโสเภณีจะลดลงเป็นสัดส่วนกัน

จากการศึกษาหลายๆครั้งพบว่าโสเภณีส่วนใหญ่มาจากครอบครัวเกษตรกรที่มีความเสี่ยงทางเศรษฐกิจสูง 61% ทำงานอยู่ในที่ดินที่ต้องเช่าคนอื่น อรทัยพบว่า 50% ของโสเภณีในงานที่เธอศึกษา มาจากครอบครัว เกษตรกรรม 22.54% ทำงานรับจ้าง 15.45 % ทำการค้าขายปลีก สำหรับสุนีย์ พบว่า 60% ของกลุ่มโสเภณีสมัครใจมาจากครอบครัวเกษตรกร และ

80 % ของกลุ่มไม่สมัครใจมาจากครอบครัวเกษตรกรรวม ยูพาก็พบว่าในงานวิจัยของเธอส่วนใหญ่มาจากครอบครัว เกษตรกรรวม (56%)

ข้อมูลนี้ชี้ให้เห็นถึงความจำเป็นเร่งด่วนที่รัฐจะต้องให้ความสนใจในมาตรฐานการทำกินของชาวนาซึ่งเป็นประชากรส่วนใหญ่ของประเทศ อาจพิจารณาได้ว่าโสเภณีเป็นผลพวงของระบบเกษตรกรรมที่ล้มเหลวของสังคมไทย

ข้อมูลอีกประการหนึ่งที่พบในงานวิจัยเหล่านี้ที่ควรยกขึ้นมาเป็นประเด็นพิจารณา คือโสเภณีส่วนใหญ่มาจากครอบครัวที่พ่อแม่มีลูกมาก และบ่อยครั้งจะพบว่าโสเภณีนั้นมักเป็น ลูกสาวคนโตของครอบครัว ยูพาก็พบว่า ในจำนวนโสเภณีที่เธอศึกษานั้น 53% มีพี่น้องระหว่าง 6-10 คนออร์ทยและสูนียพบตัวเลยใกล้เคียงกัน คือระหว่าง 6-7 คน ข้อมูลนี้ชี้ให้เห็นว่าพ่อแม่ไม่สามารถเลี้ยงลูกได้ โสเภณีซึ่งมักเป็นลูกสาวคนโตต้องรับภาระหนักในการรับผิดชอบต่อภาวะเศรษฐกิจของครอบครัว

ในด้านสุขภาพแล้วงานวิจัยหลายชิ้นชี้ให้เห็นว่า โสเภณีนั้นประสบปัญหาทางสุขภาพทั้งกายและใจ จากการศึกษาของยูพาก็พบว่า

- 58% เป็นกามโรค
- 75% ติดบุหรี่
- 32% ต้องใช้ยากระตุ้นทางเพศ
- 49% มักมีปัญหานอนไม่หลับ

ตัวเลขที่ได้จากมีชัย วีระไวทยะ สถิติผู้ป่วยเป็นโรคหรือมีเชื้อโรคเอดส์ในเชิงราย ซึ่งมีสถิติจำนวนโสเภณีมีอยู่สูงนั้นพบว่า

- ใน พ.ศ. 2530 ไม่พบผู้ป่วยเป็นโรคเอดส์
- 2531 พบ 0.93 %
- 2532 พบ 36 %
- 2533 พบ 56% (จนถึงเดือนสิงหาคม)

ฟาบริซิโอ ออสเซลล่า ผู้แทนภาคของโครงการพัฒนาขององค์การสหประชาชาติได้เตือนว่าประเทศไทยกำลังเข้าคั่นความวิบัติอย่างใหญ่หลวง จากสถิติที่พบคนไทยอาจจะได้รับเชื้อโรคเอดส์ไปแล้วถึง 100,000 คนเขาเรียกร้องให้รัฐบาลไทยให้ความสนใจกับปัญหานี้โดยด่วน และชี้ว่าเรื่องการกระจายของโรคเอดส์นั้น มิใช่กระทรวงสาธารณสุขเท่านั้นที่จะเป็นผู้รับผิดชอบ แต่เป็นความรับผิดชอบของรัฐมนตรีทุกกระทรวงที่เกี่ยวข้อง

เมื่อพิจารณาถึงการกระจายของโรคเอดส์ที่ระบายนอย่างรวดเร็วในเชิงร้าย ประกอบกับการพิจารณาจำนวนโสเภณีที่อาจสูงถึง 700,000 คน ดังที่ได้กล่าวแล้วข้างต้นเราต้องตระหนักว่าปัญหาที่ประสบอยู่เบื้องหน้ามิใช่ปัญหาสุขภาพของโสเภณีอีกต่อไป แต่เป็นปัญหาที่จะกระทบถึงคนทั้งชาติ มีชัยจึงเตือนว่า “เรากำลังเผชิญกับปัญหาของการสิ้นชาติ”

ทั้งนี้รายได้ที่โสเภณีได้รับจากการขายบริการทางเพศขึ้นอยู่กับอายุและความสวยของโสเภณีแต่ละคน สุนีย์รายงานว่าการขายบริการแรกของโสเภณีนั้น ค่าบริการสูงสุด 6,000 บาท แต่ปรากฏว่า 57% ของโสเภณีจะได้รับเงินน้อยกว่า 500 บาท และ 36% จะได้รับเงินบริการน้อยกว่า 100 บาท จำนวนดังกล่าวจะถูกหักจากระบบการบริการอีกต่างหาก โสเภณีส่วนมากจะได้รับเงินน้อยกว่า 30% ของจำนวน ผู้ใช้บริการจ่าย

นอกจากนี้ยังพบว่าโสเภณีมีอาชีพบังหน้าต่างๆ กัน เช่น สาวบริการตามบาร์ นักร้องในคลับ สาวบริการตามร้านตัดผม พนักงานเสิร์ฟในภัตตาคาร และแม้กระทั่งนักศึกษาในวิทยาลัยและมหาวิทยาลัย

ยูพาได้จัดแยกประเภทโสเภณีเป็นกลุ่มต่างๆ ดังนี้

1. โสเภณีเปิดเผย พวกนี้ต้องหลบซ่อนตัวเฉพาะในยามที่ถูกตำรวจกวาดล้าง
2. โสเภณีปิดบัง พวกนี้ยอมรับตัวเองเป็นโสเภณี แต่ไม่เปิดเผยชัดเจน เช่นเป็นนางทางโทรศัพท์ เป็นต้น
3. โสเภณีอำพราง พวกนี้เป็นโสเภณีที่มีอาชีพอื่นบังหน้า เช่นเป็นหญิงบริการตามบาร์ หญิงพาร์ตเนอร์ หญิงบริการในสถานอาบ อบ นวด

4. โสเภณีท่องเที่ยว พวกนี้เป็นพวกเดินทางไปตามแหล่งทัศนอาจรใหญ่ และรับลูกค้าตามโรงแรมใหญ่ๆ แล้วเดินทางเคลื่อนย้ายไปตามจังหวัดต่างๆ ทำให้ยากแก่การติดตามหรือทำทะเบียนประวัติ นอกจากนั้นยังนิยมการเปลี่ยนชื่ออีกด้วย
5. โสเภณีที่มีสามีถูกต้องตามกฎหมาย ส่วนมากสามีจะให้ความคุ้มครอง และส่วนมาก
6. โสเภณีชั่วคราว พวกนี้เป็นผู้หญิงที่จำเป็นต้องมาประกอบอาชีพนี้ เพื่อแก้ไขปัญหาเศรษฐกิจชั่วคราว เมื่อฐานะดีขึ้นก็จะเลิกอาชีพนี้

งานวิจัยของยูพาศึกษาปัญหาของผู้หญิงขายบริการในต่างประเทศ พวกนี้ก็ต้องหลีกเลี่ยงกฎหมายโดยการทำงานบังหน้า เช่น เป็นสาวอโกโก้ หญิงบริการตามบาร์ ทำงานตามไนต์คลับ หรือเป็นผู้แสดงหนังเชกส์ เป็นต้น ในหมู่หญิงบริการต่างประเทศนั้น ยูพารายงานว่า ญี่ปุ่นเป็นแหล่งหาเงินที่ดีที่สุดในแง่ของผู้ดำเนินกิจการค้าทางเพศ โสเภณีส่วนมากมาจากทางเหนือ มีอายุในระหว่าง 16-25 ปี มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 2-3 หมื่น บาท จากเงินรายได้จำนวนนี้จะถูกหักประมาณ 5-6 พันบาท และจะต้องทำงานอย่างน้อย 6-9 เดือน ในแต่ละปีมีจำนวนโสเภณีที่ถูกส่งกลับประเทศไทยประมาณ 500 คน เพราะเดินทางเข้าประเทศโดยผิดกฎหมาย

ประเทศเยอรมันจะมีผู้หญิงไทยเดินทางไปขายบริการทางเพศปีละ 2,000 คน เช่นเดียวกับฮ่องกง สำหรับในบรูไน ผู้หญิงไทยเริ่มเข้าไปทำงานประมาณ 4-5 ปี ที่ผ่านมานี้ แต่ละคนจะทำงานครั้งละ 7-15 วัน จะมีรายได้ประมาณวันละ 5,000 บาท ในการเดินทางแต่ละเที่ยวจะได้เงินประมาณ 80,000 – 150,000 บาท

ในตะวันออกกลาง ก่อนที่จะมีการยึดครองคูเวต อิรักเป็นประเทศที่หญิงไทยนิยมไปทำงานกันมากและมีรายได้คนละ 20,000 ถึง 30,000 บาทต่อเดือน

อย่างไรก็ตามโดยทั่วไปมักมีความเชื่อกันว่าความจนเป็นสาเหตุหลักของการเป็นโสเภณี แต่ถ้าพิจารณาโดยหลักเหตุผลแล้วจะเห็นความขัดแย้งบางประการ ถ้าความจนเป็นสาเหตุเดียวของการเป็นโสเภณี จำนวนโสเภณีจากอิสานควรจะสูงสุด เพราะอิสานเป็นภาคที่ยากจนที่สุด แต่จากการศึกษาสถิติจำนวนโสเภณีในภูมิภาคต่างๆ พบว่า ผู้หญิงที่เป็นโสเภณีมากที่สุดมาจากทาง

เหนือในสัดส่วนที่มากกว่าภาคอื่นๆ จนเป็นที่น่าสังเกต ในการศึกษาปัญหาโสเภณีโดยใกล้ชิด เราจึงพบว่าปัญหาและสาเหตุที่ซับซ้อนมากกว่าที่เห็นที่บับบังคับให้ผู้หญิงต้องเป็นโสเภณี

1. **สาเหตุส่วนตัว**มีผู้หญิงจำนวนหนึ่งที่เลือกเป็นโสเภณีด้วยความสมัครใจบางคนมีความผิดปกติทั้งทางกายและใจ บางคนมีความผิดปกติในความต้องการทางเพศ มีความพึงพอใจในการร่วมเพศหลายรส แต่กลุ่มคนพวกนี้มีจำนวนน้อยมาก

2. **สาเหตุทางเศรษฐกิจ** สาเหตุนี้เป็นสาเหตุใหญ่ของผู้ที่ต้องมาเป็นโสเภณี ดังที่เราได้พบว่า โสเภณีส่วนมากมาจากครอบครัวเกษตรกร ครอบครัวขาดความมั่นคงทางเศรษฐกิจ บางปีผลผลิตทางเศรษฐกิจเพียงพอที่จะเอาชีวิตรอดไปเท่านั้น ในขณะที่บางครอบครัวเช่าที่ดินทำกิน ซึ่งหมายถึงกึ่งหนึ่งของผลประโยชน์จะต้องแบ่งไปเป็นค่าเช่านาผลผลิตที่เหลือเพียงพอที่จะนำไปจ่ายหนี้ที่ลงทุนไปในการซื้อขายแมลงที่ได้กู้ยืมไปจากนายทุน ชาวนาบางคนจึงพบว่าตนเองอยู่ในภาวะหนี้สินท่วมท้นไม่สามารถปลดเปลื้องได้

สัมพันธ์กับปัญหาข้างต้นก็คือปัญหาเรื่องการขาดการศึกษา ชาวนาที่ต้องดิ้นรนปากกัดตีนถีบไม่สามารถที่จะให้การศึกษาในระดับสูงแก่บุตรหลานของตนได้ ดังตัวเลขที่เราได้เห็นว่โสเภณีส่วนใหญ่จะมีการศึกษาเพียง ป.4

ชาวนาเหล่านี้ ทั้งจนและขาดการศึกษา ทั้งขาดความรู้ในเรื่องการวางแผนครอบครัว จึงมีลูกมากจนเกินปัญหาที่จะเลี้ยงลูกได้ ภาวะทางเศรษฐกิจที่จะต้องหาเลี้ยงลูกนั้นเป็นภาระสำคัญที่บ่อยครั้งลูกสาวคนโตต้องถูกบีบบังคับให้เข้ามามีส่วนร่วมรับภาระนี้ สามเหตุนี้ถึงอธิบายได้ว่าทำไมโสเภณีจึงมักเป็นลูกสาวคนโตของครอบครัวที่มาจากครอบครัวที่มีพี่น้องหลายคน

ปัญหาทางเศรษฐกิจดังกล่าว ก่อให้เกิดปัญหาตามมา กล่าวคือ

- ครอบครัวแตกแยก
- สามีละทิ้งภรรยาและลูก
- คนจนจากต่างจังหวัดหลั่งไหลเข้าสู่กรุงเทพฯ เพื่อหางานทำ
- ปัญหาคนว่างงาน เพราะส่วนมากเป็นกรรมกรไร้ฝีมือ

ในทางกลับกัน นโยบายของรัฐบาลในการพัฒนาทางเศรษฐกิจกลับเน้นเรื่องการพัฒนาทางวัตถุ เป็นอันตรายอย่างยิ่งต่อค่านิยมทางสังคมและวัฒนธรรมของประเทศ การสนับสนุนอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยแท้จริงก็คือการสนับสนุนการค้าประเวณี รัฐบาลชื่นชมกับความเจริญเติบโตในทางเศรษฐกิจ รายได้เฉลี่ยรายหัวของชาตินั้น ส่วนหนึ่งเฉลี่ยมาจากรายได้ของโสเภณีที่ส่งรายได้จำนวนมหาศาลกลับเข้าสู่ประเทศ

3. สาเหตุทางสังคม

สาเหตุต่างๆ ที่รับผิดชอบต่อปัญหาโสเภณีนี้นั้นมีได้โดยลำพัง แต่เป็นสาเหตุที่เกี่ยวข้องเนื่องกันไปเป็นลูกโซ่ สาเหตุหลายประการทางสังคมก็มีผลกระทบต่อสาเหตุทางเศรษฐกิจ และบางครั้งสาเหตุทางเศรษฐกิจก็เป็นปัจจัยทำให้เกิดปัญหาทางสังคม และทางด้านอื่นๆ

จากการศึกษาข้างต้น จะเห็นได้ว่าปัญหาทางเศรษฐกิจ มีผลกระทบต่อมาตรฐานทางการศึกษาของเกษตรกรและบุตรหลานเกษตรกรอย่างไร ทำให้เกิดความเข้าใจว่าทำไมหญิงในชนบทจึงถูกหลอกเข้าสู่อาชีพโสเภณีได้ง่าย นอกจากนี้ยังควรได้พิจารณาปัญหาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง นั่นคือ

ขาดการศึกษา

สื่อนี้พบว่า ผู้หญิงในวัย 16-19 เป็นโสเภณีมากที่สุด และเธอได้ชี้ต่อไปว่า เด็กอยู่ในวัยดังกล่าวควรจะอยู่ในโรงเรียน แต่เนื่องจากความขาดแคลนทางเศรษฐกิจ จึงต้องออกจากโรงเรียนเมื่อจบการศึกษาภาคบังคับ ถ้าจะเข้าสู่ตลาดแรงงาน ก็จะเป็นแรงงานไร้ฝีมือ และมักจะถูกนายจ้างกดค่าแรงเด็กหญิงเหล่านี้จึงถูกบีบคั้นทั้งทางด้านสังคมและเศรษฐกิจให้เข้าสู่การค้าประเวณี โดยไม่มีทางเลือกอื่นที่ดีกว่า สื่อนี้ได้พบว่า 74% ของโสเภณีมีความรู้เพียง ป.4³⁴

ปัจจัยจากปัจเจกบุคคล (ของโสเภณี)

เด็กผู้หญิงพวกนี้เบื่อหน่ายต่อชีวิตแห่งความยากจนแร้นแค้นในชนบทและพร้อมที่จะฉกฉวยโอกาสที่จะทำงานที่พวกเอเยนต์ที่เข้าหาบิดามารดาขอรับให้

เด็กผู้หญิงในชนบทมักมีความเพ้อฝันกับชีวิตที่สวยงามสะดวกสบายดังที่ได้เห็นจากหน้าหนังสือพิมพ์ก็ดี โทรทัศน์ก็ดี ซึ่งชีวิตแห่งความสะดวกสบายดังกล่าวเป็นสิ่งที่ไม่มีความหวัง

เป็นไปได้ในสภาพชีวิตที่เป็นอยู่ในชนบท การค้าประเวณีจึงดูจะเป็นทางออกทางเดียวที่จะทำให้เด็กเหล่านี้มีความฝันที่เป็นจริง

ในหมู่เด็กวัยรุ่น จะมีพฤติกรรมเลียนแบบที่สูงมาก อรรถัยรายงานว่า 37% ของผู้หญิงที่เป็นโสเภณีหันมาสู่อาชีพนี้นี้ โดยการชักนำหรือตามเพื่อน สาเหตุทางสังคมอีกประการหนึ่งที่ไม่ควรละเลยก็คือค่านิยมทางสังคมมี ค่านิยมทางสังคมหลายประการที่เป็นต้นเหตุในการกดขี่ผู้หญิงและผลักดันให้ผู้หญิงเป็นโสเภณีได้ง่ายขึ้น

สังคมไทยส่วนใหญ่มุ่งเน้นให้ความสำคัญต่อพรหมจรรย์ หญิงไทยถูกล้อมอยู่ในกรอบความคิดว่าจะต้องรักษาพรหมจรรย์ของตนเพื่อมอบให้กับผู้เป็นสามีที่ถูกต้องตามกฎหมาย และจะต้องรักษาค่านิยมดังกล่าวไว้ด้วยชีวิต การเน้นค่านิยมดังกล่าวจนเกินความจำเป็นทำให้เกิดปฏิกิริยาตอบกลับในเชิงปฏิเสธดังที่ได้พบในกรณีผู้หญิงบางคนที่เป็นโสเภณี ในกรณีผู้หญิงที่ถูกข่มขืน ผู้หญิงเหล่านี้มักคิดว่าเมื่อสูญเสียพรหมจรรย์แล้ว ชีวิตของตนก็ไร้ค่า เข้าใจว่าตนเป็นคนเลว และไม่สามารถจะใช้ชีวิตเป็นคนดีได้นอกจากจะเป็นโสเภณี

ความกตัญญูและความกดดันจากคนในครัว

ความกตัญญู ผู้หญิงจำนวนมากและเด็กสาวต้องเป็นโสเภณีด้วยความกตัญญูที่มีต่อพ่อแม่ ต้องการตอบแทนพระคุณของพ่อแม่ นอกจากนั้นพ่อแม่ก็มักจะมี ความคาดหวังให้ลูกสาวคนหัวปีเข้ามารับผิดชอบต่อภาระทางเศรษฐกิจของครอบครัวด้วย ดังนั้นเวลาพ่อเสียการพนันมากที ลูกสาวคนโตมักจะถูกขอร้องให้ “ยอมเสียสละ” เพื่อเห็นแก่พ่อแม่และน้องๆ ดังที่เราได้เห็นกรณีที่พ่อขายลูกสาวซ้ำแล้วซ้ำอีก บางกรณีขายลูกสาวเพื่อซื้อวัวมาเพิ่มเพื่อช่วยในเกษตรกรรม ทั้งหมดนี้กระทำลงไปด้วยความเชื่อว่าลูกจะต้องมีความกตัญญูต่อพ่อแม่

ในการศึกษาเรื่องแม่ชี ได้พบสาเหตุที่คล้ายคลึงกันซึ่งควรจะนำมากล่าวไว้ในที่นี้เพื่อการพิจารณาด้วย ทั้งแม่ชีและโสเภณีให้เหตุผลเดียวกันว่าเป็นเพราะความกตัญญูต่อพ่อแม่จึงเลือกดำเนินชีวิตดังที่เป็น สำหรับโสเภณีนั้นต้องการตอบแทนพ่อแม่ทางวัตถุแต่แม่ชีต้องการตอบแทนพ่อแม่ทางจิตใจ โดยการบวชเป็นแม่ชีเพื่อแสวงหาบุญเพื่ออุทิศให้พ่อแม่ ถ้าเรามีทางเลือกให้ผู้หญิงมากขึ้น เป็นไปได้ไหมว่าจำนวนโสเภณีจะลดลง

ค่านิยมของอุปทาน(ผู้ซื้อ)และของอุปสงค์(ผู้ค้าประเวณี) และค่านิยมของสังคม

คติชาวบ้าน และภาชิตที่เราได้ยินได้ฟังอยู่เสมอๆ สะท้อนให้เห็นถึงค่านิยมทางสังคม ซึ่งกดขี่ผู้หญิงให้อยู่ในระดับวัตถุหรือสินค้าที่จะตอบสนองความต้องการทางเพศชาย ผู้หญิงจะได้รับการเปรียบว่าเป็นดอกไม้ในขณะผู้ชายเป็นแมลง ค่านิยมเช่นนี้ ในด้านหนึ่งสนับสนุนให้ผู้ชายเอาใจเอาเปรียบผู้หญิงทางเพศ ในขณะที่อีกด้านหนึ่งทำให้ผู้หญิงมีค่าเพียงสินค้าที่หาซื้อได้ทั่วไป ค่านิยมเช่นนี้นำไปสู่ท่าทีเชิงปฏิเสธ ทำให้ผู้หญิงติดอยู่กับค่านิยม ความงามทางกายซึ่งเป็นไปอย่างผิวเผิน ผู้หญิงสำคัญตนเป็นดอกไม้ ทุ่มเทเวลาและกำลังทรัพย์ในการทะนุบำรุงความงามของตนไว้ให้สอดคล้องกับภาพพจน์ของ “ดอกไม้” การกระทำดังกล่าว มักจะทำให้ผู้หญิงละเลยการพัฒนาด้านสมองและจิตใจ ผู้หญิงถูกล้อมกรอบทางความคิด เน้นความสำคัญในความสวยงามภายนอกและความมั่งมีทางวัตถุเราจึงพบเห็นกรณีที่เด็กหญิงยอมขายตัวง่าย ๆ เพียงเพื่อแลกกับเสื้อผ้าสวยๆ สักตัวหนึ่งเป็นต้น

ทางเหนือมีคตินี้สนับสนุนให้ผู้หญิงให้ความสำคัญกับความสวยงามทางร่างกายส่วนเรื่องกินนั้นไม่สำคัญเท่าเพราะไม่มีใครเอาไฟไปส่องท้อง ทศนคติแบบนี้ก็มีส่วนรับผิดชอบต่อการผลักดันให้ผู้หญิงเป็นโสเภณีได้ง่ายขึ้น

พระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัวทรงตั้งข้อสังเกตว่า “ผู้หญิงเป็นควายผู้ชายเป็นคน” ข้อสังเกตดังกล่าวเป็นผลมาจากการที่พระองค์ท่านทรงเห็นว่าผู้หญิงถูกกดขี่อยู่มากมาย ทศนคติเช่นนี้เป็นผลมาจากการรับอิทธิพลพราหมณ์ที่ผสมผสานอยู่ในสังคมไทยเป็นเวลาช้านาน ค่านิยมจากสังคมอินเดียถ่ายทอดมาสู่สังคมไทยไม่น้อย ผู้หญิงไทยตกเป็นเป้าหมายของการถูกกดขี่ภายใต้กรอบของสังคมที่ได้รับอิทธิพลของพราหมณ์ ทั้งๆ ที่พระพุทธองค์เองทรงพยายามที่จะปลดเปลื้องศาสนาของพระองค์จากค่านิยมของศาสนาพราหมณ์อยู่หลายประการ แต่ค่านิยมเหล่านี้ได้แทรกซึมเข้ามาอีกในช่วงของประวัติศาสตร์อันยาวนานที่ไทยได้รับอิทธิพลดังกล่าว

ในการศึกษาเรื่องผู้หญิงจากองค์กรต่างๆ ดูจะชี้ไปในทิศทางเดียวกันว่าในการพัฒนาผู้หญิงนั้นจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงค่านิยมทางสังคม เป็นพื้นฐานในการแก้ปัญหา จึงนับได้ว่านี่ควรเป็นแกนปัญหาประการแรกที่จะเริ่มต้นในการแสวงหาวิธีแก้ไข

ผู้ชายไทยส่วนมากยังยึดติดกับค่านิยมของสังคมที่ถ่ายทอดมาจากสังคมอยุธยา การที่จะเป็นผู้ชายที่แท้จริงนั้น นอกเหนือจากจะต้องมีความเก่งกล้าในเชิงยุทธ ซึ่งเป็นความสามารถที่จำเป็นสำหรับผู้ชายไทยในยามบ้านเมืองประสบกับภาวะสงครามตลอดเวลาแล้ว

ผู้ชายไทยจะต้องเก่งเรื่องผู้หญิงด้วย แต่มักจะไม่ค่อยมีการกล่าวถึงความรับผิดชอบที่ผูกพันมากับการเอาชนะผู้หญิงได้แล้ว ผู้ชายมุสลิมอาจมีภรรยาได้ถึง 4 คน แต่จะต้องเลี้ยงดูนางโดยเสมอภาคกันทั้ง 4 นาง สำหรับสังคมไทยไม่มีข้อผูกพันดังกล่าว ผู้ชายไทยพอเอาชนะผู้หญิงมาได้แล้ว ก็มักจะชื่นชมกับของเล่นใหม่จนเบื่อแล้ว ก็แสวงหาผู้หญิงคนอื่นต่อไป ผู้ชายที่มีเมียหลายคนถือว่าเป็นคนเก่งเป็นเรื่องคุยอวดชาวบ้านได้ไม่รู้จบ จึงเกิดความรังเกียจอาชีพบางอาชีพที่เปิดโอกาสให้ผู้ชายเดินทางไปไกลๆ ดังมีคำพังเพยว่า “รถไฟ เรือเมล์ ลิเก ตำรวจ ผู้ชายที่มีอาชีพเหล่านี้ พอแม่ผู้หญิงไม่ค่อยอยากยกลูกสาวให้เพราะมักมีเมียหลายคน บางครั้งก็จะมีคำโบราณ เช่น “ชายข้าวเปลือก หญิงข้าวสาร” นั่น คือข้าวเปลือกหว่านไปที่ใดก็ขึ้นต้นอ่อนที่นั่น ผู้ชายไปที่ใดก็ไปเที่ยวมีลูกทิ้งไว้ให้เป็นภาระของเมียต้องเลี้ยงดู

ที่นี้เมื่อกล่าวถึงประเพณีการเที่ยวผู้หญิง ผู้ชายไทยมักนิยมเที่ยวชองเพื่อประกาศศักดิ์ศรีของความเป็นชาย คนที่ไม่เที่ยวผู้หญิงกลายเป็นคนแปลกแยกจากสังคมหาเพื่อนฝูงยาก ผู้ชายที่ตอบแบบสอบถามเรื่องนี้ก็กล่าวว่ายากเลิกนิสัยการเที่ยวผู้หญิงยาก เพราะหาง่ายและเป็นความสุขและความสนุกราคาถูกที่หาซื้อได้ง่าย หากทำให้ยากขึ้นแพงขึ้นก็อาจจะไม่ไปเที่ยวผู้หญิงเองก็ดูจะยอมรับว่าเป็นธรรมดาที่ผู้ชายไปเที่ยวชอง ภรรยาบางคนก็เพื่อหน่ายสามีก็สนับสนุนและยินยอมให้สามีไปรับบริการทางเพศจากโสเภณี การที่ผู้หญิงไทยจำนวนไม่น้อยที่ผลักดันให้สามีไปหาโสเภณีนี้ เป็นเรื่องที่น่าทำการวิจัยศึกษาว่าผู้หญิงไทยเองมีความเข้าใจกับเรื่องเพศมากน้อยเพียงใด ดูเหมือนว่าผู้หญิงไทยส่วนมากยังยากอยู่ในกรอบความคิดของจารีตนิยมและมองเห็นเรื่องเพศเป็นหน้าที่และภาวะยินยอม หาได้มองว่าเรื่องเพศเป็นผลพวงของความรักในชีวิตคู่ไม่จริงหรือไม่ที่ผู้หญิงไทยส่วนมากไม่รู้จัก และไม่ชื่นชมกับความสัมพันธ์ทางเพศจึงยินดีที่จะผลักภาระนั้นไปให้โสเภณี จริงหรือไม่ที่ผู้ชายไทยก็ยังไม่เข้าใจเรื่องเพศ เห็นผู้หญิงเป็นเพียงเครื่องรองรับความต้องการทางเพศของตนฝ่ายเดียว โดยไม่พิจารณาว่าผู้หญิงก็มีส่วนร่วมในกิจกรรมนั้นมากเท่าๆ กับตน เมื่อมีปัญหาด้วยกันทั้งสองฝ่ายเช่นนี้ ผู้หญิงที่มีทางเลือกคือ ภรรยาจึงมักผลักภาระไปให้โสเภณี ซึ่งเป็นผู้หญิงในสังคมที่ไม่มีทางเลือก ประเด็นนี้ ต้องการงานวิจัยที่ชัดเจนมากขึ้น ขณะนี้เมื่อมีการแพร่ขยายเรื่องโรคเอดส์มากขึ้น จึงมีการเรียกร้องแสวงหาโสเภณี

เด็กมากขึ้น ด้วยหวังว่าเด็กยังไม่ทันที่จะรับโรคนี้ ทำให้ช่วงอายุโสเภณีขยายลงสู่วัยเยาว์มากขึ้น เด็กหญิงอายุ 12 – 13 ปี ก็ต้องเข้าสู่การบริการทางเพศมากขึ้น

ทั้งหมดที่กล่าวมาข้างต้นนี้ เป็นเพียงค่านิยมทางสังคมบางประการที่รับผิดชอบต่อ ความเชื่อและแบบปฏิบัติของผู้ชายไทย และผู้หญิงไทยในการสนับสนุนทั้งโดยตรงและโดยอ้อมให้ มีโสเภณีมากขึ้น

การเข้าสู่อาชีพขายบริการทางเพศ

หากจะกล่าวถึงการเข้าสู่อาชีพบริการแล้วอาจจะแบ่งออกเป็น 2 ทางคือ การถูกบังคับ ล่อลวง และอีกทางหนึ่งคือการเข้ามาโดยสมัครใจ ซึ่งในปัจจุบันนี้กลุ่มที่ถูกล่อลวงเข้ามาสู่อาชีพนี้ คงจะถือเป็นสัดส่วนที่น้อยกว่าการเข้ามาโดยสมัครใจ กาคำประเพณีในสังคมไทยนั้น ถือว่าเป็น การกระทำผิดตามกฎหมายไทย ตามพระราชบัญญัติปราบการค้าประเวณีที่บัญญัติใช้มากกว่า 30 ปีแล้ว กฎหมายฉบับนี้ทำให้อุปทาน(Supply)หรือการจัดหาผู้หญิงเข้าสู่วงการเพศพาณิชย์เป็นไปได้ยากขึ้นแต่ในขณะที่ ความต้องการหรืออุปสงค์ (Demand) มิได้ลดลง และนี่คงเป็นเหตุปัจจัย หนึ่งที่ทำให้มีผู้หญิงจำนวนไม่น้อยถูกล่อลวง บังคับหรือกระทั่งถูกลักพาไปเพื่อการค้าประเวณี ในการสัมมนาเกี่ยวกับปัญหาโสเภณีเมื่อปีพ.ศ. 2525 มีการคาดประมาณว่าร้อยละ 10 ของโสเภณี เข้าสู่อาชีพนี้เพราะถูกล่อลวงหรือบังคับ(รายงานสัมมนาอ้างใน Hantrakul 1983:13) ในกรณีของการถูกล่อลวงนั้นพบว่าส่วนมากจัดอยู่ในกรณีถูกล่อลวงจากคนรู้จัก หรือคนแปลกหน้า เข้ามา ชักชวนว่าจะพาไปทำงานที่มีรายได้ดีในเมือง แต่จะถูก “ขาย” ให้กับช่องและถูกบังคับให้รับแขก เราจะพบว่าเหตุการณ์เหล่านี้จะพบเห็นได้บ่อยครั้งตามข่าวที่นำเสนอเมื่อราว 20 ปีก่อนและลด น้อยลงในปัจจุบัน ประเด็นนี้ถ้าไม่เพราะสังคมให้ความสนใจน้อยลงก็อาจเป็นเพราะการล่อลวง และบังคับลดน้อยลง หรืออาจเข้าข่ายการจํายอมในภาวะที่เป็นอยู่จนไม่เกิดความรู้สึกว่าถูกบังคับ

ปัจจุบันหญิงที่เข้าสู่อาชีพขายบริการทางเพศโดยสมัครใจน่าจะเป็นประชากรส่วนใหญ่ และถ้าพิจารณาจากข้อมูลจากงานวิจัยอื่นๆจะนำไปสู่ข้อสันนิษฐานว่ากลุ่มโสเภณีที่เข้ามาโดย สมัครใจนั้นแบ่งออกเป็น 2 กลุ่มใหญ่ๆ คือ

1. เห็นกลุ่มที่สมัครใจเข้าสู่อาชีพนี้เพราะ ได้รู้ได้เห็นและได้ยิน ตัวอย่าง ของผู้ที่เข้ามา ในวงการเพศพาณิชย์แล้วประสบความสำเร็จในอาชีพ(ทางด้านเศรษฐกิจ) จนเกิดแรงจูงใจที่ อยากจะได้รับความสำเร็จเช่นนั้นบ้าง หลายคนในกลุ่มนี้อาจถูกชักชวน จากรุ่นพี่ เพื่อนหรือคนรู้จัก ที่ทำงานอยู่ แบบตรงๆให้เข้ามาในธุรกิจนี้ หรือบ้างก็ถูกสาย หรือ “เอเยนต์” ที่ออกหาผู้หญิงและ เด็กหญิงส่งให้ตามสถานบริการ โดยอาจจะทำการชักชวน กล่อมให้เห็นดีเห็นงามในการเข้ามาใน ธุรกิจนี้จนกระทั่งตัดสินใจทำ ทั้งนี้การให้ความคาดหวังสำหรับอนาคตหรือความอยู่ดีทาง เศรษฐกิจอาจเป็นแรงจูงใจที่สำคัญ รวมถึงการกำหนดระยะเวลาในการเข้ามาในธุรกิจหรือการ ยินยอมให้คนรอบข้างรับรู้ก็ตาม

2. เป็นกลุ่มที่สมัครใจเช่นเดียวกับกลุ่มแรกแต่เหตุปัจจัยที่นำมาซึ่งการตัดสินใจนั้น แตกต่างออกไป กล่าวคือ กลุ่มนี้จะเป็นบุคคลที่ถูกปัญหาารุมเร้าจนหาทางออกไม่ได้จนกลายเป็น แรงผลักดันให้ออกมาประกอบอาชีพโสเภณี เช่นเด็กที่หนีออกจากบ้านเพราะปัญหาครอบครัว และปัญหาที่ต้องเผชิญกับความบีบคั้นด้านเศรษฐกิจที่ไม่สามารถหาทางออกได้ จึงตัดสินใจเข้าสู่ กระบวนการขายบริการทางเพศ

แนวโน้มปัญหาโสเภณีในอนาคต

จากการที่สาเหตุของปัญหาโสเภณียังไม่ได้รับการแก้ไข ปัญหาโสเภณีจะยังดำเนิน ต่อไป ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาพอจะประมวลได้ว่าปัญหาที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณีเกิดจาก ความยากจน หรือปัญหาเศรษฐกิจ การศึกษา และปัญหาค่านิยม ตลอดจนความเป็นอยู่ของคนใน สังคมปัจจุบัน ประกอบกับนโยบายของรัฐเองที่เอื้อให้กระบวนการค้าประเวณีดำเนินต่อไป ไม่ว่าจะ เป็นนโยบายส่งเสริมการท่องเที่ยว หรือการพัฒนาประเทศที่ก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างบุคคล จะ เห็นได้ว่าสถิติจำนวนโสเภณีมีเพิ่มขึ้นทุกปี

จากข้อมูลของมูลนิธิผู้หญิง เปิดเผยโดย ศิริพร สโครบานด์ ว่าในปี 2500 ประเทศไทยมี โสเภณี 20,000 คน ในปี 2527 เพิ่มเป็น 700,000 คน และในปี 2531 คงไม่น้อยกว่า 1 ล้านคน ใน จำนวนให้บริการชาวต่างชาติ 20% (อ้างในวิทยากรเชิงกุล : 2532)

การที่กิจการโสเภณีเติบโตส่วนหนึ่งเป็นเพราะมีความต้องการจากตลาดมาก เมืองไทย ได้ชื่อว่า เป็นเมืองที่สามารถหาผู้หญิงโสเภณีสวยๆ และโสเภณีเด็กได้ง่ายๆค่าบริการต่ำ จึงจูงใจ ให้นักท่องเที่ยว นิยมมาเที่ยวโสเภณีกันในประเทศไทย นอกจากนี้ผู้หญิงไทย นอกจากนี้ผู้หญิงไทย

ยังได้ออกไปทำงานเป็นโสเภณีในต่างประเทศทั้งโดยการหลอกลวงและสมัครใจมากขึ้น ทำให้ชาวต่างประเทศ รู้จักประเทศไทยในฐานะส่งออกโสเภณี (วิทยากร เชียงกูล : 2532) นอกจากจำนวนโสเภณีเพิ่มขึ้น แนวโน้มที่ตามมาโสเภณีจะมีอายุน้อยลง โดยเด็กเข้ามาในวงการค้าประเวณีมากขึ้น ผู้ประสานงานโครงการค้าห้ำ ซึ่งโครงการของมูลนิธิเอชชชเพื่อช่วยเหลือเด็กที่ถูกล่อลวงให้สัมภาษณ์ว่า โสเภณีเด็กจะมีอายุน้อยลงเรื่อยๆพบที่พัทยา อายุ 9 ปี โดยทั่วไปจะอยู่ในช่วงอายุ 11 – 12 ปี ค่าตัวของโสเภณีเด็กที่ซื้อขายกันอยู่ในราว 2000 – 3000 บาท พื้นที่ที่มีการซื้อขายมากได้แก่ พะเยา เชียงราย แม่ฮ่องสอน ลำปาง ซึ่งเป็นเขตยากจนของทางเหนือ และเป็นภาคที่ผู้หญิงมีหน้าตา ผิวพรรณดี เหมาะเป็นสินค้ามากกว่าภาคอื่น (อ้างในวิทยากร เชียงกูล : 2532) จากการให้ทัศนะของศิริพร สโครบาเนค หัวหน้าศูนย์ผู้หญิง ซึ่งติดตามเรื่องโสเภณีเด็กมาโดยตลอด กล่าวว่าสาเหตุที่ทำให้เกิดโสเภณีเด็กมากขึ้นเป็นเพราะการโฆษณาในเรื่องโสเภณีเด็กไทยในต่างประเทศมากขึ้น ทำให้ชาวต่างชาติต้องการมาเที่ยวและที่ทำการค้าด้านนี้ได้พยายามหาเด็กมาให้เพียงพอกับความต้องการของนักท่องเที่ยว และที่สำคัญความเชื่อของชายบางกลุ่มที่ว่าหากได้นอนกับเด็กสาว จะทำให้อายุยืนยาว หรือมีสมรรถภาพทางเพศมากขึ้น (อ้างในวิทยากร เชียงกูล : 2532)

สิ่งที่สำคัญที่ทำให้ธุรกิจโสเภณีเติบโต คือ พ่อแล้ว แม่แล้ว ได้กำไรในการประกอบธุรกิจ ในอัตราที่สูงมากและผู้มีอาชีพเกี่ยวข้องอื่นๆ เช่น นายหน้า เจ้าของโรงแรม ก็ได้ประโยชน์เช่นกัน พ่อ แม่ ก็อยากให้ลูกช่วยหารายได้ บุคคลเหล่านี้ ช่วยส่งเสริมให้ธุรกิจเหล่านี้เฟื่องฟูมากขึ้น ในจำนวนโสเภณี นอกจากเด็กและผู้หญิงแล้ว ปัญหาเด็กและเยาวชนชายได้เพิ่มมากขึ้นเช่นกัน โดยเฉพาะเมื่อนักท่องเที่ยวมีความต้องการและนิยมการเสพสุขทางเพศกับเพศเดียวกัน ประกอบกันกับสังคมไทยระยะหลังมีพวกลักเพศมากขึ้น เป็นเหตุให้เด็กชายยากจนมาประกอบอาชีพนี้มากขึ้น ทำให้เสี่ยงต่อโรค เช่น กามโรค และโรคเอดส์

จะเห็นได้ว่าลักษณะของโสเภณีในปัจจุบันมีการแอบแฝงในรูปแบบต่างๆ จากการตั้งสำนักโสเภณี (ซ่อง) มีการเปลี่ยนรูปแบบในลักษณะสถานบริการและแหล่งบันเทิงเริงรมต่างๆ เช่น สถานบริการอาบ อบ นวด ค็อกเทลเล้าจ์ ธุรกิจ เพื่อนเที่ยว สวนอาหารที่มีหญิงบริการเสิร์ฟ โรงแรมม่านรูด สถานติสโก้เทค ผับต่างๆ เป็นต้น ซึ่งสถานบริการต่างๆ เหล่านี้จะมีการค้าประเวณีแอบแฝงอยู่ด้วย ลักษณะการค้าประเวณีที่แอบแฝงนี้ในวันจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ประกอบกับมีขบวนการค้าหญิงข้ามชาติ เกิดขึ้น มีหญิงไทยเดินทางไปค้าประเวณีในต่างแดนกัน

อย่างแพร่หลาย การจะแก้ไขปัญหาโสเภณีให้หมดไปจากสังคมไทยเป็นสิ่งที่ไม่อาจคาดการณ์ได้ว่าจะสำเร็จลุล่วงเมื่อใดและที่สำคัญปัญหาโสเภณีเด็ก ได้กลายเป็นปัญหาใหม่ของสังคมไทย ซึ่งนับวันจะทวีความรุนแรงมากขึ้น ปัญหาโสเภณีในปัจจุบันได้ยกฐานะขึ้นเป็นปัญหาระดับชาติที่รัฐจะต้องดำเนินการแก้ปัญหาอย่างจริงจังเพื่อสิทธิมนุษยชน รวมทั้งการยกระดับสถานภาพสตรีจากการถูกกดขี่ทางเพศและภาพพจน์ที่ดีของประเทศไทยต่อไป

โสเภณีเด็กในปัจจุบัน

ประมาณการว่าจำนวนโสเภณีเด็กในประเทศไทยในปี 2537 มีมากกว่า 800,000 คนแล้ว ตัวเลขดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงสภาพความรุนแรงและความเศร้าของปัญหาที่เกิดขึ้น

เด็ก (อายุต่ำกว่า 16 ปี) มีจำนวนถึงร้อยละ 40 ของจำนวนโสเภณีทั้งหมดในประเทศไทย เด็กๆ ที่มาเป็นโสเภณีจะมีอายุระหว่าง 14-16 ปี และที่เด็กที่สูดอายุประมาณ 10 ปี

ประวัติของโสเภณีเด็กในประเทศไทยนั้นนับว่ามีมาเนิ่นนานแล้ว ปมปัญหาที่มีอยู่เกิดขึ้นเนื่องจากองค์ประกอบหลายประการ ซึ่งมีอิทธิพลทำให้เกิดการซื้อขายเด็กอย่างแพร่หลายทางภาคเหนือของประเทศไทย จนทำให้การ “ล่องใต้” มีความหมายมากกว่าที่ควรจะเป็น

มีพ่อแม่บางคนจากหมู่บ้านทางภาคเหนือนำลูกๆ ลงมาขายที่ช่องด้วยตัวเอง (หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์รายงานกรณีที่พ่อนำลูกสาวสองคนอายุ 16 และ 17 มาขายเพื่อแลกกับรถจักรยานยนต์ขนาด 125 ซีซีหนึ่งคัน) บางคนก็ถูกชักนำจากผู้นำจากผู้นำหมู่บ้านซึ่งมีอำนาจที่ลูกบ้านไม่สามารถทัดทานได้ หรือไม่ก็จากแหล่งเงินกู้ในหมู่บ้าน ผู้นำหมู่บ้านเหล่านี้จะเป็นนายหน้าให้กับนักค้าโสเภณีและได้ค่านายหน้าเป็นการตอบแทน บางครั้งพวกเขาขังรู้สึกว่าตนเองได้ช่วยเหลือลูกบ้านให้ได้พบกับชุมชนบัติมหาศาล และยกระดับมาตรฐานชีวิตให้ดีขึ้น คนในหมู่บ้านก็มักจะมึบเทาบทเช่นกัน โดยการชักชวนเพื่อนบ้านให้ส่งลูกสาวไปทำงานที่ “มันคง” ส่วนตนเองก็คอยรับค่านายหน้าจากนักค้าโสเภณีเป็นสิ่งตอบแทนในกิจกรรมค้ามนุษย์ดังกล่าว

สาเหตุแห่งปัญหา

เมื่อการพัฒนาได้ขยายตัวสู่หมู่บ้านชาวเขานับพันๆ แห่งทางภาคเหนือของประเทศไทย และพม่า ความนำสมัยต่างๆ ได้ถูกนำไปในหมู่บ้านและแทรกซึมสู่พลเมือง ขนบธรรมเนียม ประเพณีดั้งเดิมค่อยๆ ถูกกลืนกินจนหมดไป ชาวบ้านต่างพากันทิ้งชีวิตดั้งเดิมที่ “ไม่ศิวิไลซ์” ของตน ไม่มีใครยอมใส่เสื้อผ้าตามประเพณีของเผ่าอีกต่อไป ภาพชีวิตคนเมืองได้ฉายชัดโลดแล่นผ่านทางเครื่องรับโทรทัศน์ในกระท่อมแสดงให้เห็นถึงความสะดวกสบายของ “ชีวิตที่ดี” ใครๆ ต่างก็เห็นถึงความสามารถในการยกระดับมาตรฐานชีวิตอย่างรวดเร็ว และวัตถุปัจจัยต่างๆ ที่เด็กผู้หญิงไป “ล่องใต้” นำกลับมาสู่ครอบครัวของเธอ

ผู้เป็นพ่อแม่ต่างต้องอดทนต่อสิ่งยั่วยวนมากมายที่หลั่งไหลเข้ามา ความร่ำรวยทางวัตถุ และสถานะทางสังคมที่ลูกสาวของตนเป็นผู้ “ยกระดับ” ให้ในสายตาของเพื่อนบ้าน ความหลงใหลในวัตถุสามารถเข้ามาแทนที่ปรัชญาการดำเนินชีวิตแบบเดิมได้อย่างง่ายดาย กระทั่งขาดความยั้งคิดถึงผลที่จะตามมาแม้แต่สุขภาพและภัยสังคม เช่น โรคเอดส์ และภัยอันตรายจากสังคมเมือง โศกนาฏกรรมของมวฉนวนุชย์ชาติที่ชายเลือดเนื้อเชื้อไขของตนให้เป็นโสเภณีใกล้จะถึงกาลอวสานแล้ว

นอกจากนี้ชาวบ้านยังถูกกระหน่ำซ้ำเติมจากสภาวะความแห้งแล้ง อดอยาก ของท้องถิ่นประกอบกับความโชคร้ายนานับประการ (ราคาผลผลิตตกต่ำ นาแล้ง น้ำท่วม ฝนแล้ง และความไม่เท่าเทียมทางเศรษฐกิจ) ทุกคนรู้ซึ่งในรสชาติแห่งความต่ำต้อยของชีวิต ความยากจน ความอดอยากหิวโหยและความยากลำบากที่กำลังเผชิญในชีวิตยิ่งบีบบังคับให้พวกเขาแทบไม่มีทางเลือก จนในที่สุดต้องเดินทางไปในกับดักเหยื่อที่นักหาประโยชน์ขูดรีดไว้ และเหลือเพียงซากของความอ่อนแอและรวบรวุ่นในชีวิต

การค้าประเวณีเป็นสิ่งผิดกฎหมายในประเทศไทย กฎหมายได้กำหนดบทลงโทษไว้ อย่างกว้างๆ และได้ครอบคลุมถึงการกระทำที่เกี่ยวกับเด็กไว้ด้วย อย่างไรก็ตามการค้าประเวณี ไม่ได้ถือว่าเป็นเรื่องแปลกประหลาดในสังคมไทย การลงโทษผู้กระทำผิดที่มีส่วนร่วมในการค้าประเวณีจึงเกิดขึ้นน้อยเหลือเกินเหตุเพราะผู้คนถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่ทำกันมานานแสนนานแล้วเท่านั้น

ในปัจจุบัน การค้าประเวณีได้ดำเนินไปอย่างคึกคักตลอดชายแดนไทย – พม่า ทางภาคเหนือ ความเฟื่องฟูของธุรกิจกามในประเทศไทยกลายเป็นสิ่งที่ทำกำไรงามที่ยิ่งจะต้องการหาเด็ก ๆ และเด็กสาวมาให้ได้มากขึ้น ไม่เฉพาะจากชาวทางภาคเหนือ เช่น ฉาน กระเหรี่ยง เย้า อะข่า ฯลฯ เท่านั้น หากแต่ยังลุกลามไปถึงพม่าและตอนใต้ของประเทศจีน เช่น ยูนนาน อีกด้วย

สาเหตุของการค้าประเวณีเด็ก

โศกนาฏกรรมที่เกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นการที่พ่อแม่ขายลูกของตน หรือว่ามนุษย์ชายมนุษย์ด้วยกันเองนั้นเกิดมาจากองค์ประกอบหลายประการด้วยกัน เช่น ธรรมชาติของความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมระบบเศรษฐกิจทั้งในระดับท้องถิ่นและระดับประเทศ การขยายของลัทธิบริโภคนิยม ความแตกต่างทางเพศ การละเมิดสิทธิเด็กที่กระทำกันมาเนิ่นนาน รวมถึงการขยายตัวอย่างไร้การควบคุมของธุรกิจเพศพาณิชย์

โสเภณีเด็กหรือการค้าประเวณีเด็กเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่เกิดขึ้นมานานพอสมควรแต่ก็ยังมีรูปแบบและวิธีการที่เปลี่ยนแปลงที่เป็นพลวัตมาโดยตลอด โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มเด็กที่อายุประมาณสิบปีขึ้นไป รวมถึงเด็กชาย แต่ความรู้ในด้านนี้ยังมีอยู่อย่างจำกัดในวงวิชาการ ดังนั้นจะถือว่าปัญหาโสเภณีเด็กเป็นปัญหาที่มีความสำคัญเช่นเดียวกับปัญหาอื่นในสังคมและจะทวีความรุนแรงมากขึ้นเรื่อยๆ เนื่องจากความหลากหลายของปัจจัยและเงื่อนไขที่ก่อให้เกิดปัญหา รวมทั้งมีความหลากหลายระดับของปัญหาตั้งแต่ระดับชาติจนถึงระดับบุคคล ดังนั้นหากแบ่งระดับของปัญหาออกเป็นระดับได้ดังนี้

ปัจจัยระดับมหภาค จะหมายถึงปัจจัยที่เกิดจากระดับสังคม เช่นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคมและเศรษฐกิจ การปฏิรูประบบราชการ การเปลี่ยนแปลงกฎหมายและข้อบังคับต่างๆ รวมไปถึงการเปลี่ยนผ่านของนโยบายระดับชาติอื่นๆและค่านิยมทางสังคม

ปัจจัยระดับกลาง จะหมายถึงปัจจัยที่เป็นตัวเชื่อมระหว่างปัจจัยระดับมหภาคและปัจจัยระดับจุลภาค เช่นวัฒนธรรมองค์กร และองค์กรเอกชนที่เข้ามามีบทบาทในการแก้ไขปัญหา

ปัจจัยระดับจุลภาค จะหมายถึงปัจจัยระดับบุคคลที่มีอิทธิพลก่อให้เกิดปัญหา เช่น คุณลักษณะของบุคคล(อายุ การศึกษา รูปร่างหน้าตา) แรงจูงใจ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล ครอบครัว รวมถึงการรับผิดชอบต่างๆ เป็นต้น

โสภณเด็กเป็นปรากฏการณ์ทางสังคมที่ปัจจัยระดับสังคมหรือปัจจัยระดับมหภาคมีส่วนเกี่ยวข้องโดยตรงกับปัจจัยระดับบุคคล เพราะปัจจัยระดับมหภาคเป็นสภาวะแวดล้อมที่เอื้ออำนวยหรือไม่เอื้ออำนวยต่อการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคลหรือกลุ่มบุคคล ในขณะที่เดียวกันการกระทำหรือพฤติกรรมอย่างใดอย่างหนึ่งของบุคคลจะขึ้นอยู่กับลักษณะต่างๆหรือปัจจัยส่วนบุคคลและปัจจัยระดับสังคมด้วย ดังนั้นปัญหาและการแก้ไขจึงต้องมองไปพร้อมกันทั้งสองระดับ

นอกจากนี้ สาเหตุในการประกอบอาชีพพิเศษจากเอกสารทางวิชาการ หมายเลข 177 และ 178 ของสถาบันวิจัยประชากรและสังคม(2537) ได้จำแนกไว้ 5 ประการ คือ

1. มาจากปัญหาครอบครัว ผู้ที่มาประกอบอาชีพพิเศษส่วนใหญ่มักมาจากครอบครัวที่มีปัญหาในทางใดทางหนึ่ง เช่น ครอบครัวแตกแยก, ขาดความรักความอบอุ่นในวัยเด็ก, หนีออกจากบ้านมาเร่ร่อน-จรจัด, และชายประเวณีเลี้ยงชีพในที่สุด หรือบางครอบครัว โดยเฉพาะครอบครัวเกษตรกรที่ประสบปัญหาทางเศรษฐกิจ มีหนี้สินรุงรัง ซึ่งอาจทำให้พ่อแม่มีการนำบุตรมาขายให้กับทางสถานบริการ โดยเฉพาะบุตรหญิง และ/หรือในบางกรณี บุตรหญิงอาจสมัครใจขายบริการเอง

2. มาจากชุมชนที่อาศัยมาแต่กำเนิด ซึ่งไม่ได้ทำหน้าที่อบรมศีลธรรมอันดีงามแก่จิตใจ แต่กลับมาเป็นตัวส่งเสริมและผลักดันให้ออกจากชุมชน ไปค้าประเวณีเสียเอง นอกจากนี้ชุมชนบางแห่งก็มีวัฒนธรรมพื้นฐานบางอย่างที่เอื้อให้การออกไปค้าประเวณีสามารถเป็นไปได้โดยง่าย โดยเฉพาะวัฒนธรรมในภาคเหนือ

3. มาจากการกำหนดนโยบายต่างๆ เพื่อการพัฒนาประเทศ โดยเฉพาะนโยบายทางเศรษฐกิจ และการท่องเที่ยว, การลงทุนในธุรกิจเรื่งรรมณ์ต่างๆ ซึ่งเป็นการส่งเสริมการค้าประเวณีทางอ้อม, การพัฒนาการทางการเกษตร และการกระจายรายได้ ซึ่งไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร

4. มาจากกลุ่มลูกค้าที่มาเที่ยวสถานบริการ ทั้งนี้เนื่องจากเจ้าของสถานบริการต่างๆ แม่ค้า พ่อค้า และแม่ค้า ต่างเป็นผู้ขายสินค้าและบริการในตลาดกามารมณ ในขณะที่ยุคสมัยที่เปลี่ยนไปทำให้ผู้ซื้อสินค้าและบริการนั้น ต่างมีรสนิยมทางเพศ ความเชื่อ ทัศนคติ และค่านิยมที่ต่างกันไปจึงทำให้ผู้ขายต้องแสวงหาสินค้าที่มีความหลากหลายมาเพื่อตอบสนองความต้องการของลูกค้าแต่ละคน

5. มาจากตัวผู้ที่มาประกอบอาชีพเอง ซึ่งอาจมีความคิด ความเชื่อ และเหตุผลบางอย่าง ที่ทำให้ต้องตัดสินใจหรือเลือกเอาการขายบริการทางเพศมาเป็นทางออกให้กับตัวเอง บางคนมาประกอบอาชีพนี้เนื่องจากคนใกล้ชิด เช่น เพื่อน พี่ น้อง หรือคนรักเป็นต้น ชักชวนหรือหลอกลวงให้มาประกอบอาชีพนี้, หรือบางคนอาจไม่ตั้งใจจะทำในตอนแรก แต่เมื่อทำแล้วพบว่ามียาขายได้ดีมากกว่าอาชีพที่เคยทำ ก็เลยยึดเป็นงานประจำแทน แต่บางคนอาจทำเพียงเพื่อนได้เงินมา ซื้อสิ่งที่ตนเองต้องการ หรือได้ไปเที่ยวพักผ่อนในสถานที่ที่ตนต้องการจะไป

เหตุที่ก่อให้เกิดการค้าประเวณีเด็กนั้นมีเหตุปัจจัยที่ไม่แตกต่างจากการค้าประเวณีในกลุ่มอื่นเท่าใดนั้น แต่อาจมีความแตกต่างกันในรายละเอียดบางประการ ดังนี้

มนุษยนิยมชมชอบความแปลกใหม่

เด็กผู้หญิงเขาก็เหมือนกับเด็กพม่าจีนซึ่งกำลังเป็นที่ต้องการอย่างสูงในธุรกิจค้ามนุษย์สืบเนื่องจากวิสัยการนิยมความแปลกใหม่ ผู้ชายหลายต่อหลายคนคิดว่าการมีเพศสัมพันธ์กับเด็กต่างชาติจะทำให้รู้สึกตื่นเต้น และมีรสชาติขึ้น

ยิ่งธุรกิจเจริญขึ้น การแข่งขันสูงขึ้น และความง่ายดายดีในการหาหญิงไทยมีมากขึ้นเท่าใด ความต้องการเด็กหญิงซึ่งเป็น “สินค้าพิเศษ” และมาจากต่างประเทศนี้ก็จะมีเพิ่มมากขึ้นเป็นเงาตามตัว

“เมื่อธุรกิจค้ากามขยายตัวมากขึ้น ผู้ซื้อก็มีแนวโน้มที่จะมองหาความแปลกใหม่ และวิวัฒนาการ(ความบันเทิง) มากขึ้น จึงเป็นเหตุให้เกิดโสเภณีเด็ก” คุณสรรพสิทธิ์ คุ้มประพันธ์ ผู้อำนวยการศูนย์พิทักษ์เด็กกล่าว

อำนาจของเงินตรา

เด็กๆ ที่ถูกนำมาให้เป็นโสเภณีนั้นส่วนใหญ่มีการศึกษาน้อยและอีกมากก็ไม่รู้หนังสือ เด็กๆ จากชนบทเหล่านี้จะได้ค่าตัวถูกและควบคุมง่าย เด็กหญิงอายุ 13 ปี สามารถหารายได้จากการขายประเวณีแต่ละครั้งประมาณ 200 บาท เปิดบริสุทธิ์ 8,000 บาท คนคุมมักจะเก็บเงินไปทั้งหมดและจัดหาที่อยู่ อาหารเสื้อผ้าและของใช้ส่วนตัวให้ความหวังว่าเด็กๆ จะมี "ชีวิตที่ดีขึ้น" เงินจำนวนมหาศาลที่ได้จากการค้ามนุษย์นี้ เป็นสิ่งที่ยวนใจให้เจ้าของช่อง นายหน้า และผู้มีอำนาจบางคนกระทั่งพ่อแม่เด็กเองต่างกระโจนเข้าสู่ขบวนการขายเด็กเพื่อเป็นโสเภณี

พ่อแม่โดยเฉพาะตามหมู่บ้านในชนบทที่มีรายได้ไม่เพียงพอกับความต้องการทางวัตถุ จะเต็มใจขายลูกสาวของตนเสนอราคา ตั้งแต่ 7,000 – 30,000 บาท โดยคิดว่าการเป็นโสเภณีไม่ใช่เรื่องเสื่อมเสีย หลายคนกลับคิดว่าเป็นการเพิ่มรายได้ให้ครอบครัว สำหรับชาวไร่ชาวนาแล้วข้อเสนอที่เป็นเงินถึง 7,000 – 30,000 บาท ต่อเด็กหนึ่งคนนั้นนับเป็นสิ่งล่อใจซึ่งยากยิ่งที่จะปฏิเสธได้ ด้วยว่าไม่มีใครเคยได้สัมผัสกับเงินสดจำนวนมากมายเช่นนี้มาก่อน ความเป็นจริงทางสภาพเศรษฐกิจที่กำลังเผชิญอยู่ความยากจน ราคาพืชผลตกต่ำ นาล่มเนื่องจากน้ำท่วม หรือฝนแล้ง และอิทธิพลของลัทธิบริโภคนิยมต่างช่วยกันสนับสนุนให้เกิดการตัดสินใจพรวดลูกของตนจากไป

การเพิ่มจำนวนของช่อง โรงแรมม่านรูด สถานอาบอบนวด โรงแรม โรงน้ำชา ไนต์คลับ ดิสโก้เธค ร้านตัดผม สถานเสริมความงาม แหล่งจัดหาเพื่อนเที่ยว ภัตตาคารหรือแม้แต่สนามกอล์ฟ ต่างเป็นเพียงหน้าฉากให้กับธุรกิจค้ากามที่อยู่เบื้องหลังและเป็นสิ่งแสดงให้เห็นถึงอุตสาหกรรมทางเพศที่กำลัง "ฟุ้งทะยาน" อยู่อย่างเหนือการควบคุม

ความยากจน

สำหรับเด็กหญิงบ้านนอกที่ไร้การศึกษานั้นการเป็นโสเภณีถือว่าเป็นความสามารถอย่างหนึ่งในอันที่จะช่วยเหลือครอบครัวให้รอดพ้นจากความล้มเหลว หากเธอจำต้องหาเครื่องใช้ไม้สอยของชีวิตทันสมัยแก่คนเมืองให้แก่ครอบครัว- การขายตัวคือทางเลือกสำเร็จรูปที่ถูกเตรียมไว้แล้ว

ในโลกของชาวนาที่ต้องดิ้นรนหาเลี้ยงปากท้องนั้น ทุกๆ คนจะต้องร่วมกันรับผิดชอบเพื่อให้ครอบครัวอยู่รอด ซึ่งถือว่าการช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน สังคมไทยจะยกย่อง และเทิดทูนผู้หญิงที่เสียสละตนเองเพื่อครอบครัว และ เงินที่เด็กบางคนส่งกลับบ้านจะแปรรูปกลายเป็นบ้าน โทรทัศน์ เครื่องเสียง รถจักรยานยนต์ เครื่องอุปโภคบริโภค ฯลฯ สิ่งเหล่านี้ถือเป็นเครื่องแสดงความกตัญญูที่ลูกสาวพึงมีต่อบุพการีและเป็นความเต็มใจของเธอที่จะยอมรับความขมขื่นไว้เพียงผู้เดียว

ราคาของที่ดิน

ราคาที่ดินสูงลิบลับก็เป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ทำให้เกิดความไม่เท่าเทียมระหว่างชาวบ้านด้วยตนเอง เมื่อเพื่อนบ้านคนหนึ่งขายที่ดินและกลายเป็นเศรษฐีในชั่วข้ามวัน คนอื่นๆ ที่ไม่มีที่ดินจะขายแต่มีลูกสาวแล้วจะเกิดอะไรขึ้น ในเมื่อพ่อแม่ส่วนมากก็รู้ว่าสามารถมีในสิ่งที่คนอื่นมีได้โดยการขายลูกสาว

ลัทธิบริโภคนิยม

ลัทธิบริโภคนิยมและวัตถุนิยม ซึ่งถูกนำมาพร้อมกับการพัฒนาอย่างรวดเร็วและการสื่อสารที่ล้ำสมัยที่มีเครือข่ายกว้างขวาง นำมาซึ่งการเปลี่ยนแปลงคุณค่าดั้งเดิมซึ่งถือเป็นสาเหตุหลักของปัญหาการเสื่อมโทรมของศาสนาและวัฒนธรรมประเพณีในชนบท และการหลั่งไหลเข้าสู่เมืองเพื่อแสวงหาชีวิตที่ดีกว่า คือองค์ประกอบทางเศรษฐกิจ และสังคมบางประการที่มีส่วนผลักดันให้เด็กๆ ต้องกลายเป็นโสเภณี

การละเมิดสิทธิเด็ก

แรงงานเด็กคืออีกสาเหตุหนึ่ง ผู้ใหญ่มักจะกระทำตนเป็นฝ่ายหาประโยชน์จากเด็กมาเป็นเวลานานแล้ว เด็กๆ จึงมิได้อยู่สถานะที่ได้รับการคุ้มครองปกป้องสิทธิ ตรงกันข้ามกลับถูกมองว่าเป็นเพียงวัตถุที่สามารถแลกเปลี่ยนเป็นเงินได้เท่านั้น จากหลักฐานที่ปรากฏและที่ไม่สามารถตรวจสอบได้แสดงให้เห็นถึงความเสื่อมโทรมอย่างรวดเร็วในการนำเด็กมาเป็นแรงงานทางเพศ

ผลกระทบของการขยายตัวอย่างรวดเร็วของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ถึงแม้ว่าในประเทศไทยจะมีโสเภณีมาเป็นเวลานานแล้วก็ตาม แต่อุตสาหกรรมประเภทนี้ขยายตัวอย่างกว้างขวางในช่วงสงครามเวียดนาม เมื่อสหรัฐอเมริกาเข้ามาตั้งฐานทัพขนาดใหญ่จำนวนมากในประเทศไทยเมื่อทศวรรษที่ 60 และ 70 ซึ่งมีนายทหารและนักบินประจำการอยู่ 50,000 คนและทยอยเข้ามาอีกปีละ 700,000 คนเพื่อเสริมกองกำลัง จากนั้นมาชื่อเสียงด้านความบันเทิงทางเพศของประเทศไทยก็เป็นที่ลือกระฉ่อนไปทั้งในและต่างประเทศจนทำให้ธุรกิจโสเภณีเป็นสิ่งทำกำไรมหาศาลและมีความต้องการโสเภณีเด็กเพิ่มมากขึ้นจนถึงขั้นขาดแคลน ทำให้นายหน้าต้องไปล่อลวงเด็กหญิงที่อายุน้อยขึ้นเรื่อยๆ

การเผยแพร่ภาพพจน์ของประเทศไทยในสายตานานาชาติ ให้กลายเป็นสวรรค์แห่งกามาราคาถูกนั้นเป็นสิ่งที่ผลักดันให้อุตสาหกรรมการค้าประเวณีในท้องถิ่นขยายตัวออกไป เด็กหญิงจากชนบทได้ไหลทะลักเข้าสู่วงการธุรกิจกามสำหรับนักท่องเที่ยว เด็กๆ กลายเป็นสิ่งใหม่ที่มาเติมช่องว่างที่เกิดขึ้น ซึ่งหมายถึงเด็กส่วนใหญ่จะถูกส่งไปยังช่องทางที่มีสภาพแวดล้อมอันเลวร้ายและเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

จากการที่ประเทศไทยมีชื่อเสียงในฐานะเป็นจุดหมายปลายทางของเหล่านักท่องเที่ยวผู้แสวงหาความพึงพอใจทางเพศ ในเดือนสิงหาคม พ.ศ. 2532 รัฐบาลนอร์เวย์ได้เสนอรายงานเข้าสู่องค์กรด้านแรงงานขององค์การสหประชาชาติชี้ชัดว่า ประเทศไทยกำลังตกอยู่ในภาวะวิกฤติเนื่องจากเป็นจุดหมายที่โด่งดังที่สุดสำหรับนักท่องเที่ยวผู้แสวงหาเพศสัมพันธ์จากเด็ก หนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์รายงานเมื่อปี 2531 ว่าในปีท่องเที่ยวเมื่อปี 2530 นั้น นักท่องเที่ยวที่เข้ามาในประเทศไทย 70 % เป็นชายโสด

จากชื่อเสียงของประเทศไทย ในฐานะเป็นศูนย์กลางของแหล่งบริการทางเพศทำให้มีการเสาะหาผู้หญิงเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ เพื่อสนองความต้องการของธุรกิจดังกล่าว เมื่อจำนวนของหญิงโสเภณีไม่เพียงพอจึงเกิดการล่อลวงเด็กๆ มาเป็นโสเภณีและจากความต้องการที่มากขึ้น บรรดานักล่อลวงจึงต้องหาเด็กจากชาวเขา พม่า ลาว และทางตอนใต้ของประเทศจีน

ความโด่งดังที่ขจรขยายในด้านความสะดวกสบายในการหาความบันเทิงทางเพศของประเทศไทยนั้น ทำให้ชาวตะวันตกผู้ซึ่งมีรสนิยมรักร่วมเพศหลังไหลเข้ามา หนังสือพิมพ์บางกอก

โพสต์รายงานว่าชายวัยกลางคนชาวเยอรมันซึ่งเป็นครูระดับมัธยมคนหนึ่งกล่าวว่า เขาค้นพบ สวรรค์ที่เขาฝันถึงเนื่องจากมีบริการที่ต้อใจนักนิยมากามิวดารอย่างเขาเหมือนฝันที่เป็นจริงที่ เดียว เป็นความเลวร้ายอย่างเหลือเกินที่เด็ก ๆ จำนวนมากมายยังถูกซื้อขายดั่งเป็นสินค้าเพื่อสนอง ต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว และยังคงเพิ่มจำนวนขึ้นเรื่อยๆ ในอัตราที่น่าวิตก

ความแตกต่างระหว่างเพศ

ในประเทศตะวันตกการประกอบอาชีพโสเภณีเป็นสิ่งที่น่าละอายซึ่งแตกต่างกับ ประเทศไทยซึ่งโสเภณีกลายเป็นสิ่งที่สังคมยอมรับ ส่งเสริมและถือเป็นสิ่งเชิดหน้าชูตาในฐานะเป็น ส่วนหนึ่งของวิถีชีวิตชาวไทย แม้แต่หญิงไทยส่วนใหญ่ก็ยังยอมรับว่าเป็นเรื่องที่เป็นไปตาม ธรรมชาติ เด็กๆในสังคมก็ไม่มีสิทธิพิเศษอันใด ดังนั้นจึงถูกยอมรับในฐานะเป็นสิ่งบันเทิงอารมณ์ ของผู้ชาย

การที่ผู้ชายไทยไปเที่ยวผู้หญิงถือเป็นเรื่องปกติธรรมดาไม่ว่าชายนั้นจะเป็นยาจก หรือ มหาเศรษฐี ไม่ว่าจะประกอบอาชีพใด หรือในสถานภาพใดย่อมมีโอกาสและสิทธิโดยชอบธรรมใน การตอบสนองความต้องการทางเพศของตนเองได้โดยการจ่ายเงินเพื่อซื้อบริการ จะแตกต่างกันก็ เฉพาะที่กำลังซื้อของแต่ละคนเท่านั้น พวกเขาสามารถจ่ายเงินและครอบครองเด็กหญิงคนหนึ่งไว้ ดั่งเป็นทาสกามารมณ์

จำนวนตัวเลขที่ผู้ชายไปเที่ยวผู้หญิงถือเป็นสิ่งสำคัญ แต่กลับถูกมองข้ามไปว่าเป็นดั่ง ตัวแปรสำคัญที่ทำให้เกิดการเพิ่มจำนวนความต้องการในธุรกิจเพศพาณิชย์ คณะกรรมการส่งเสริม การพัฒนาแห่งชาติกล่าวว่า ชายไทยสี่ถึงหกล้านคนไปเที่ยวผู้หญิงเป็นประจำอย่างน้อยเดือนละ หนึ่งครั้ง

ยังมีปัญหาทางด้านค่านิยม ทศนคติ ความลำเอียงทางเพศ และความดูหมิ่นดูแคลนที่ ปฏิบัติต่อเด็กและผู้หญิงดั่งเป็นพลเมืองชั้นสอง ซึ่งเป็นสิ่งส่งเสริมให้ทั้งเด็กและผู้หญิงประพฤติ ปฏิบัติตนในวิถีทางที่เป็นการลดคุณค่าของตนในฐานะมนุษย์คนหนึ่งลง

ยังมีสาเหตุที่เด็กผู้ประกอบอาชีพค้าประเวณีได้ให้เหตุผลไว้อีกหลายประการ(สุชาติ, 2538) ซึ่งสามารถสรุปได้ดังนี้

ตารางที่ 5 ตารางแสดงสาเหตุและกระบวนการเข้าสู่เพศพาณิชย์

สาเหตุ	การเข้าสู่อาชีพ
ที่แรกกะมาเที่ยว พอหมดเงินเพื่อนเลยชวนทำงาน	เพื่อนแนะนำแล้วตัวเองก็สมัครใจด้วย
รายได้ที่บ้านไม่พอใช้ ยากจนและมีญาติชวนมา	มีน้ำทำงานอยู่ในบ้านหญิงบริการชวนมาทำงานด้วย
หนีออกจากบ้าน มีปัญหาที่พี่น้องที่บ้าน ไม่มีเงินเลยมาทำงานอาชีพนี้	สมัครใจมาด้วยตนเอง
เคยทำงานที่โรงแรม มีเพื่อนชวน แม่ไม่รู้	เพื่อนแนะนำ
ฐานะที่บ้านยากจน อยากช่วยครอบครัว	สมัครใจมาเอง
อยากมีเงิน อยากแต่งตัวเหมือนคนอื่น	เต็มใจมา พ่อแม่ไม่เห็นด้วย
หารายได้ส่งที่บ้าน	เพื่อนแนะนำและเต็มใจทำ
หาเงินง่าย ไม่มีความรู้	มีเพื่อนแนะนำ
ยากจน หาเงินส่งน้องเรียน พ่อแม่รู้	มีคนแนะนำเป็นคนจังหวัดเดียวกับเต็มใจ
อาชีพอื่นมีรายได้น้อย มีความรู้น้อย	สมัครใจทำคนเซียงรายแนะนำมา
เพื่อนคุยว่ามีรายได้ดี แม่ไม่รู้อะไร	เพื่อนแนะนำและตัวเองสมัครใจ
ฐานะยากจน พ่อแม่ไม่รู้ไม่อยากให้มา	เพื่อนแนะนำและตนเองเต็มใจ
แฟนเป็นสาเหตุ ต้องหาเลี้ยงแฟน ปัจจุบันเลิกกัน	มีคนแนะนำ
มีปัญหาทางบ้านกับครอบครัว	เพื่อนแนะนำและสมัครใจมาทำ
ยากจนจำเป็นต้องทำ แม่ไม่อยากให้ทำ	มีคนแนะนำ
ยากจนจำเป็นต้องช่วยเหลือครอบครัว พ่อแม่ไม่รู้ แต่ถ้ารู้ก็ต้องยอม	ญาติที่กรุงเทพฯแนะนำ
ยากจนลำบาก	มากับเพื่อนและสมัครใจมาเอง
ไม่มีเงินส่งให้แม่ เทียวหมดอยากมีเงิน	เพื่อนบ้านเดียวกันชวนมา
ครั้งแรกเป็นเด็กเสิร์ฟต้องการเงินมากๆ	สมัครใจทำเอง
อยากช่วยทางบ้าน ไม่มีเงิน	สมัครใจมาเองมากับเพื่อน
ทำงานร้านอาหารที่กรุงเทพฯ ทะเลาะกับพี่	สมัครใจมาเอง
ทางบ้านต้องการเงิน นอนกับแฟนมาแล้วนอนฟรี	เพื่อนชักจูงมา

ตารางที่ 5 ตารางแสดงสาเหตุและกระบวนการเข้าสู่เพศพาณิชย์ (ต่อ)

สาเหตุ	การเข้าสู่อาชีพ
ฐานะไม่ดี/อยากหารายได้ให้ที่บ้าน	สมัครใจมาเอง
พ่อแม่เป็นหนี้ ยายเข้าโรงพยาบาล ต้องการเงิน	สมัครใจมาเอง
ไม่มีที่ไปไม่รู้จะทำอะไร	สมัครใจและเพื่อนชวนมา
ไม่มีคนส่งน้องเรียน ต้องการเงิน	สมัครใจมาเอง
ไม่มีเงินเคยทำงานร้านเสริมสวย ถูกค้าเลวว่า รายได้ดี	สมัครใจมาเอง
ทำงานอาชีพอื่นไม่มีเงินเก็บ	เพื่อนชวนมาและสมัครใจ
สนุก และอยากได้เงินใช้	เพื่อนชวนมาเที่ยวและสมัครใจมาทำเอง
ยากจนตกงาน เคยทำงานเสริมเครื่องตีม	สมัครใจทำ
ต้องการหาเงินไปตั้งตัว	สมัครใจมาเอง
เสียความบริสุทธิ์ให้กับแฟน เลยคิดจะทำงาน	สมัครใจ มีคนหมู่บ้านเดียวกันบอก
มีน้ำมาทำงานอยู่เป็นมามาก	สมัครใจมาเอง แม่บอกว่ารายได้ดี
ฐานะทางบ้านไม่ค่อยดี เลยตัดสินใจมาทำงานส่ง เงินให้ที่บ้าน ไม่มีเงิน	สมัครใจมาเอง
ครอบครัวยากจน อยากหาเงินส่งทางบ้าน	รุ่นพี่ชวนมา เลยอยากลองดู
มีพ่อเลี้ยงคิดไม่ดีกับตัวเอง เลยหนีมา	หนีมาสมัครใจมาเอง
ฐานะทางบ้านยากจน	เพื่อนๆชวนมา/สมัครใจ
อยู่ที่บ้านทำนาไม่พอกิน	เพื่อนชวนมา สมัครใจ พ่อแม่ไม่ว่าอะไร
มีปัญหาเรื่องเงินยากจน	เพื่อนชวนมา
ไม่อยากลำบาก หาเงินได้ส่งให้หน่อยๆ	มีคนรู้จักชวนมา
ฐานะยากจน	สมัครใจมาเอง
งานอื่นเงินเดือนน้อย	สมัครใจมาเอง
เพื่อนพามา	สมัครใจมาเอง
ฐานะทางบ้านยากจน เคยทำงานเสริมอาหาร	สมัครใจทำเอง
ไม่มีความรู้ ไม่รู้จะทำอะไรก่อนเคยเป็นลูกจ้าง	สมัครใจมีเพื่อนอยู่ด้วย
แยกทางกับสามี สามีไม่รับผิดชอบ ไม่มีเงิน เลี้ยง ลูก	รู้ว่าที่นี่มีอาชีพแบบนี้
ไม่มีเงิน ไม่มีความรู้ ก่อนเคยขายของ	เคยดูหนังสือพิมพ์ และเพื่อนชวนมา

ตารางที่ 5 ตารางแสดงสาเหตุและกระบวนการเข้าสู่เพศพาณิชย์ (ต่อ)

สาเหตุ	การเข้าสู่อาชีพ
ยากจน อยากหาเงินใช้หนี้	สมัครใจมาพร้อมกับน้องสาว
ที่บ้านยากจน	พี่ที่รู้จักชวนมา
เลิกกับแฟน มีบุตร 1 คน	เพื่อนชวนมา
ต้องการเลี้ยงแบบญาติ	ถูกชักจูง และสมัครใจ
ครอบครัวยากจน ไม่มีที่ดินเป็นของตัวเอง	มีเพื่อนบ้านที่มาทำงานแล้วชักชวนมา/สมัครใจ มาเอง
ยากจน เห็นพ่อแม่ทำงานหนัก ไม่มีเงินซื้อของ ที่ อยากได้ เห็นเพื่อนที่มีเงินมีทองและหาเงินมา สร้างบ้าน	สมัครใจมาเอง พ่อแม่ได้รับเงินจากแม่แล้ว
ถูกหลอกว่าจะพามาทำงานล้างถ้วยชาม แต่กลับ พามาขายที่สุโขทัย	ถูกหลอกหนีจากสุโขทัยมาหาใหญ่ ไม่มี เงิน คนรู้จักที่หาใหญ่ชวนมาทำงานช่องเพื่อ หาเงินกลับบ้าน
พ่อแม่ยากจน	ถูกหลอกให้มาทำงานล้างจาน เป็นคนรับใช้ที่ เชียงใหม่ แต่ถูกนำตัวมาขายที่สุโขทัย แต่ เด็กตัวเล็กมากเลยไม่มีแขก ยังไม่เคย ค้าประเวณี
ถูกหลอกว่าจะพามาเที่ยวกรุงเทพฯ	ถูกพามาขาย
พ่อแม่ขายผ่านเอเยนต์	พ่อแม่ขาย พ่อพามาส่งที่โรงน้ำชา
แม่พามาขาย	แม่พามาขาย
เลิกกับแฟนเดิมทำนา มีหนี้สิน	ชักชวน น้ำเคียวอยู่มาก่อน
ต้องการเงินส่งไปที่บ้าน เคยทำงานบ้านที่ กรุงเทพฯ มาสองปี	ญาติชวนมา

ที่มา : สุชาติประสิทธิ์รัฐสินธุ์ 2538

สาเหตุต่างๆที่ได้เสนอไว้ข้างต้น เป็นสาเหตุตามคำบอกเล่าของเด็กที่ผู้สรุปมิได้มีการมา
เรียบเรียงใหม่ แต่เป็นการรายงานตามสภาพคำบอกเล่าทำให้มองเห็นสภาพความต่อเนื่องระหว่าง
สาเหตุ และวิธีการเข้าสู่อาชีพของโสเภณีที่พบในสถานประกอบบริการ บางคนที่มีอายุเกิน 18 ปี แต่

ได้ประกอบอาชีพนี้มาก่อนอายุ 18 ปี แสดงให้เห็นถึงการปรับตัวเป็นโสเภณีโดยอาชีพจากวัยเด็กสู่วัยสตรี จะเห็นได้ว่าสาเหตุทั้งหมดที่กล่าวมานี้เกี่ยวข้องกับฐานะทางเศรษฐกิจ (รายได้ การมีอาชีพ การมีที่ทำกิน) การมีภาระในหานเลี้ยงดูบุตร บิดามารดา การขาดความอบอุ่นภายในครอบครัว (เช่นมีปัญหาเกี่ยวกับพี่น้อง มีปัญหาเกี่ยวกับพ่อเลี้ยง แม่เลี้ยง ค่านิยมทางวัตถุ) การเที่ยวเตร่ของวัยรุ่น และการได้รับการศึกษาน้อย

กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับโสเภณี

ปัญหาอันเกิดจากโสเภณีนี้ เป็นปัญหาทางสังคมที่มีความสำคัญยิ่งไม่ใช่เฉพาะภายในประเทศเท่านั้น แต่เป็นปัญหาของหลายประเทศทั่วโลก ในปี พ.ศ. 2500 องค์การสหประชาชาติได้จัดให้มีการประชุมในเรื่องนี้ขึ้น ณ กรุงสต็อกโฮล์ม ประเทศสวีเดน ได้เสนอแนวทางแก้ไขปัญหานี้ให้ประเทศสมาชิกได้นำไปพิจารณาปฏิบัติ สรุปได้ว่ามีสองแนวทางคือ

1. นโยบายปราบ หรือเลิกค้าประเวณี (Abolitionist Policy) โดยถือว่าโสเภณีและบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีมีความผิดทางอาญา รัฐจะต้องดำเนินการจัดการโดยเด็ดขาดและจริงจัง
2. นโยบายปราบหรือห้ามการค้าประเวณี (Prohibitionist Policy) โดยถือว่ารัฐอาจรับรู้ว่ามีโสเภณีอยู่ในรัฐบ้างแต่ไม่สนับสนุนหรือส่งเสริมกิจการนี้แต่อย่างใด และต้องกำหนดกรอบขอบเขตต่างๆ ให้แน่ชัดในการที่จะควบคุมไว้เพื่อความสงบเรียบร้อยของรัฐเอง

โสเภณีไทยมีมาตั้งแต่เมื่อใดไม่มีใครรู้แน่ เพราะไม่มีเอกสารเป็นหลักฐานยืนยัน เท่าที่พอจะค้นคว้าได้กล่าวไว้ว่าได้มีกฎหมายซึ่งตราไว้ในสมัยสมเด็จพระรามาธิบดี หรือพระเจ้าอู่ทอง พระเจ้าแผ่นดินผู้ทรงสร้างกรุงศรีอยุธยา (ชุมพล โลหะชาละ, 2541) เมื่อ พ.ศ. 1904 (ประมาณ 643 ปีมาแล้ว 2547) ได้กล่าวถึงอาชีพโสเภณีไว้บทหนึ่งว่า

“.....ชายใดสู้ขอเอาหญิงคนขบรับว่า เทียวขอทานเลี้ยงชีวิต และหญิงนครโสเภณีมาเลี้ยงเป็นเมียทำชั่วเหนือผัว กิติ ... ผัวรู้ด้วยประการใดๆ พิเคราะห์เป็นสังข์ไร ท่านให้ผจวนหญิงชายนั้นด้วยไถนา ส่วนหญิงอันตรรายให้เอาเฉลงปะหน้า ทัดดอกชบาทั้งสองหู ร้อยดอกชบาแดงเป็นมาลโดยใส่ศีศะ ใส่คอแล้วให้เอาหญิงนั้นเข้าเทียมแอกข้างหนึ่ง ชายชู้เข้าเทียมแอกข้างหนึ่ง ผจวนด้วยไถนาสามวัน ถ้าแล

ชายผู้มันยังรักเมียมันอยู่มิให้ผจวนไซ้ ท่านให้เอาชายผู้มันนั้นเข้าเทียมแอกข้างหนึ่ง หญิงอยู่ข้างหนึ่ง อย่าให้อ่าให้ปรับไหมชายผู้นั้นเลย...”

และจากคำให้การ “ขุนหลวงวัดประดู่ทรงธรรม” เอกสารจากหอหลวงได้กล่าวถึงหญิงที่เป็นโสเภณีในสมัยปลายกรุงศรีอยุธยา คือก่อนกรุงแตก เมื่อ พ.ศ. 2310 ว่า

“..... มีตลาดบนบกนอกกำแพงนคร ตามชานพระนครบ้าง ตามฝั่งปากกรุงบ้าง ติดแต่ในขอบบริเวณชนอนใหญ่ทั้ง 4 ทิศ รอบกรุงเข้ามาจนปากฝั่งแม่น้ำตรงกรุง และชานกำแพงกรุงนั้นด้วยรวมเป็น 30 ตลาด คือตลาดบ้านจีนปลากดอง ชุนละครไชย มีหญิงละครโสเภณีตั้งอยู่ท้าย ตลาด 4 โรง รับจ้างทำข้าเราแก่นุรุช ตลาดนี้เป็นตลาดใหญ่ใกล้ทางเรือ แลทางบก มีตึกกว้านเงินมากขายของเงินมากกว่าของไทย มีศาลเจ้าจีนศาลหนึ่งท้ายตลาด.....

ตามหลักฐานที่กล่าวมาข้างต้น จึงสันนิษฐานได้ว่าโสเภณีในประเทศไทยมีมานานแล้วอย่างน้อยก็มาตั้งแต่สมัยพระเจ้าอู่ทองสมัยกรุงศรีอยุธยาตอนต้น

กฎหมายที่เกี่ยวกับโสเภณีในประเทศไทย

รศ.สุวงศ์ และอภิวัน (2537) ได้กล่าวถึงกฎหมายที่เกี่ยวกับโสเภณีในประเทศไทยว่า เมื่อก่อน ร.ศ.112(พ.ศ. 2451) ได้ปรากฏหลักฐานยืนยันได้ว่ามีกฎหมายเกี่ยวกับโสเภณีเป็นกิจลักษณะหรือไม่ จนกระทั่งในปี พ.ศ. 2451 จึงมี พระราชบัญญัติ ป้องกันสัญจรโรค ร.ศ. 127 ออกมาบังคับใช้ โดยยอมรับให้มีการค้าประเวณีได้ แต่ต้องได้รับการอนุญาต โดยหญิงที่มีอาชีพค้าประเวณีต้องจดทะเบียนเป็นโสเภณีก่อน

สำหรับเหตุผลที่ตรากฎหมาย พ.ร.บ. ป้องกันสัญจรโรค ร.ศ. 127 ขึ้นใช้บังคับนั้นมีปรากฏในตอนต้นของพระราชบัญญัตินี้ว่า

“มีพระบรมราชโองการ ในพระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาจุฬาลงกรณ์ พระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว ดำรัสเหนือเกล้าฯ ให้ประกาศให้ทราบทั่วกันด้วยทรงพระราชดำริเห็นว่า

ทุกวันนี้หญิงบางจำพวกประพฤติตนอย่างที่เราเรียกว่า หญิงนครโสเภณี มีหัวหน้ารวบรวมกันตั้ง
 โรงหาเงินขึ้นหลายตำบล แต่ก่อนมาการตั้งโรงหญิงนครโสเภณี นายโรงช่วยไถ่หญิงมาเป็นทาส
 รับตัวจากเจ้าภาษีแล้วตั้งเป็นโรงขึ้น ครั้นต่อมาได้ทรงกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้เลิกทาสเสียแล้ว หญิง
 บางจำพวกที่สมัครเป็นหญิงนครโสเภณีก็รับตัวจากเจ้าภาษี แล้วมีหัวหน้ารวบรวมกันตั้งขึ้นใน
 ท้องที่โรงอันควรบ้าง มิควรบ้าง กระทำให้มีเหตุหาวิวาทขึ้นเรื่อยๆ อีกประการหนึ่ง หญิงบางคน
 ป่วยเป็นโรคก็มีได้มีแพทย์ตรวจรักษา โดคร้ายนั้นก็อาจจะติดเนื่องกันไป จนถึงเป็น
 อันตรายแก่ร่างกาย และชีวิตมนุษย์เป็นอันมาก และยังหาได้มีกฎหมายและข้อบังคับอย่างใด
 สำหรับจะป้องกันทุกขภัยแห่งพระราชราษฎรทั้งหลายเหล่านี้ไม่จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้
 ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้สืบไป...”

ในกฎหมายฉบับนี้ได้บัญญัติไว้ว่าผู้ที่จะเป็นนายโรงหญิงนครโสเภณีได้ต้องเป็นผู้หญิง
 ต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงาน จึงจะตั้งโรงหญิงนครโสเภณีได้ นายโรงต้องทำบัญชี
 หญิงนครโสเภณีที่มีอยู่ประจำและที่เข้ามาอยู่ใหม่

ห้าม นายโรงรับหญิงนครโสเภณีที่ไม่มีใบอนุญาต

ห้าม นายโรงรับเด็กหญิงที่มีอายุต่ำกว่า 15 ปี มาเลี้ยงไว้ในโรง

ห้ามนายโรงและหญิงนครโสเภณีจู้จี้จ้านเช่นยื้อดูดลากผู้ชายให้มาเที่ยวในโรง ให้เป็นที่
 รำคาญแก่ผู้ที่เดินไปมานอกโรง

ส่วนรายละเอียดอื่นๆ ก็มีขอรับใบอนุญาตนายโรงต้องเสียฉบับละ 30 บาท มีกำหนด 3
 เดือน ใบอนุญาตเป็นหญิงนครโสเภณีเสียค่าธรรมเนียมฉบับละ 12 บาท มีกำหนด 3 เดือน
 เช่นเดียวกัน

ผู้ใดตั้งโรงนครโสเภณี โดยไม่มีใบอนุญาตนั้นมีความผิดให้ปรับเป็นเงินคราวหนึ่งไม่เกิน
 200 บาท หรือจำคุก หรือทั้งปรับและจำด้วยทั้งสองสถาน

ถ้าย้ายโรงไปตั้งที่อื่นซึ่งยังไม่ได้รับอนุญาตหรือขาดวางไม่ให้หญิงนครโสเภณีไม่มีความ
 สมัครใจที่จะอยู่ด้วย หรือหญิงที่ยังไม่มีใบอนุญาตเป็นหญิงนครโสเภณีไว้ หรือขาดวางเจ้า
 พนักงาน ซึ่งมีหน้าที่ตามพระราชบัญญัติ ตรวจใบอนุญาตและตรวจโรคก็ดี ให้ปรับเป็นเงินคราว
 หนึ่งไม่เกิน 100 บาท หรือจำคุกมีกำหนดไม่เกิน 3 เดือน หรือทั้งจำและปรับด้วยทั้งสองสถาน

ถ้าหญิงที่เข้ามาขอรับใบอนุญาตเป็นหญิงนครโสเภณีที่อายุไม่ครบ 15 ปี แต่กลับ
 หลอกลวงพนักงานว่าตนมีอายุเกินกว่า 15 ปี หรือเป็นหญิงนครโสเภณี ก่อนมาขออนุญาตของ

ผู้อื่นมาใช้ก็ได้ ผู้นั้นมีความผิดให้ปรับเป็นเงินคราวหนึ่งไม่เกิน 100 บาท หรือจำคุกไม่เกิน 3 เดือน หรือทั้งจำทั้งปรับ ด้วยทั้งสองสถาน

ห้ามไม่ให้ผู้หนึ่งผู้ใดบังคับสตรี หรือล่อลวงหญิงผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่สมัครใจเป็นหญิงนคร โสเภณีจนทำให้หญิงนั้นต้องจำใจเป็นโสเภณีจะด้วยอุบายอย่างไรก็ตาม ผู้นั้นมีความผิดตาม พระราชบัญญัติลักษณะข่มขืนล่วงประเวณี

หลังจากมีพระราชบัญญัติป้องกันสัจจรโรค ร.ศ. 127 ออกมาใช้บังคับก็ยังไม่ปรากฏว่า การปฏิบัติไม่ได้ผลเท่าที่ควร จนในที่สุดรัฐบาลได้ตรากฎหมายออกมาใหม่ คือ พระราชบัญญัติ การค้าประเวณี พ.ศ. 2503 โดยมีเหตุผลว่า "... กฎหมายว่าด้วยการป้องกันสัจจรโรคเป็น กฎหมายที่ประกาศให้มาแต่พ.ศ. 2451 มีบทบัญญัติไม่รัดกุมและไม่มีบทบัญญัติที่ควบคุมมิให้มีการค้าประเวณีที่ไปในลักษณะเป็นการเปิดเถียงและนำอับอาย หรือกระทำให้เป็นที่เดือดร้อน รำคาญแก่สาธารณชน กับทั้งไม่มีบทบัญญัติปรามการค้าประเวณีที่กระทำโดยบุคคลที่เป็นชาย ซึ่งเป็นที่น่ายังเกียดจึงเป็นการสมควรที่จะยกเลิกกฎหมายว่าด้วยการป้องกันสัจจรโรคนั้นเสีย และมี กฎหมายว่าด้วยปรามการค้าประเวณีขึ้นใหม่เพื่อควบคุมมิให้มีการกระทำอันไม่สมควรดังที่ได้ กล่าวมานั้น"

ในตอนนี้ มีข้อสังเกตว่า จากการที่ได้วิจัยเอกสารนั้น เดิมพระราชบัญญัติสัจจรโรค ร.ศ. 127 ได้มุ่งหมายให้การค้าประเวณีให้การค้าประเวณีต้องจดทะเบียนเพื่อสะดวกแก่การควบคุมแต่ ในแง่ปฏิบัติมีปัญหาเกิดขึ้นหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมีการกล่าวถึงเกียรติศักดิ์ของหญิงที่ ต้องจดทะเบียนเป็นโสเภณีว่าเสื่อมเสียเกียรติภูมิของหญิงไทยซึ่งจะต้องถูกดูหมิ่นดูแคลน ประจวบ กับผู้บริหาร ประเทศในยุคนั้น (จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์) มีความปรารถนา อย่างแรงกล้าที่จะไม่ให้ มีอาชีพโสเภณีในเมืองไทย จึงได้ออกกฎหมายว่าด้วยปรามการค้าประเวณีมาแทนกฎหมายว่า ด้วย ป้องกันสัจจรโรค ซึ่งพระราชบัญญัติก็บอกอย่างชัดเจนอยู่แล้วว่าเป็นการ "ปราม" การค้า ประเวณี จากการศึกษาดังกล่าวพระราชบัญญัติจะเห็นได้ว่า กฎหมายไม่ได้อนุญาตให้มีการค้า ประเวณี ในสถานการณ์การค้าประเวณีได้เลย การค้าประเวณีถือว่าเป็นการผิดกฎหมาย ทั้ง ผู้กระทำการค้า ผู้จัดการผู้กระทำการค้า เจ้ากิจการค้า ล้วนแต่ผิดกฎหมายทั้งสิ้น

โดยปรกติแล้วกิจการค้าประเวณีจะเกิดขึ้นได้ต้องมีองค์ประกอบสองฝ่ายคือ ตัว ผู้กระทำการค้าประเวณีเอง และผู้ไปใช้บริการ ในความคิดเห็นของผู้วิจัยแล้ว องค์ประกอบสุดท้าย

คือผู้ใช้บริการ สำคัญที่สุด สินค้าใดก็ได้แล้วแต่ถ้าหากไม่มีผู้ซื้อสินค้า สินค้านั้นก็ขายไม่ออก ฉะนั้นใครก็ตามที่กิจการใดถ้าหากไม่มีผู้ใช้บริการ กิจการนั้นก็ต้องยุติ ดำเนินการต่อไปไม่ได้ทั้งสิ้น ประเด็นที่สำคัญที่สุดคือ จะทำอย่างไร จึงจะไม่ให้มีผู้ใช้บริการในกิจการค้าประเวณี ถ้าหากทำได้ อาชีพโสเภณีต้องหมดไปอย่างแน่นอน ทศนคติ จากบุคคลหลายคนพบว่า เป็นการทวนกระแสผิด ธรรมชาติ ซึ่งที่จริงหากทุกยุคมีมันในคู่ผัวตัวเมียมีคุณธรรมและศีลธรรม ชื่อตรง ต่อคู่สมรสของตัวเองเป็นการส่งเสริมให้ทุกคนในสังคมมีชีวิตดำเนินไปโดยใช้ชีวิตคู่เป็นการเพิ่มความมั่นคงของ สังคมระบบครอบครัว อันหมายถึงความมั่นคงของชาติด้วย

เมื่ออาชีพโสเภณีไม่อาจจัดให้หมดไปจากสังคมได้เช่นนี้ ในแง่ของการตรากฎหมาย เพื่อควบคุมหรือคุ้มครองหรือเป็นการจัดระเบียบให้เรียบร้อยของสังคมอีกทั้งเพื่อทะนุบำรุง วัฒนธรรมอันดีงามของไทยเราด้วย เราควรเอาแนวนโยบายขององค์การสหประชาชาติที่ประชุมใน ปี พ.ศ. 2500 ณ. ประเทศสวีเดน มาพิจารณา ประเด็นที่ควรนำมาพิจารณาเพื่อนตรากฎหมาย ใหม่ ได้แก่ประเด็นต่างๆดังนี้

1. ผู้ค้าประเวณี กล่าวคือ อีกนัยหนึ่งคือ ตัวโสเภณีเอง ประเด็นนี้ที่จะมีตัวผู้ค้าประเวณี เกิดขึ้นได้ด้วยเหตุผลสำคัญสองประการคือ

1.1 ผู้ค้าประเวณีสมัครใจเอง_ถ้าจะถือว่าเป็นสิทธิเสรีภาพส่วนบุคคล บุคคลใดๆ ย่อมจะทำอะไรก็ได้ เกี่ยวกับตัวของตนเอง มีปัญหาอยู่ที่ว่า กฎหมายจะยอมรับให้มีการ ค้าประเวณีหรือไม่ จากการฟังเสียงประชาชน(Public Hearing) ค่อนข้างจะออกมาว่า ไม่ต้องการ ให้ ลงโทษหญิงที่ทำหาค้าประเวณี แต่มุ่งลงโทษ กับผู้ที่เกี่ยวข้องกับหาค้าประเวณี กรณีมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องปกติของธรรมชาติ กิจการเกี่ยวกับ การประเวณีถ้าจะถือเป็นการค้า ตาม หลักการแล้วผู้ค้าก็ควรจดทะเบียนหรือมีใบอนุญาตหากไม่มีใบอนุญาตก็น่าจะถือเป็นตัวการ “เถื่อน” หรือผิดกฎหมาย ปัญหาอยู่ที่ว่ากฎหมายจะกล้าพอที่จะบัญญัติว่า ผู้ค้าประเวณีต้องมี ใบอนุญาตหรือไม่

1.2 ผู้ค้าประเวณีเกิดขึ้นเพราะถูกล่อลวงหรือถูกบังคับขู่เข็ญ ประเด็นนี้ต้อง พิจารณาให้ดีและละเอียดอ่อน การที่พ่อแม่ชายลูกสาวตัวเองให้ไปประกอบการค้าประเวณีถือว่ามี เป็นการล่อลวงหรือบังคับขู่เข็ญหรือไม่ ประชาชนส่วนใหญ่เห็นอกเห็นใจพ่อแม่ที่ยากจนจริงๆ จน ต้องขายลูกกิน ปัญหาอยู่ที่ว่า “คน” ไม่ใช่ทรัพย์สินพ่อแม่ไม่มีกรรมสิทธิ์ในตัวลูก จะเอาไปขาย ไม่ได้ พ่อแม่จึงไม่มีสิทธิ์ที่จะขายลูกของตนเอง ส่วนจะเข้าข่ายล่อลวงหรือบังคับขู่เข็ญหรือไม่ นั้น ต้องดูข้อเท็จจริงและพฤติกรรมเป็นรายไป

ประมวลกฎหมายอาญา (ป.อ.) มาตรา 282 บัญญัติไว้ว่า

“ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไปหรือชักพาไปเพื่อการอนาจารซึ่งหญิง แม้หญิงนั้นจะยินยอมก็ตาม ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสองหมื่นบาทไม่ว่าการกระทำต่างๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้ในประเทศต่างกันหรือไม่

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กหญิงหรือหญิงอายุไม่เกิน 18 ปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ สามปีถึงสิบห้าปี

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคที่สอง เป็นการกระทำแก่เด็กหญิงที่อายุไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท

ผู้ใดเพื่อนให้สำเร็จความใคร่แก่ผู้อื่น รับตัวเด็กหญิงหรือหญิงซึ่งมีผู้จัดหา ล่อไปหรือชักพาไปตามวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี”

มาตรา 283 ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น เป็นธุระจัดหา ล่อไป หรือชักพาไปเพื่อนการอนาจารซึ่งหญิงโดยใช้อุบายหลอกลวง ชูเชิญ ใช้กำลังประทุษร้าย ใช้อำนาจผิดคลองธรรม หรือใช้วิธีข่มขืนใจด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุก ตั้งแต่ห้าปีถึง ยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท ไม่ว่าการกระทำต่างๆ อันประกอบเป็นความผิดนั้นจะได้กระทำในประเทศต่างกันหรือไม่

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคแรกเป็นการกระทำแก่เด็กหญิงอายุไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต

ถ้าการกระทำผิดตามวรรคที่สองเป็นการกระทำแก่เด็กหญิงอายุไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และ ปรับตั้งแต่สองหมื่นบาทถึงสี่หมื่นบาท หรือจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิต

ผู้ใดเพื่อให้สำเร็จความใคร่ของผู้อื่น รับตัวเด็กหญิง หรือหญิงซึ่งมีผู้จัดหา ล่อไปหรือชักพาไปตามวรรคแรกหรือวรรคสอง หรือวรรคสาม หรือสนับสนุนในการกระทำผิดดังกล่าว ต้องระวางโทษตามที่บัญญัติไว้ในวรรคแรก วรรคสอง หรือวรรคสาม แล้วแต่กรณี

มาตรา 284 ผู้ใดพาหญิงไปเพื่อการอนาจาร โดยใช้อุบายหลอกลวงหญิงให้กำลังประทุษร้ายใช้อำนาจครอบงำผิดคลองธรรมหรือใช้วิธีขื่นใจด้วยประการอื่นใด ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่หนึ่งปีถึงสิบปี และปรับตั้งแต่สองพันบาทถึงสี่หมื่นบาท

ผู้ซ่อนเร้นหญิงซึ่งเป็นผู้ถูกลักพาไปตามวรรคแรก ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับผู้พาไปนั้น

ความผิดมาตรานี้ เป็นความผิดอันยอมความได้

มาตรา 285 ถ้าการกระทำผิดตามมาตรา 282 หรือมาตรา 283 เป็นการกระทำต่อผู้สืบสันดาน ศิษย์ซึ่งอยู่ในความดูแล ผู้อยู่ในความควบคุมตามหน้าที่ราชการ หรือผู้อยู่ในความปกครองในความพิทักษ์ หรือในความอนุบาล ผู้กระทำต้องระวางโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ในมาตรานี้หนึ่งในสาม

มาตรา 286 ผู้ใดอายุกว่าสิบหกปี ดำรงชีพอยู่แม้เพียงบางส่วนจากรายได้ของหญิงซึ่งค่าประเวณีต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งหมื่นสี่พันบาทถึงสี่หมื่นบาทหรือจำคุกตลอดชีวิต

ผู้ใดไม่มีปัจจัยอย่างอื่นอันปรากฏสำหรับดำรงชีพ หรือไม่มีปัจจัยอันพอเพียงสำหรับดำรงชีพและ

1) ปรากฏว่าอยู่ร่วมกับหญิงซึ่งค่าประเวณี หรือสมาคมกับหญิงซึ่งค่าประเวณีคนเดียว หรือหลายคนเป็นอาจิดน

2) กินอยู่หลับนอน หรือรับเงิน หรือประโยชน์อย่างอื่น โดยหญิงซึ่งค่าประเวณีเป็นผู้จัดให้หรือ

3) เข้าแทรกแซงเพื่อช่วยหญิงค้าประเวณีในการทะเลาะวิวาทกับผู้บังคับค้ากับหญิง ซึ่งค้าประเวณีนั้นให้ถือว่าผู้นั้นดำรงชีพอยู่จากรายได้ของหญิงค้าประเวณี เว้นแต่จะพิสูจน์ให้เห็นที่พอใจได้ว่ามิได้เป็นเช่นนั้น

บทบัญญัติแห่งมาตรานี้ให้ใช้บังคับแก่ผู้รับค่าเลี้ยงดูจากหญิงซึ่งค้าประเวณี ซึ่งพึงให้ค่าเลี้ยงดูนั้นตามกฎหมาย หรือตามธรรมเนียม

ทั้งนี้ยังมีข้อสังเกตบางประการว่า ตัวผู้ค้าประเวณีตามข้อนี้ จะเกิดขึ้นได้ก็ด้วยผู้เกี่ยวข้องหลายคนดำเนินการด้วยประการต่างๆ เพื่อการได้มาซึ่งตัวผู้ค้าประเวณีตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา 282 ถึง 286 ที่ได้นำมาลงไว้มีบทลงโทษแก่ผู้เกี่ยวข้องนั้นๆ อยู่แต่ตัวผู้ค้าประเวณีเป็นเพศหญิงเท่านั้น หากต้องครอบคลุมถึงเพศชายด้วยก็น่าจะต้องตราเป็นกฎหมายว่าด้วยการนี้โดยเฉพาะเป็นพิเศษ หากต้องการลงโทษหนักกับผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีที่เป็นเด็ก ก็สามารถที่จะเขียนให้ครอบคลุมได้

สำหรับผู้ที่ เป็นพ่อ แม่ ของเด็กนั้น หากมีการจูงใจเด็ก หรือยินยอมให้ลูกของตนไปเป็นโสเภณีหรือไปค้าประเวณี ก็อาจจะมีมาตรการถอนอำนาจการปกครองของพ่อแม่ หรือผู้ปกครองของผู้ค้าประเวณี และมีการสงเคราะห์แก่เด็กผู้ค้าประเวณีนั้น พ่อ แม่ หรือผู้ปกครอง นอกจากถอนอำนาจการปกครองเด็กแล้วก็ต้องอบรมจิตใจให้รับขนบธรรมเนียมประเพณีอันดีงามของไทยโดยไม่ต้องให้ลูกไปเป็นโสเภณี แต่ถ้าเข้าข่ายหลอกลวง หรือบังคับขู่เข็ญให้ลูกไปเป็นโสเภณี ก็ต้องมีบทลงโทษหนักต่อไป

1. ผู้ให้บริการในกิจการค้าประเวณี ประเด็นนี้ควรมีบทลงโทษให้หนักสำหรับผู้ชอบเที่ยวโสเภณีเด็ก คำว่าเด็กในที่นี้หมายถึง เพศหญิงและเพศชาย กฎหมายเป็นเพียงส่วนประกอบให้คนเกรงกลัวที่จะกระทำผิด แต่ถ้าหากคนไม่เกิดจิตสำนึกในคุณธรรมอันแท้จริงแล้วยากที่จะปฏิบัติได้ ข้อนี้ขอให้รวมถึงเจ้าหน้าที่ของบ้านเมือง และผู้เกี่ยวข้องทุกคนของให้ปฏิบัติตามมาตรการนี้ถ้วนทั่วทุกคน

1. มาตรการสงเคราะห์แก่ผู้ที่ถูกเลิกจากการค้าประเวณี

ปัญหานี้แบ่งการพิจารณา ออกเป็น 2 ประเด็น คือ หากกฎหมายยินยอมให้การค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ถูกต้อง ตัวผู้ประกอบการค้าประเวณีก็ควรจะมีใบอนุญาต และต้องมีเงื่อนไขสงเคราะห์แก่ผู้ที่มีใบอนุญาตถูกต้อง หากเกิดการเจ็บป่วย สถานที่ประกอบการค้าประเวณี ต้องถูกสุขลักษณะ ควรจะมีพื้นที่หรือเขตประกอบการโดยเฉพาะ

ประเด็นที่สอง หากกฎหมายไม่ยอมรับให้มีการค้าประเวณี ในประเด็นนี้ ผู้เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีคงต้องได้รับโทษตามความผิดที่ได้บัญญัติไว้ในกฎหมาย ตัวผู้ค้าประเวณีจะต้องได้รับการสงเคราะห์ในด้านการประกอบอาชีพอื่น ควรมีการจัดตั้งสถานสงเคราะห์อาชีพอย่างแท้จริง และสามารถดำเนินงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ การสงเคราะห์ในที่นี้หมายความว่ารวมถึงสุขภาพด้วย ในปัจจุบันเอดส์เป็นโรคติดต่อที่นำกลัวมากจากการมีเพศสัมพันธ์จากพฤติกรรมสำส่อน นอกจากนี้ก็ยังมีโรคอันเกิดจากเพศสัมพันธ์อื่นๆที่ต้องระมัดระวังอีกหลายโรค

นโยบายรัฐบาลต่อปัญหาโสเภณี

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 การท่องเที่ยวทำให้รายรับจากการแลกเปลี่ยนเงินตราต่างประเทศมาเป็นอันดับหนึ่งของประเทศ เมื่อรายได้จากการท่องเที่ยวได้แซงขึ้นหน้ารายได้จากการส่งออก “(Destination Asia, 23/10/89) รายได้จากการท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นจาก 983 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี พ.ศ. 2524 เป็น 1,171 ล้านดอลลาร์สหรัฐในปี พ.ศ. 2528 (UN, 1988 : 406) จำนวนนักท่องเที่ยวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วตั้งแต่ปี พ.ศ. 2523 จากสถิติขององค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ททท.) แสดงให้เห็นตัวเลขหลักล้านของนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาในประเทศไทย ดังนี้

พ.ศ.	2527	2.35	ล้านคน
พ.ศ.	2528	2.44	ล้านคน
พ.ศ.	2529	2.82	ล้านคน
พ.ศ.	2530	4.23	ล้านคน

(Handley, 30/10/89)

เป็นการยากที่จะประมาณจำนวนชาวต่างประเทศที่มุ่งหน้าสู่กรุงเทพฯ พัทยา เชียงใหม่ ภูเก็ต และเกาะสมุยโดยมีความมุ่งหวังที่จะมาหาความสุขทางเพศแต่เพียงแต่อย่างเดียว และที่ยากยิ่งไปกว่านั้นคือการประมาณจำนวนผู้ที่เข้ามาด้วยเหตุผลอื่นๆ แต่ใช้บริการโสเภณีขณะที่อยู่

ในประเทศ อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้จ้างงานบริการโดยผู้หญิง โดยรวมถึงงานประชาสัมพันธ์ แคชเชียร์ พนักงานบริการให้ร้านอาหาร หมอนวดและสร้างสรรค์ความบันเทิง บางคนเพียงแต่เห็นรอยยิ้มอันแสนหวานพร้อมศีรษะโค้งต่ำในภาพยนตร์โฆษณาของบริษัทการบินไทย ก็คิดว่านั่นเป็นภาพพจน์ที่แสดงถึงความขี้ขลาดใจ ความอ่อนน้อมในการให้บริการ หญิงงานที่ดูเหมือนจะเต็มใจให้บริการอยู่เสมอ

รัฐบาลไม่ได้มีมาตรการอย่างจริงจังในการกระตุ้นเตือนให้นักท่องเที่ยวชาวต่างประเทศ มาเที่ยวโดยไม่ได้มุ่งหวังเพียงเพื่อแสวงหาความสุขทางเพศอย่างเดียว องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ประกาศในปี พ.ศ. 2523 เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวและในการประชุมผู้ว่าราชการจังหวัดทั่วประเทศในเดือนตุลาคม นายบุญชู โรจนเสถียร รองนายกรัฐมนตรี ได้กล่าวว่า “เรายังมีความต้องการเงินอีกมากมายภายในอีก 10 ปีข้างหน้าดังนั้นจึงใคร่ขอให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกท่านได้พิจารณาถึงความงามของธรรมชาติที่มีในจังหวัดของท่าน พร้อมทั้งรูปแบบความบันเทิงทางเพศที่สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวได้ รูปแบบดังกล่าวได้ควรถูกมองข้ามเพียงเพราะทาง เป็นคนที่มีคุณธรรมประจำใจ เราต้องช่วยกันคิดหางานให้คนของเรา” (Hantrakul, 1983 : 34) คำปราศรัยดังกล่าวแสดงให้เห็นถึงการให้อิสระในอุตสาหกรรมการค้าเนื้อสดของรัฐบาลอย่างชัดเจน และยังเน้นให้เห็นถึงความหลอกลวงของรัฐในคำปฏิเสธร้อย่างเป็นทางการเรื่องที่ยังมีโสเภณีอยู่ใน ปี พ.ศ. 2530 องค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยได้ประกาศให้เป็นปีแห่งการท่องเที่ยวอีกครั้งหนึ่ง นายมีชัย วีระไวทยะ โฆษกรัฐบาลในสมัยนั้นได้กล่าวในบางตอนว่า “ขอให้เราหันมามองและยอมรับความจริงว่าถ้าไม่มีบริการขายความสุขทางเพศ ก็คงไม่มีนักท่องเที่ยวมากมาย เช่นนี้” (Foreign Bodies, 1987) จำนวนบาร์ที่เห็นเป็นร้อยละ แห่งบนถนนพัฒนาพงษ์และซอย ความบอยในกรุงเทพฯ และตามชายหาดพัทยาที่ประดิษฐ์ไฟนีออนแสงสีมั่งคั่งที่เป็นภาษาอังกฤษ เยอรมัน และญี่ปุ่น ซึ่งเป็นการพิสูจน์ให้เห็นถึงความจริงที่ว่า การท่องเที่ยวและโสเภณีในประเทศไทย มีความเกี่ยวพันกันอย่างแยกไม่ออก แม้ในปัจจุบันหนังสือแนะนำเที่ยวหลายเล่มโฆษณาเชิญชวนว่า “กรุงเทพฯ นั้นเป็นเสมือนห้องของโลก” (Daniels, 1987 : 44)

ความสัมพันธ์ที่เด่นชัดระหว่างการท่องเที่ยวทั่วโลกและโสเภณี จนได้รับสมญานามว่า “เซ็กซ์ทัวร์” จากประเทศเยอรมัน ฮอลแลนด์ ญี่ปุ่น และอังกฤษ ความสัมพันธ์เหล่านี้ทำให้เกิดการเจริญเติบโตด้านการท่องเที่ยวจากนักท่องเที่ยวทั่วโลก ซึ่งได้ขยายตัวไปพร้อมกับการเคลื่อนย้ายที่เพิ่มขึ้น ในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ แพ็กเกจทัวร์แบบใหม่ได้รวมบริการโสเภณีเข้าไว้

ด้วย (Thanh-Dam, 1983 : 545) ผู้ชายสามารถซื้อทัวร์มาประเทศไทยโดยรวมบริการโสเภณีและบริการอื่นๆ ซึ่งทั้งหมดนี้จัดการโดยไกด์ในประเทศตะวันตกติดต่อกับเอเยนต์ในประเทศไทย การโฆษณาด้านเซ็กส์ทัวร์นั้นเกี่ยวข้องกับความเย้ายวนใจในการดึงดูดชาวต่างชาติ อย่างเช่นคำโฆษณาที่ว่า “ผู้หญิงร่างเล็กที่คุณเห็นแล้วอดใจไว้ไม่ได้คอยรับใช้คุณประดุจทาสด้วยบรรยากาศที่บรรยายไม่ถูก” โฆษณาชิ้นหนึ่งมีรูปหญิงไทยสองคนกำลังนวดชายยุโรปผิวแดงมีข้อความว่า “เสวยสุขอย่างราชาในกรุงเทพฯ กับสาวสวยแนบข้าง เธอเหล่านั้นจะทำให้คุณรู้สึกเสมือนหนึ่งว่าคุณเป็นพระราช (ISIS, 1983 : 6)

ความสัมพันธ์ระหว่างทหารกับโสเภณีระหว่างสงครามเวียดนามยังคงมีหลักฐานอยู่ที่พิทญา เมืองชายทะเลทางตะวันออกของกรุงเทพฯ และที่นี่ยังเป็นที่ที่เรือรบ 4-5 ลำ นำทหารเรืออเมริกันประมาณ 9,000 คนมาเทียบท่าเพื่อ “อิสระเสรี” ครั้งละประมาณ 1 สัปดาห์

กลยุทธ์การส่งออกสตรีไทย(เจ้าสาวทางไปรษณีย์)

การแต่งงานกับชาวต่างชาติ เป็นจุดมุ่งหมายของโสเภณีจำนวนมาก มีบริษัทจัดหาคู่ทางไปรษณีย์จำนวนมากในเยอรมัน ฮอลแลนด์ และอเมริกาที่อนุญาตให้ผู้ชายซื้อภรรยาไทยได้ โดยการดูจากแคตตาล็อกสีและวิดีโอ หรือบางที่ชาวต่างชาติเหล่านั้นจะเดินทางมากรุงเทพฯ เพื่อดูลักษณะเฉพาะและเลือกหญิงเพียงคนเดียวเพื่อแต่งงาน หรือแม้ว่าผู้ชายบางคนไม่ได้ตั้งใจจะมาเพื่อหาภรรยา แต่จะดูได้จาก Bangkok This Week ที่มีข้อความโฆษณาว่า “คุณต้องการมีภรรยาไทยที่น่ารักและมีการศึกษาใช่ไหม ? วิดีโอของเรามีหญิงไทยเป็นร้อยๆ พร้อมทั้งจะเลือกดูความงาม การศึกษา และความมีเสน่ห์ของหญิงไทย (Bangkok This Week, 1989 : 38)

ผู้หญิงที่พูดภาษาต่างชาติไม่ได้เมื่อแต่งงานไปอยู่ต่างประเทศจึงรู้สึกเหงา และว่าเหว่และพบว่าบนถนนไม่ได้โรยไปด้วยทองและอยู่กับสามีอย่างมีความสุขไม่เหมือนที่เคยจับจ่ายใช้สอยคล่องมือเหมือนตอนที่เขามาเที่ยวเมืองไทย อย่างไรก็ตามมีหญิงจำนวนมากที่มาต่างประเทศแล้วขายตัวในสถานบริการทางเพศ ไนท์คลับ หรือโรงแรม บทความในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ ปี พ.ศ. 2527 ประมาณว่าหญิงไทยอย่างน้อย 19,000 คน มีอาชีพโสเภณีในยุโรป ตะวันออกกลาง ญี่ปุ่น และฮ่องกง ตามสถิติข้างล่างนี้

เยอรมันตะวันตก	3,000 คน
กรีซ	2,000 คน

ตะวันออกกลาง	500 - 600 คน
ญี่ปุ่น	5,000 คน
ฮ่องกง	4,000 - 5,000 คน

("Thais Export..." 17/2/84)

สถานภาพของหญิงเหล่านี้ผิดกฎหมายเมื่อดูจากวีซ่าและใบอนุญาตประกอบอาชีพ ซึ่งทำให้พวกเธอรู้สึกเกิดความไม่มั่นคงด้านอาชีพ โสเภณีพยายามดิ้นรนหางานทำในต่างประเทศ เพราะรายได้ที่สูงกว่า และก็ได้พบว่าเธอติดกับดักต่างชาติในการแสวงหาผลประโยชน์ทางเพศ จากผู้หญิง

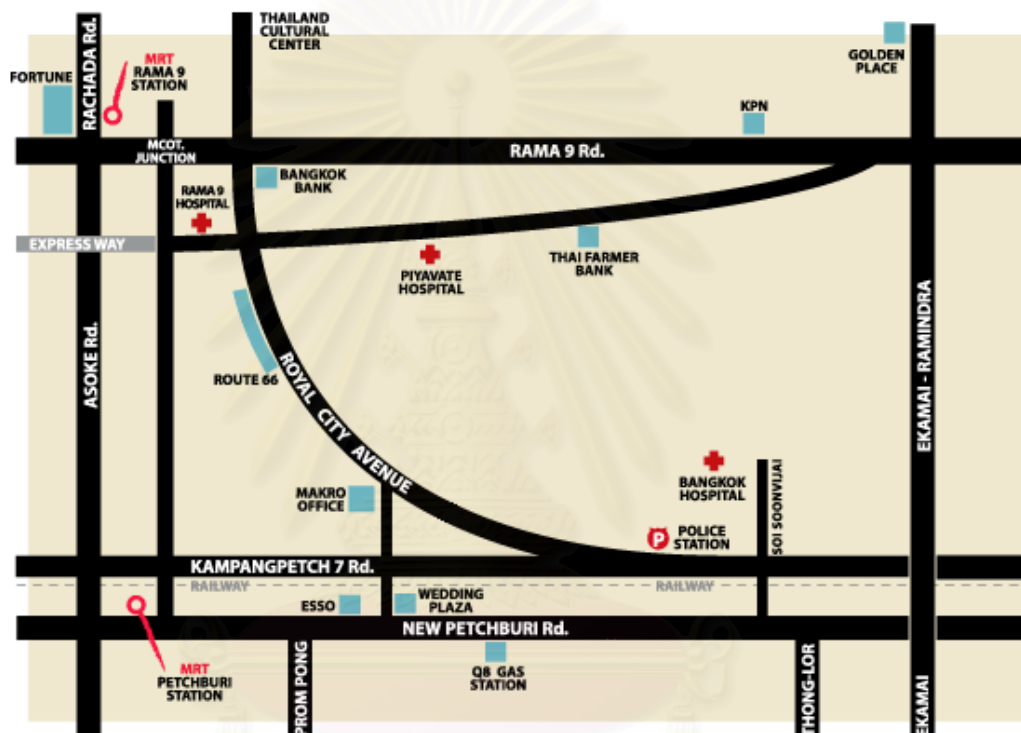
จากสถิติและข้อมูลข้างต้นจะทำให้เห็นว่า นโยบายของรัฐและรัฐไม่ได้ให้มุ่งประเด็นไปที่โสเภณีเด็กที่กำลังเพิ่มมากขึ้นและก่อปัญหาที่ส่อเค้าว่าจะสลับซับซ้อนยิ่งกว่าในปัจจุบัน นโยบายของรัฐที่เกี่ยวข้องกับโสเภณีเด็กจึงยังอยู่ในรูปของ อนุสัญญาเด็ก และสิทธิเด็กที่ว่าด้วยการให้สิทธิพื้นฐานและการให้ความคุ้มครองด้านความรุนแรงและการกระทำชำเราต่อเด็ก ซึ่งจะมีเพียงในกลุ่มของเด็กที่ถูกบังคับให้ค้าประเวณีโดยไม่เต็มใจ หากไม่ได้กล่าวถึงในกรณีของเด็กขายบริการทางเพศด้วยตนเอง แต่อย่างไร

บริบทพื้นที่ "อาร์ ซี เอ"

อาร์ ซี เอ(RCA) หรือ ถนน รอยัล ซิตี้ อเวนิว(royal city avenue)เป็นที่รู้จักกันทั่วไปว่าเป็นถนนแห่งความบันเทิงยามค่ำคืนที่ขึ้นชื่อในกรุงเทพฯ ตั้งอยู่บริเวณถนนเพชรบุรีตัดใหม่ เขต มักกะสัน ถนนสายนี้เป็นถนนที่ด้านที่เป็นกลางวันและด้านที่เป็นกลางคืน อาร์ ซี เอ ในยามกลางวันนั้นเป็นถนนแห่งการค้าและธุรกิจ บริษัทห้างร้านเปิดทำธุรกรรมมากมายตามอาคารหลายชั้นที่ตั้งเรียงรายอยู่ตามแนวถนนผากหนึ่งในขณะที่อีกผากของฝั่งถนนเป็นชีวิตยามค่ำคืน กิจกรรมของอาคารชั้นถึงชั้นครึ่งที่ตั้งเรียงรายอยู่อีกผากของถนนจะเริ่มขึ้นเมื่อราวยี่สิบนาฬิกา ไปจนถึงเช้าวันใหม่ ในอดีตแล้วจะพบว่าสถานบันเทิงเหล่านี้เปิดให้บริการเป็นเวลาที่กำหนดคือสองนาฬิกาไปจนถึงเกือบสามนาฬิกา แต่ในปัจจุบันแล้วเนื่องจากความเข้มงวดของเจ้าหน้าที่จึงให้สถานบริการเหล่านี้ปิดให้บริการเวลา หนึ่งนาฬิกาของทุกวัน และมีให้มีการยึดเยื่อเพื่อเพิ่มเวลาเช่นในอดีต แต่ก็ยังสามารถพบเห็นนักท่องเที่ยวเดินเตร็ดเตร่ในย่านนั้นหลังปิดสถานบันเทิงอีกเป็นเวลาเกือบ

ชั่วโมง ซึ่งในช่วงนี้เองที่มีการซื้อขายบริการทางเพศจำนวนมาก เพราะเป็นการตกลงที่จะ “ไปต่อ” หลังปิดร้าน

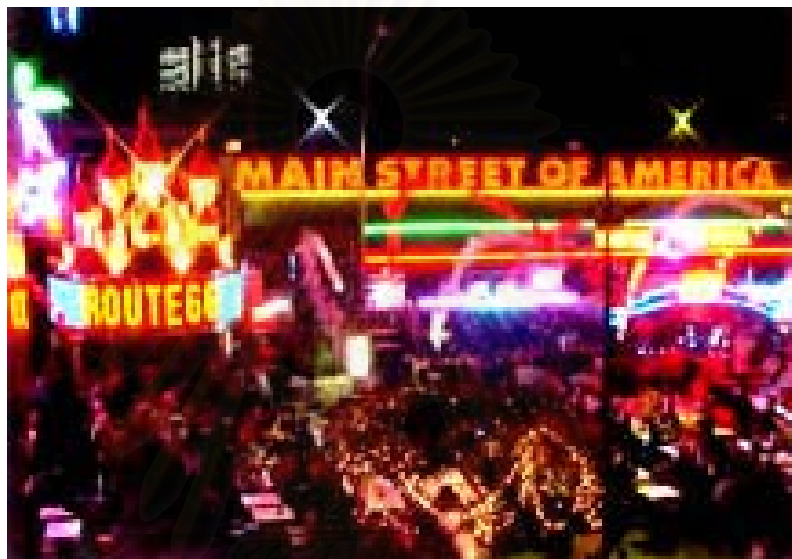
หากพิจารณาจากแผนที่ของย่านนี้แล้วจะเห็นว่าถนนเส้นนี้เป็นจุดเชื่อมต่อของถนนหลัก 2 เส้น คือเพชรบุรีตัดใหม่และถนนพระรามเก้า ซึ่งทั้งสองเส้นทางเป็นถนนบันเทิงเช่นกัน

รูปที่ 4 แผนที่ย่าน RCA

ถนนสายนี้ประกอบด้วยสถานบันเทิงตั้งอยู่ด้านที่ติดกับถนนพระรามเก้า ในส่วนที่ติดกับถนนเพชรบุรีตัดใหม่จะประกอบด้วยสถานบันเทิงประเภทโรงภาพยนตร์และร้านอาหาร สภาพของที่ตั้งอาคารต่างๆในถนนอาร์ ซี เอ ประกอบด้วยอาคารสองฝั่ง ฝั่งด้านที่ติดกับถนนนอโคกเป็นสถานบันเทิงยามค่ำที่จะเปิดให้บริการในเวลากลางคืน ส่วนอีกด้านหนึ่งนั้นเป็นอาคารพาณิชย์หลายชั้น ซึ่งในปัจจุบันบางอาคารร้าง ไม่มีผู้ประกอบการประกอบอาชีพ มีเพียงชั้นล่างสุดที่มักเปิดเป็นร้านอาหารที่เปิดให้บริการประมาณ สิบนาฬิกาไปจนค่ำ บางร้านก็เปิดแค่ค่ำเท่านั้น

วิถีของย่านนี้มีแตกต่างกันระหว่างช่วงเวลาที่มืดและไม่มีแสงแดดอย่างสุดซึ้ง ไม่ว่าจะ เป็นกลุ่มผู้คนที่เดินขวักไขว่ตามถนน ระหว่างระดับอายุ เครื่องแต่งกาย ผู้คนและรถรา อาร์ ซี เอ ประกอบด้วยสถานบันเทิงยามค่ำคืนหลายร้านแต่ไม่ต่างรูปแบบกันมากนัก รูปข้างล่างจะแสดงให้เห็นถึงความแตกต่างระหว่างช่วงเวลากลางวันและกลางคืนที่ชัดเจน

รูปที่ 5 RCA ยามค่ำคืน เมื่อเมษายน 2547

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รูปที่ 6 RCA ยามค่ำคืน เมื่อมกราคม 2547

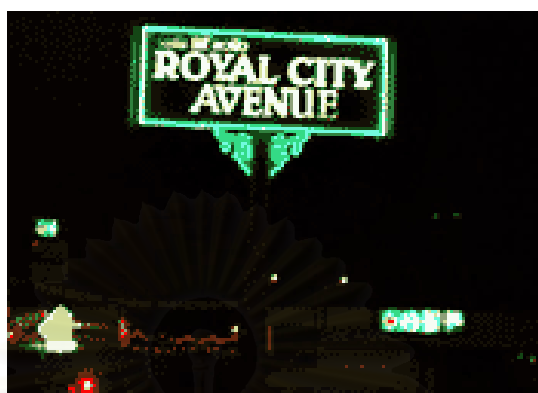

รูปที่ 7 RCA ยามกลางวัน เมื่อพฤศจิกายน 2547

รูปที่ 8 RCA ยามกลางวัน เมื่อพฤศจิกายน 2547

ถนนอาร์ ซี เอ หรือถนน รอยัล ซิตี้ อเวนิว (royal city avenue) เป็นถนนที่ตัดผ่านย่านบันเทิงที่มีความคึกคักมากที่สุดแห่งหนึ่งในยามกลางคืน เมื่อก่อนที่จะมีนโยบายจัดระเบียบพื้นที่หรือที่รู้จักว่า zoning ของตำรวจ เมื่อถึงเวลาราว 20.00 น. เจ้าหน้าที่ตำรวจก็จะเริ่มทำการกันเขตเพื่อป้องกันการมั่วสุมของเยาวชนที่อายุไม่ถึง 20 ปี แม้ว่าการเข้าไปในเขตอาร์ซีเอนี้จะต้องมีการตรวจบัตรประชาชนเพื่อแสดงว่าผู้ที่จะเข้าไปนั้นมีอายุเกิน 20 ปี และขั้นตอนการตรวจคั้นนั้นจะกระทำ 2 ครั้ง ในครั้งแรกจะมีเจ้าหน้าที่ตำรวจตรวจสอบตั้งแต่ก่อนเข้าไปในย่านสถานบันเทิง และเมื่อนักเที่ยวจะเข้าไปในเขตร้าน หรือเข้าไปในร้าน ซึ่งในส่วนนี้ขึ้นอยู่กับนโยบายของแต่ละร้าน เจ้าหน้าที่ของแต่ละร้านก็จะขอตรวจบัตรประชาชนและขอตรวจคั้นอาวุธใหม่อีกหนึ่งรอบ แต่ในความเป็นจริงกลับพบว่า เยาวชนจำนวนมากสามารถเข้าไปเที่ยวในสถานบันเทิงเหล่านี้ได้ค่อนข้างอิสระ เพราะอายุเฉลี่ยของผู้ที่อยู่ในร้านเหล่านั้นไม่น่าจะเกิน 20 ปี

รูปที่ 9 ป้ายถนน รอยัล ซิตี้ อเวนิว (royal city avenue)

ปัจจุบันถนนบันเทิงเส้นนี้ยังมีเยาวชนและวัยรุ่นให้ความสนใจไปเที่ยวมากอยู่แม้ว่าจะไม่มากเท่ากับเมื่อปีถึงสองปีก่อน ความหนาแน่นของประชากรที่เข้ามาเที่ยวย่านนี้จะขึ้นอยู่กับช่วงเวลา 2 แบบ คือ ในช่วงวันหยุดศุกร์ เสาร์ อาทิตย์ หรือในช่วงวันหยุดเทศกาลอื่นๆ เช่น วันปีใหม่ คริสมาสต์ เป็นต้น และในแต่ละคืนนั้นหลังเวลาสี่สิบสองนาฬิกาไปแล้วจะเป็นเวลาที่มีเยาวชนเข้ามาเที่ยวมากไปจนถึงเวลาปิดร้าน

บรรยากาศภายในถนนเส้นนี้ยามกลางคืนจะมีลักษณะคล้ายกับสถานที่ท่องเที่ยวยามกลางคืนทั่วไป ทางร้านจะแบ่งส่วนบริการออกเป็นสองเขตชัดเจน คือส่วนในร้านที่จะเป็นส่วนให้เต้นรำ และส่วนนอกร้านที่จะลูกค้านั่งดื่มเครื่องดื่มแต่ไม่มีการเต้นรำ นอกจากนี้หากมีลูกค้าในร้านมากจนทะลักออกมาถึงด้านนอกก็จะมีบางคนที่เต้นรำภายนอกด้วย ภายในร้านจะเป็นที่ฟังเพลงที่อีกกระทึกครึกโครมประกอบแสงสีที่เร้าอารมณ์ นักท่องเที่ยวส่วนมากจะมีความรู้สึกร่วมไปกับเพลง ส่วนลูกค้าที่นั่งรับบริการอยู่นอกร้านจะเป็นนักท่องเที่ยวอีกแบบที่มักนั่งคุยหรือสนุกสนานเฮฮากันมากกว่าจะฟังเพลงแบบในร้าน ปัญหาที่พบส่วนมากมักเกิดที่ภายในร้าน ไม่ว่าจะเป็นปัญหายาเสพติด หรือการค้าประเวณีทั้งในแบบแอบแฝงและไม่แอบแฝง

ถนนเส้นนี้มีร้านที่เปิดบริการขายสุราและฟังเพลงที่เรียกว่า “เฌอ” อยู่หลายร้านนี้จึงเป็นถนนบันเทิงที่รวมเอานักท่องเที่ยวไว้จำนวนมาก แต่ในปัจจุบันพบว่าร้านเหล่านี้ที่เปิดให้บริการ

เหล่านี้ปิดตัวไปหลายร้านเพราะปัญหาเศรษฐกิจและปัญหาเกี่ยวกับกฎหมาย จึงเหลือร้านเพียงไม่กี่ร้านเท่านั้น แต่กระนั้นถนนนี้ก็ยังคงความเป็นถนนสายบันเทิงไม่เปลี่ยนแปลง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 5

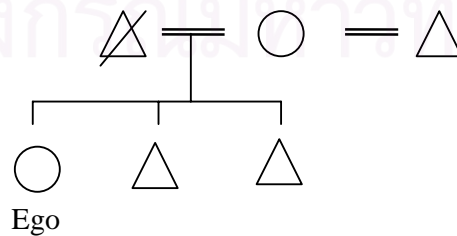
การสัมภาษณ์ผู้ให้ข่าวสำคัญ

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้มุ่งประเด็นที่เด็กผู้หญิงที่ค้าประเวณีด้วยความสมัครใจและทำการค้าด้วยตนเอง หรือที่ใช้คำว่า “การค้าประเวณีแบบแอบแฝง” ในสถานบันเทิงยามค่ำคืน บริเวณ ถนนรอยัล ซิตตี้ อเวนิว (RCA) จำนวน 10 ราย มุ่งความสนใจไปที่ข้อมูลทั่วไป สภาพครอบครัวและความเป็นอยู่ การเข้ามาสู่อาชีพโสเภณี ค่านิยมด้านวัตถุและความคาดหวังจากรายได้จากการค้าประเวณี รวมไปถึงทัศนคติอื่นๆ และเพื่อเป็นการให้ความคุ้มครองต่อผู้ให้ข้อมูลสำคัญ (key informant) ในการศึกษาครั้งนี้จะใช้นามสมมุติทั้งหมด โดยจะยังคงข้อมูลสำคัญอื่นๆ ไว้

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 1 ปิ่นวดี (นามสมมุติ) หรือ ปอย

ข้อมูลทั่วไป

ปิ่นวดี หรือ ปอย อายุขณะให้สัมภาษณ์ 18 ปี นับถือศาสนาพุทธ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดปทุมธานี ปัจจุบันเข้าพักอาศัยอยู่ที่หอพักแห่งหนึ่งในย่านดินแดง กรุงเทพฯ และกำลังศึกษาอยู่ที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในย่านดินแดง ครอบครัวของปอยทำงานอยู่ที่จังหวัดปทุมธานีมีอาชีพเปิดร้านเสริมสวยอยู่แถวรังสิต ส่วนพ่อของปอยนั้นได้เสียชีวิตเมื่อครั้งที่ตอนปอยอายุได้ประมาณ 10 ปี และปอยมีพี่น้องอยู่ด้วยกัน 3 คน ซึ่งตัวปอยเองนั้นเป็นพี่สาวคนโต

สภาพครอบครัว

ปอย เป็นนักศึกษาแห่งหนึ่งในย่านดินแดงหลังจากที่พ่อของปอยได้เสียชีวิตลงด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ มีแม่คอยดูแลปอย และน้องมาตลอด หลังจากที่พ่อของปอนได้เสียชีวิตลงนั้น แรกเริ่มแม่ได้ทำงานรับจ้างทั่วไป แต่ก็ได้เงินไม่มากพอที่จะเลี้ยงดูชีวิตของทุกคนภายในครอบครัวได้ จึงหันเหและเปลี่ยนไปเรียนวิชาเสริมสวยจากเพื่อนบ้านที่เปิดทำร้านเสริมสวยอยู่ ซึ่งมีประสบการณ์ในการทำงานหรือประกอบอาชีพเสริมสวยมาเป็นระยะเวลาานาน หลังจากที่แม่ของปอยเรียนจบจึงได้เปิดกิจการร้านเสริมสวยในละแวกรังสิต โดยได้ไปขอกู้ยืมเงินจากธนาคารมาจำนวนหลายแสนบาทซึ่งไม่ทราบจำนวน และระบุออกมาได้แน่ชัดเป็นจำนวนเงินเท่าไร เมื่อเริ่มลงทุนประกอบกิจการร้านเสริมสวยทำให้ครอบครัวของปอยพอมีกินมีใช้และอยู่ในฐานะปานกลาง แต่ก็ไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการทางด้านบริโภคนิยมอื่น ๆ ที่ได้ก้าวร่นทุกวันนี้ต้องการ

1. สภาพเศรษฐกิจ

ครอบครัวของปอยมีฐานะปานกลางแต่เมื่อบิดาเสียชีวิตลงทำให้สภาพเศรษฐกิจในครอบครัวแยลงอย่างมาก เพราะขาดรายได้หลักที่จะมาจุนเจือครอบครัว ในระยะที่ครอบครัวกำลังย่ำแย่นี้ที่มารดาของเธอตัดสินใจที่จะกู้ยืมเงินจากธนาคารเป็นจำนวนมาก แม้ว่าเงินกู้ดังกล่าวจะมีดอกเบี้ยต่ำกว่าเงินกู้ธนาคาร แต่ก็ยังสร้างความเดือดร้อนให้กับครอบครัวของปอยอย่างมาก

ในระยะแรกที่แม่ของเธอนำเงินมาเปิดร้านนั้นเธอและน้องแทบจะไม่สามารถซื้อของที่เกินความจำเป็นได้เลย เพราะแม่ต้องเก็บเงินไว้สำหรับจ่ายให้กับธนาคารและไม่ได้ให้เงินค่าขนมกับเธอและน้องมากนัก จวบจนเวลาผ่านมาระยะหนึ่งฐานะทางบ้านก็ดีขึ้นแต่ก็ยังไม่ดีมากพอที่จะใช้จ่ายอย่างสบายๆได้อย่างในสมัยที่พอยังมีชีวิตอยู่

2. ความสัมพันธ์ในครอบครัว

พ่อของปอยเสียชีวิตตั้งแต่ตอนที่ปอยอายุได้ประมาณ 10 ปี ด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ และแม่ของปอยพักอาศัยอยู่ที่จังหวัดปทุมธานี มีอาชีพเป็นช่างเสริมสวย ปอยเป็นพี่สาวคนโต และมีน้องอยู่ด้วยกัน 2 คน ซึ่งเป็นผู้ชายทั้งหมด เพราะฉะนั้นหน้าที่มารดาของปอยจึงเป็นทั้งพ่อและแม่ที่คอยเป็นผู้ที่อบรมดูแลปอยและน้อง ๆ อยู่สม่ำเสมอ และด้วยความเป็นลูกคนโต ปอย

มักจะมีหน้าที่ทำงานภายในบ้านมากกว่าน้องทั้งสองคน และต้องคอยรับผิดชอบในภาระหน้าที่ต่าง ๆ อีก มากมาย และในจุดนี้เองจึงทำให้ปอยมีความรู้สึกไม่ชอบให้แม่มาบังคับให้ทำงานและไม่ชอบให้แม่มาดุค่า ทำให้รู้สึกว่าแม่ไม่รักตัวเองเท่ากับรักน้อง และบ่อยครั้งที่แม่ของปอยจะแอบไปกินเหล้าเมามา และมักชอบไปเล่นไฟในบ่อนเล็ก ๆ แถวบ้าน แม่ของปอยเคยถูกเจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมในข้อหาลักลอบเล่นการพนัน ซึ่งทำให้ปอยมีความรู้สึกว่าตัวเองเกิดมาจากครอบครัวที่ไม่อบอุ่น และเป็นปมด้อยในชีวิตของตนอย่างมาก และปอยอยากให้ครอบครัวมีฐานะที่ดีกว่าที่เป็นอยู่ อยากได้อะไรก็ได้ หรืออยากจะทำอะไรก็ไม่ต้องลำบากใด ๆ แต่อย่างไรก็ตามชีวิตของคนเราก็ไม่สามารถจะเลิกเกิดกันได้ แต่ก็นับว่าเป็นเรื่องที่โชคร้ายอย่างมากสำหรับผู้หญิงตัวเล็ก ๆ คน ๆ หนึ่ง ที่ต้องมารับผิดชอบดูแลทุกข์สุขสมาชิกภาพในครอบครัวโดยตามลำพัง เสมือนการขาดหางเสือเรือที่จะทำให้นาวาชีวิตของตนและครอบครัวให้ผ่านพ้นวิกฤติการณ์อันน่าสะพรึงกลัวของชีวิต ที่ไม่รู้ว่าพรุ่งนี้จะเป็นเช่นไร หรือรอคอยแต่วันจะล้ม ซึ่งปอยรู้สึกเห็นใจแม่เป็นอย่างมากในเรื่องภาระหน้าที่ที่แม่มีต่อครอบครัว

แต่แล้วก็มีเหตุการณ์หนึ่งที่เกิดขึ้นอย่างไม่คาดคิด จนทำให้ชีวิตต้องหาทางออกไม่ได้ คือการที่แม่ของปอยได้แต่งงานใหม่ทำให้ปอยมี “พ่อเลี้ยง” พ่อเลี้ยงของปอยในตอนแรก ๆ นั้นก็ปฏิบัติตัวดีอยู่หรอก คือ ไม่กินเหล้าเมามา มีนิสัยดี ชอบซื้อของให้กับน้อง ๆ และมักจะพาไปกินข้าวนอกบ้านอยู่เสมอ ๆ ต่อจากนั้นไม่นาน เมื่อพ่อเลี้ยงได้อยู่กินกับแม่ของปอยได้ประมาณ 5-6 ปี พ่อเลี้ยงมักจะทะเลาะกับแม่ของปอยอยู่เป็นประจำ และในบางครั้งก็ถึงขั้นลงไม้ลงมืออย่างรุนแรงถึงขั้นตบตี ใครห้ามก็ไม่ฟัง และทำให้ปอยรู้สึกเบื่อหน่ายและไม่อยากอยู่ที่บ้านหลังนี้ และอยากหนีไปให้ไกล ๆ เท่าที่ใจจะทำได้ เสมือนว่าชีวิตเหมือนมีใครมาลงโทษ และลิขิตให้เราพบเจอแต่เรื่องร้าย ๆ ในบางครั้งการออกจากบ้านก็อาจทำให้เราพบอะไรใหม่ ๆ ที่ไม่ต้องทนทุกข์กับอดีตที่ปวดร้าว

3. กระบวนการเข้ามาสู่ออาชีพและพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์

เมื่อครั้งที่ปอยได้มีโอกาสเข้าไปศึกษาต่อในระดับปริญญาตรี ณ มหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่งในย่านดินแดง ซึ่งก็เป็นที่รู้ ๆ กันอยู่ว่า ค่าเล่าเรียนสำหรับคนที่มีฐานะค่อนข้างจะไปในทางที่แย่อย่างปอยนั้นถือว่าอยู่ในระดับสูง ลำพังเงินที่แม่ส่งเสียเลี้ยงดูปอยและน้อง ๆ อีก 2 คน ก็คงไม่เพียงพอ จึงทำให้ปอยได้ตัดสินใจไปทำงานกับกลุ่มเพื่อน ๆ ที่อาศัยอยู่ที่หอพัก

เดียวกัน โดยมีเพื่อนที่สนิทกันได้ชักชวนให้ไปลองทำงาน “ธุรกิจค้าประเวณี” ในตอนแรกนั้น ปล่อยให้ปอยไม่ยอมทำตามเพื่อน เพราะรู้สึกว่าเป็นอะไรที่ตัวเองไม่เคยทำมาก่อน และคิดว่าเป็นสิ่งที่ไม่ดี และผิดศีลธรรม แต่นาน ๆ ไป เห็นเพื่อนมีเงินมีทองไว้ใช้ และในบางครั้งก็มีหนุ่มหน้าตาดีขับรถเก๋งมาส่งบ้าง เพื่อนเล่าให้ฟังว่าได้มาจากการค้าประเวณี หากลองทำแล้วจะรู้ว่าไม่ได้เสียหายอะไรมากมายขอเพียงแต่เราไม่ต้องบอกที่บ้าน ทำให้มีเงินทองสามารถเลี้ยงดูตัวเองและครอบครัวได้อย่างสบาย และถ้าลองทำไปเรื่อย ๆ แล้วก็จะทำให้เรารู้สึกเฉย ๆ อย่าไปคิดอะไรมาก ชินกับภาวะความเป็นอยู่เอง ด้วยเหตุนี้เองปอยจึงได้เป็นผู้ค้าประเวณีตามเพื่อน โดยที่ทางบ้านไม่ทราบมาก่อน ปอยได้อ้างกับแม่และครอบครัวว่าได้รับการทำงานนอกเวลามีรายได้สามารถเลี้ยงดูตัวเอง และในบางครั้งปอยจะส่งเงินไปให้แม่เป็นจำนวนหลายหมื่นบาท แม่นำไปใช้ซื้อของและเครื่องใช้ภายในบ้านและแบ่งเงินบางส่วนเพื่อเป็นเงินค่าขนมให้น้อง ๆ ทำให้เกิดความรู้สึกดี ๆ ตามมา คือ การมีส่วนร่วมช่วยเหลือครอบครัวให้มีฐานะทางเศรษฐกิจที่ดีขึ้นกว่าเดิม อย่างน้อยแม่ก็มีโอกาสทางสังคมอื่น ๆ ตามมา เช่น การหมุนเงินในเรื่องค่าใช้จ่ายต่าง ๆ รวมทั้งการลงทุนในร้านเสริมสวยของตนให้มีขนาดประกอบการได้ขยายเจริญเติบโตขึ้นกว่าเก่า

ปอยเริ่มเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีด้วยการไปทำงานกับกลุ่มเพื่อนที่พักอาศัยอยู่ภายในหอพักเดียวกัน และทำให้ปอยได้รู้จักกับกลุ่มเพื่อนที่สนิทกัน และได้ชักชวนให้ไปลองทำงานธุรกิจค้าประเวณี ซึ่งในตอนแรก ๆ นั้น ปอยไม่ยอมทำตาม เพราะคิดว่าไม่ดีถ้าหากเราทำอาชีพแบบนั้น และกลัวว่าถ้าแม่รู้จะต้องโดนดุอย่างแน่นอน แต่พอเห็นเพื่อนมีเงินมีทองใช้ ปอยจึงลองทำตามบ้าง และต่อมาปอยก็ได้รู้จักกับเอเยนต์ค้าประเวณีรายหนึ่ง ที่เป็นคนคอยหาลูกค้าให้เสมอ ๆ และเป็นคนชักนำให้ลองไปค้าประเวณีแถบย่าน R.C.A แถวพระราม 9

ประสบการณ์ทางเพศของปอย เริ่มแรกด้วยการที่ปอยเป็นคนรูปร่างหน้าตาดี มีลักษณะการพูดจาที่น่าฟังจึงทำให้ปอยเป็นคนที่มีเสน่ห์และชวนให้หลงใหลกับเพศตรงข้าม จึงทำให้ตนเองตัดสินใจมาทำธุรกิจค้าประเวณี สำหรับตัวปอยเองนั้นได้เริ่มค้าประเวณีครั้งแรกเมื่อตอนที่ปอยเรียนมหาวิทยาลัยในปีแรก เนื่องจากปอยผิดหวังในความรักจากแฟนคนแรกของปอย โดยหลอกให้ปอยมีเพศสัมพันธ์ด้วย เมื่อคบกันได้สักพักหนึ่งประมาณ 2 - 3 เดือน เขาก็หลบหน้าหนีหายไป ปอยติดต่อไปก็ไม่สามารถติดต่อได้ ปอยรู้สึกเสียใจมากเลยชวนเพื่อน ๆ ที่เที่ยวกลางคืนอาทิตย์ละหลายครั้ง และนานวันเข้าเงินที่แม่ปอยส่งมาให้เริ่มหมดลงไป ปอยไม่มี

เงินจ่ายค่าห้องพักและค่าเทอมที่แม่ให้มาลงทะเบียน พวกเพื่อนที่สนิท ๆ กันจึงหาทางออกให้ โดยบอกให้ปอยไปขายตัวเพื่อนำเงินมาใช้จ่าย การติดต่อลูกค้าเริ่มจากการที่เพื่อนติดต่อหา เอเยนต์ให้เป็นคนติดต่อหาลูกค้าให้กับปอย เมื่อทำการค้าประเวณีหลาย ๆ ครั้งเข้า ลูกค้าที่ใช้ บริการเดิม ๆ ได้กลายเป็นลูกค้าประจำที่มาใช้บริการกับปอย แต่ในบางครั้งถ้าปอยไม่มีลูกค้า ปอยก็มักจะไปตามแหล่งบันเทิงโดยชักชวนเพื่อนไปเที่ยวและไปหาลูกค้าจากสถานที่ที่เพื่อน ๆ ที่ปอยไปเป็นประจำ คือ แถบย่าน R.C.A เนื่องจากเป็นแหล่งที่หาลูกค้าได้ดีและเป็นลูกค้าที่ไม่เรื่อง มาก

สำหรับค่าตัวของการค้าประเวณีที่ปอย ได้รับนั้นอยู่ประมาณครั้งละ 1,800 – 3,000 บาท สำหรับการแบ่งเงินที่ได้รับนั้น ปอยจะได้ส่วนแบ่ง 60 เปอร์เซ็นต์ ส่วนที่เหลืออีก 40 เปอร์เซ็นต์เป็นของเอเยนต์ค้าประเวณี หลังจากทำงานได้พักหนึ่งปอยก็เริ่มมีลูกค้าเป็นของตัวเอง จึงไม่ต้องพึ่งพาเอเยนต์ในการหาลูกค้ารายได้ที่ได้รับจึงเป็นของปอยคนเดียว ปอยยอมรับ ว่าการที่ปอยได้เข้ามาสู่กระบวนการค้าประเวณีนั้นมาจากการได้รู้จักกับเพื่อนร่วมหอพัก ความ ต้องการเงินทำให้ตนถูกชักชวนจากเพื่อนให้มาร่วมกระบวนการค้าประเวณี และในปัจจุบันทาง บ้านยังไม่ทราบว่าปอย มีอาชีพดังกล่าวจึงทำให้มีการค้าประเวณีอยู่เรื่อยไป เพราะที่ทางบ้านไม่ มีการห้ามปราม หรือตักเตือน เสมือนว่าอยากทำอะไรก็ทำไป และทำได้อย่างอิสระ เสรี ทั้งนี้ เนื่องจากว่าบ้านและครอบครัวของตนไม่สามารถเข้าใจรับรู้ หรือตอบสนองความต้องการอื่น ๆ ของตนเองได้ รวมทั้งตนเองก็รู้สึกที่บ้านไม่เป็นเหมือนบ้าน แตกสลายไปเมื่อครั้งต้องสูญเสียพ่อ แม่ ๆ ของตนไป

4. การยึดติดกับค่านิยมทางวัตถุ

ปอยมีความคิดว่า การค้าประเวณีเป็นเรื่องที่วัยรุ่นหรือบุคคลทั่วไปต้องมี ประสบการณ์ประเภทนี้อยู่แล้ว เพราะสังคมทุกวันนี้มีสื่อต่าง ๆ เข้ามา หรือเชิญชวนให้เราไป ประกอบอาชีพเหล่านี้ อีกทั้งบุคคลรอบข้างก็มีส่วนผลักดันให้เราก้าวเข้ามาสู่อชีพได้โดย ง่ายดาย โดยเฉพาะกับตัวเองก็มีเพื่อนเป็นผู้ชักชวนให้มาค้าประเวณี เพื่อนจึงเป็นตัวแปรอย่าง หนึ่งที่ทำให้ต้องมาร่วมเดินทางกับชีวิตของนักศึกษาสาวชายตัว โดยส่วนมากแล้ว ปอยคิดว่า ผู้ ค้าประเวณีต่างก็ทำไปเพื่อต้องการหาเงินมาใช้ ซึ่งในการหาเงินนั้นก็ไม่ได้ทำให้ใครได้สร้าง ความเสียหายให้ใครหรือคนอื่น ๆ เมื่อได้เงินมาเราสามารถจะซื้ออะไรก็ได้ตามที่ใจต้องการ

ปอยเองมักชอบใช้ของที่มียี่ห้อ และมีราคาอยู่แล้ว เมื่อหาเงินมาได้ง่าย ก็อยากที่จะซื้ออะไร ๆ ก็ได้ เพราะนั่นก็เป็นเงินของเรา เราต้องใช้ร่างกายแลกกับเงิน จึงไม่แปลกอะไรที่เราจะหาความสุขให้กับตัวเอง ยิ่งถ้าหากเราเข้าไปในชั้นเรียน ได้แต่งตัว และใช้ของที่มียี่ห้อดัง ๆ ไม่ว่าจะ เป็นมือถือ กระเป๋าหิ้ว หรือเครื่องสำอาง แพง ๆ แล้ว ก็ยิ่งเป็นการขีดหน้าขีดตัวสำหรับเพื่อน ๆ ด้วยกันเอง ว่าเราเป็นคนที่มั่งคั่ง และฐานะมั่นคง ใคร ๆ ก็อยากคบเพราะเรามีเงิน ไม่จำเป็นต้องคบคนอื่น ๆ ด้วยอะไรที่นอกเหนือไปจากวัตถุ สมัยนี้ใครจะคบกันที่จิตใจก็คงไม่ได้ ลองคิดถึงดูสิว่าถ้าหากว่าเราไปเดินตามห้างใหญ่ ๆ แล้วไม่มีเงินสักบาทใครเขาจะให้เราไปเดินห้าง หรือให้ของฟรีต่าง ๆ คงเป็นไปไม่ได้ยาก

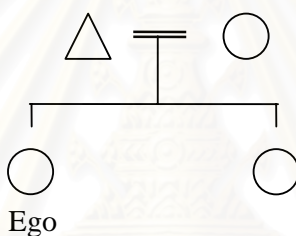
5. การคาดหวังจากรายได้จากการค้าประเวณี

ปอย มักจะค้าประเวณีก็ต่อเมื่อมีความขัดสนทางการเงิน ราคาในการค้าประเวณีแต่ละครั้งอยู่ที่ประมาณครั้งละ 1,800 – 3,000 บาท ลูกค้าส่วนใหญ่จะใช้โทรศัพท์ในการติดต่อกับปอย หลังจากนั้นปอยจะไปพบลูกค้าตามที่ได้นัดหมายไว้ ซึ่งสถานที่ส่วนใหญ่จะเป็นห้องพักชั้นล่างในโรงแรม ร้านอาหารทั่วไป ห้างสรรพสินค้า ตลอดจนตามอพาร์ทเมนต์ต่าง ๆ เฉลี่ยต่อวันแล้วมีลูกค้ามาใช้บริการประมาณ 2-3 คน ทั้งนี้จะมีทั้งที่ลูกค้าที่โทรศัพท์มาติดต่อเอง และในบางครั้งปอยเป็นคนไปหาลูกค้าเอง เงินที่ได้มาจากการค้าประเวณีปอยก็จะเก็บไว้ใช้เป็นของตนเอง และในบางครั้งปอยจะส่งเงินไปให้แม่เป็นจำนวนหลายหมื่นบาท ซึ่งเงินจำนวนนี้ถือว่าเป็นจำนวนเงินที่มากพอมาสมควร เวลาที่ส่งเงินไปให้แม่นั้น ถ้าแม่สงสัย ปอยมักจะอ้างว่าได้รับการทำงานนอกเวลา ที่มีรายได้สูง จึงสามารถเก็บเงินและส่งไปให้แม่ได้ ซึ่งรายได้เฉลี่ยต่อเดือนประมาณ 80,000 บาท จากการค้าประเวณี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเอาใจใส่ของปอยในการติดต่อหาลูกค้าเองแทนที่จะรอแต่เอเยนต์เพียงอย่างเดียว หากเดือนไหนที่ปอยไม่ค่อยติดต่อหรือหาลูกค้า ก็มักจะได้เงินจำนวนน้อยลงไป อย่างเช่นในช่วงการสอบปิดเทอม ปอยจะไม่ค่อยยุ่งเกี่ยวกับการค้าประเวณีเพราะต้องอ่านหนังสือเพื่อเตรียมตัวสอบ เพราะฉะนั้นรายได้ที่ได้จากการค้าประเวณีจึงอยู่ในอัตราที่สูงมากถ้าหากว่าเปรียบเทียบกับอาชีพอื่น ๆ ในสังคม สำหรับผลประโยชน์ที่ได้รับนี้ ปอยคิดว่าอยู่ในระดับสูง กระบวนการค้าประเวณีที่ปอยทำอยู่เป็นระบบปิด กล่าวคือ ปกปิดมิให้เจ้าหน้าที่ตำรวจจับกุมได้ และอย่างน้อยอาชีพนี้ก็ทำให้เธอสามารถเรียนจนจบได้ซึ่งปริญญาจะทำให้เธอหางานดี ๆ ได้ในอนาคต

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 2 ราตรี (นามสมมติ) หรือ ผึ้ง

ข้อมูลทั่วไป

ราตรี หรือ ผึ้ง อายุขณะให้สัมภาษณ์ 16 ปี นับถือศาสนาพุทธ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย มีภูมิลำเนาอยู่ที่ อ. บางบัวทอง จ. ปทุมธานี ปัจจุบันพักอาศัยอยู่ที่ หอพักหญิงแห่งหนึ่งกับแฟนในย่านรัชดาภิเษก กรุงเทพฯ กำลังศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย ซึ่งพ่อและแม่พักอาศัยอยู่ต่างจังหวัด คือ จังหวัดปทุมธานี ประกอบอาชีพรับซื้อเศษเหล็กขาย มีที่เป็นตึกแถวอยู่หลังหนึ่ง ด้านบนเป็นที่พักอาศัยของครอบครัว ผึ้งเป็นลูกสาวคนโต และมีน้องสาว อายุ 13 ปี พ่อกับแม่เรียนจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาทั้งสองคน

สภาพครอบครัว

ผึ้งจำความได้ว่าในช่วงแรกนั้น พ่อกับแม่ทำงานอยู่ที่โรงงาน พ่อมีตำแหน่งเป็นหัวหน้าคุมคนงานแห่งหนึ่งในย่านปทุมธานี มีเงินส่งให้ผึ้งและน้องให้ได้รับการศึกษาได้ดีในระดับหนึ่ง เงินที่เหลือจะเก็บไว้เพื่อเป็นทุนใช้จ่ายในอนาคต ต่อมาโรงงานได้ยกเลิกกิจการเพราะเศรษฐกิจไม่ดี จากนั้นพ่อกับแม่จึงเข้าไปทำงานเป็นพนักงานในโรงงานผลิตเหล็กเส้นแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เขตชานเมือง เงินที่ได้จากการทำงานซึ่งยังคงเหลือเก็บไว้นั้น พ่อกับแม่ได้ตัดสินใจนำไปเป็นทุนซื้ออุปกรณ์เกี่ยวกับการซื้อขายเศษเหล็กต่าง ๆ และอุปกรณ์ที่เกี่ยวข้องบ้านหลังเดิมของผึ้งอยู่ใกล้กับโรงงาน ครอบครัวผึ้งจึงตัดสินใจย้ายไปอยู่ที่อื่น ซึ่งห่างจากบ้านที่อยู่เดิมไม่ไกลมากนัก เนื่องจากบ้านที่อยู่หลังเดิมใกล้กับโรงงานมากเกินไป ครอบครัวของผึ้งจึงย้ายออกไปเพราะเป็นห่วงสุขภาพภายในครอบครัว ซึ่งการย้ายบ้านคราวนี้ พ่อต้องไปกู้ยืมเงินจากธนาคารมาประมาณ 500,000 บาท ในการซื้อตึกแถว เพื่อหวังว่าในอนาคตชีวิตของครอบครัวจะได้ดีขึ้น ห่างไกลจากมลพิษ และภัยมีดทางสังคมอื่น ๆ ตามมา เพราะทุกวันนี้พ่อของผึ้งเองได้ฟังข่าว หรือดูรายการข่าวทางสถานีโทรทัศน์อื่น ๆ ที่มักจะลงข่าวในเรื่องของความ

เสื่อมโทรมทางสังคม โดยเฉพาะในชุมชนใกล้แหล่งอุตสาหกรรม หรือโรงงานต่าง ๆ พบว่ามีคดีอาชญากรรมที่มีการข่มขืนเด็กและสตรี ทั้งนี้โดยส่วนตัวแล้วพ่อของผึ้งจึงต้องการจะป้องกันภัยมีดต่าง ๆ เหล่านี้ เพราะสมาชิกภาพในครอบครัวล้วนแล้วแต่เป็นผู้หญิงทั้งนั้น

1. สภาพเศรษฐกิจ

ในด้านเศรษฐกิจของผู้ให้ข้อมูลสำคัญนั้นพบว่าในระยะแรกๆมีฐานะปานกลางต่อมาครอบครัวเธอย้ายไปอาศัยอยู่ที่ใหม่ซึ่งต้องใช้เงินจำนวนมาก พ่อจึงต้องไปกู้เงินจากธนาคารมาจำนวนหนึ่งซึ่งในช่วงนั้นดอกเบี้ยยังมีอัตราที่สูงและยังมีเงินกู้อื่นๆที่ทางบ้านเคยกู้ยืมไว้ก่อนหน้านี้แล้ว ช่วงนั้นครอบครัวจึงค่อนข้างจะประสบกับปัญหาทางการเงินสูง ผู้ให้ข้อมูลสำคัญเล่าว่า แม้ว่าครอบครัวจะสามารถเปลี่ยนสภาพแวดล้อมได้ให้ดีขึ้นแต่เมื่อเทียบกับภาระที่ต้องมีปัญหากการเงินที่ต้องกระหน่ำค้ำค้ำนั้น เธอก็คิดว่ายอมที่จะอาศัยอยู่ที่บ้านเดิมจะดีกว่า

2. ความสัมพันธ์ในครอบครัว

พ่อและแม่ของผึ้งได้จดทะเบียนสมรสอย่างถูกต้องตามกฎหมาย และมีลูกด้วยกันสองคน ผึ้งเป็นลูกคนโต และมีน้องสาวอีกหนึ่งคน ซึ่งกำลังเรียนอยู่ในชั้นระดับมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งของจังหวัดปทุมธานี พ่อกับแม่จบการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาที่ไหนผึ้งไม่ทราบ พ่อของผึ้งเป็นคนตั้งใจทำงาน ชอบที่จะเก็บเงินจากการทำงานไว้ใช้ในอนาคตเพื่อครอบครัวของตน พ่อกับแม่จะไม่เอาใจใส่ผึ้งมากนัก ส่วนใหญ่จะดูแลน้องสาวของตนมากกว่า สาเหตุอาจจะเป็นเพราะเห็นว่าผึ้งเป็นเด็กที่นิสัยเสียบ ๆ กว่เด็กทั่วไป พ่อไม่เคยทำโทษผึ้งส่วนมากจะเป็นแม่ที่ลงโทษ ด้วยการไม่ให้สตางค์ ค่าขนมไปซื้อของที่โรงเรียน

พ่อกับแม่มีความรักใคร่ปรองดองกันดี ไม่ค่อยจะมีปัญหาขัดแย้งกันนัก ในบางครั้งก็มีปากเสียงทะเลาะเบาะแว้งกันบ้าง ผึ้งเคยเห็นพ่อทะเลาะกับแม่ถึงขั้นรุนแรงเพียงสองครั้ง แต่พ่อจะเป็นคนที่เสียงดัง ชอบพูดจาไม่ดี เวลาโกรธ ถ้าพ่อแม่ทะเลาะกันที่ไร ฝ่ายแม่ก็มักจะร้องไห้สม่ำเสมอ

3. กระบวนการเข้ามาสู่อาชีพและพฤติกรรมกรรมามีเพศสัมพันธ์

ผึ้งได้เข้าศึกษาต่อที่ระดับมัธยมศึกษาปลายที่ โรงเรียนแห่งหนึ่ง ในจังหวัดนนทบุรี และได้เริ่มเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีเนื่องจากมีรายได้ไม่พอกับรายจ่าย เพราะพ่อกับแม่ให้เงินผีน้อย และผึ้งชอบไปเที่ยวเล่นกับเพื่อน บางครั้งก็ชอบแอบหนีไปเที่ยวในกรุงเทพฯ และในบางครั้งก็พากันไปเที่ยวกลางคืน ผึ้งได้ไปรู้จักเพื่อนกลุ่มหนึ่ง และผึ้งก็เห็นว่าเพื่อนกลุ่มนี้มีเงินใช้ มีเครื่องแต่งกายดี ๆ มียี่ห้อดัง ๆ ใส่กัน เพื่อนเลยแนะนำให้เริ่มค้าประเวณี ในบางครั้งผึ้งได้ขอทางบ้านไปนอนบ้านเพื่อน โดยมักจะอ้างว่าไปทำการบ้าน แต่จริง ๆ แล้วผึ้งแอบไปนอนที่หอพักหญิงแห่งหนึ่งในย่านรัชดาภิเษก และใกล้กับสถานบันเทิงชื่อดังสำหรับวัยรุ่นในยุคนี้ เพื่อที่จะได้สะดวกในการไปเที่ยวและการหาลูกค้า และทางบ้านจึงอนุญาตให้ไปนอนบ้านเพื่อนบ่อย ๆ เพราะเข้าใจว่าลูกสาวของตนนั้นไปทำรายงาน หรือการบ้านส่งทางโรงเรียน

ผึ้งได้รู้จักกับเพื่อนชายที่เช่าหอพักเดียวกัน และเรียนที่มหาวิทยาลัยใกล้เคียง ๆ กับที่พัก เพื่อนชายคนนี้นักจะชวนผึ้งไปเที่ยวผับและสถานบริการตอนกลางคืนกับกลุ่มเพื่อนบ่อย ๆ ทั้งดื่มเหล้าสูบบุหรี่ มีอยู่วันหนึ่งผึ้งเมามากจึงมีเพศสัมพันธ์กับเพื่อนชายคนนี้เป็นครั้งแรก และก็ย้ายมาพักที่ห้องของเพื่อนชายคนนี้ เงินที่ทางบ้านให้มาเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายไม่เพียงพอสำหรับตนเอง ผึ้งจึงได้ชักชวนให้ลองทำงานเป็นหญิงค้าประเวณี โดยได้มีการแนะนำให้รู้จักกับพี่คนหนึ่ง ซึ่งเรียนอยู่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ที่พักในหอพักเดียวกันกับผึ้ง พี่คนนี้นักจะพาผึ้งออกไปหาลูกค้าที่จะมาใช้บริการทางเพศ ตรงแถว R.C.A และผึ้งยังเห็นว่าการขายบริการไม่ได้เป็นที่ลำบากอะไรมากมาย ประกอบกับตนเองไม่มีประสบการณ์การทำงานอย่างอื่น ทางออกที่ดีที่สุดในตอนนั้น คือต้องเสี่ยงในการเป็น “หญิงค้าประเวณีปกปิด” ไม่ให้ทางบ้านได้รับรู้ โดยส่วนตัวของผึ้งเองก็เคยแอบไปมีเพศสัมพันธ์กับคนอื่นที่ผึ้งไปเที่ยวกลางคืนแล้วถูกตามตื้อใจในสถานที่ที่เที่ยวนั้น ๆ ประกอบกับทางบ้านก็มีภาระอื่น ๆ มากมายอยู่แล้ว ผึ้งเลยตัดสินใจค้าประเวณี ในธุรกิจการเป็นหญิงค้าประเวณีของผึ้งมีได้มีเพียงการติดต่อจากการค้าประเวณีด้วยตนเองเพียงรูปแบบเดียว ทั้งนี้ผึ้งยังได้เข้าไปสมัครเป็นหญิงค้าประเวณีในสถานอาบอบนวดแห่งหนึ่งย่านรัชดาภิเษก โดยทำงานแบบไม่จำกัดช่วงเวลา หรือที่คนทั่วไปที่ชอบไปใช้บริการจะเรียกว่า “SIDELINE” รูปแบบนี้ ผึ้งเล่าให้ฟังว่า นักศึกษาทั่วไปนิยมทำกันมาก สำหรับค่าตัวที่ได้รับจากเอเยนต์ที่ชื่อน้อย (นามสมมติ) ติดต่อกันจะอยู่ที่ราคาประมาณ 1,500-2,000 บาท ส่วนรูปแบบที่เข้าทำงานในสถานอาบอบนวดราคาจะอยู่ที่ประมาณ 1,200 บาท และจากการทำงานเป็นหญิงค้าประเวณีมีรายได้ถือว่าอยู่ในเกณฑ์ที่ดีทำให้ผึ้งสามารถช่วยแบ่งเบาภาระหนี้สินของทางบ้านได้พอสมควร สินค้าฟุ่มเฟือยที่วัยรุ่นชอบใช้ซื้อมาประดับร่างกายผึ้งสามารถซื้อหามาได้ง่าย

ในกรณีรูปแบบการค้าประเวณีผ่านเอเยนต์นั้น ผึ้งได้กำหนดเอาไว้ว่า สำหรับการประเวณีครั้งหนึ่งจะอยู่ที่ประมาณ 2,000–3,000 บาท โดยอัตราส่วนแบ่งของผึ้งจะอยู่ที่ 60 เปอร์เซ็นต์ ส่วนอีก 40 เปอร์เซ็นต์ที่เหลือเป็นของเอเยนต์ ฉะนั้น โดยรวมการค้าประเวณีจะมีรายได้ต่อวันอยู่ที่ประมาณ 5,000 บาทและรวมทั้งรายได้จากการค้าประเวณีที่สถานอาบอบนวดด้วย ซึ่งรายได้ขนาดนี้ผึ้งถือว่าอยู่ในระดับดี

4. การยึดติดกับค่านิยมทางวัตถุ

ผึ้งมองว่าการค้าประเวณีไม่ใช่เป็นเรื่องที่ร้ายแรงอะไรมากนัก ถือเป็นความพอใจส่วนตัวที่ใครอยากจะทำก็ทำ ไม่ได้สร้างปัญหาให้กับผู้ที่ทำอาชีพนี้ เพราะผึ้งมองว่าส่วนใหญ่คนที่ประกอบอาชีพนี้ในปัจจุบันล้วนแต่สมัครใจมากกว่าที่จะถูกบังคับ ผึ้งเองยังรู้สึกภูมิใจเสียอีกที่อายุยังน้อยแต่สามารถหาเงินได้เอง และยังสามารถนำเงินส่งไปให้ไปให้ทางบ้าน โดยที่ครอบครัวไม่ทราบว่ามีอาชีพดังกล่าว แต่ผึ้งกลับมีความภูมิใจมากที่เป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวในการหารายได้มาจุนเจือทางบ้าน หนี้สินที่มีอยู่ผึ้งเชื่อว่าจะต้องหมดในเร็ววัน หากผึ้งทำงานอาชีพนี้ไปอีกระยะหนึ่ง และสามารถทำให้ครอบครัวของตนมีความสุขสบายมากกว่าที่เป็นอยู่ ซึ่งปัจจัยในด้านต่าง ๆ ที่ครอบครัวต้องขาด ๆ เกิน ๆ หรือไม่เพียงพอ ตัวของผึ้งเองนี้ละ จะเป็นคนหามาให้ครอบครัวเอง เพราะเมื่อก่อนที่บ้านไม่มีเครื่องใช้ที่อำนวยความสะดวกมากนัก แต่ในปัจจุบันบ้านของผึ้งมีฐานะดีก็ว่ามาก และแม่ก็ชอบถามเสมอ ๆ ว่าไปเอาเงินมาจากไหน ซึ่งในบางครั้ง ผึ้งก็ต้องให้เพื่อนชายของตนบอกแม้ว่าเป็นคนซื้อมาให้กับทางบ้านของผึ้งเอง และทุกครั้ง ๆ เพื่อนชายของผึ้งก็ทราบเป็นการส่วนตัวว่า ผึ้งประกอบอาชีพค้าประเวณี

5. การคาดหวังจากรายได้ผลประโยชน์จากการค้าประเวณี

ผึ้งจะมีลูกค้าทั้งขาประจำที่สามารถติดต่อผึ้งให้ไปบริการได้อยู่จำนวนหนึ่ง และบางคนนั้นก็ส่งเงินให้ผึ้งเป็นค่าใช้จ่ายด้วยเนื่องจากมีความรู้สึกชอบพอผึ้งเป็นพิเศษ เงินที่ได้มานั้น ผึ้งจะแบ่งออกเป็น 3 ส่วนด้วยกัน ส่วนแรกจะส่งให้กับครอบครัวเพื่อใช้หนี้ที่มีอยู่รวมทั้งใช้จ่ายในครอบครัว ส่วนที่สองจะเก็บไว้ใช้จ่ายในธุรกิจการค้าประเวณีในด้านต่าง ๆ เช่น ค่าเดินทาง ค่าอุปกรณ์ต่าง ๆ ที่ใช้ในการทำงาน และส่วนที่สามจะเก็บไว้ใช้จ่ายส่วนตัว

ฝั่งมองว่ากระบวนการค้าประเวณีที่เกิดขึ้นในสังคมไทยยุคปัจจุบันเป็นเรื่องทั่วไปแล้ว โดยเฉพาะในกลุ่มของวัยรุ่นที่ได้รับวัฒนธรรมตะวันตกในเรื่องของ “ค่านิยม” ในการมีเพศสัมพันธ์กันระหว่าง “ชายกับหญิง” หรือ “เพศเดียวกัน” ก็ตาม ในทุกวันนี้ทั้งชายและหญิงต่างไม่สนใจ “ความบริสุทธิ์” ที่มีอยู่แล้ว สำหรับลูกค้าที่มาใช้บริการฝั่งมองว่าเป็นเรื่องของมนุษย์ทั่วไปที่มีเงิน แล้วต้องการระบายซึ่งอารมณ์ทางเพศ เพราะสังคมทุกวันนี้ถ้าหากไม่แสวงหาเงินแล้วย่อมไม่มีทางที่จะอยู่ได้ในสังคมปัจจุบัน และฝั่งเองก็ต้องแสวงหาเงิน แม้ในความรู้สึกจะเห็นว่าเป็นเรื่องที่ดูผิดศีลธรรมและเกิดความขัดแย้งในใจตัวเองอยู่บ้าง แต่ก็เป็นการไม่สมควรที่รัฐบาลจะออกกฎหมายลงโทษตนและผู้ค้าประเวณี รวมทั้งลูกค้าที่มาใช้บริการจากตน ทุก ๆ คน มีสิทธิที่จะแสวงหาโชคและโอกาสในการดำเนินชีวิตอยู่ ถือว่าเป็นความชอบส่วนบุคคล หรือสิทธิของมนุษย์ชนที่ใครก็สามารถจะประกอบอาชีพต่าง ๆ ได้ในสังคม

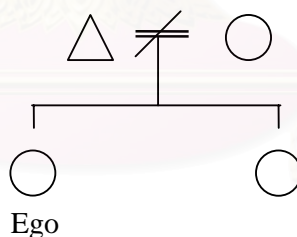
ในเรื่องของรายได้ที่ได้รับจะอยู่ที่ประมาณ วันละ 2,000–3,000 บาท และโดยเฉลี่ยต่อวันจะมีลูกค้ามาใช้บริการประมาณ 1–3 คน รายได้ต่อวันจึงขึ้นอยู่กับลูกค้าที่มาใช้บริการ และสูงสุดจะอยู่ที่ประมาณ 5,000 บาท ซึ่งหากคิดเฉลี่ยเป็นรายเดือนจะอยู่ที่ประมาณ 100,000–50,000 บาท ยิ่งถ้าขยันไปทำงานที่สถานอาบอบนวดด้วยแล้ว ก็ยิ่งสร้างเงินและรายได้ให้กับตนเองเพิ่มมากขึ้น ขออย่าให้ขี้เกียจเท่านั้นก็จะทำให้ตนเองและครอบครัวมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น เพราะอาชีพการค้าประเวณีเป็นอาชีพเดียวเท่านั้นที่จะทำให้เรามีโอกาสทางสังคมและเลื่อนฐานะทางเศรษฐกิจให้อยู่ในสังคมอย่างไม่ต้องอายใคร คนเราไม่ใช่คบกันที่จิตใจเหมือนสมัยก่อน แต่เป็นการคบกันที่ผลประโยชน์ รวมทั้งเงินทองมากกว่า การที่เราจะหาเงินหาทองนั้นจึงเป็นเรื่องของความพึงพอใจแต่ละคน ต่อจากนี้ไปการที่เราจะมีโอกาสทางสังคม หรือเลื่อนฐานะทางเศรษฐกิจ ก็ต้องอาศัยตัวเราเองในการสร้างตนเองเท่านั้น ไม่มีทางหรอกที่เราจะมัวแต่จะอาศัยคนอื่น ๆ เหมือนกับสมัยก่อน ๆ ที่เรามัวแต่จะอาศัยพ่อและแม่เหมือนเช่นดั้งเดิม ทุกวันนี้ต่างคนต่างก็มีภาระหน้าที่แตกต่างกันไป ยิ่งถ้าหากเรามัวอยู่เฉย ๆ หรือไม่ดิ้นรนก็เหมือนกับว่าเรามัวแบมือของเงินจากพ่อแม่ และดูเหมือนว่าเรากลับกลายเป็นลูกอกตัญญูเสียอีก ที่ไม่ช่วยพ่อแม่ทำมาหากิน แต่ในบางครั้งก็รู้สึกไม่สบายใจเหมือนกันที่จะต้องมาทำอาชีพค้าประเวณี เพราะตนเองรู้สึกว่ามันขัดหลักกับอาชีพของคนอื่น ๆ ในสังคมไทย และกลัวถูกประดาหน้าว่าเป็นคนสิ้นคิด ที่สำคัญมากไปกว่านั้นก็คือ การที่กลัวว่าทางบ้านรับรู้ แล้วจะทำให้พวกเขาไม่เข้าใจ หรือมองว่าเราเป็นคนที่ไม่ดี จนในที่สุดเขาก็คงจะไม่ยอมรับหรือเชื่อในตัวเรา

อีกต่อไป และรู้สึกสงสารพ่อแม่เหมือนกันที่อุตสาหกรรมที่อุตสาหกรรมเสียให้เราเรียนแต่กลับต้องมาทำให้ท่านเสียใจ

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 3 มาสิวรรณ (นามสมมุติ) หรือ น้อย

ข้อมูลทั่วไป

มาสิวรรณ หรือ น้อย อายุขณะให้สัมภาษณ์ 18 ปี นับถือศาสนาพุทธ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย ภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดลำพูน ปัจจุบันศึกษาอยู่ที่กรุงเทพฯ อยู่ในระดับระดับปริญญาตรีที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่ง ในด้านครอบครัวนั้น พ่อแม่ของน้อย มีลูก 2 คน ซึ่งน้อยเป็นลูกสาวคนโต และมีน้องสาวคนอีกคน ปัจจุบันนี้พ่อและแม่ได้แยกทางกันมาประมาณ 4 ปี สาเหตุที่แยกทางกันนั้น น้อยได้บอกว่าจะมาจากพ่อไปมีเมียคนอื่น จึงเริ่มมีปากเสียงทะเลาะจนได้หย่าขาดจากกัน ส่วนน้อยและน้องสาวนั้นได้ขออยู่กับฝ่ายแม่ แต่ในปัจจุบันน้อยได้ย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ในหอพักที่อยู่ในละแวกใกล้เคียงกับมหาวิทยาลัยที่ตนเรียนแล้ว ทั้งนี้เพื่อความสะดวก และประหยัดในด้านเวลา การเดินทาง และค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ตามมา

สภาพครอบครัว

น้อย ได้เข้าสู่วงการธุรกิจค้าประเวณี เมื่ออายุของเธอได้เพียงประมาณ 16 ปี สถานะทางบ้านของน้อยก่อนที่พ่อแม่จะหย่าร้างกัน มีฐานะที่มั่นคง พ่อมีอาชีพรับราชการเป็นเจ้าหน้าที่แห่งหนึ่ง ในเขตอำเภอเมืองจังหวัดเชียงใหม่ ส่วนแม่เป็นแม่บ้าน หลังจากที่พ่อแม่หย่าร้างกันในช่วงประมาณ ปี พ.ศ. 2544 น้อยและน้องสาวได้มาอยู่กับแม่ที่บ้านของคุณยาย หลังจากนั้นน้อยจบการศึกษาในระดับมัธยมจึงได้ตัดสินใจไปเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยในเขตกรุงเทพฯ สาเหตุเพราะเพื่อน ๆ ของน้อยจำนวนหลายคนได้ไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ จึงชักชวนให้น้อยไปด้วยกัน

และในช่วงเวลาที่ น้อย เข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ แม่ของน้อยได้กู้เงินจากธนาคารออมสินมา ประมาณ 200,000 บาท เพื่อนำมาประกอบอาชีพขายข้าวแกง และเก็บไว้เป็นทุนในการดำเนิน กิจการต่าง ๆ จากนั้นไม่นานน้อยเริ่มหางานทำตามสถานที่ต่าง ๆ เพื่อนำมาเป็นค่าใช้จ่ายใน การเรียนที่มหาวิทยาลัย เนื่องจากลักษณะของมหาวิทยาลัยที่น้อยเรียนอยู่นั้นมีลักษณะเปิด จึง มีโอกาสที่นิสิตนักศึกษาสามารถค้นหาความรู้ได้อย่างอิสระเสรี หรือไม่จำเป็นต้องเข้าชั้นเรียน เหมือนกับมหาวิทยาลัยอื่น ๆ

ในช่วงนี้เองน้อยจึงหารายได้พิเศษด้วยการจำหน่ายหนังสือเรียนที่หน้ามหาวิทยาลัยที่ ตนเรียนอยู่ ทั้งนี้ร้านค้าที่ตนเองทำงานอยู่นั้น มีหนังสือเรียนในสาขาวิชาที่ตนเรียน จึงทำให้ ว่างที่ทำงานได้มีโอกาสอ่านหนังสือพลาง ๆ ไปด้วย โดยที่ไม่ต้องเข้าห้องเรียน จากนั้นไม่ นานน้อยก็พลิกผันตัวเองมาประกอบอาชีพการเป็นหญิงค้าประเวณี เพราะเห็นว่ามีรายได้กว่า การจำหน่ายหนังสือเรียนที่หน้ามหาวิทยาลัย อีกทั้งเป็นการหาเงินมาได้โดยง่ายไม่ต้อง เหน็ดเหนื่อย เหมือนกับการขายหนังสืออยู่ตลอดทั้งนั้น จึงทำให้มีรายได้เพิ่มมากขึ้น และ สามารถช่วยผ่อนชำระเงินกู้จากทางธนาคารจากทางบ้าน รวมทั้งค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ได้อย่างสบาย

1. สภาพเศรษฐกิจ

น้อยเล่าถึงสภาพเศรษฐกิจของครอบครัวว่าในสมัยที่พ่อและแม่ยังไม่เลิกลากันนั้น ครอบครัวของเธอมีสฐานะที่มั่นคงอย่างมาก เพราะอาชีพที่มั่นคงของพ่อที่เป็นข้าราชการ จึงมี รายได้ที่ป็นฐานให้ครอบครัวทุกเดือน ต่อมาเมื่อพ่อและแม่แยกทางกันและส่งเธอและน้องไปอยู่ ที่บ้านยาย ซึ่งในระยะนี้น้อยเล่าว่าเธอมีปัญหาเรื่องค่าใช้จ่ายเพราะเงินที่พ่อส่งมาให้ส่วนมาก เป็นค่ากินอยู่ของเธอกับน้อง ไม่ค่อยจะเหลือให้ยายแบ่งมาเป็นค่าชนนให้กับเธอมากเท่าไรนัก

แต่เมื่อน้อยต้องการจะไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ แม่ของน้อยจึงคิดว่าต้องหารายได้ให้มาก ขึ้นจึงเริ่มจะทำการค้า แต่เนื่องจากแม่ไม่ได้ทำงานและไม่มีเงินเก็บจึงไปยืมเงินจากคนรู้จักแต่ ไม่ได้จนยายรับเป็นคนไปค้าประกันเงินกู้จากธนาคารให้ จำนวนหนึ่งเพื่อพ่อที่จะเปิดร้านข้าว แกงได้ แต่กิจการก็ไปได้ไม่ได้นัก เมื่อเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ น้อยจึงต้องหางานพิเศษทำในช่วงไม่มี ตารางเรียน และเท่าที่เวลาจะอำนวย เงินบางส่วนเธอต้องส่งกลับบ้านไปช่วยเหลือจุนเจือแม่ บ้าง จนเธอได้เจอเพื่อนและตัดสินใจไปค้าประเวณีเพื่อช่วยจ่ายเงินกู้ให้กับแม่

2. ความสัมพันธ์ในครอบครัว

น้อย มีน้องสาวอยู่เพียงคนเดียว ปัจจุบันพ่อแม่หย่าร้างแล้ว เนื่องจากแม่จับได้ว่าสามีไปมีเมีย น้อย น้องสาวของ น้อย มีอายุประมาณ 16 ปี กำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 5 ในเขตอำเภอเมือง จังหวัดลำพูน ส่วนแม่นั้นจบการศึกษาชั้น ม. 6 จากโรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดลำพูน และพ่อจบการศึกษาในระดับปริญญาตรี และรับราชการเป็นเจ้าหน้าที่แห่งหนึ่งในเขตจังหวัดลำปาง พ่อจึงต้องเดินทางไป มา ๗ ระหว่างจังหวัดอยู่เสมอ คือ ลำปาง-เชียงใหม่ และด้วยสาเหตุประการนี้เองที่ทำให้พ่อมีเมียน้อย เนื่องจากความห่างไกลของระยะทางระหว่างบ้านกับที่ทำงานไม่เอื้ออำนวย หรือสภาพการณ์ต่าง ๆ อันที่จริงแล้วนั้น ลักษณะนิสัยพ่อของน้อยนั้น เป็นคนเงียบ ดูเคร่งขรึม และไม่มีที่ทำว่าจะเจ้าชู้แต่อย่างใด ซึ่งในบางครั้งที่น้อย ทำอะไรผิด พ่อก็มักจะทำโทษด้วย การใช้ไม้เรียวตี พ่อชอบดื่มเหล้าหากมีอาการเมามักจะมึนสยที่เปลี่ยนไปคือเป็นคนที่ดุร้ายมาก ชอบขว้างสิ่งของออกนอกบ้าน บางครั้งก็ไล่แม่รวมทั้งตนและน้องสาวออกนอกบ้าน ทำให้ตนและครอบครัวต้องไปซอกพักอาศัยอยู่ที่บ้านของยายเป็นการชั่วคราวซึ่งอยู่ห่างจากบ้านเพียงไม่กี่กิโลเมตร หากจะพูดถึงแม่นั้น ก็เหมือนกับผู้หญิงเรียบร้อยคนหนึ่ง ซึ่งทำหน้าที่เป็นผู้คอยดูแลความทุกข์สุขภายในครอบครัว และเมื่อมีปัญหาที่เกิดขึ้นหรือความวุ่นวายภายในใจต่าง ๆ นั้น น้อยมักจะปรึกษาแม่มากกว่าพ่อ และน้อยกับน้องสาวก็มีความสนิทสนมกันพอสมควร ทั้งนี้อาจจะเป็นเพราะว่าอายุมีความใกล้เคียงกัน จึงทำให้พูดจารู้เรื่อง และเข้าใจกันดีอยู่ในระดับหนึ่งเหมือนกัน

หลังจากที่พ่อแม่แยกทางกัน น้อยได้ไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านของยาย และทำให้รายรับลดลง ฐานะและความเป็นอยู่มีความคลอนแคลน เพราะพ่อไม่ค่อยส่งเงินมาให้ จึงทำให้น้อยรู้สึกว่าจะไม่อยากมีชีวิตอยู่ เบื่อกับชีวิตที่เป็นอยู่ว่า ทำไมพ่อแม่ต้องทำให้ น้อย มีปมด้อย และไม่ต้องการที่จะถูกเพื่อนล้อว่า เป็นลูกที่ไม่พ่อและแม่ เมื่อจบการศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 เพื่อน ๆ หลายคนพร้อมใจกันที่จะเข้ามาเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยในกรุงเทพฯ ฯ ซึ่งตัวของน้อยเองก็อยากมีประสบการณ์ชีวิตและต้องการสัมผัสอะไรใหม่ ๆ ที่ตนเองยังไม่ได้รู้จักมาก่อน โดยเฉพาะคำว่า “เมืองกรุง” จึงเป็นคำนิยามคำหนึ่ง ที่น้อยมีใจปรารถนาและบินไปให้ไกลที่สุดเท่าที่ใจจะทำได้ ที่ต้องการจะหลีกหนีไปจากครอบครัวที่ล่มสลาย อย่างไม่มีวันหวนคืนกลับมา

3. กระบวนการเข้ามาสู่อาชีพและพฤติกรรมกรรมกรมีเพศสัมพันธ์

ก่อนที่น้อยจะเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีได้ประกอบอาชีพเป็นเด็กเชียร์แขกให้เข้าร้าน ที่ผับแห่งหนึ่ง รายได้ต่อเดือนประมาณ 4,500 บาท ประกอบกับที่น้อยเป็นคนหน้าตาและผิวพรรณดี มักจะมีลูกค้ามาติดพันเสมอ ๆ บางครั้งน้อยก็มักจะไปเที่ยวกับลูกค้าต่อ และอาจจะมีเพศสัมพันธ์กันด้วย น้อยได้รู้จักกับกบ (นามสมมติ) และเพื่อน ๆ ของกบ ที่พักในหอพักเดียวกันและห้องใกล้เคียงกัน ต่อมาทั้งสองคนรู้จักกันจนเป็นเพื่อนรักกัน กบกำลังศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยและทำการค้าประเวณีด้วย ซึ่งผู้มาใช้บริการมักจะเป็นผู้ชายวัยกลางคนมีอาชีพที่มั่นคงและมีฐานะทางการเงิน ในบางครั้งจะเป็นนิสิตนักศึกษาทั้งภายในสถาบันที่กบเรียนอยู่และต่างสถาบัน กบเป็นผู้ชักชวนน้อยให้มาค้าประเวณี น้อยจึงได้ตัดสินใจค้าประเวณีเพราะรายได้ดี รายได้ที่ได้มีหลายราคาแยกเป็นประเภทชั่วคราวประมาณ 1,500 – 2,000 บาท ประเภทค้างคืนประมาณ 3,000 – 5,000 บาท และที่พักอาศัยอยู่เป็นแหล่งมั่วสุมกันระหว่างกลุ่มเพื่อนของกบและน้อย บ่อยครั้งที่น้อยมักจะทำเงินที่ค้าประเวณีได้ ไปเที่ยวเตร่และไปหาลูกค้าจากสถานบันเทิงต่าง ๆ โดยเฉพาะย่าน R.C.A ถือว่าเป็นแหล่งเที่ยววัยรุ่นพร้อมกับการไปหาลูกค้า

น้อยบอกว่าการที่เธอตัดสินใจตามที่กบแนะนำเพราะเธอเคยมีอะไรกับแฟนมาก่อนหน้าที่จะเข้ามาเรียนที่กรุงเทพฯ และตอนที่เธอเป็นเด็กเชียร์แขกนั้นเธอมีคนมาติดพันเธอและเริ่มคบหากับเป็นแฟน แต่ก็มีเพื่อชายอีกหลายคนที่ยอเยอมีความสัมพันธ์ด้วย

4. การยึดติดกับค่านิยมทางวัตถุ

จากการที่น้อยเคยมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายมาก่อน ทำให้เกิดความรู้สึกว่าอยากมีความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น และเวลาที่น้อยไปเดินเที่ยวในห้างสรรพสินค้า มักจะเห็นคนแต่งตัวดีมีมือห้อยทำให้น้อยเกิดความรู้สึกอิจฉาตาร้อน แต่ก็รู้ว่าแม่ไม่ค่อยจะมีเงิน จึงหาหนทางหาเงิน ด้วยการเป็นเด็กเชียร์แขกเข้าร้าน แต่ก็ได้เงินไม่พอใช้และไม่สามารถส่งเงินไปให้แม่ได้ ประกอบกับเพื่อนชักชวนให้ทำการค้าประเวณีและคิดว่าไม่มีอะไรเสียหาย แค่เพียงการนอนด้วยกันแถมยังได้เงินมาใช้อีก น้อยจึงตัดสินใจค้าประเวณี น้อยมองว่าคนที่ค้าประเวณีก็เป็นคนเหมือนกันมีชีวิตจิตใจเหมือนคนทั่วไปในสังคม เราไม่ได้ไปบังคับ ชูเชื้อ หรือทำร้ายร่างกายใครให้ซื้อการ

ค่าประเมินี ทุก ๆ คนต่างทำงานเพื่อเงินทั้งนั้น บางครั้งน้อยมองตัวน้อยเองเป็นเหมือนแม่ค้า เหมือนการซื้อขายแล้วเราก็ได้เงินมาใช้ตามที่เราต้องการ

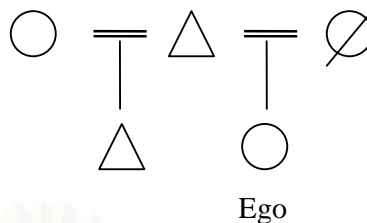
5. การคาดหวังรายได้จากการค้าประเมินี

ราคาตัวที่ได้ตั้งไว้จะแยกออกเป็นหลายราคา ส่วนใหญ่ประมาณ 1,800 – 3,500 บาท หากลูกค้าต้องการให้ค้างคืนราคาจะอยู่ที่ประมาณ 4,000 – 6,000 บาท และกลุ่มลูกค้าส่วนใหญ่จะเป็นข้าราชการระดับสูงหรือนักธุรกิจที่มีฐานะดี ลูกค้าที่มาใช้บริการผ่านน้อย ส่วนใหญ่ใน 1 วันจะมาใช้บริการประมาณ 1 – 2 คน รายได้ที่ได้รับผ่านเอเย่นต์คิดเฉลี่ยต่อวันจะได้ประมาณ 3,000 – 5,000 บาท หากคิดเป็นเดือนจะอยู่ที่ประมาณ 90,000 - 150,000 บาท ซึ่งถือว่าเป็นรายได้ที่สูงมากและได้นำเงินไปซื้อสิ่งต่าง ๆ ได้แก่ รถเก๋ง ราคาประมาณ 400,000 บาท โดยส่วยตัวแล้วน้อยชอบแต่งตัวดี ด้วยรายได้ที่สูงนี้ทำให้น้อยยังจะค้าประเมินีต่อไป และน้อยไม่กลัวเจ้าหน้าที่ตำรวจจะมาจับกุม เพราะเจ้าหน้าที่ตำรวจจำนวนมาก ก็มาใช้บริการในราคาถูกกว่าลูกค้ารายอื่น ๆ หรือบางครั้งก็มาซูดริตกับตนอยู่เสมอ เพื่อให้ตนสามารถค้าประเมินีต่อไปได้

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 4 นลิน (นามสมมุติ) หรือ บุ่ง

ข้อมูลทั่วไป

นลิน หรือ บุ่ง อายุขณะให้สัมภาษณ์ 18 ปี นับถือศาสนาพุทธ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดราชบุรี จบการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 ปัจจุบันศึกษาในระดับมหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งกรุงเทพฯ พ่อและแม่เลี้ยงประกอบอาชีพอยู่ที่จ. ราชบุรี และน้องชายของบุ่งที่มีอายุห่างจากเธอประมาณ 7 ปีนั้นกำลังเรียนอยู่ในระดับมัธยมต้นที่ จ.ราชบุรี

สภาพครอบครัว

นุ่นอาศัยอยู่กับพ่อที่ประกอบอาชีพขายของชำเนื่องจากแม่ได้เสียชีวิตลงด้วยโรคมะเร็งซึ่งรายได้ส่วนใหญ่นั้นมาจากพ่อ ในปี พ.ศ. 2543 พ่อแต่งงานใหม่และมีลูกชายอีก 1 คน ทำให้ค่าใช้จ่ายภายในบ้านมีเพิ่มมากขึ้น พ่อจึงต้องกู้เงินจากธนาคารประมาณ 250,000 บาทเพื่อนำมาใช้จ่ายภายในบ้าน ต่อมานุ่นได้เข้ามาเรียนในระดับมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพฯ จึงมีรายจ่ายที่เพิ่มมากขึ้นไม่ว่าจะเป็นค่าที่พัก หรือค่ากินอยู่ แต่ไม่ยอมรับภรรยาพ่อ

1. สภาพเศรษฐกิจ

สภาพเศรษฐกิจของนุ่นนั้นก็ไม่ได้แตกต่างจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญคนอื่นเพราะปัญหาที่เธอประสบนั้นคือปัญหาหนี้สินที่เกินจากครอบครัว เธอเล่าว่าในอดีตพ่อและแม่เปิดร้านขายของชำมีรายได้เลี้ยงครอบครัวได้ดีพอสมควรแม้จะไม่มากนักแต่ก็ยังถือว่าอยู่ได้ เมื่อแม่เสียชีวิตลงและพ่อแต่งงานใหม่กับผู้หญิงที่มีลูกติดซึ่งแทนที่จะได้คนมาช่วยหารายได้ก็กลายเป็นการได้ภาระด้านค่าใช้จ่ายเพิ่มขึ้นเป็นสี่คน คือ เธอ พ่อ แม่เลี้ยงและลูกติดแม่เลี้ยง เมื่อภาระเพิ่มขึ้นในขณะที่มีรายได้เท่าเดิม พ่อจึงต้องไปกู้หนี้ยืมสินจากธนาคารก้อนใหญ่ และก็ยังมีการหยิบยืมจากคนรอบข้างอีกบางส่วน

เมื่อนุ่นตัดสินใจไปเรียนต่อที่กรุงเทพฯ เธอจึงคิดว่าไม่อยากจะเพิ่มภาระให้กับพ่อมากไปกว่านี้จึงได้พยายามหางานทำเท่าที่ทำได้เพื่อส่งตัวเองเรียนต่อแต่ก็ยากเกินกว่ากำลังของเด็กอย่างเธอจนเธอมาค้าประเวณีจึงพอมีเงินเหลือใช้และส่งกลับไปช่วยค่าใช้จ่ายในบ้านพ่อด้วย

2. ความสัมพันธ์ในครอบครัว

เมื่อประมาณ ปี พ.ศ. 2542 แม่ของบ๊องได้เสียชีวิตด้วยโรคมะเร็ง ส่วนพ่อได้แต่งงานใหม่ ปัจจุบันพ่อกับแม่ใหม่ของบ๊องพักอาศัยอยู่ที่จังหวัดราชบุรี พ่อจบการศึกษาระดับประถมศึกษาปีที่ 6 ในเขตจังหวัดราชบุรี ส่วนแม่ใหม่ไม่ทราบว่าจบการศึกษาอะไร แต่แม่ใหม่ก็เป็นคนดีมาก เอาใจใส่ดูแลบ๊องกับพ่อดี เป็นอย่างดี ปัจจุบันที่บ้านยังไม่มีใครทราบว่าบ๊องมีอาชีพเป็นผู้ค้าประเวณี

บ๊องมีความรู้สึกว้าในครอบครัวไม่ค่อยมีความอบอุ่น ช่วงเวลาที่แม่ยังไม่เสียชีวิตนั้นจะทำงานที่โรงงาน บ๊องจำได้ว่าเคยถูกพ่อเตะเข้าที่ก้น เนื่องจากไม่พอใจที่แอบไปเที่ยวงานเทศกาลประจำปีกับเพื่อน ยิ่งในเวลาที่พ่อดื่มเหล้ามาก มักจะจนขาดสติชอบอาละวาด โดยส่วนตัวแล้วพ่อเป็นคนเจ้าชู้ แม่จะไม่ต่อว่าแต่จะไม่พูดกับพ่อ เวลาปิดเทอมบ๊องมักจะช่วยแม่ขายของชำที่บ้าน เมื่อครั้งแม่ล้มป่วยและได้เสียชีวิตลงไป และพ่อก็แต่งงานใหม่ จึงทำให้บ๊องคิดว่าต้องไปเรียนพร้อมกับทำงานที่กรุงเทพฯ เพื่อจะได้หาเงินมาช่วยเหลือครอบครัวบ้าง เงินที่ได้มานั้นส่วนใหญ่ได้มาจากการค้าประเวณี จึงพ่อกทำให้มีเงินส่งเสียให้ทางบ้านบ้าง และในจำนวนเงินดังกล่าวที่ได้มาก็ไม่มีใครรู้ บางทีก็รู้สึกเสียใจอยู่บ้างที่ต้องทำด้วยเช่นนี้ เนื่องจากว่าแม่ใหม่ก็ใจดีกับบ๊อง

3. กระบวนการเข้ามาสู่อาชีพและพฤติกรรมกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์

บ๊อง เล่าให้ฟังว่า ในช่วงที่เข้ามาในกรุงเทพฯ สมัยยังเป็นเด็กเสิร์ฟที่ผับแห่งหนึ่งและได้รู้จักกับกลุ่มเพื่อนเด็กเสิร์ฟด้วยกัน นอกจากจะทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟและยังค้าประเวณีในสถานบันเทิงแห่งหนึ่ง แถบย่าน R.C.A กลุ่มเพื่อนดังกล่าวได้ชักชวนตนไปค้าประเวณีด้วย เพราะเห็นว่ามีความจำเป็นต้องใช้เงิน เพื่อน ๆ มักจะเล่าให้ฟังเสมอว่าไม่ต้องกลัวจะติดโรคจากลูกค้าที่มาใช้บริการ เดี่ยวนี้มีวิธีการป้องกันด้วยการให้ลูกค้าสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีเพศสัมพันธ์และมีรายได้ดี ทั้งนี้ตนเห็นว่าเป็นวิธีที่ได้เงินง่าย จึงไปกับเพื่อนและสอนวิธีเอาใจลูกค้าต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นการพูดคุยเพื่อให้ลูกค้าเกิดความสบายใจ พอใจในการให้บริการเพื่อหวังจะได้ทิป รายได้ส่วนใหญ่จะเก็บไว้ใช้จ่ายในชีวิตประจำวัน ส่วนที่เหลือเก็บส่งไปให้ทางบ้าน

4. การยึดติดค่านิยมทางวัตถุ

บ๊อง มีความคิดเห็นว่าการซื้อขายของผู้ค้าประเวณีเป็นเรื่องปกติธรรมดา สถานที่ไหน ๆ ก็เห็นมีอยู่เกือบทั่วไป และเป็นสิทธิส่วนบุคคลที่ทุกคนจะเลือกประกอบอาชีพได้ เหมือนกับลูกค้าที่มาใช้บริการ ขอแค่มีเงินเพียงอย่างเดียว ก็จะสามารถนมรมิตทุกอย่างได้ ลูกค้าส่วนใหญ่ มักจะเป็นนักศึกษา คนทำงาน นักธุรกิจ โดยส่วนตัวแล้วสังคมมักจะมองว่าการค้าประเวณีเป็นอาชญากรรม เป็นเรื่องที่ผิดศีลธรรม แต่สำหรับบ๊องไม่คิดเช่นนั้น เพราะเจ้าหน้าที่เองก็มาใช้บริการ

บ๊อง คิดว่าการเป็นผู้ค้าประเวณีเป็นวิธีหนึ่งซึ่งจะทำให้ได้มาซึ่งเงินทอง เพื่อช่วยเหลือทางบ้าน เงินที่ได้มาสามารถซื้อความสุขได้ทุกอย่างไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า รถยนต์ หรือค่าเล่าเรียน บ๊องคิดว่าเรายังมีโอกาสอีกมากที่จะหาเงินเพราะว่าตอนนี้อายุน้อยอยู่ และอีกสัก 2-3 ปี ก็คงจะเลิกเพราะมีเงินเก็บมากพอแล้ว

5. การคาดหวังจากการค้าประเวณี

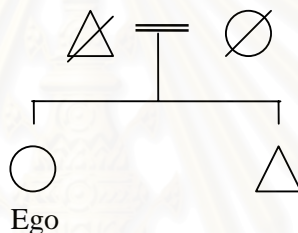
รายได้จากการค้าประเวณี ได้รับประมาณ 1,500 - 5,000 บาท ส่วนใหญ่บ๊องจะให้บริการแบบชั่วคราวเท่านั้น จำนวนลูกค้าที่เข้ามาติดต่อใช้บริการกับบ๊องต่อวันจะไม่แน่นอน บางวันก็ไม่มีใครมาติดต่อ วันที่มีรายได้มากที่สุดจะเป็นวันหยุดสัปดาห์หรือวันสำคัญ เพราะมีลูกค้ามาใช้บริการจำนวนมาก และบางวันก็มีลูกค้ามาใช้บริการถึง 5 คน รายได้เฉลี่ยต่อเดือนที่บ๊องได้รับจากการค้าประเวณีประมาณ 200,000 บาทต่อเดือน โดยยังไม่หักค่าใช้จ่าย สำหรับรายได้ระดับนี้ บ๊อง ถือว่าเป็นผลประโยชน์ระดับสูง หากไม่มีรายได้ดังกล่าวบ๊องก็ไม่รู้จะทำอะไรต่อไป เพราะรายได้ที่สูงระดับนี้ บ๊องก็ยังไม่รู้ว่าจะประกอบอาชีพอะไร

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 5 วาริรัตน์ (นามสมมุติ) หรือ ต้อย

ข้อมูลทั่วไป

วาริรัตน์ หรือ ต้อย ขณะให้สัมภาษณ์มีอายุ 17 ปี นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาอยู่ที่ หัวหมาก กรุงเทพฯ ปัจจุบันพักอาศัยอยู่ในละแวกใกล้เคียง พ่อและแม่ของต้อยได้เสียชีวิต

เมื่อตั๋ยอายุได้ประมาณ 15 ปี เนื่องจากอุบัติเหตุทางเรือ คงเหลือไว้แต่เพียงบ้านพักหลังหนึ่ง และเงินอีกจำนวนหนึ่ง ตั๋ยต้องเลี้ยงดูน้องชายอีกคนที่อายุ 12 ปี จึงต้องออกจากโรงเรียน ในช่วงกำลังเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น ช่วงที่หางานอยู่นั้นได้เข้าไปทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟอาหารที่ร้านอาหารแห่งหนึ่ง ย่าน R.C.A โดยส่วนตัวแล้วตั๋ยเป็นผู้หญิงที่หน้าตาดี ได้ซื้อเงินมาจากแม่ และได้มีเพื่อนแนะนำให้ไปทำงานในสถานอาบอบนวดใกล้ ๆ กับที่พัก ซึ่งเป็นงานที่มีรายได้ดี ตั๋ยจึงมีความสนใจและได้ไปสมัครเป็นพนักงานหมอนวด และในบางครั้งตั๋ยก็หารายได้พิเศษจากการค้าประเวณีแถบย่าน R.C.A รายได้ส่วนใหญ่จะส่งให้ที่บ้านและเป็นค่าเล่าเรียนของน้องชาย

สภาพครอบครัว

หลังจากที่พ่อและแม่ของตั๋ยได้เสียชีวิตลงด้วยอุบัติเหตุทางเรือ ตั๋ยต้องอยู่กับน้องชายเพียงลำพัง ด้วยการฝากฝังไว้ญาติผู้ใหญ่คนหนึ่ง ซึ่งอาศัยอยู่ในละแวกใกล้เคียงคอยดูแลเอาใจตั๋ยและน้องชาย ตั๋ยคิดว่าตนเองควรจะต้องไปหาทำงานเพื่อเสริมรายได้ให้กับเธอและน้องชายเพื่อความอยู่รอด และต้องการเป็นเสาหลักหรือจุดยืนแก่น้องชายที่เหลือเพียงคนเดียว ด้วยสาเหตุดังกล่าว จึงได้ลาออกจากโรงเรียนแล้วเริ่มคิดหางาน

ในอดีตความสัมพันธ์ระหว่างพ่อแม่และลูก ๆ เป็นไปด้วยดี โดยที่พ่อแม่จะคอยดูแลลูกอยู่เสมอ ในช่วงเวลาดังกล่าวตั๋ยจึงมีความรู้สึกอบอุ่นมาก ทั้งนี้เป็นเพราะว่าพ่อและแม่ของตั๋ยนั้นมีอาชีพการงานที่ดีและมั่นคง สมาชิกทุก ๆ คนในครอบครัวก่อนหน้านี้ ก็ไม่เคยมีใครทำผิดกฎหมาย หรือทำงานที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจการค้าประเวณีมาก่อน ช่วงเวลาเหล่านั้นตั๋ยมีความสุขเป็นอย่างมาก และคิดว่าอนาคตของตั๋ยก็คงจะดีตามไปด้วย แต่แล้ว

ความหวังของตั๋อยได้พังทลายลงไป เมื่อพ่อแม่ของตั๋อยได้ประสบอุบัติเหตุเสียชีวิตในช่วงเทศกาลตรุษจีน

1. สภาพเศรษฐกิจ

สภาพการเงินของตั๋อยนั้นแทบจะเรียกได้ว่ามีปัญหาเพราะพ่อและแม่ต้องเสียชีวิตไปเมื่อเธอยังอายุไม่มากนัก และเธอต้องไปอาศัยอยู่กับญาติและเริ่มทำงานตั้งแต่เด็ก แต่เมื่อตนต้องไปโรงเรียนและทำงานด้วยจึงทำให้ไม่ได้รับค่าจ้างที่ดีนัก เธอจึงตัดสินใจลาออกจากโรงเรียนและเริ่มทำงานเต็มเวลา ทำให้เธอและน้องพอยมีรายได้พิเศษนอกจากได้รับจากผู้ปกครองบ้าง แต่ก็ยังไม่มากพอที่จะแยกตัวออกมาอยู่กันเองสองพี่น้อง จนเธอตัดสินใจค้าประเวณีในที่สุด

2. ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ในสมัยที่พ่อกับแม่ยังมีชีวิตอยู่ ครอบครัวของตั๋อยนั้นเป็นที่ที่มีความอบอุ่นอย่างมาก ตั๋อยอยากได้อะไร ๆ พ่อกับแม่ก็หามาให้หมด แต่พอยไม่มีพ่อกับแม่แล้ว ตั๋อยมีความรู้สึกผิดไปหมดทุกด้าน เนื่องจากขาดที่พึ่งทางใจมิได้เลย โดยเฉพาะในเรื่องการดูแลทุกข์สุข หรือปรึกษาปัญหาต่าง ๆ ให้กับตั๋อยและน้องนั้น บัดนี้ได้ล่มสลายไปแล้วสำหรับภัยพิบัติครั้งนี้ เพราะฉะนั้นจึงไม่อาจจะพูดได้อย่างเต็มปากว่า เรามีความสุขอยู่หรือไม่ ทุกสิ่งทุกอย่างล้วนแต่จะต้องเริ่มต้นใหม่ด้วยตนเอง โดยที่เราไม่สามารถจะฝากผีฝากไข้ให้กับใคร ๆ ได้อีกเลย เท่าที่เหลืออยู่เห็นเพียงแต่น้องชายคนเดียวเท่านั้น ถ้าหากว่าเราไม่ต่อสู้หรือดิ้นรนต่อไปก็ไม่อาจจะสามารถพยุงตนเองและครอบครัวให้อยู่ต่อไปได้ วิธีการเดียวในความคิดของตั๋อยนั้นก็คือ การหาเงินให้มาก ๆ เมื่อเอาเก็บไว้เป็นเงินฝาก หรือยามฉุกเฉิน ทุกวันนี้สังคมเปลี่ยนแปลงไปเยอะมาก หากมีแต่จะจมอยู่กับอดีตก็ไม่ได้แล้ว เราควรจะมีวันนี้เท่านั้น ตั๋อยเองนั้นก็ท้อแท้ใจอยู่เหมือนกัน และไม่อยากจะทำอะไรทั้งนั้น แต่พอยมีสติได้ก็คิดว่า ตนเองกับน้องชายจะต้องอยู่ในโลกใบนี้อีกนานเท่านาน ชีวิตในอดีตที่ผ่านมากับปัจจุบันนี้จึงต่างกันราวฟ้ากับดิน เพราะเนื่องจากการการสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักอย่างไม่หวนคืนกลับมา และทิ้งไว้เพียงความทรงจำเท่านั้น

3. กระบวนการเข้ามาสู่อาชีพและพฤติกรรมกรรมามีเพศสัมพันธ์

หลังจากที่ตั๋ยได้สูญเสียพ่อแม่ไปด้วยอุบัติเหตุทางเรือ ได้ทำให้ภาระหน้าที่ต่าง ๆ เหล่านั้นตกเป็นของตั๋ยแต่เพียงลำพังผู้เดียว ตั๋ยเองนั้นในตอนแรกก็ไม่ได้คิดอะไรมาก และอยากอยู่แบบนี้ไปเรื่อย ๆ ไม่อยากจะดิ้นรนหรือชวนขวายเป็นอะไรให้กับชีวิตของคนอื่น เพราะรู้สึกว่าการกำลังใจต่าง ๆ ที่ตนเองมีนั้นได้พังทลายหมดสิ้นแล้ว แต่เนื่องจากตนเองกับน้องไม่ได้อยู่เพียงคนเดียวในโลกนี้ จำเป็นต้องกิน ต้องอยู่ หรือหาแนวทางต่าง ๆ เพื่อให้เกิดความรอดพ้นจากภาวะวิกฤติที่เกิดขึ้นในช่วง ๆ หนึ่งของชีวิต โดยวิธีทางก็คือการไปสมัครเป็นพนักงานเสิร์ฟอาหารที่ร้านแห่งหนึ่ง เป็นร้านอาหารที่อยู่ในระดับดีมาก พนักงานทุก ๆ คนในร้านจะต้องพูดภาษาอังกฤษให้เป็น และคล่องสำหรับการสื่อสารกับชาวต่างชาติ และคนไทยชั้นสูง เพราะฉะนั้นจากชีวิตที่เริ่มต้นจึงได้เกิดขึ้น ถ้าหากว่าจะพูดถึงในเรื่องของการเรียนแล้ว เขาเป็นว่าได้จบลงหมดแล้ว ด้วยสาเหตุที่ตั๋ยนั้นได้ลาออกจากโรงเรียน ในขณะที่ตนเองนั้นกำลังศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนต้น ตอนนี้เธอเริ่มคบกับเพื่อนที่ทำงานด้วยกันและมีความสัมพันธ์ทางเพศกับเขาในที่สุด และมีอยู่ช่วงหนึ่งที่เธอย้ายไปอยู่กับเขาจนเลิกกันไป

ในช่วงเวลาที่ทำงานเป็นพนักงานเสิร์ฟอาหารอยู่นั้น ตั๋ยก็ได้รู้จักกับผู้หญิงคนหนึ่ง และแนะนำให้ตนนั้นมาลองค้าประเวณีบ้าง เพราะเนื่องจากผู้หญิงคนนั้นเกิดความเห็นใจ และรู้สึกว่าการทำงานเริ่มต้นของตั๋ยนั้นล้วนเกิดมาจากปมสังคมนั้นคือ การที่เกิดมาจากครอบครัวที่ไม่เหลือใครเลย นอกจากตัวเองเท่านั้นที่จะอยู่ และทำต่อไปในอนาคตข้างหน้า ตั๋ยได้รับคำแนะนำต่าง ๆ นานา สำหรับการทำตัวหรือดึงดูดความสนใจจากลูกค้าเพื่อที่ว่าตนเองนั้นจะหาเงินมาให้ได้ที่สุดเท่าที่จะทำได้ โดยเฉพาะเทคนิควิธีการต่าง ๆ ในการพูดจา และสนทนาตลอดจนลักษณะท่าทางที่จะดึงดูดลูกค้าให้มาซื้อบริการทางเพศกับเรา หลังจากที่ได้ทดลองในการทำงานดังกล่าว รายได้ดีกว่าการเป็นพนักงานเสิร์ฟเป็นอย่างมาก คือ มากกว่าเป็น 2-3 เท่าตัวจากรายได้เดิมที่ตนเองได้รับ ที่สำคัญคือการทำงานที่เราไม่ต้องเสียเหนื่อย หรือเสียแรงใด ๆ เหมือนกับอาชีพเดิมที่เคยทำมา แต่สิ่ง ๆ หนึ่งที่ตั๋ยไม่เคยสัมผัสก็คือน้องชายคนเดียวของตนอยากให้น้องมีอนาคตที่ดีกว่านี้ และต้องไม่เป็นเหมือนกับตนที่ต้องออกจากโรงเรียนมาหาเงินถ้าเป็นไปได้แล้วตั๋ยอยากให้น้องเรียนในระดับที่สูง ๆ หรือมากที่สุดเท่าที่ตนจะทำได้ ไม่อยากให้น้องต้องมาลำบาก เพราะเท่าที่มีอยู่นี้ก็เหลือเพียงเราสองคนเท่านั้น

4. การยึดติดกับค่านิยมทางวัตถุ

ในความคิดของตัวยเรื่องการค้าประเวณีเป็นอาชีพที่หาเงินได้มาอย่างง่ายดาย และมองว่าในอาชีพอื่น ๆ ก็ไม่สามารถทำได้ขนาดนี้ เนื่องจากเท่าตนเองดูจากเพื่อน ๆ รอบตัวนั้น เงินเดือนก็ไม่เยอะพอที่จะซื้ออะไรได้มากเท่าที่ต้องการ โดยเฉพาะในสิ่งของอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า มือถือ เครื่องสำอาง หรือแม้แต่รถยนต์ราคาแพง ๆ ถ้าหากว่าเรารู้จักเก็บเงิน หรืออดออมไม่หลงระเหิงในอาชีพจนเกินไป และตัวยมีความคิดเห็นที่ผู้ค้าประเวณีในปัจจุบันต่างมาทำงานอย่างนี้เพราะมีความจำเป็นทางการเงิน ไม่มีใครหรอกที่จะคิดมาเป็นเช่นนี้ เพราะในบางครั้งถูกผู้หญิงทุกคน ต่างก็ต้องการศักดิ์ศรี หรือการยอมรับในสังคม ทุกวันนี้ตัวยเองก็ไม่เคยจะเอ่ยปากกับใคร ๆ หรือเพื่อน ๆ ที่มาทำงานในกรุงเทพฯ ด้วยกันให้รับรู้ เพราะรู้สึกว่าเป็นผู้หญิงหากิน เพราะเจ็บปวดมาก ๆ เลยถ้าหากว่ามีใครมาตราหน้าว่าเราเป็นคนลึนคิด

5. การคาดหวังรายได้จากการค้าประเวณี

ตัวยพึงพอใจกับรายได้ที่ตนได้รับมาเป็นอย่างมาก แม้ในบางครั้งก็รู้สึกว่าจะไม่อยากจะทำอาชีพนี้เอง แต่เพราะความจำเป็นเนื่องจากว่าในภาวะปัจจุบันถ้าหากว่าเราไปทำอะไรอย่างอื่นแล้วนั้น จึงเพียงพอกับรายจ่ายของเราได้หรือไม่ สำหรับตัวยเองนั้นได้กำหนดราคาค่าตัวของตนนั้นอยู่ในราคาประมาณครั้งละ 1,200-1,500 บาท และโดยรวมแล้วจะอยู่ที่ประมาณ 1,700-2,000 บาท เพราะอาชีพนี้มีรายได้ไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับว่าเราต้องการเป็นจำนวนเท่าไร และขึ้นอยู่กับกำลังการจ่ายของลูกค้าด้วย อาชีพนี้จึงเป็นลักษณะที่ว่าต้องฉลาด และทันคนเป็นอย่างมาก เพราะทุกวันนี้คนทุกวันนี้อาจจะแต่งตัวดี หรือดูหล่อ เท่ แต่กลับไม่มีเงินมาซื้อบริการก็ได้ ฉะนั้นขั้นตอนในการค้าประเวณีจึงเป็นเรื่องที่สำคัญเป็นอย่างมากในการเลือกแขก เพราะถ้าหากว่าได้คนรวย ๆ แล้ว ก็จะทำให้ค่าบริการดีตามด้วย คือ การตกลงราคากัน หลังจากที่พักคุยกันได้สักพักก็จะหาโรงแรมมานวดในละแวกที่ตนอยู่นั้น เพื่อความสะดวก และประหยัดในเรื่องค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ตามมา

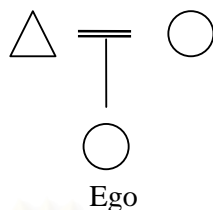
ส่วนใหญ่แขกที่มาซื้อบริการจะใช้เวลาในการมีเพศสัมพันธ์ประมาณ 2-3 ชั่วโมง ขึ้นอยู่กับความพอใจของแขกเอง แต่ถ้าหากว่ามีการค้าค้างคืนก็จะมีรถตกลงกันใหม่ว่าเพิ่มขึ้นเป็นอีกราคาหนึ่ง ฉะนั้นอาชีพการค้าประเวณีจึงเป็นอาชีพที่มีรายได้ดี และต้องอดทนทุก ๆ ด้าน

ในเรื่องของการให้บริการแขก เพราะแขกบางคนก็ดูสกปรก และไม่สะอาดสะอาดอัน จนในบางครั้งก็ทำให้ตนไม่อยากจะขายบริการ แต่ทั้งนี้ก็เป็นความจำเป็น และฐานะทางบ้านที่ตนเองต้องคอยเลี้ยงดูน้องชายอีกคนที่ปราศจากพ่อแม่และผู้อุปการะอีกต่อไปแล้ว ทั้งนี้ตัวยเองมองว่าถ้าหากว่าตนเองมาจากครอบครัวที่เพียบพร้อม และร่ำรวย มีความอบอุ่น ก็คงไม่ต้องมาเป็นผู้หญิงค้าประเวณีหรอก สำหรับตัวยเองมองว่าอาชีพนี้เป็นอาชีพที่นำรายได้มาสู่ตนเองเป็นอย่างมาก และไม่ยากที่จะไปประกอบอาชีพอื่น ๆ อีกแล้ว ทั้งนี้เป็นเพราะว่ารายได้จากการค้าประเวณีนี้ ตัวยได้รับอยู่ในระหว่าง 150,000 ต่อเดือน อีกทั้งด้วยเหตุผลบางอย่างที่ตนต้องมาทำงานแบบนี้ คือ การที่ครอบครัวของตนต้องสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักของตนไป เพราะมีวิธีการเท่านั้นที่จะตนเองและครอบครัวรอดพ้นไปจากภาวะวิกฤติเหล่านี้ได้ คือ การค้าประเวณีนั่นเอง

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 6 เยาวนุช (นามสมมติ) หรือ น้อย

ข้อมูลทั่วไป

เยาวนุช หรือ น้อย ขณะให้สัมภาษณ์มีอายุ 17 ปี นับถือศาสนาพุทธ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย มีภูมิลำเนาอยู่จังหวัดอยุธยา ปัจจุบันได้พักอาศัยอยู่ที่ร้านเสริมสวยแห่งหนึ่ง ย่านพัฒนาพงศ์ กรุงเทพฯ ส่วนพ่อและแม่ของน้อย อยู่ที่จังหวัดอยุธยา มีอาชีพรับจ้าง ฐานะทางบ้านถือว่ายากจน ส่วนน้อยได้จบการศึกษาในระดับ ปวช. ที่โรงเรียนแห่งหนึ่ง หลังจากที่น้อยเรียนจบได้ออกมาทำงานเสริมภายใน กรุงเทพฯ เริ่มแรกได้เข้ามาพักอาศัยอยู่กับญาติฝ่ายพ่อ และญาติก็ได้แนะนำให้ไปสมัครเป็นช่างเสริมสวย เพราะเห็นว่าน้อยมีความถนัดทางด้านอยู่แล้ว ประกอบกับตนเองก็มองว่าอาชีพเสริมสวยเป็นอาชีพที่สบาย ให้บริการในด้านความงาม ดูมีความทันสมัย และตนเองก็สามารถแต่งตัวในสไตล์ต่าง ๆ ได้ด้วย เพราะความที่น้อยเองนั้นเป็นคนที่รักสวยรักงามด้วยเช่นกัน จึงเลือกที่จะทำอาชีพเสริมสวยอยู่ในกรุงเทพฯ เพื่อหาเงินเลี้ยงตนเองและครอบครัวต่อไป

สภาพครอบครัว

พ่อน้อยอายุ 45 ปี แม่อายุ 43 ปี พ่อและแม่จบการศึกษา ป. 6 สาเหตุที่ได้รับการศึกษา น้อยเนื่องมาจากมีพี่น้องหลายคน ทางบ้านมีฐานะยากจน ไม่มีเงินส่งเรียนหนังสือ ปัจจุบันพ่อจะเป็นผู้นำครอบครัว ชอบใช้ชีวิตที่เรียบง่ายจึงมักจะประกอบอาชีพรับจ้างทั่วไป บางครั้งก็ไปช่วยทำนา พ่อมีนิสัยชอบดื่มสุราเป็นอย่างมาก ด้วยเหตุนี้เองที่ในบางครั้งนุ้ยแอบไปนอนบ้านเพื่อน เพราะงอนพ่อที่ชอบดื่มเหล้าแล้วชอบอาละวาดในบ้าน และอยู่กับเพื่อนเป็นเวลา 2 วัน ไม่เห็นว่าพ่อแม่จะมาตามจึงได้ตัดสินใจกลับบ้าน พอไปถึงพ่อไม่สนใจว่านุ้ยกลับมาแล้ว มีเพียงแม่เท่านั้นที่ดูตาและถามไถ่ว่าหายไปไหน และยังเวลาที่นุ้ยเรียนหนังสือได้ในระดับดี ๆ ก็ไม่เคยได้รับคำชมเชยจากพ่อ มีเพียงแม่ที่ให้กำลังใจ และขอให้ตั้งใจเรียนขึ้นกว่าเดิม สิ่งเหล่านี้จึงทำให้เกิดปมขึ้นใจของนุ้ยอยู่เสมอมาว่า พ่อไม่ได้รักตนเองเลย ยิ่งโดยเฉพาะในยามที่พ่อดื่มเหล้าเมาที่ไรก็ยิ่งทำให้นุ้ยรู้สึกที่ไม่ชอบพ่อเป็นอย่างมาก โดยเฉพาะการตบตี หรือด่าด้วยถ้อยคำหยาบคายต่อตนเอง และแม่ด้วยก็ยิ่งทำให้นุ้ยรู้สึกขาดความศรัทธาต่อผู้เป็นหัวหน้าครอบครัว จึงไม่ผิดอะไรมากนักที่นุ้ยมักจะขอคำปรึกษาจากแม่มากกว่าพ่อ และรู้สึกว่าเป็นลูกผู้หญิงด้วยกันก็ยิ่งทำให้เกิดความรู้สึกเห็นอกเห็นใจ ไม่อยากให้แม่ต้องมารับเคราะห์กรรมต่าง ๆ แต่แม่ก็มักจะพูดอยู่เสมอว่าการมีครอบครัวจะต้องอาศัยความพยายามอยู่หลายเรื่อง ไม่ว่าจะเป็นการเอาใจดูแลต่อกัน หรือการอดทนต่าง ๆ ไม่ใช่ว่าจะเป็นลักษณะขิงก็ราขาก็แรง มีเช่นนั้นครอบครัวก็คงจะไปไม่รอดแน่

แต่ถึงอย่างไรในความรู้สึกของนุ้ยเองก็รู้สึกที่ไม่พอใจที่เห็นแม่ต้องมาเป็นข้างเท้าหลังอยู่เสมอ เพราะสังคมทุกวันนี้ได้เปลี่ยนแปลงไปมากแล้ว อีกสิ่งหนึ่งที่นุ้ยไม่พอใจพ่อมาก ๆ เห็นจะเป็นเรื่องของการพนันไก่ชน ยิ่งครอบครัวไม่มีเงินก็ยิ่งจะเล่นการพนันอีก แล้วพอเงินหมดก็ไม่รู้จะไปหาใคร หรือหยิบยืมได้ เราก็ต้องเสียดอกเบี้ยให้กับผู้ให้กู้เงินมาอีก ยิ่งทำให้ครอบครัวประสบปัญหาความยากจนเข้าไปใหญ่ นุ้ยจึงคิดว่าการศึกษาที่มีส่วนทำให้คนมีความคิดได้ ยิ่ง

ถ้าเป็นพ่อแม่แล้วนั้น ท่านเป็นคนที่มีความรู้หน่อยก็เลยไม่รู้ว่าจะอะไรเป็นอะไร ปล่อยให้ทุกเรื่องจนในที่สุดปัญหาที่ซ้ำซากมักจะมาซ้ำเติมทำให้ครอบครัวต้องทนทุกข์รับวิบากกรรมที่เกิดขึ้น

ส่วนตัวแม่ของนุ้ยเองก็ใช้ว่าจะดีไปจากพ่อเท่าไรหรอก เพราะบางครั้งเอง แม่ก็มักจะแอบไปเล่นไพ่อยู่เสมอ บางครั้งก็เป็นการขัดกับคำพูดที่แม่พูดว่า เราต้องอดทนหรือทำเพื่อคนที่เรารัก ความประพฤตินี้เองที่ทำให้นุ้ยรู้สึกขัดแย้ง และมองคิดที่สวนทางกับการกระทำของแม่ ในการเล่นไพรมีครั้งหนึ่งนั้น แม่เองมักจะเรียกเพื่อนบ้านใกล้เคียงมาเล่นด้วยอีก 3 คน และนับจำนวนที่รวมกับตนก็เป็น 4 คน ด้วยกัน เล่นครั้งละ 20 บาท ในความรู้สึกส่วนตัวของนุ้ยนั้นในตอนแรกรู้สึกว่าเป็นเรื่องธรรมดา และมองว่าเป็นเกมอย่างหนึ่งเท่านั้น แต่พอนาน ๆ ครั้งเข้ามาทำให้นุ้ยมองว่า แม่นั้นได้ติดการพนันไปเสียแล้ว และปัญหานี้เองทำให้ครอบครัวของนุ้ยเกิดความไม่ลงรอยกันระหว่าง พ่อแม่ และลูก นุ้ยเองคิดว่าเราควรจะปรับความเข้าใจกันแต่แล้วในที่สุดก็เป็นเหมือนเดิม ปัจจุบันนี้ได้แต่ภาวนาให้ปัญหาต่าง ๆ หลุดลงบ้าง ไม่ใช่จะไปปัญหาบานปลายอีก จนเกิดการใช้ความรุนแรงในการแก้ปัญหาอย่างที่เคยทำมา

1. สภาพเศรษฐกิจ

นุ้ยนั้นเล่าว่าแต่เดิมทางบ้านมีฐานะยากจนมาตั้งแต่สมัยพ่อและแม่ และอาชีพรับจ้างของก็ไม่ได้ทำรายได้ที่มากมายนัก แต่ถ้าพ่อไม่ติดเหล้า และแม่ไม่ชอบแอบไปเล่นไพ่แล้ว นุ้ยเชื่อว่าฐานะทางบ้านคงจะดีกว่าที่เป็นอยู่มากทีเดียว นุ้ยเล่าถึงความลำบากของตัวเองว่าเกิดจากอบายมุขที่พ่อและแม่ติด และเธอยากจะมีเงินมากๆ เพื่อไปให้พ้นจากสภาพแบบนี้ รายได้ที่ไม่แน่นอนของพ่อและรายได้จากการเล่นไพ่ของแม่ที่ไม่แน่นอนนั้นทำให้บ่อยครั้งที่ต้องไปหยิบยืมเงินจากเพื่อนบ้านและไม่มีเงินคืนเขาจนมีเรื่องมีราวกัน อีกหลายครั้งจนเธอบอกว่านับไม่ได้

2. ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ครอบครัวของนุ้ยมีฐานะความเป็นอยู่ในระดับยากจน มีบ้านเป็นของตนเอง แม่จะทำงานไม่ได้มากนัก เนื่องจากสุขภาพไม่ค่อยดี เป็นหน้าที่หลักของพ่อที่ต้องทำงานมากกว่าใคร พ่อไปยืมเงินจากธนาคารเพื่อการเกษตรไว้จำนวนเงิน 200,000 บาท มาใช้ในการทำงานรับจ้างทำไร่ แต่มีอยู่ช่วงหนึ่งที่ไร่ข้าวโพดที่ครอบครัวของนุ้ยได้ปลูกไว้เกิดเสียหายจากภัยพิบัติของน้ำ

ท่อม ต้องหันไปทำงานรับจ้างอย่างอื่นเป็นอาชีพเสริม ไม่ว่าจะเป็นการรับจ้างทำแหและไก่ และคิดเป็นค่าจ้างต่อเดือนตกประมาณเดือนละ 3,500 บาท เพื่อที่จะหาเงินมาช่วยเหลือครอบครัวของตนในขณะนี้ โดยส่วนตัวนั้นนุ้ยเป็นคนที่เรียนหนังสือดี ได้รับทุนการศึกษาอยู่เป็นประจำจนสามารถเรียนจบในระดับ ป.ว.ช. หลังจากนั้นก็เลิกเรียนเพราะคิดว่าการศึกษาในระดับนี้ก็น่าจะ สามารถประกอบอาชีพได้แล้ว ยิ่งโดยส่วนตัวแล้วนั้นตนเองเป็นผู้หญิงที่มีความรักสวยรักงาม และมุ่งสนใจในเรื่องการเรียนเสริมสวยอยู่แล้ว จึงตัดสินใจเดินทางเข้ามาอยู่ที่กรุงเทพฯ กับญาติทางฝ่ายพ่อ และได้สมัครเป็นช่างเสริมสวยในย่านพัฒนาพงศ์

ตามประวัติชีวิตของครอบครัวนุ้ยแล้ว จึงเสมือนว่าเป็นครอบครัวที่ยากจน หรือเป็นครอบครัวชานา ที่ต้องดิ้นรนในการหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว โดยลักษณะครอบครัวแล้วเป็นครอบครัวเดี่ยวในชนบท แต่ทั้งนี้ก็มีการผสมผสานในเรื่องการเป็นครอบครัวขยาย คือ การพึ่งพาญาติพี่น้องในกรุงเทพฯ ที่จะฝากฝังให้ลูกของตนได้ไปทำงานด้วย แต่ถึงอย่างไรหน้าที่ในการทำงานก็จะตกเป็นของพ่อเสมอ เนื่องจากแม่ของนุ้ยนั้นมีโรคประจำตัว คือ โรคหัวใจ ขณะที่ทำงานหนัก ๆ ก็จะมีรู้สึกเหนื่อย หอบขึ้นมาทันทีทันใด จึงเกิดความไม่สมดุลในเรื่องของการหารายได้มาเลี้ยงครอบครัว ที่พ่อเป็นคนหาเงินแต่เพียงผู้เดียวเท่านั้น ถึงแม้ว่าในความเป็นจริงแล้ว สังคมมองว่าผู้ชายจะต้องทำงานหาเงินมาเลี้ยงครอบครัว แต่สำหรับครอบครัวของนุ้ยนั้นเป็นครอบครัวที่ปากกัดตีนถีบ หรือดิ้นรนเพื่อที่จะหาเงินมาใช้จ่ายต่าง ๆ หรือใช้หนี้สินที่เป็นผลพวงมาจากการกู้ยืมจากธนาคารเพื่อลงทุนในการทำการเกษตร จึงทำให้ไม่พอใช้ในสภาวะครอบครัวของนุ้ยในปัจจุบัน จนในที่สุดนุ้ยก็ต้องมาทำงานในกรุงเทพฯ เพื่อเป็นการช่วยเหลือครอบครัวอีกแรง ดังนั้นความสัมพันธ์ในครอบครัวจึงมีลักษณะเห็นห่างต่อกันมาก

3. กระบวนการเข้ามาสู่อชีพและพฤติกรรมกรรมามีเพศสัมพันธ์

ในช่วงที่ทำงานเป็นช่างเสริมสวยอยู่นั้นได้รู้จักผู้หญิงค้าประเวณี และสาวประเภทสองอยู่มาก ได้มีการชักชวนให้มาทำอาชีพค้าประเวณีด้วยกัน ในตอนแรกตนเองนั้นก็รู้สึกขัดเขินอยู่บ้าง และคิดว่าจะไม่ทำ แต่พอนาน ๆ เข้า เห็นพวกเขาเหล่านี้มีเงินมีทองใช้มาก อยากได้อะไรก็ได้ มีมือถือ เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ หรือแม้แต่รถยนต์ที่มีราคาแพง ๆ จึงคิดอยากจะทำบ้าง จนในที่สุดตนก็เริ่มเข้าสู่อาชีพเป็นผู้หญิงค้าประเวณีอย่างเต็มตัว นอกจากนี้นุ้ยยังได้รู้จักกับเเยนต์หลาย ๆ คน ที่ทำงานในการติดต่อหาแขกกับหญิงสาวค้าประเวณี และเข้าใจขั้นตอน

หรือการทำงานของเธอเป็นอย่างดีอย่างครบวงจร ทุกวันนี้ฉันทำงานได้เองโดยปราศจากเอเยนต์ เพราะคิดว่าการขายตรงน่าจะดีกว่าการขายผ่านเอเยนต์ แต่ฉันก็ไม่ได้ละทิ้งอาชีพเสริมสวย เพราะถือว่าเป็นอาชีพที่สามารถเสริมรายได้ให้กับตนเอง มีความมั่นคง ถ้าหากว่าเราคิดจะยึดติดกับการขายประเวณีอย่างเดียว ก็คงจะทำได้ไม่นาน เพราะไม่มีความมั่นคง และแน่นอน วันใดที่เราแก่ หรือหมดความสวยลงไป ก็จะทำให้เราหมดคุณค่า และราคาไปในที่สุด

ฉันคิดว่าอาชีพเป็นหญิงค้าประเวณีนี้ เป็นอาชีพที่สร้างรายได้ให้กับตนเองอย่างมหาศาล และไม่ต้องเหน็ดเหนื่อยอะไรมากนัก เพียงแต่รอลูกค้ามาใช้บริการ และการใช้เทคนิคส่วนตัวบางเรื่องในการชักชวนแขกเข้ามาใช้บริการ ถือว่าหากไม่คิดอะไรมากในเรื่องของศักดิ์ศรีแล้วนั้น ก็นับว่าเป็นอาชีพที่ดีที่สุดในการนำรายได้เข้ามาเลี้ยงตนเอง และตอบสนองความต้องการอื่น ๆ ที่มากกว่ากำลังของตนเองจะทำได้ หลังจากฉันมีรายได้จากการทำอาชีพค้าประเวณี ก็มักนำเงินที่ได้ส่งไปให้กับครอบครัวเพื่อใช้หนี้สินที่ครอบครัวได้ไปกู้ยืมมา และนำมาเป็นทุนในการว่าจ้างให้คนงานมาทำไร่ในที่ดินของตน และในปัจจุบันภาระหนี้สินที่ครอบครัวได้กู้ยืมมาจากธนาคารเพื่อการเกษตรได้ใช้ไปหมดเรียบร้อยแล้ว คงเหลือแต่ค่าใช้จ่ายอื่น ๆ ที่ทางครอบครัวจำเป็นต้องใช้เท่านั้น ดังนั้นจากการที่ฉันได้มาทำอาชีพค้าประเวณี จึงเป็นวิธีการอย่างหนึ่งที่ทำให้ตนเองและครอบครัวไร้หนี้สิน และมีสภาพความเป็นอยู่ที่ดีขึ้นมาก ประกอบกับในขณะนี้ฉันได้มีเงินเก็บอยู่เป็นจำนวนหนึ่ง และสามารถเช่าตึกหนึ่งคูหาเปิดเป็นร้านเสริมสวยของตนขึ้นมา สร้างรายได้เป็นอย่างดี ฉันพูดได้ว่าที่ ๆ มีในขณะนี้ ก็เป็นผลพวงที่เกิดจากการค้าประเวณีทั้งนั้น ถ้าหากว่าจะไปประกอบอาชีพอื่นแล้ว ก็คงจะไม่สามารถมีวันนี้ได้

4. การยึดติดค่านิยมทางวัตถุ

ฉันคิดว่ากระบวนการค้าประเวณีเป็นเรื่องที่ไม่ได้ก่อความเดือดร้อนให้กับสังคม ไม่ได้ทำให้ใครได้รับความเสียหาย ผู้ค้าประเวณี และเอเยนต์ค้าประเวณี ก็เป็นคน ๆ หนึ่งที่ต้องการหาเงินมาเลี้ยงตนเองและครอบครัว หากจะมองว่าการยึดติดค่านิยมทางวัตถุกับตัวของฉันแล้ว ถือว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา เพราะทุกวันนี้ถ้าหากว่าเราไม่มีเงินแล้วใครจะมาคบค้าสมาคมกับเรา ฉันมีประสบการณ์ชีวิตมาแล้ว ในช่วงที่อยู่อยุธยา ชาวบ้านในหมู่บ้าน หรือละแวกบ้าน มักจะชอบนิทาอยู่เสมอว่าตนและครอบครัวว่าไม่มีอะไรเลยให้กับชีวิต ยิ่งถ้าหากว่าวันใดที่พ่อแม่เหล้ามาที่ไรก็ยิ่งทำให้ชาวบ้านเขาไปนิทาอยู่เสมอ สิ่ง ๆ นี้เองที่ทำให้ฉันได้ฉุกคิดว่าตนจะต้องรวยให้ได้ และมีหน้ามีตาในสังคม

ยิ่งถ้าหากเวลากลับไปบ้านนอกแล้ว มีสร้อยทอง หรือกำไลทอง ตลอดจนเครื่องแต่งกายสวย ๆ แล้ว ก็ยิ่งทำให้ชาวบ้านเกิดความยอมรับเพิ่มมากขึ้น ประกอบด้วยตนเองมาอยู่ในกรุงเทพฯ ได้ 10 ปี แล้ว ได้เห็นเพื่อน ๆ ในกลุ่มอาชีพค้าประเวณีมีรายได้ดี และมีอะไรต่าง ๆ ที่เป็นทรัพย์สินเงินทอง ก็ทำให้เราอยากมีเหมือนกันจึงคิดอยากจะทำบ้าง จนในที่สุดก็ได้ทำและทำให้ตนเองมีรายได้เพิ่มมากขึ้น ถึงขนาดว่าสามารถเช่าตึกแถวหลังหนึ่งได้ ซึ่งในความเป็นจริงแล้ว ถ้าหากว่าทำอาชีพเสริมสวยเพียงอย่างเดียวก็คงจะไม่ได้ขนาดนี้ ทุกวันนี้มีอะไรเพียบพร้อม หรือเกือบจะทุกอย่างหมดแล้ว ไม่ว่าจะเป็นเครื่องใช้ต่าง ๆ หรือสิ่งอำนวยความสะดวก ทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้มานั้นจึงได้มาจากการขายประเวณี นึกคิดว่าการค้าประเวณีนี้ไม่จัดเป็นอาชญากรรมเหมือนกับที่สังคมมองไว้ ส่วนลูกค้าที่มาใช้บริการ เป็นแค่ความต้องการของมนุษย์ทั่วไปที่ต้องการมีเพศสัมพันธ์เหมือนกับคนอื่นทั่วไป แต่นึกกลับมองว่าการค้าประเวณีเป็นสิ่งที่ช่วยบำบัดความต้องการทางเพศของคนให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่เป็นปกติ ไม่ได้ขัดต่อศีลธรรมแต่อย่างใด เงินที่หาได้มาสามารถซื้ออะไรก็ได้ที่เราต้องการ เพราะถ้าเรามีเงินก็สามารถนมรมิตอะไรก็ได้ตามใจต้องการ

5. การคาดหวังรายได้จากการค้าประเวณี

นั้จะเริ่มค้าประเวณีพร้อมกับเที่ยวตามสถานบันเทิงไปด้วย โดยเวลาค้าประเวณีจะเริ่มตั้งแต่ 22.00 น. ในแต่ละวันจะมีลูกค้า 2-3 คน แต่ในวันหยุดจะมีลูกค้าจำนวนมาก ซึ่งจะมีรายได้ประมาณ 1,500–2,000 บาท รวมแล้วในแต่ละเดือน นั้จะมีรายได้ไม่น้อยกว่า 100,000–200,000 บาท นั้คิดว่าเงินที่ได้รับเป็นผลประโยชน์ตอบแทนที่อยู่ในระดับสูง แต่ก็เสี่ยงต่อการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจ จำเป็นที่ต้องรู้จักกับเจ้าหน้าที่ไว้เพื่อคอยดูแล เงินที่ได้ดังกล่าวยังไม่รวมกับการหักค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มีทั้งค่าใช้จ่ายในการเป็นค่าเช่าตึกในการเปิดร้านเสริมสวย ค่าอุปกรณ์ต่าง ๆ ในกิจการของร้านเสริมสวย ค่าดูแลของเจ้าหน้าที่บ้านเมือง เป็นต้น

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 7 นารีรัตน์ (นามสมมุติ) หรือ อ้อ

ข้อมูลทั่วไป

นารีรัตน์ หรือ อ้อ ขณะให้สัมภาษณ์ มีอายุ 18 ปี นับถือศาสนาพุทธ เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่เขตประชาชื่น กรุงเทพฯ พ่อและแม่ของอ้อไม่ได้อยู่ด้วยกัน อ้อ

เพราะว่าแม่ไปสู้หรือคอยรับเราฟ้อบ่อยไปหรือเปล่า เพราะเท่าที่สังเกตดูแล้ว แม่ไม่ใช่คนแบบนั้นเลย แกรมยังเป็นแม่บ้านคอยทำอะไรทุกอย่างภายในบ้าน

ข้อรู้สึกสงสารแม่เช่นเดียวกันที่ต้องอยู่โดยตามลำพังผู้เดียว ต้องสู้ชีวิตด้วยความยากลำบาก ทั้งนี้ขาดผู้นำครอบครัว และเป็นเพียงผู้หญิงคนหนึ่งที่ต้องหาเงินมาอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวอย่างโดยลำพัง แต่ออกก็ไม่ได้ทำให้แม่สบายใจมากเลย กลับคอยสร้างปัญหา อันนี้ข้อยอมรับว่าเป็นเรื่องที่ไม่ดี และนำมาพูดให้ฟังว่า มีบางครั้งที่ข้อขโมยเงินแม่ไปเที่ยวบาร์ หรือผับในย่าน R.C.A ฟอแม่จับได้จึงเกิดอารมณ์โกรธ และเสียใจเป็นอย่างมากที่ลูกสาวของตนทำเรื่องแบบนี้ เพราะแม่เองมักจะพูดอยู่เสมอว่า ต่อไปนี้ข้อจะต้องช่วยทางบ้านประหยัดอดออมในเรื่องค่าใช้จ่ายต่าง ๆ เพราะไม่เหมือนครั้งเก่าแล้วที่มีพ่อคอยพยุง หรือรองรับความจำเป็นอื่น ๆ และข้อรู้สึกโกรธมากในเวลาที่แม่ดูตัวตนเอง และชอบตีด้วยไม้มะยมจนเกิดเป็นรอยช้ำไปหมดทั้งตัว และรู้สึกว่แม่ไม่ได้รักตนเลย เพราะวัน ๆ แม่ทำแต่งงานหรือรับจ้างทำงานนอกบ้าน จนไม่มีเวลาเหลือให้อ้อบ้างเลย แต่หลัง ๆ เพิ่งได้รู้ว่าแม่นั้น ได้ทำทุกอย่างลงไปในนั้นก็เพื่ออนาคตของลูกและครอบครัวให้สามารถอยู่รอดในสังคมได้อีกต่อไป เพราะครอบครัวของเราขาดผู้นำ ที่จะคอยช่วยเหลือคอยเป็นเข็มทิศชี้แนวทางให้กับเราได้อีกต่อไปแล้ว

1. สภาพเศรษฐกิจ

ครอบครัวของอ้อมมีเงินกู้ที่พ่อของเธอไปกู้มาเพื่อร้านซ่อมรถมอเตอร์ไซด์อยู่จำนวนหนึ่งที่เธอไม่รู้ว่เท่าไรแต่เธอสามารถเดาได้ว่าเป็นจำนวนมากพอควร และเพราะบ้านของเธอมียรายได้ทางเดียวจากพ่อ ในขณะที่แม่เป็นแม่บ้าน รายได้จึงไม่ค่อยจะพอกับรายจ่ายมากเท่าใดนัก และเมื่อมีเงินกู้และดอกเบี้ยที่ทบต้นทบดอกอยู่ทุกวันโดยไม่สามารถใช้คืนได้เรื่อย ๆ เงินกู้ก้อนนี้จึงมีจำนวนมากขึ้นเรื่อย ๆ จนทางบ้านเริ่มมีปัญหาตนเองในที่สุด

2. ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ก่อนที่พ่อและแม่ของอ้อมจะแยกทางกัน สถานะทางบ้านอยู่ในระดับปานกลาง พ่อของอ้อมทำงานรับจ้างซ่อมรถจักรยานยนต์ย่านประชาชื่น ใกล้กับบ้านที่อ้อมและครอบครัวอาศัยอยู่ ส่วนแม่ของอ้อมไม่ได้มีอาชีพอะไร นอกจากเป็นแม่บ้านเพียงอย่างเดียว ที่คอยดูแลความเรียบร้อยภายในบ้าน พ่อจึงเป็นผู้นำภายในครอบครัว พ่อได้กู้เงินมาเป็นจำนวนหนึ่งไม่ทราบว่

เท่าใด ใช้สำหรับเปิดกิจการอยู่ซ่อมรถจักรยานยนต์ขนาดเล็กห่างจากตัวบ้านไม่มากนัก รายได้ที่
 มีจะใช้ในครอบครัว และมีเก็บออมไว้เพียงเล็ก ๆ น้อย ๆ วิธีเดียวเท่านั้นที่อ้อจะสามารถสร้าง
 รายได้ให้กับครอบครัวของตนให้ได้ก็คือ การทำงานนอกบ้านเพื่อเป็นอาชีพเสริมให้กับทาง
 ครอบครัวของตนเองในย่าน R.C.A ด้วยการเป็นพนักงานเสิร์ฟ และเรียกลูกค้าเข้ามาใช้บริการ
 เงินเดือนที่ได้รับประมาณ 3,500 บาท ไม่แน่นอนเท่าไรหรอก ขึ้นอยู่กับรายได้ทิปจากลูกค้า แต่
 โดยรวม ๆ แล้วเงินเดือนที่ได้รับนั้นจะไม่เกิน 4,000 บาท

ช่วงที่พ่อและแม่อยู่ด้วยกันเสมือนเป็นช่วงที่มีความสุขมากที่สุด อ้อได้คิดว่าความสุข
 อื่นใดก็ไม่เท่ากับความสุขที่เรามีบ้านที่อบอุ่น ไม่ต้องมีเงินทองมากมาย หรือไม่มีสิ่งอำนวยความสะดวก
 ความสะดวกอื่น ๆ ก็สามารถทำให้เราดำรงชีวิตอยู่ได้ โดยที่เราไม่ต้องเดือดร้อนวุ่นวายอะไรเลย
 เพียงแต่เราทำตัวเป็นลูกที่ดีให้กับพ่อและแม่ เท่านั้นก็อยู่อย่างมีความสุขแล้ว แต่พอหลังจากที่พ่อได้
 แยกทางกับแม่ อะไร ๆ ก็เปลี่ยนแปลงไปหมด ไม่ว่าจะเป็นเรื่องของจิตใจ และวัตถุสิ่งของต่าง ๆ
 ก็เริ่มที่จะคลอนแคลน ขาดตกบกพร่องเป็นอย่างมาก ยิ่งโดยเฉพาะแม่แล้ว ต้องดิ้นรนมาก
 กว่าเดิม เพื่อการหาเงินมาเลี้ยงชีพ และจุนเจือภายในครอบครัว เพราะแม่ต้องหาเงินใช้เองโดยที่
 ไม่ได้ได้รับความช่วยเหลือจากพ่อเลย ถึงแม้ว่าในช่วงแรกจะได้รับการช่วยเหลือ แต่หลัง ๆ พอนาน
 วันเข้าการรับผิดชอบในด้านต่าง ๆ จึงได้จบสิ้นไป จนทำให้แม่ของอ้อต้องดิ้นรนทุกวิถีทางต่อการ
 เติบโตมหายใจให้กับชีวิตของตนและอ้อ ทุก ๆ ครั้งอ้อเจอหน้าแม่แล้วทำให้รู้สึกสงสารแม่มากเลย
 และแม่มักจะย้ำเตือนให้ตนได้คิดอยู่เสมอว่า ต่อไปนี้ขอให้ทำทุกสิ่งทุกอย่างด้วยตัวเอง อย่าได้
 หวังพึ่งคนอื่น ๆ อย่างน้อยเงินทองที่ได้หามาได้ด้วยน้ำพักน้ำแรงของเรานั้น ก็ทำให้ทำอะไร
 ต่าง ๆ ได้เลย โดยที่ไม่ต้องรบกวนคนอื่น เหมือนกับการ “รอน้ำบ่อหน้า” และเป็นความภาคภูมิใจ
 ให้กับตนเองอีกด้วย

3. กระบวนการเข้ามาสู่อชีพและพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์

ด้วยเหตุอย่างหนึ่งที่อ้อเริ่มเข้ามาสู่อชีพค้าประเวณีนั้น คือ การขาดความรักความ
 อบอุ่นภายในครอบครัว และเห็นความไม่สมบูรณ์แบบของชีวิตคู่ อย่างเรื่องพ่อถือว่าเป็น
 บาดแผลอย่างหนึ่งของชีวิตที่อ้อยอมรับว่าเป็นประสบการณ์อันแสนเจ็บปวด เพราะอ้อเองรู้สึก
 ว่าไม่มีเหลือใครแล้ว ยิ่งโดยเฉพาะครอบครัวที่ขาดผู้นำ หรือหัวหน้าครอบครัว ก็ยิ่งทำให้เกิด
 ความยากลำบากในการต่อสู้อยู่ต่อไปในสังคมกรุงเทพฯ ที่ต้องใช้เงินเป็นจำนวนมาก ๆ จำนวน

หนึ่งเพื่อสร้างตัวเองให้มีชีวิตและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น อย่างน้อยก็ต้องมีอะไรมากกว่าที่เป็นอยู่ อาทิ รถยนต์ บ้านที่อยู่อาศัย และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้เป็นองค์ประกอบที่มีความจำเป็นอย่างมากสำหรับคนในยุคปัจจุบันนี้ อ้อคิดว่าบางทีถ้าเราไม่มีอะไรเลยก็อาจจะไม่มีใคร ๆ คบกับเรา เห็นได้จากเพื่อนที่โรงเรียนเหมือนกัน กลุ่มเพื่อนก็จะแบ่งพรรคแบ่งพวก ถ้าหากว่าคนไหนไม่มีเงิน หรือจนก็จะมีใครคบค้าสมาคม จะไปเดินห้าง ดูหนัง ฟังเพลง หรือแม้แต่ไปเที่ยวในสถานบันเทิงต่าง ๆ ก็ไปกับเพื่อน ๆ ไม่ได้ เพราะเราไม่สามารถจะซื้อสิ่งของ หรืออะไรต่าง ๆ เหล่านั้นได้ เสมือนว่าเป็นสังคมที่มีชนชั้นเกิดขึ้นมา

ในระยะหลัง ๆ อ้อคิดได้แล้วว่า เงินทองบางอย่างก็ไม่ใช่ว่าจะจำเป็นเสมอไป เพราะหลังจากที่เอารู้จักเพื่อนชายคนหนึ่งที่อยู่ในฐานะคนรัก และแยกตัวเป็นอิสระ และเข้าใจโลกมากขึ้น โดยเฉพาะในเรื่องของความรักแล้ว ถือว่าเป็นสิ่งที่ดีและงดงามเสมอ แม้ว่าอาจจะเจ็บปวดอยู่บ้างเป็นบางครั้ง แต่สำหรับเอแล้วนั้นก็ต้องอดทนเพราะไม่ต้องการให้เห็นชีวิตเป็นเหมือนพ่อกับแม่ของเธอเอง สำหรับเรื่องนี้ถือถือว่าเป็นจุดเริ่มต้นในการเดินบนเส้นทางสู่อาชีพการค้าประเวณี เพราะเธอได้เสียตัวให้กับผู้ชายคนนั้น และเข้าใจว่าผู้หญิงจะมีดีนั้น ต้องอาศัยอะไรหลาย ๆ อย่าง มารวมตัวกันขึ้น ไม่ว่าจะป็นรูปร่างหน้าตา การแต่งกาย เครื่องใช้ ตลอดจนประสบการณ์ทางเพศที่อ้อคิดว่าเป็นเรื่องที่ขาดไม่ได้ และอาจเป็นการจุดประกายครั้งแรกของอ้อก็ว่าได้ที่ต้องมาเป็นผู้หญิงค้าประเวณี เพราะนอกจากที่อ้อได้อยู่กินกับแฟนแล้วยังได้รู้จักกลุ่มเพื่อนที่เป็นเด็กเสิร์ฟด้วยกันแล้วยังทำอาชีพอื่น ๆ อีกด้วย ซึ่งเป็นอาชีพการเป็นผู้หญิงค้าประเวณี

ในตอนแรกนั้นกลุ่มเพื่อนได้ชักชวนให้ลองมาทำ และแนะนำวิธีการต่าง ๆ สำหรับการ ทำงาน หรือขั้นตอนต่าง ๆ ในการเรียกลูกค้า หลังจากที่มีขบเลิกในช่วงเวลาประมาณ 02.00 น. สำหรับกลุ่มเพื่อนที่ค้าประเวณีที่มักจะแต่งตัวดูเซ็กซี่ ส่วนใหญ่จะมีรูปร่าง หน้าตาดี และยิ่งในยามที่มีเสียงเพลงเร้าใจ จะมีการโยกย้าย สายสะโพก อยู่บริเวณโต๊ะที่นั่ง โดยจะเกาะกลุ่มกัน ประมาณ 5 คน การติดต่อมักจะผ่านพนักงานภายในผับดังกล่าว พนักงานจะดำเนินการติดต่อให้ จากนั้นกลุ่มผู้ค้าประเวณีจะเดินเข้ามาทักทายลูกค้าโดยมีพนักงานคอยพูดโน้มน้าวใจ ให้มีความรู้สึกเป็นกันเองในกลุ่มลูกค้ากับผู้ค้าประเวณี เพื่อสร้างความคุ้นเคยและเพื่อจะได้สะดวกในการติดต่อ เงินส่วนแบ่งสำหรับการติดต่อของพนักงานจะได้ในอัตราส่วนร้อยละ 20 ที่เหลือเป็นของผู้ค้าประเวณี เหตุที่ได้ต่ำกว่าราคาทั่วไปเนื่องจากผู้ค้าประเวณีจะต้องเข้ามาพูดคุยเพื่อตกลงกันในเรื่องราคากันเอง พนักงานมีหน้าที่เพียงเป็นผู้ติดต่อเท่านั้น ฉะนั้นจะต่างจากการค้า

ผ่านเอเยนต์ที่มีส่วนแบ่งเปอร์เซ็นต์มากกว่า และเหมือนว่าเป็นการจูนเจ็กันระหว่างหญิง
ค้าประเวณีกับพนักงานในผับ ทั้งนี้คนทั้งสองกลุ่มมีบทบาทคล้าย ๆ กัน คือ การบริการ และการ
อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ที่นอกเหนือไปจากสิ่งของอื่น ๆ แทนด้วย โดยเฉพาะในเรื่องการ
บริการทางเพศแบบแอบแฝง และเป็นการเสริมสร้างรายได้ให้กับตนเองอีกทางหนึ่งด้วย

4. การยึดติดค่านิยมทางวัตถุ

ข้อ คิดเห็นว่า การค้าประเวณีเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่เกิดขึ้นในสังคมทั่วไป และไม่มี
ทางที่รัฐบาลจะกำจัดให้หมดสิ้นไป ทุกวันนี้ผู้ค้าประเวณีส่วนใหญ่ไม่ใช่ผู้หญิงอายุวัยกลางคน
เหมือนแต่ก่อนแล้ว แต่กลับเป็นเด็กวัยรุ่นที่เรียนอยู่ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 เท่านั้น ถือว่า
อายุยังน้อยอยู่เลย สำหรับอ้อมเองนั้นต้องการเงินจำนวนมาก ๆ เพื่อที่จะซื้อสิ่งของต่าง ๆ เพื่อ
อำนวยความสะดวกให้แก่ชีวิตของตนเอง อาทิ รถยนต์ มือถือ คอมพิวเตอร์ เครื่องแต่งกาย หรือ
เครื่องสำอางยี่ห้อดัง ๆ ที่ผลิตจากประเทศยุโรปและญี่ปุ่น ถ้าหากว่าไม่มีเหมือนคนอื่นก็เท่ากับ
โดนคนอื่น ๆ หรือเพื่อนที่ทำงานหรือเรียนด้วยกันไม่คบ หรือนินทา อ้อมคิดว่าการได้เรียนรู้
ประสบการณ์อย่างหนึ่งของชีวิตโดยเฉพาะการขาดแคลนเงิน หรือขาดวัตถุสิ่งของที่อำนวยความสะดวก
ต่าง ๆ ให้กับชีวิต ทำให้ตนเองไร้ญาติขาดมิตร เสมือนว่าเป็นบุคคลที่สังคมรังเกียจ และ
มองว่าเป็นคนไม่ดี ยากจน มีจรรยาอะไรเช่นนั้น เพราะฉะนั้นสิ่ง ๆ เดียวเท่านั้นที่อ้อมคิดได้คือ
การที่จะต้องหาเงินให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

นอกจากนี้อ้อมยังได้ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมอีกว่า ทุกวันนี้ไม่ใช่จะเพียงแต่ผู้หญิง
เท่านั้นที่มีอาชีพขายบริการทางเพศ หากแต่ยังมีผู้ชายที่หันมาประกอบอาชีพเป็นผู้ขายบริการ
ทางเพศ และอ้อมเองถือว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดา ใคร ๆ ก็สามารถทำได้ ถือว่าเป็นอิสรภาพทาง
ความคิด และการกระทำเช่นเดียวกัน ทำอย่างไรได้ละ เพราะคนทุกคนไม่ใช่จะเกิดอยู่บนกอง
เงินกองทอง จำเป็นต้องหาเงินเพื่อที่จะสร้างชีวิตและตนเองให้ดีขึ้นกว่าเดิม อย่างน้อยก็ไม่ขอให้
เป็นเหมือนเดิม ออกจากสังคมที่ทอดยอติกว่า ถึงแม้ว่าการกระทำเช่นนี้อาจจะดูผิดศีลธรรม แต่
ก็ถือว่าเป็นอาชีพที่ให้ผลตอบแทนที่ค่อนข้างสูงเช่นเดียวกัน อ้อมได้เล่าให้ฟังว่า หากว่าใครไม่ได้
เกิดมาเป็นคนจนอย่างเราก็คงจะไม่เข้าใจว่า ชีวิตต้องการอะไรที่มากกว่านั้น ที่นอกเหนือไปจาก
การดำรงชีพเท่านั้น คือ ทรัพย์สินเงินทองนั่นเอง เพราะถือว่าเป็นตัวแทนอย่างหนึ่งของคนใน
สังคม

5. การคาดหวังรายได้จากการค้าประเวณี

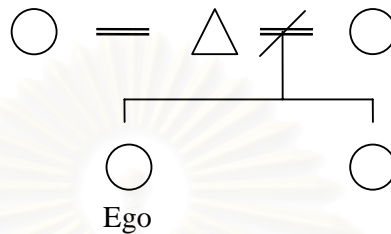
ขอได้รับรายได้จากการค้าประเวณีอยู่ที่ประมาณครั้งละ 1,200-2,000 บาท ลูกค้าส่วนใหญ่เป็นคนที่มีความมั่นคง ภูมิฐาน ส่วนใหญ่จะเป็นผู้ใหญ่ หรือวัยกลางคนมากกว่าเด็กวัยรุ่นด้วยกัน สำหรับข้อแล้ว มองว่าการค้าประเวณีเป็นอาชีพที่มีรายได้ค่อนข้างสูง หากนับรวมในแต่ละเดือนจะมีเงินถึงเดือนละ 100,000-150,000 บาท ถือว่าเป็นค่าตอบแทนที่สูงที่สุดในรายได้ที่ได้จากอาชีพอื่น ๆ ข้อคิดที่ว่าหากทำแต่อาชีพเด็กเสิร์ฟแล้วก็คงจะทำให้ไม่สามารถซื้ออะไรที่ได้มากกว่าเสื้อผ้า หรือเครื่องแต่งตัว การเป็นหญิงค้าประเวณีจำเป็นต้องมีเสื้อผ้าที่มียี่ห้อดัง ๆ และมีแบรนด์ ไม่ใช่จะซื้อตามท้องตลาดทั่วไป ซึ่งข้อถือว่าต้องมี และต้องได้ เป็นสิ่งที่ละเลยไม่ได้โดยเด็ดขาด อย่างน้อยก็เป็นสิ่งที่ชักชวนให้ลูกค้าเข้ามาใช้บริการมาก ๆ อีกด้วย สิ่งของเครื่องใช้ก็เช่นเดียวกันจำเป็นต้องมีไว้เพื่ออำนวยความสะดวกทุก ๆ ด้าน อย่างในเรื่องการติดต่อสื่อสารกับลูกค้าเช่นเดียวกัน ถ้าหากว่าลูกค้าติดใจ หรือถูกชะตา ก็อาจจะติดต่อกลับมาภายนอก การบริการเหล่านี้จะควรมีองค์ประกอบครบครัน อยาให้ขาดตกบกพร่องเป็นอันขาด เพราะทุกคนที่ถือว่าเป็นเงินทองทั้งนั้น และในบางวันก็มีลูกค้าโทรฯ เข้ามาใช้บริการเอง ช่วง ๆ นี้หรือในวัยนี้ ข้อคิดว่าควรจะรีบเร่งในการหาเงิน และสร้างฐานะรายได้ให้กับตนเอง เพราะต่อจากนี้ไปอีกประมาณ 2-5 ปี อาจจะหาเงินไม่ได้เท่านี้ เพราะอายุของตนก็เพิ่มมากขึ้น ทั้งนี้เท่าที่ข้อสังเกตพบว่า หญิงค้าประเวณีที่อายุน้อยส่วนใหญ่จะได้ราคาดีหรือราคาสูงกว่าหญิงค้าที่มีอายุมากด้วย

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 8 นัตรี (นามสมมุติ) หรือ แนท

ข้อมูลทั่วไป

นัตรี หรือ แนท ขณะให้สัมภาษณ์ มีอายุ 18 ปี นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่ อำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม เชื้อชาติไทย สัญชาติไทย ปัจจุบันพักอาศัยอยู่ที่หอพักแห่งหนึ่งในเขตคลองตัน กรุงเทพฯ ขณะนี้มีเพื่อนชายที่สนิทกันในฐานะแฟนและอยู่ด้วยกันแล้ว พ่อและแม่หย่าร้างกัน มีลูกด้วยกัน 2 คน แนทเป็นลูกสาวคนโต แม่อยู่ที่จังหวัดนครปฐม มีอาชีพค้าขายในตลาดใกล้ ๆ ละแวกบ้าน ส่วนพ่อนั้นได้เงินห่างไปจากชีวิตของแนทเมื่อประมาณ 5 ปีที่ผ่านมา ทำให้แนทรู้สึกที่ตนเองขาดความรักและความอบอุ่นภายในครอบครัว มีเพียงแม่เท่านั้นที่คอยเลี้ยงดูมาตั้งแต่เด็กจนโต ทุกวันนี้จึงมีสิ่งเดียวเท่านั้นที่แนทพอคิดถึง คือ การมีแม่อันเป็นที่

รักของตนอยู่เสมอมา ทุกสิ่ง ๆ ที่ทำลงไปเสมือนเป็นลมหายใจของแนท คือ แม่ และต้องการสร้างความภูมิใจให้แม่มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

สภาพครอบครัว

พ่อและแม่ของแนทเดิมประกอบอาชีพเป็นชาวสวนปลูกส้มโออยู่ที่จังหวัดนครปฐม ทั้งสองต่างช่วยกันดูแลสวนส้ม บนผืนดินอันเป็นมรดกตกทอดจากปู่ของแนทเอง ส่วนใหญ่งานดูแลเรื่องการเพาะปลูกส้มนั้นตกเป็นภาระของพ่อเสียส่วนใหญ่ เนื่องจากพ่อนั้นได้รับประสบการณ์จากปู่ในเรื่องของการปลูกส้ม และเป็นคนที่มีความรู้ทางด้านนี้มาก่อน สภาพครอบครัวในช่วงแรกถือว่าอยู่ในระดับปานกลางถึงขั้นดี เพราะสังเกตจากการที่มีรายได้ครั้งละมาก ๆ ในแต่ละเดือน โดยเฉพาะในช่วงภาวะเศรษฐกิจดีนั้น แนทยอมรับว่าแต่ก่อนอยากได้อะไรก็ได้ แต่ทุกวันนี้กลับตาลปัตรเป็นคนละเรื่องแล้ว สภาพชีวิตและครอบครัวได้แปรเปลี่ยนไป ต้องดิ้นรนทุกช่วงก้าว เพราะเนื่องมาจากพ่อของแนทได้เลิกกรากับแม่ไปเมื่อประมาณปี พ.ศ. 2540

ในช่วงเวลาเหล่านั้นเป็นช่วงแห่งการเจ็บปวด เพราะแนทต้องทนทุกข์กับการขาดความรัก ความอบอุ่นภายในบ้าน พ่อไปทางและแม่ก็ไปทาง เหมือนกับว่าแนทเองต้องอยู่กับตัวเองและน้องสาวเพียงตามลำพังเท่านั้น และช่วงที่พ่อเลิกกับแม่นั้น ตัวแนทเองมีอายุเพียง 17 ปี เท่านั้น ถือว่าเป็นช่วงที่แนทเข้าสู่วัยรุ่น ความต้องการความเข้าใจจากผู้ปกครองจึงขาดไป ทำให้ช่วงเวลาเหล่านั้นได้หายไปจากชีวิตของแนทแล้ว ทุกวันนี้แนทเองก็ยังเสียใจกับอดีตที่ปวดร้าวอยู่เสมอมา หลังจากที่พ่อได้หย่าร้างจากแม่แล้วอะไรต่าง ๆ ก็เริ่มเปลี่ยนแปลงไป โดยเฉพาะในเรื่องเศรษฐกิจภายในบ้านของแนทเอง เพราะแม่ต้องไปขอกู้ยืมเงินจากธนาคารมาจำนวนหนึ่ง ประมาณ 500,000 บาท เพื่อนำเงินมาลงทุนในด้านสวนส้มแต่แล้วก็เหมือนเคราะห์ซ้ำกรรมซ้ำ เข้ามาประเดประดัง การจำหน่ายส้มได้ลดลงไปมากเพราะเป็นภาวะวิกฤติแบบ

ขยายผล ที่ซึ่งไม่เฉพาะประสบปัญหาเกี่ยวกับแม่ของแทนเท่านั้น หากยังเกิดกับกลุ่มเกษตรกรที่ทำการเพาะปลูกส้มด้วย จุดนี้เองที่ทำให้แทนได้คิดว่าจะต้องทำอะไรสักอย่างแล้ว เพื่อเป็นการบรรเทาความทุกข์ยากภายในครอบครัว คือ ออกไปทำงานช่วยแม่ แต่ตัวของแม่แทนไม่ยอมให้ออกจากโรงเรียน เพราะแม่บอกว่าถ้าออกมาแล้วไม่ได้เรียนหนังสือ จะเอาวิชาอะไรไปสู้คนอื่นเขา จึงทำให้คำเหล่านี้ถูกจดจำเอาไว้ในใจของแทนว่า ไม่ควรจะทำให้แม่เสียใจ

หลังจากที่เกิดความอึดอัดในเรื่องเศรษฐกิจ แม่ของแทนได้หันไปประกอบอาชีพอื่น คือ การขายส้มโอ เพื่อเป็นการสร้างตัวเองขึ้นมาใหม่ อย่างน้อยการเป็นแม่ค้าขายส้มโอนั้น ก็ไม่ได้ลงทุนอะไรมากนัก เพียงมีแผงในตลาด และสั่งซื้อส้มโอจากสวนของชาวบ้าน เท่านั้นก็สามารถจะหาเงินมาจุนเจือ และส่งเสียลูกให้เรียนจบได้ แม่ของแทนมองว่า การศึกษาจะทำให้อะไรหลาย ๆ อย่างดีขึ้นกว่าเดิม อย่างน้อยก็ไม่ต้องมาลำบากหาเข้ากินค่าเหมือนอย่างตน จากนั้นแทนได้ย้ายมาอยู่ในกรุงเทพฯ เพื่อเข้ามาเรียนต่อในระดับอุดมศึกษา ที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในย่านคลองตัน ตอนแรกนั้นแทนได้อาศัยอยู่กับญาติก่อน แต่หลัง ๆ แทนได้ย้ายมาอยู่ในหอพักใกล้กับมหาวิทยาลัย อาจจะเป็นเพราะว่าในช่วงนั้นแทนได้รู้จักผู้ชายคนหนึ่ง และชอบพอกัน จึงย้ายมาอยู่ด้วย สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ที่เกิดขึ้นกับชีวิตแทนในช่วงเวลาที่อยู่ในกรุงเทพฯ จึงเริ่มเปลี่ยนไป ประสบการณ์ชีวิตเพิ่มยิ่งขึ้น จึงทำให้แทนรู้จักช่องทางต่าง ๆ มากขึ้น ตลอดจนสภาพชีวิตความเป็นเมืองเข้ามาแทนที่ แทนจึงได้กลับกลายเป็นคนเมืองไปในที่สุด

1. สภาพเศรษฐกิจ

แทนเล่าถึงสภาพการเงินในบ้านให้ฟังว่าจริงๆแล้วหากทางบ้านไม่มีปัญหาพ่อและแม่แยกทางกัน เพราะครอบครัวของเธอมิมีรดกเป็นสวนส้มโอที่ทำรายได้ให้อย่างดีอยู่แล้ว แต่เมื่อทั้งสองเลิกร้างกันไปนั้น สวนส้มโอก็ไม่มีคนดูแลได้ดีเท่าพ่อ แม่ที่ไม่เก่งด้านนั้นก็ทำให้กิจการไรสวนมีปัญหาลงเรื่อยๆจนต้องไปกู้เงินจากธนาคารมากกว่าครึ่งล้านบาทและเมื่อทุ่มเงินไปกับสวนเพื่อหวังให้พลิกฟื้น แต่ก็ยิ่งแย่มากกว่าเดิมเมื่อ ประสบกับปัญหาเศรษฐกิจระดับชาติที่ส่งผลกระทบต่อผู้ประกอบการสวนส้มทุกคน ความหวังที่เธอและแม่หวังจึงทลายลง รายได้ที่หวังก็หายไป มีหน้าซำแม้อย่างติดหนึ่อยู่อีกจำนวนมาก และไม่มีที่ท่าว่าจะสามารถใช้ได้คืนแต่อย่างใด

2. ความสัมพันธ์ในครอบครัว

หากจะพูดถึงความสัมพันธ์ในครอบครัวในอดีตของครอบครัวนั้น ถือว่ามีความรักและความอบอุ่นอยู่มาก เพราะพ่อเป็นคนที่ยึดทำงาน อดทน และรักครอบครัวเป็นอย่างมาก แต่ระยะหลัง ๆ พ่อก็เริ่มเปลี่ยนไปเพราะมีผู้หญิงมาติดพันคนหนึ่ง ซึ่งอาจจะรักพ่ออยู่บ้าง อันนี้แนทเล่าให้ฟังว่า พ่ออาจจะเจอคนที่รู้ใจที่มากไปกว่าแม่แล้วก็ได้ แนทเองไม่ได้โทษและโกรธใครทั้งนั้น ถือว่าเป็นความโชคร้ายอย่างหนึ่งของเราดีกว่าอย่ามัวแต่โทษฟ้า หรือโทษคนอื่น ๆ เลย ทุกคนเกิดมาไม่สามารถเลือกเกิดได้หรอก ในครั้งแรกที่แม่รู้ว่าพ่อไปมีเมียน้อย ก็รู้สึกเสียใจอย่างมากแต่แล้วในที่สุดก็ทำได้ และไม่อยากพูดถึงเรื่องนี้อีกเลยเพราะกลัวว่าแนทกับน้องจึงเกิดปัญหาขึ้นมา ทุกวันนี้แม่คนเดียวเท่านั้นที่พยายามเติมเต็มทุกสิ่งทุกอย่างให้กับครอบครัว เพราะพ่อในขณะนี้ก็ไม่รู้จะไปอยู่ในไหนแล้ว แต่ก็เชื่อว่าแม่จะทำดีทุกอย่าง หรือทุกเรื่อง แนทเองมองว่าปัญหาที่พ่อไปมีผู้หญิงใหม่นั้น อาจจะเป็นเพราะแม่ก็ได้ทั้งนี้แนทเคยเห็นมีเพื่อนชายของแม่เหมือนกัน แต่ไม่รู้ว่ามีความสัมพันธ์ในระดับไหน และมักจะออกไปข้างนอกอยู่บ่อยครั้ง

ทุก ๆ ครั้งที่แนทสอบถามจากน้องสาวก็ได้คำตอบเพียงแต่ว่า แม่ไปทำธุระข้างนอกจนในทุกวันนี้แนทซักจะไม่แน่ใจเสียแล้วว่า แม่คนเดิมของตนนั้นได้หายไปไหนแล้ว เมื่อเป็นเช่นนี้ยิ่งทำให้สภาพครอบครัวของแนทแย่ลงไปทุกขณะ และทำให้แนทไม่อยากจะกลับบ้านอีกต่อไปแล้ว ไปที่ไรก็ไม่เห็นแม่ของตนเลย และจะกลับไปหาใครดี นอกจากน้องสาวของตนเท่านั้น บางครั้งแนทก็รู้สึกสงสารน้องสาวมาก ๆ เพราะนอกจากจะต้องทนอยู่บ้านลำพังเพียงผู้เดียว หรืออยู่กับเพื่อนชายของแม่แล้วยังเป็นภาพที่กลัวและโหดร้ายอยู่พอสมควร และมีอยู่ครั้งหนึ่งพ่อคิดจะกลับมาคืนดีและเผชิญเดินเข้าไปในบ้าน ประจวบเหมาะเห็นแม่คุยกับเพื่อนชายอยู่ในบ้าน จึงเกิดความโกรธและทะเลาะกัน แต่ในที่สุดก็ทำอะไรไม่ได้ เพราะพ่อได้หย่าขาดจากแม่แล้ว สิ่ง ๆ นี้เองทำให้พ่อของแนทไม่หวนคืนกลับมาที่บ้านอีกเลย

จากนั้นเป็นต้นมาพฤติกรรมของแนทกับน้องสาวก็เริ่มเปลี่ยนไป ทุกครั้งที่แนทกลับมาที่บ้าน ตนเองมักจะชวนน้องสาวออกไปเที่ยวตามผับ หรือสถานบันเทิงต่าง ๆ ในย่านอำเภอเมือง จังหวัดนครปฐม เพราะแนทกับน้องสาวคิดว่า การออกไปเที่ยวเหมือนดังกับการระบายความในใจหลายเรื่อง และได้รู้จักเพื่อน ๆ ในกลุ่มวัยเดียวกัน จึงทำให้ตนเองมีอิสระ และพร้อมที่

จะหลีกเลี่ยงไปจากความจริงในช่วงเวลานั้น จากพฤติกรรมดังกล่าวนี้เอง ที่ทำให้แนทเริ่มรู้จัก คบค้าสมาคมกับเพื่อนชาย และรู้จักสิ่งเสพติดต่าง ๆ เพราะภายในใจคิดว่า การกระทำเช่นนี้ เสมือนว่าเป็นการประชดชีวิตที่แสนเจ็บปวดของตนนั่นเอง

3. กระบวนการเข้ามาสู่อาชีพและพฤติกรรมกามมีเพศสัมพันธ์

เส้นทางที่แนทได้เข้ามาสู่วงจรของธุรกิจการค้าประเวณีเริ่มต้นช่วงประมาณ ปี 2543 ขณะนั้นแนทได้เข้าเรียนต่อที่มหาวิทยาลัยแห่งหนึ่งในย่านคลองตัน กรุงเทพฯ แนทได้รู้จักกับ เพื่อนกลุ่มหนึ่งที่มีอาชีพเป็นหญิงค้าประเวณี จากการที่แนทได้ไปเที่ยวหลายกลุ่ม แต่เพื่อนที่ แนท สนิทสนวนใหญ่จะเป็นกลุ่มที่ชอบเที่ยวกลางคืน สถานบริการจะเป็นผับหรือเเค่ในย่าน คลองตัน กรุงเทพมหานคร หลังจากที่แนท ทราบข่าวจากทางบ้านว่า รายได้ของครอบครัวไม่ เพียงพอ ตนจึงได้หางานทำเป็นอาชีพเสริม ด้วยการเป็นหญิงค้าประเวณีโดยการชักชวนของ เพื่อนที่รู้จัก

ช่วงระยะเวลาที่แนทได้เข้าไปเข้าไปพักอาศัยที่หอพักแห่งหนึ่งในย่านที่มีธุรกิจ ค้าประเวณีแอบแฝงอยู่ ความสนิทสนมกับเพื่อนกลุ่มหนึ่งที่มีอาชีพเป็นหญิงค้าประเวณีได้ ชักชวนให้หาเงินด้วยวิธีการที่เพื่อนทำอยู่ แนท จึงได้หาเงินเสริมด้วยการเป็นหญิงค้าประเวณี อยู่ระยะหนึ่ง เพื่อนชายที่คบอยู่ก็มีอาชีพเป็นผู้ค้าประเวณีเช่นกัน และได้เข้าไปทำงานที่ กรุงเทพมหานคร รายได้ส่วนใหญ่นำไปช่วยเหลือแม่ของตนที่ จ.นครปฐม อีกส่วนเป็นค่าใช้จ่าย ส่วนตัวต่าง ๆ ปัจจุบันทางบ้านยังมีภาระหนี้สินอยู่จำนวนหนึ่ง

4. การยึดติดกับค่านิยมทางวัตถุ

แนทบอกว่าตั้งแต่ที่ทำอาชีพนี้สามารถหาซื้อของและใช้จ่ายใช้สอยได้ตามใจ ทั้งที่ ต้องแบ่งเงินบางส่วนให้กับทางบ้านด้วย เธอรู้สึก่วชีวิตไม่ต้องกระเบียดกระเสียดอีกต่อไป เธอ ชอบแต่งตัวดีและดูมีฐานะเวลาไปเที่ยวกับเพื่อนในตอนกลางวันแล้วแนทจะไปซื้อของและกิน ข้าวกับแฟนนั้นเธอยากจะแต่งตัวสวยให้เขาดู และแนทจะรู้สึกดีเมื่อใครๆมองเธอเวลาเดินไป ไหนๆ และแนทบอกว่าชอบเวลาคนมองมาแบบอิจฉาที่เธอมีเสื้อผ้าสวยๆใส่ บางทีเธอจะเอา เครื่องประดับที่ไม่ใช้แล้วหรือเสื้อผ้าที่ไม่ค่อยชอบหรือใส่จนเบื่อไปยกให้น้องๆที่อยู่ที่พักเดียวกัน

แนทให้ความเห็นในเรื่องค่านิยมด้านวัตถุนี้ว่า ตนเองยอมรับว่าเป็นพวกบริโภคนิยมอยากซื้ออยากใช้โดยเฉพาะของนอกและของเกรดดี เพราะเธอว่าใครๆก็อยากใช้แต่ของดีๆทั้งนั้น แต่ไม่มีปัญญาซื้อเพราะราคาสูง ตอนยังไม่มีเงินเธอเองก็อยากได้เวลาไปเดินเที่ยวตามห้างสรรพสินค้าต่างๆแต่ซื้อไม่ได้ พอสบโอกาสทำได้เธอก็เลยทำ และแนทเชื่อว่าเป็นเรื่องปกติธรรมดาที่มนุษย์ทุกคนก็อยากได้อยากมีทั้งนั้น ไม่ได้ติดที่เธอ เพียงแต่เธอมีโอกาที่จะหามันมาในครอบครองได้มากกว่าคนอื่นเท่านั้น และอาชีพนี้ก็ทำให้เธอได้โอกาสนั้นมา

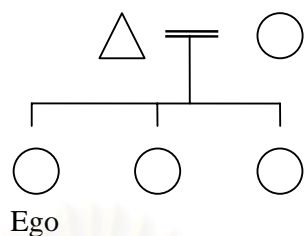
5. การคาดหวังรายได้จากการค้าประเวณี

ราคาต่อรองของผู้ค้าประเวณีที่แนทกำหนดราคาไว้อยู่ที่ประมาณ 2,000 – 5,000 บาท จำนวนลูกค้าที่มาส่วนใหญ่อยู่ที่ 2 – 4 คน ต่อวัน ลูกค้าจะมีตั้งแต่เด็กวัยรุ่นจนถึงเจ้าของกิจการระดับใหญ่ ชื่อเสียงของแนทในแวดวงธุรกิจค้าประเวณีได้เติบโตอย่างรวดเร็ว ลูกค้าส่วนใหญ่จะใช้บริการเนทอยู่เสมอ การพุดจาที่ไพเราะ การเอาใจลูกค้าไม่ว่าจะเป็นการพาเด็กไปส่งตามสถานที่ต่าง ๆ แนทเคยถูกเจ้าหน้าที่เข้าจับกุมได้ขณะล่อซื้อ แต่ก็สามารถเคลียร์ปัญหาออกไปได้

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 9 มณีนตรี (นามสมมุติ) หรือ นิด

ข้อมูลทั่วไป

มณีนตรี หรือ นิด อายุขณะให้สัมภาษณ์นั้นนิดอายุ 18 ปี นับถือศาสนาพุทธ มีภูมิลำเนาอยู่ที่กำแพงเพชร ปัจจุบันอาศัยอยู่แถวบางซื่อ ในกรุงเทพฯ เรียนจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 นิดเป็นลูกคนสุดท้องของพี่น้อง 3 คน ปัจจุบันพ่อและแม่ยังอยู่ด้วยกันที่จังหวัดกำแพงเพชร นิดเข้ามาหางานทำในกรุงเทพฯกับเพื่อนพร้อมกับบอกทางบ้านว่าจะหาโอกาสเรียนต่อด้วย ฐานะทางบ้านของเธอไม่ดีนักจึงไม่สามารถส่งลูกสาวทั้ง 3 คนเรียนต่อได้ หลังจากจบชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นปีที่ 3 แล้ว

สภาพครอบครัว

พ่อและแม่ของนิตยังมีชีวิตอยู่ทั้งคู่และไม่ได้แยกทางกัน ทั้งสองยังประกอบอาชีพค้าขายอยู่ที่ จ.กำแพงเพชร กับพี่สาวอีก 2 คนของเธอ นิตให้คำจำกัดความของครอบครัวเธอว่าอยู่บนในระดับหนึ่งแต่ด้วยความขาดทางด้านฐานะการเงินจึงทำให้ทั้งพ่อและแม่ไม่มีเวลามาดูแลเอาใจใส่ลูกๆมากนัก พี่สาวคนโตต้องออกจากโรงเรียนตอนเรียนจบชั้นประถม 6 เพื่อมาดูแลนิตและพี่สาวอีกคน แต่ย้งดีที่พี่สาวคนโตและคนรองพยายามหาทางเรียนต่อจนได้วุฒิมัธยมศึกษาทั้งคู่ พี่สาวทั้งสองคนของนิตยังอยู่ที่ จ. กำแพงเพชร พี่สาวคนโตแต่งงานแล้วและแยกไปอยู่กับสามีที่บ้านไม่ไกลจากบ้าน ส่วนพี่สาวคนรองนั้นยังอยู่ช่วยพ่อและแม่ขายของที่บ้าน

1. สภาพเศรษฐกิจ

ฐานะทางครอบครัวของนิตนั้นยังเรียกได้ว่ามีกินมีใช้ แต่ก็ไม่สามารถใช้จ่ายได้อย่างฟุ่มเฟือย การส่งลูก 3 คนให้เรียนได้ก็เป็นภาระหนึ่งที่ทั้งพ่อและแม่พยายามอย่างหนักที่จะหาเงินมาจุนเจือครอบครัว นิตเล่าว่า แม่ที่บ้านจะไม่มีปัญหาด้านการเงินมากเท่ากับคนอื่นแต่เธอก็ไม่มีเงินค่าขนมตามที่อยากๆได้ เสื้อผ้าเครื่องใช้ที่ใส่ก็ต้องรับมาจากพี่ๆ เพื่อเป็นการลดค่าใช้จ่ายของที่บ้าน ดังนั้นในความรู้สึกของเธอแล้วเธอมองว่าครอบครัวของเธอยังมีฐานะไม่ดีนัก เพราะเธอไม่สามารถซื้อของเล่นและเครื่องใช้ใหม่ๆได้อย่างที่เธอต้องการ

2. ความสัมพันธ์ในครอบครัว

ความสัมพันธ์ในครอบครัวของนิตนั้นมีความสัมพันธ์ที่ดี อยู่บนในระดับหนึ่งที่เรียกได้ว่าไม่ขาด แต่ด้วยฐานะทางครอบครัวที่ไม่ดีนัก ทั้งพ่อและแม่จึงต่างต้องทำงานเพื่อหาเงินมาเลี้ยงดูลูกสาวทั้งสาม เพราะเหตุนี้ทั้งสองจึงไม่มีใครจะมีเวลามาดูแลเอาใจใส่มากเท่าใดนัก

สภาพในครอบครัวไม่มีการทะเลาะรุนแรงหรือปัญหาการดื่มสุรา แม้กระทั่งปัญหาการพนันก็ไม่มี ครอบครัวของนิตไม่น่าจะมีปัญหาอะไรที่จะผลักดันให้เธอตัดสินใจประกอบอาชีพ นี้เลย แต่นิตเล่าให้ฟังว่า เธออิจฉาเพื่อนที่มีของและอยากได้บ้างเคยไปขอกับแม่แต่แม่กลับดูว่าไม่มีเงินและของเล่นพวกนั้นมันสิ้นเปลืองมากเกินไป

พี่สาวทั้งสองคนของนิตนั้นคนหนึ่งแต่งงานแยกบ้านออกไปแล้วแต่ก็อยู่ไม่ห่างจากบ้านพ่อและแม่นัก และพี่สาวก็ยังมาคอยดูแลทางบ้านบ้างแม้จะไม่มากและเพราะที่บ้านยังมีพี่สาวคนรองอีกคนที่คอยดูแลบ้านอยู่ ทางบ้านจึงปล่อยให้นิตที่เอาแต่ใจอยากเรียนและหาทางออกจากบ้านเกิดมาหางานทำที่กรุงเทพฯ เพื่อหวังว่าจะมีโอกาสที่ดีกว่าอยู่ที่ จ.กำแพงเพชร พี่สาวคนรองรวมทั้งพ่อและแม่ตามใจเธอและลองให้เธอออกมาอยู่ที่กรุงเทพฯ อย่างที่ต้องการแต่ให้เธอต้องกลับบ้านหากไม่สามารถอยู่ต่อได้ด้วยตัวเอง

3. กระบวนการเข้ามาสู่อชีพและพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์

การตัดสินใจของนิตนั้นเริ่มจากเมื่อรุ่นพี่ของเธอคนหนึ่งเข้ามาชวนให้ไปหางานทำที่กรุงเทพฯ เมื่อตอนอายุได้ 15 ปี นิตที่อยากลองและอยากออกจากบ้านไปเจอโลกใหม่ๆ จึงตัดสินใจที่จะตามรุ่นพี่มาอยู่ที่กรุงเทพฯ ทั้งที่จริงแล้วทางบ้านไม่เห็นด้วยเพราะเธอยังเด็กแต่ก็ต้องยอมในที่สุดและฝากเธอกับรุ่นพี่คนนั้นให้ดูแล เมื่อนิตเข้ามาถึงกรุงเทพฯ แล้วเธอก็ไม่ได้ไปทำงานกับรุ่นพี่ที่ชวนเธอมาแต่อย่างใด เพราะปัญหาทะเลาะและความไม่ลงรอยกันด้านความรักแฟนของรุ่นพี่ที่พาเธอมากรุงเทพฯ เกิดชอบพอกับเธอและเริ่มให้ความสำคัญกับนิตมากกว่ารุ่นพี่คนนั้น จนกระทั่งทั้งสองเลิกกัน และเขาก็กลายเป็นแฟนของนิตในเดือนต่อมาหลังจากเข้ากรุงเทพฯ

นิตต้องย้ายออกจากหอของรุ่นพี่และเข้าไปอาศัยอยู่กับเพื่อนของแฟนแทน แรกๆ แฟนพานิตเที่ยวเปิดหูเปิดตาอยู่หลายอาทิตย์ทั้งที่เที่ยวกกลางวันและที่เที่ยวกกลางคืน นิตชอบที่เขาพาไปเที่ยวที่พับและเอดเพราะสนุกมากหากเขาวางก็จะอ่อนให้เขาพาไปอีก นิตคบกับแฟนคนนี้ได้ราวเกือบเดือนก็มีความสัมพันธ์ทางเพศกันและย้ายไปอยู่กับเขาด้วยว่าเพื่อนของแฟนที่เธอไปอาศัยอยู่ด้วยมีแฟนอยู่แล้วและรู้สึกไม่สะดวกเวลาแฟนจะมาหาเธอในเวลาที่มีนิตอยู่ห้องเลยขอให้นิตออกไปหาที่พักใหม่ นิตจึงไปอยู่กับแฟนที่หอพักแห่งหนึ่งย่านดินแดง ต่อมาแฟนของนิตชวนให้เธอไปทำงานในร้านขายเหล้าที่เป็นบาร์กึ่งผับ เพราะรู้จักกับคนข้างในเลยฝากงานให้เธอ

ในตำแหน่งเด็กเสิร์ฟ นิดสนุกกับงานมากเพราะเธอสามารถเดินร่ำและเที่ยวสนุกไปได้ในตัวได้ในร้านพร้อมกับทำงาน อีกทั้งเธอก็คิดว่างานที่ทำก็ไม่หนักมาก นิดใช้ชีวิตอย่างสนุกมาได้อีกหลายเดือน โดยหลอกทางบ้านว่าทำงานเป็นเด็กเสิร์ฟในร้านอาหาร จนเมื่อเธอจับได้ว่าแฟนของเธอมีผู้หญิงอื่นและทะเลาะกันจนเลิกกันไป

นิดต้องย้ายหออีกครั้ง ครั้งนี้เธอไปอาศัยอยู่กับพี่คนหนึ่งที่อยู่จักที่ทำงาน และพี่คนนี้ก็เป็นคนชักชวนให้เธอเริ่มธุรกิจค้าประเวณีแบบแอบแฝงโดยมีพี่คนเป็นนายหน้าหาแขกให้ แรกๆ นั้นนิดก็ปฏิเสธเพราะไม่อยากทำแต่เมื่อเวลาผ่านไป เงินที่เคยพอใช้ก็ไม่พอ เพราะต้องช่วยที่ออกค่าห้องด้วยและมีค่ากินอยู่ที่ต้องออกเองเพิ่มมากขึ้น เธอคิดว่าในเมื่อเคยมีอะไรกับแฟนมาแล้วก็ไม่น่าจะคิดมากอย่างที่พี่เขาว่า เธอจึงตกลงที่จะค้าประเวณีเมื่ออายุเกือบ 16 ปี ในช่วงแรกๆ นั้น พี่ที่เป็นนายหน้าให้ก็นั้นเลือกแขกและติดต่อให้เธอทุกอย่างแต่เธอต้องจ่ายให้เป็นค่าหาแขกให้พี่เขาครั้งละ 500 บาท ซึ่งเมื่อหักจากราคาเต็มแล้วนิดจะเหลือเงินอีกเกือบสองพันบาท ทำให้เธอไม่ต้องพะวงกับรายได้ที่ชักหน้าไม่ถึงหลังอีกต่อไป และหลังๆ ก็ไม่ต้องโดนหักค่านายหน้า เพราะทำคนเดียวได้เงินคนเดียว ตอนนั้นเริ่มรู้ลู่วาง ก็ใช้โทรศัพท์ในการติดต่อ โดยไปเที่ยวตามสถานบันเทิงและแจกเบอร์โทรติดต่อ หรือติดต่อเองดูจากความสนใจของผู้ชายที่มาเที่ยวมีการเข้าไปพูดคุย

นิดเล่าถึงทางบ้านว่าทางบ้านนั้นมีพี่สาวคนเดียวที่รู้ว่ามาทำแบบนี้ ได้คุยกับพี่สาวแล้วว่าทำงานอาชีพนี้เพราะหาเงินง่ายและเลี้ยงตัวเองรอด แต่พอกับแม่ไม่รู้ทำงานอาชีพนี้คิดว่าทำงานอาชีพอื่น ๆ รู้แบบระแคะระคายคล้ายว่าทำงานกลางคืน คิดว่าเป็นพวกนักร้องมากกว่าจะเป็นโสเภณี

4. การยึดติดกับค่านิยมทางวัตถุ

นิดคิดเห็นเกี่ยวกับข้าวของเครื่องใช้ของเธอว่า ทำงานมีรายได้มาเธอก็จะซื้อของที่ต้องการอยากได้ แต่ก่อนตอนเด็กๆ นั้นเธออยากได้ของเล่นแต่แม่ก็ไม่ให้ซื้อเพราะไม่มีเงิน พอตอนนี้มีเงินเธอก็ซื้อของที่อยากได้ สุานะทางบ้านที่ไม่ร่ำรวยแต่ก็ค่อนข้างจะยากจนเพราะพอมีพอกินไปแทบจะไม่เหลือเก็บนั้นทำให้เธอและพี่สาวต้องอดกลั้นมาตลอด ในเวลานี้เธอมีเงินก็ส่งให้พี่สาวกับทางบ้านบ้างอ้างว่าทำงานได้เงินค่าทิฟเพอะ ตอนนี้มีพี่สาวคนโตที่รู้ว่าเธอมา

ค้าประเวณีอยู่มกราคมกรุงเทพฯ แต่พี่ก็ไม่ได้ว่าอะไรให้ดูแลตัวเองให้ดีและบอกให้ส่งเงินกลับมาช่วยทางบ้านด้วย เวลากลับไปเยี่ยมบ้านนิตจะซื้อของฝากทางบ้านเยอะโดยเฉพาะกับพี่ทั้งสอง แต่เธอจะแอบเอาให้ไม่ให้พ่อและแม่รู้เพราะจะโดนซักว่ามีเงินเยอะ

นิตว่าอยากจะมีเงินให้ได้มากๆอยากจะทำอาชีพขายอาหารตามสั่ง หรืออาจเปิดร้านขายของชำ เพราะไม่คิดจะทำอาชีพนี้ไปตลอด ตอนนี้อำนาจและคิดจะเก็บเงินสักก้อนหนึ่งก่อน เป็นทุนค้าขายอย่างที่คิดไว้ หรืออาจจะเปิดร้านเล็ก ๆ ขายของแต่ยังไม่ได้คิดว่าจะขายอะไร แต่ที่แน่ ๆ คิดจะเลิกประกอบอาชีพนี้เพราะตัวยังอายุน้อยและความรู้สึกไม่มีผู้เก็บเงินไว้ทำทุนดีกว่า แต่ตอนนี้อยากได้อะไรก็ซื้อซะเพราะยังพอจะทำเงินได้อยู่

5. การคาดหวังรายได้จากการค้าประเวณี

รายได้ของนิตนั้นจะขึ้นอยู่กับว่าคืนหนึ่งหาลูกค้าไม่มากนักน้อยแค่ไหน เพราะเธอไม่ได้มีหน้าตาดีจึงต้องออกไปหาลูกค้าเอง เธอได้ค่าตัวครั้งละ 1,500-3,000 บาทเพราะยังเด็กและหน้าตาดี เธอบอกว่าไม่อาจจะบอกรายได้ที่แน่นอนได้ แต่ในเดือนหนึ่งเธอจะมีรายได้ราว 150,000บาท และบางเดือนอาจจะมากถึง 200,000 บาท และหากเดือนไหนที่เธอไม่ค่อยมีลูกค้าหรือไม่อยากไปทำงานเธอก็จะไม่ออกไปหา นั่นเธอจะมีรายได้ต่อเดือนประมาณ 80,000-100,000 บาท ซึ่งก็ยังเป็นเงินจำนวนมากอยู่เมื่อเทียบกับตอนที่เธอไปทำอาชีพอื่น

นิตบอกว่าที่เลือกทำอาชีพนี้ก็เพราะอยากมีเงินใช้จ่ายมาก ๆ และตัวเธอเป็นคนหน้าตาดีคิดว่าหาเงินได้ง่าย รวมทั้งมีการศึกษาน้อยจะทำงานอื่น ๆ ก็คงไม่พอกินพอใช้พอทำอาชีพนี้ไปแล้วฐานะทางบ้านก็ดีขึ้น และตนเองก็มีเงินพอกินพอใช้อย่างสบาย ไม่ต้องเดือดร้อนขอเงินทางบ้านอีก ส่วนเพื่อนที่มาทำงานแบบนี้หลายคนบอกว่าอยากได้เงินเยอะเพราะ ใช้เงินมาก เข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ มีสิ่งล่อใจ ส่วนใหญ่จะใช้เงินฟุ่มเฟือยเกินตัว หรือการศึกษาน้อย ไม่รู้จะประกอบอาชีพอะไรที่จะได้เงินมาก ๆ เลยหันมาประกอบอาชีพนี้และคิดว่าอายุยังน้อยพอเก็บเงินได้สักก้อนหนึ่งก็จะเลิกทำ และหันไปทำงานที่สุจริต รวมทั้งมีครอบครัวเหมือนคนปกติ

ในด้านค่าใช้จ่ายของนิตแล้วในทุกวันนี้เธอมีค่าใช้จ่ายสูงขึ้นจากการซื้อสินค้าฟุ่มเฟือย พวกเสื้อผ้า กระเป๋า รองเท้า เครื่องสำอาง เพราะต้องแต่งตัวให้สวย ๆ และดูแล

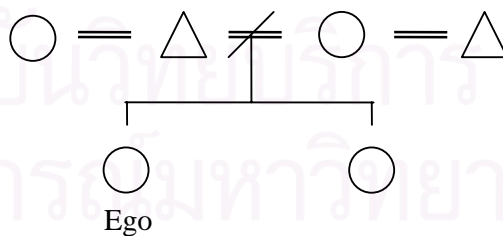
ตัวเองให้ดี ๆ คนที่ทำอาชีพนี้ต้องใช้จ่ายเงินกับสินค้าฟุ่มเฟือยพวกนี้อยู่แล้ว เพื่อเป็นการเพิ่มค่าตัวให้กับตัวเอง รวมทั้งเที่ยวตามสถานบันเทิงเพื่อหาลูกค้าและตอบสนองความต้องการของตนเองด้วย

ทั้งนี้ฉันก็ยังยืนยันว่าที่ตัดสินใจมาค้าประเวณีแบบแอบแฝงนั้นเพื่อเลี้ยงตัวเอง จะได้ไม่ต้องเป็นภาระให้ครอบครัวอีก และเมื่อถามความเห็นที่พอใจหรือไม่กับสิ่งที่ทำอยู่ทุกวันนี้เธอบอกว่าเธอ คงไม่พอใจ ที่ต้องมาค้าประเวณี แต่เป็นความจำเป็นมากกว่า

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 10 อินทรา (นามสมมุติ) หรือ อ้อย

ข้อมูลทั่วไป

อินทรา หรือ อ้อย อายุขณะให้สัมภาษณ์ 18 ปี นับถือศาสนาพุทธ เชื้อชาติไทย มีภูมิลำเนาเดิมอยู่ที่จังหวัดสุราษฎร์ธานี ปัจจุบันอาศัยอยู่ย่านอนุเสาวรีย์ชัยสมรภูมิคนเดียว ในกรุงเทพฯ กำลังศึกษาระดับปริญญาตรีอยู่ในมหาวิทยาลัยเอกชนแห่งหนึ่ง อ้อยมีพี่น้องสองคน เธอเป็นลูกสาวคนโต พ่อและแม่ของอ้อยแยกทางกันตั้งแต่เมื่ออ้อยอายุได้ 13 ปี เมื่อทั้งสองแยกทางกันเธอและน้องต้องมาอาศัยอยู่กับป้าที่ต่างจังหวัด เพราะทั้งพ่อและแม่ไม่ต้องการให้ลูกทั้งสองไปอยู่ด้วย อ้อยบอกว่าตอนนี้ทั้งสองแต่งงานใหม่ไปแล้วแต่ก็ไม่ได้ส่งข่าวว่าต้องการเธอหรือน้องไปอยู่ด้วย

สภาพครอบครัว

อ้อยเล่าถึงความสัมพันธ์ในครอบครัวว่า บ้านเธอไม่ค่อยจะมีความสุขเท่าไรนัก ฐานะทางครอบครัวอ้อยว่าเมื่อก่อนนั้นไม่จนไม่รวย เป็นครอบครัว)ชั้นกลางที่ค่อนข้างยากจน พ่อ

และแม่เลิกกันเมื่อตอนเธออายุได้ 13 ปี และทั้งสองก็ไม่คิดจะเอาเธอหรือน้องไปอยู่ด้วย สาเหตุ นั้นเธอเคยถามป้าที่ไปอาศัยอยู่ด้วย ป้าเคยบอกว่าทั้งสองคนไม่ค่อยมีเงินเอาพวกเธอไปก็จะพา ไปลำบากเลยเอามาฝากป้าเลี้ยงน่าจะดีกว่า อู๋จำได้ว่าเมื่อตอนก่อนที่บ้านจะแตกแบบนี้ ครอบครัวก็เรื่อยๆพอไปทำงานรับจ้าง แม่ก็ขายของ พอกลับบ้านมาเจอกันก็มีเรื่องกระทบกระทั่ง กันบ่อย จนเลิกกันไป ก็ต่างฝ่ายต่างมีคนใหม่ทั้งคู่ แต่ยังดีที่ทั้งสองยังส่งเงินให้ป้าเป็นค่าเลี้ยง ดูอู๋และน้องบ้าง และก็ยังจ่ายค่าขนมให้ด้วยเป็นรายเดือน อู๋ได้ค่าขนมเดือนละ 5000 บาท จากพ่อและแม่คนละครึ่ง แต่ก็ไม่พอใช้เมื่อมาอยู่กรุงเทพฯ

1. สภาพเศรษฐกิจ

อู๋อยู่ในครอบครัวชั้นกลางที่ค่อนข้างไปทางยากจน ครอบครัวที่เคยมีรายได้จากทั้งพ่อ และแม่ก็แทบจะเรียกว่าไม่เหลือเลยเพราะทั้งสองแยกทางกัน และต่างก็ไม่ต้องการเธอและน้อง ไปเลี้ยงดูต่อไป ทั้งคู่ส่งเงินไม่มากนักให้กับป้าเป็นค่าอาหารเธอและน้อง ซึ่งเธอคิดว่าไม่พอ สำหรับสามชีวิตที่อยู่แบบไม่มีรายได้เลย ในช่วงแรกๆนั้นทั้งคู่ยังส่งเงินมาให้พ่อสมควรและ สม่่าเสมอ แต่เมื่อเวลาผ่านไปสักพักทั้งคู่ต่างก็เริ่มละเลยการส่งเงินมาให้ เริ่มจากเริ่มส่งเงินมาไม่ ตรงเวลา และเริ่มหายไปบ้างส่งมาให้ให้น้อยบ้าง แม้ว่าพ่อและแม่จะยังส่งเงินมาให้อู๋อยู่แต่ก็ไม่ เคยพอใช้เลย จนเธอต้องไปหางานพิเศษทำ จนผันตัวเองไปค้าประเวณีในที่สุด

2. ความสัมพันธ์ในครอบครัว

เนื่องจากทั้งพ่อและแม่แยกทางกันเมื่อเธออายุ 13 ปี นั้น ก่อนหน้านั้นอู๋เล่าว่า ทั้ง สองทะเลาะเบาะแว้งกันบ่อย ทั้งที่ก่อนหน้านี้ตอนเธอยังเด็กๆนั้นเธอไม่เคยเห็นทั้งสองทะเลาะ กันเลย ชีวิตในบ้านนั้นตอนเช้า แม่จะออกไปขายของที่ตลาดก่อนใคร พอสายพ่อก็จะออกไป รับจ้างและก็เอาอู๋และน้องไปส่งโรงเรียนด้วย แต่พออู๋โตซัก สิบเอ็ดปีเธอก็ต้องรับหน้าที่ไปส่ง น้องแทน ตอนนั้นครอบครัวยังเป็นสุขเรื่อยๆดีอยู่จนเมื่อซักปีต่อมา พ่อเริ่มกลับบ้านดึกและเมากลับมาแทบทุกวัน เมื่อแม่เห็นก็ไม่พอใจต่อว่าจนกลายเป็นเรื่องทะเลาะกันในที่สุด อู๋กับน้อง ต้องหลบอยู่ในห้องเพราะกลัวเสียงของทั้งสอง พอนานเข้าพ่อก็ไม่ปรับปรุงตัวเอง แม่ที่คิดว่าพ่อกลับมา ตลอดก็เริ่มไม่สนใจและออกนอกบ้านมากขึ้น บางวันไม่ขายของก็กลับมาตั้งแต่กลางวันและชวน เพื่อนมาเล่นไพ่ที่บ้าน ไม่ก็ออกไปเล่นที่ข้างนอก ทั้งพ่อและแม่ต่างก็กลับบ้านดึกและหากวันไหน กลับมาเจอกันก็จะมีปากเสียงกันเสมอๆ จนกระทั่งเลิกกัน ป้าที่รู้เห็นมาตลอดก็พยายามที่จะให้

คืนดีกันแต่ก็ไม่เป็นผล และรับอภัยกับน้องมาเลี้ยงดูที่บ้าน เพราะทั้งพ่อและแม่ต่างก็ยึดเยียดลูกให้กันและกันรับผิดชอบในเรื่องตรงนี้ตอนแรกอภัยไม่รู้เรื่องแต่มาอภัยเอาเมื่อสองปีก่อนตอนที่เธอพยายามจะถามเอาจากป้าว่าทำไมทั้งพ่อและแม่ไม่มารับเธอหรือน้องไปอยู่ด้วยสักที

หลังจากที่อภัยรู้เรื่องก็เลิกถามป้าและยอมรับกลายเป็นว่าทั้งพ่อและแม่มีแฟนใหม่แล้วตั้งแต่เลิกกันไปไม่ถึงปี พ่อย้ายไปอยู่จังหวัดอื่นเพราะไปหางานทำ ส่วนแม่นั้นย้ายกลับไปบ้านเกิดตัวเองทางภาคกลาง อภัยรู้สึกไม่พอใจทั้งพ่อและแม่แต่ก็ไม่อยากให้น้องรู้เลยไม่ค่อยจะอยากคุยกับน้องเพราะน้องชอบมาเข้าขี้ถามเรื่องที่เราเคยถามป้ามาแล้ว พอสอบช่องในช่วงที่กำลังจะสอบเข้ามหาวิทยาลัยเธอก็ขอลาไปกรุงเทพฯ เพื่อตีวงหนังสือ

3. กระบวนการเข้ามาสู่อาชีพและพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์

เมื่อตอนที่อภัยเข้ามากรุงเทพฯ เพื่อเรียนพิเศษก่อนสอบเข้ามหาวิทยาลัยนั้น เธอตามเพื่อนมาอยู่ร่วมหอกับเพื่อนเก่าสมัยเรียนที่จังหวัดสุราษฎร์ธานีที่ย้ายมาเรียนในกรุงเทพฯ ตั้งแต่มัธยมปลาย ที่หอที่อภัยได้รู้จักกับเพื่อนอีกหลายคนที่เป็นเพื่อนของเพื่อนอภัยอีกที เพื่อนกลุ่มนี้มักชวนอภัยและเพื่อนไปเที่ยวเสมอโดยให้ข้ออ้างว่าเพื่อคลายเครียด เรียนเยอะๆ ไม่ดีต่อสุขภาพ แรกๆ อภัยก็ไปแต่หลังจากที่ไปเที่ยวแล้วก็ชอบและหาเรื่องไปเสมอๆ ในตอนแรกนั้นเพื่อนใหม่จะเป็นคนจ่ายค่าเที่ยวให้อภัยเพราะบอกว่าเลี้ยงเพื่อนใหม่ แต่พอไปหลายๆ ครั้งเข้าอภัยก็ต้องช่วยหารค่าเที่ยวด้วยแต่เงินเดือนที่ได้มาเดือนละ 5,000 บาทนั้นแม้เพื่อสนิทจะไม่รับค่าหอแต่ก็ไม่พอใช้ แต่ในตอนนั้นเองที่มีชายหนุ่มคนหนึ่งเข้ามาติดพันอภัย เขาพาอภัยเที่ยวแต่ก็เรียกได้ว่าห่างจากเพื่อนกลุ่มเดิมพอสมควร เพราะเขามักพาอภัยไปเที่ยว สองต่อสองเสมอ

อภัยไปเที่ยวกับแฟนคนนี้บ่อยครั้งและหลายครั้งเขาก็พาไปเที่ยวกลางคืน และในที่สุดเธอก็ยอมมีเพศสัมพันธ์กับเขาในคืนหนึ่งหลังจากไปเที่ยวกันมา เพราะถ้าอภัยปฏิเสธเขามาหลายครั้งแล้วและทางเขาก็มีที่ท่าไม่พอใจ ครั้งนี้อภัยจึงยอม ในช่วงที่คบหากันนั้นอภัยสอบเข้ามหาวิทยาลัยไม่ได้และไม่อยากกลับไปได้จึงขอแม่และป้าว่าจะเรียนที่มหาวิทยาลัยเปิดในกรุงเทพฯ แรกๆ ทางบ้านไม่ยอมเธอก็ต้องโทรไปขอหากพื้ที่ทางจนในที่สุดก็ได้อยู่กรุงเทพฯ

ในช่วงนี้เองที่อุ้ยต้องออกมาอยู่หอต่างหากเพราะหลังจากมีความสัมพันธ์กับแฟนแล้ว เพื่อนที่อุ้ยเคยอยู่ด้วยก็ว่าให้เธอออกมาอยู่เองได้แล้วเพราะมีแฟนคอยอยู่ด้วย อุ้ยจึงออกมาอยู่หอคนเดียวโดยมีแฟนคนนี้เที่ยวไปมา แรกๆเขาก็ช่วยออกค่าหอให้ ทั้ง 3,800 บาท แต่พอนานเข้าเขาก็ออกให้ไม่มากนักและเริ่มเห็นห่าง เคยมารับไปเที่ยวก็หายไป เคยซื้อของให้ก็ไม่ค่อยซื้อให้ ด้วยเงินเดือนแค่ห้าพันเมื่อต้องจ่ายค่าหอเอง อุ้ยจึงเหลือเงินค่าใช้จ่ายแค่ 1500บาทเท่านั้น แรกๆอุ้ยก็โทรไปขอเงินพิเศษเพิ่ม แต่ก็ทำได้ไม่บ่อยนัก หลังจากที่แฟนเริ่มห่างออกไปเธอก็กลับไปมีเวลาให้กับเพื่อนกลุ่มเก่าๆมากขึ้น เริ่มหยิบยืมเงินจากเพื่อนและก็จากคนปล่อยกู้ที่ดอกเบี้ยยแพง บางทีก็ต้องมีเพศสัมพันธ์เพื่อชดเชยแต่ก็ต้องทน และเพื่อนกลุ่มเก่านี่เองที่แนะนำเธอถึงอาชีพค้าประเวณี

แรกๆอุ้ยรู้สึกไม่ดีแต่ความที่ไม่มีเงินใช้หนักเข้าจึงลองไปค้ากับเพื่อนเพราะเพื่อนปลอบว่าก็เคยมีอะไรกับแฟนมาก่อนแล้วไอ้เรื่องมีอะไรกับคนอื่นก็ไม่ต่างกันเพราะเราเลือกแขกได้ ถ้าไม่ชอบก็ไม่รับได้ และที่สำคัญคือได้เงินเยอะและได้เที่ยวฟรีอีกต่างหาก ประกอบกับที่แฟนของอุ้ยหนีหายเหมือนจะเลิกกันอุ้ยก็กำลังคิดมากเรื่องนี้อยู่ด้วย อุ้ยจึงตัดสินใจลองค้าประเวณีดูในช่วงนั้นเอง อุ้ยไม่เห็นว่าการมีอะไรกับผู้ชายจะเป็นเรื่องผิดอะไร เพราะมันเป็นความพอใจของคนสองคนมากกว่าแล้วเธอก็เคยมีอะไรกับแฟนมาก่อนก็เลยคิดว่าการจะมีอะไรอีกกับคนอื่นก็ไม่ใช่อะไรใหญ่ และคิดว่าการขายตัวเป็นการทำให้คนที่มาเที่ยวมีความสุข จึงต้องเป็นฝ่ายทำให้ผู้ชายมีความสุข แต่ถามว่าตัวเองมีความสุขหรือเปล่านั้น บางทีคนที่หน้าตาดีก็มีความสุข แต่คนไม่อยากจะให้แต่ใจก็ไม่มีความสุขทำเพื่อเงิน

4. การยึดติดกับค่านิยมทางวัตถุ

เรื่องสิ่งของนั้นอุ้ยบอกว่าเธอชอบที่จะซื้อของ และเชื่อว่าใครๆก็ชอบทั้งนั้นหากมีเงินพอที่จะใช้จ่ายได้ ตอนที่ยังไม่ทำแบบนี้เธอก็คิดอยากได้ของหลายๆอย่างแต่ไม่มีเงิน ในช่วงที่ยังคบอยู่กับแฟนนั้นเธอได้ข้าวของหลายชนิด ไปกินข้าวร้านอาหารหรูๆที่เคยอยากเข้า ไปเที่ยวที่เคยอยากลองไปมาเยอะ แต่พอแฟนหายหน้าไป ก็ไม่มีเงิน แต่พอมาทำอาชีพนี้เงินที่มีเยอะแล้วยังเป็นของตัวเองอีกต่างหากไม่ต้องมาคอยเอาใจใครเวลาจะใช้เงินเพราะมันเงินที่หามาเอง ตอนนี้อุ้ยอยากได้อะไรก็ซื้อ อยากเที่ยวไหนก็เที่ยว เพราะไม่ต้องส่งเงินให้ใคร อุ้ยไม่ส่งเงินกลับบ้านเพราะกลัวทางบ้านรู้ว่าเธอทำอะไรอยู่ บางทีแม่หรือป้าโทรมาเพราะไม่เห็นเธอโทรไปของเงินเธอก็จะโกหกว่าทำงานพิเศษพวกร้าน KFC ทำพอมีเงินใช้ไม่เดือดร้อนถึงไม่โทรไปขอ

ตอนนี้เธอย้ายหอมาอยู่แมนชั่นที่มีค่าเช่าแพงกว่าเมื่อก่อนเกือบเท่าตัว มีกระเป๋าและเสื้อผ้ามีเยอะ บางทีก็เป็นของนอกที่ฝากเขาซื้อมาซึ่งราคาก็ยังแพงอยู่ ซึ่งเธอบอกว่าถ้าเป็นเมื่อก่อนแล้วขนาดฝากเขาซื้อแบบนี้เธอยังไม่มีปัญญาจะซื้อได้แน่ๆ เวลาไปเรียนอู่จะหิ้วกระเป๋าแพงๆไปอวดเพื่อน ให้เขาอิจฉากัน เวลาไปเที่ยวก็จะแต่งตัวดีๆเครื่องประดับแพงและดูดีให้คนเขายกย่องแบบไม่ดูถูกว่าเกรดต่ำ ตอนนี้เพื่อนฝูงก็เยอะไปหมดทั้งกลุ่มที่ค้าประเวณีและกลุ่มเพื่อนเที่ยวที่ไม่รู้ว่าเธอค้าประเวณีเพราะอู่บอกใครว่าพ่อแม่ส่งเงินมาให้ใช้

5. การคาดหวังจากรายได้จากการค้าประเวณี

อู่เริ่มค้าประเวณีผ่านการติดต่อจากเพื่อนก่อน และเธอจะต้องให้เพื่อนครั้ง 500 บาท เป็นค่าหาลูกค้าให้ และบางครั้งเพื่อนก็จะพาไปแถวร้านใน RCA แล้วให้เด็กในร้านติดต่อมา ราคานั้นไม่แน่นอนขึ้นอยู่กับลูกค้าว่าจะสู้ราคาได้แค่ไหน ตั้งแต่ 1,200-2,500 บาทต่อครั้ง แรกๆเพื่อนของอู่จะเรียกให้แพงกว่านี้เพราะอ้างว่าเธอเพิ่งเข้าวงการยังสดใหม่อยู่ แต่ทุกวันนี้ราคาค่อนข้างคงตัวจะมีสูงไปกว่านี้บ้างก็จะเป็นที่ตัวลูกค้าให้เอง หรือให้พิเศษหลังจากการตกลงซึ่งไม่บ่อยนัก ถ้าหากลูกค้าคิดจะค้างคืนราคาจะเป็น 2,000-3,500บาท แล้วถ้าคิดแล้วเดือนหนึ่งอู่จะมีรายได้ประมาณ 100,000-120,000 บาท แต่อู่ก็บอกว่าวันหนึ่งๆอาจจะมียูกค้ามากกว่าหนึ่งราย แต่เท่าที่เคยรับแล้วไม่เกิน 4 รายต่อวัน ดังนั้นหากเดือนไหนที่ลูกค้ามากเธออาจจะมียูรายได้เกินแสนห้าด้วยซ้ำ

อู่คาดหวังว่ารายได้จากส่วนนี้จะเก็บไว้บางส่วนสำหรับอนาคต เพราะเธอบอกว่าจะเลิกทำอาชีพนี้เมื่อเรียนจบนั้นหมายความว่าเธอจะหันไปประกอบอาชีพอื่นเช่น ค้าขายเพราะเธอบอกว่าเธอเรียนไม่เก่งและไม่คิดว่าคนอย่างเธอจะทำงานบริษัทได้ดี และเธอก็กลัวที่จะเจอลูกค้าหากเธอไปทำงานบริษัทต่างๆ ดังนั้นตอนนี้เธอจะเก็บเงินแต่ก็ใช้เงินเยอะด้วยเช่นกัน ในตอนนี้ อู่พยายามที่จะแบ่งเงินที่ได้มาเป็น 3 ส่วน สำหรับ ใช้สอยในสิ่งที่อยากได้ ค่าเรียนและเก็บไว้ แต่สัดส่วนในแต่ละกองนั้นไม่เท่ากันในแต่ละครั้งที่เก็บ และเงินส่วนมากยังอยู่ในส่วนของกรูใช้จ่าย รองลงมาคือเงินเก็บและเงินค่าเรียน ตอนนี้เธอบอกว่าเก็บเงินได้เป็นแสนแล้วในธนาคารและคิดว่าจะไปเปิดร้านขายของ แต่เธอก็เสริมขึ้นมาว่าในตอนหนึ่งว่า อนาคตเป็นเรื่องไม่แน่เธออาจจะไม่ออกจากอาชีพนี้ได้เพราะสบายกว่าไปทำอย่างอื่นก็ต้องดูไปก่อนว่าเธอจะตัดสินใจอย่างไรในอนาคต

เรื่องจำนวนลูกค่านั้นเธอมีลูกค้าประจำและอาจารย์ที่เพื่อนเธอจะติดต่อให้ แต่เท่าที่เห็น ทุกวันนี้จะมีจำนวนของโสเภณีเด็กแอบแฝงมากขึ้นเรื่อยๆ และก็เห็นว่าบางครั้งมีการแย่งลูกค้ากัน บางทีก็ต้องตัดราคาลงเพื่อให้ได้ลูกค้าเหมือนกัน แต่ตอนนี้มันกระจายออกไปหลายที่ไม่เหมือนเมื่อก่อนที่มารูจุกตัวอยู่แถวนี้ทั้งหมด ก็ไม่มีปัญหาอะไร รายได้ก็ไม่ได้ลดลงมากมาย เพียงแค่หาได้น้อยลงก็ไม่ได้เดือดร้อน เพราะถ้าไม่ติดชื่อของมากก็อยู่ได้อยู่แล้ว ตอนนี้ก็ใช้หนี้ที่ติดเขาช่วงที่ยังไม่ได้ค่าประเวณีหมดไปหลายเดือนแล้วด้วยเลยสบายเงินไม่ต้องเก็บไว้จ่ายหนี้ อะไรอีก เธอคิดว่าอาชีพนี้ก็เป็นอาชีพที่หาเงินมาช่วยได้และไม่เหนื่อย เลือกวันเวลาในการทำงานได้ไม่ตรงกับเวลาเรียน มีเวลาส่วนตัวเยอะ ไม่มีใครมาบังคับ ไม่ต้องเข้ากะทำงานหรือลดเวลาในการทำงานเหมือนการทำงาน เสริม (partime) และคิดว่าคนอื่น ๆ ที่อายุยังน้อยเหมือนกันคิดอย่างไรจึงทำอาชีพนี้ ก็อาจจะมีเพราะเงินดี และบางทีก็สนุกกับการทำงานบ้าง บางครั้ง ที่เจอผู้ชายที่ถูกใจ บางครั้งก็เบื่อก็ต้องทำแต่เพื่อแลกกับเงินและความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น หันหน้าเทียบตากับเพื่อนๆ ในมหาวิทยาลัย

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 6

การพิสูจน์สมมติฐาน อภิปรายผลและวิเคราะห์กรณีศึกษา

ในการเสนอผลการวิจัยเรื่อง ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเป็นโสเภณีเด็กนั้น ผู้วิจัยนำเสนอผลการศึกษาออกเป็น 3 ส่วน คือ ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานจากการสัมภาษณ์กรณีศึกษา ส่วนที่ 2 การพิสูจน์สมมติฐาน และการอภิปรายผลในลักษณะการพรรณนาตามวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพและ ส่วนสุดท้ายจะเป็นการวิเคราะห์กรณีศึกษาจากประวัติชีวิตและบริบทของการศึกษาทั้งหมดด้วยวิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ

ส่วนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลเบื้องต้น

ข้อมูลส่วนนี้เป็นข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างที่ทำการศึกษา จากการสัมภาษณ์แบบเจาะลึกเป็นรายบุคคลจากกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเมื่อผู้วิจัยได้ทำการศึกษาแล้ว พบว่าข้อมูลทั่วไปที่น่าสนใจของกลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 กรณีศึกษา สามารถสรุปในรูปแบบของตารางดังต่อไปนี้

อายุของกรณีศึกษานั้น เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้มุ่งประเด็นที่โสเภณีเด็ก ดังนั้นจึงเลือกโสเภณีที่มีอายุไม่เกิน 18 ปีตามคำนิยามของอนุสัญญาเด็ก โดยแบ่งออกได้ดังนี้

ตารางที่ 6 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน (คน)
ต่ำกว่า 18 ปี	3
19 ปี	7
รวม	10

จากตาราง พบว่าโสเภณีเด็กที่เป็นกรณีศึกษา มากกว่าครึ่งอายุประมาณ 18 ปี และอีกส่วนหนึ่งมีอายุต่ำกว่าโดยแบ่งเป็นอายุ 16 หนึ่งคน และ 17 สองคน จะเห็นได้ว่าอายุที่มากขึ้นทำให้เห็นภาพของโสเภณีที่ชัดเจนมากขึ้น ในการศึกษาครั้งนี้ไม่พบเด็กที่อายุต่ำกว่า 15 ปีที่ค้าบริการทางเพศด้วยตนเองในสถานบันเทิงแต่อย่างใด แต่กลับพบจำนวนของโสเภณีเด็กที่อายุ 17 และ 18 ปีมากที่สุด ทั้งในส่วนที่นอกเหนือจากกรณีศึกษาที่เลือกมาใช้เป็นตัวอย่างในการศึกษาครั้งนี้ด้วย

เช่นกัน เหตุผลประการหนึ่งที่ทำให้พบโสเภณีเด็กอายุมากขึ้นนั้น เนื่องมาจากการที่สถานบันเทิง ย่าน อาร์ ซี เอ มีมาตรการตรวจคนเข้าไปเที่ยว แม้ว่าจะมีการลักลอบหรือใช้วิธีการต่างๆ เพื่อให้สามารถเข้าไปเที่ยวในสถานบริการเหล่านั้นก็แต่ก็มีข้อจำกัดบางประการอยู่นั้นคือเด็กที่อายุน้อยมากๆ จะไม่สามารถเข้าไปใช้บริการในย่านนี้ได้ ด้วยเหตุผลทางกายภาพที่ไม่สมเหมาะที่บุคคลที่จะต้องมียุเกิน 20 ปีจะมีสรีระที่ไม่สมวัยมากนัก แต่จากการสังเกตพบว่า เด็กที่มีอายุน้อยกว่า 15 ปีก็ยังมีให้เห็นได้บ้างประปรายในสถานบันเทิงย่านนี้โดยเฉพาะในคืนวันหยุด ศุกร์ เสาร์ และ อาทิตย์

ในประเด็นเกี่ยวกับข้อมูลพื้นฐานที่ได้จากการสัมภาษณ์คือ ด้านการศึกษา พบว่า โสเภณีเด็กกลุ่มนี้มีระดับการศึกษาที่สูงมาก เพราะมากกว่าครึ่งกำลังเรียนอยู่ชั้นมหาวิทยาลัย ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 7 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	จำนวน(คน)
มัธยมศึกษาต้น	2
มัธยมศึกษาปลาย	2
มหาวิทยาลัย	6
รวม	10

จากตารางจะเห็นได้ว่า มากกว่าครึ่งของกรณีศึกษากำลังเรียนอยู่ในระดับปริญญาตรี และไม่พบกรณีศึกษาใดเลยที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าระดับมัธยมศึกษา ซึ่งมีความแตกต่างจากรูปแบบของโสเภณีในอดีตที่มักมีระดับการศึกษาที่ไม่สูงมากนัก เช่น ภูริฉัตร เชิดชู(2539) ได้เสนอไว้ว่า โสเภณีเด็กมักมีปัจจัยที่เกิดจากระดับการศึกษาที่ไม่สูงมากนักเพราะส่วนมากเป็นโสเภณีเด็กที่มาจากชนบท ซึ่งไม่มีโอกาสที่จะเรียนเพราะต้องเข้ามาสู่กระบวนการของโสเภณีตั้งแต่วัยเด็ก ทั้งนี้อาจเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีโดยไม่เต็มใจ ซึ่งจะมีรูปแบบที่แตกต่างออกไปจากกรณีศึกษาที่พบในการศึกษาคั้งนี้ เพื่อเป็นการจำแนกให้เห็นถึงสภาพปัญหาและตอบข้อสงสัยถึงสาเหตุที่แท้จริง การศึกษาคั้งนี้ยังได้มองถึงสภาพแวดล้อมของเด็กที่เป็นกรณีศึกษาว่ามีความเชื่อมโยงกับการตัดสินใจของเด็กที่เข้ามาประกอบอาชีพนี้หรือไม่ ภูมิลำเนาจึงถือเป็นอีกประเด็นหนึ่งที่เข้ามาเกี่ยวข้อง จากการเก็บข้อมูลทั้ง 10 กรณีศึกษาพบว่าทั้งหมดมีภูมิลำเนาที่แตกต่างกันออกไปตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 8 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามภูมิภาค

ภูมิภาค	จำนวน(คน)
กรุงเทพ	2
ปทุมธานี	2
นครปฐม	1
อยุธยา	1
ราชบุรี	1
ลำพูน	1
กำแพงเพชร	1
สุราษฎร์ธานี	1
รวม	10

ผลของการสัมภาษณ์ปรากฏตามตารางว่า มากกว่าครึ่งของกลุ่มกรณีศึกษามีภูมิลำเนาอยู่ในกรุงเทพ จังหวัดปริมณฑลและจังหวัดใกล้เคียง แบ่งเป็น กรุงเทพ 2 กรณีศึกษา ปทุมธานี 2 กรณีศึกษา นครปฐม อยุธยา และราชบุรี อีกจังหวัดละ 1 กรณีศึกษา ที่เหลืออีก 3 กรณีศึกษาเป็นเด็กที่มาจากจังหวัดที่ไกลออกไปซึ่งแตกต่างจากโสภณเด็กในอดีตและมักอยู่ในประเภทที่ถูกบังคับให้ค้าประเวณี ทั้งนี้ยังพบอีกว่าเด็กกลุ่มนี้ส่วนมากที่ไม่ได้มีภูมิลำเนาอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ จะเช่าบ้าน อพาร์ทเมนต์ คอนโดหรือหอพักอยู่ร่วมกับเพื่อน จะเห็นได้ว่าการที่กรณีศึกษาจากต่างจังหวัดทั้งในส่วนที่ใกล้กรุงเทพฯ และไม่ใกล้กรุงเทพฯ นั้น ยังไม่สามารถระบุได้ชัดว่ามีอิทธิพลที่ก่อให้เกิดตัดสินใจเป็นโสภณเด็กแต่อย่างใด ในขณะที่เดียวกันการที่เด็กกลุ่มนี้มาจากต่างจังหวัดมิได้แปลว่าระดับการศึกษาจะไม่สูงเช่นในอดีต จากการสัมภาษณ์จะลึกกับกรณีศึกษาทำให้พบว่าระดับการศึกษาที่สูงขึ้นอาจจะเนื่องมาจากระบบการศึกษาที่มีลักษณะรวมศูนย์ที่เมืองหลวงและสาเหตุของการเข้ามาอาศัยอยู่ในกรุงเทพฯ ของกรณีศึกษาส่วนมากเป็นไปเพื่อการศึกษา มากกว่าเพื่อสาเหตุอื่นจึงเป็นผลให้ระดับการศึกษาของกรณีศึกษาอยู่ในระดับสูงกว่า ซึ่งจะกล่าวถึงในส่วนที่ 3 ต่อไป แต่เนื่องจากการศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาผ่านกรณีศึกษาที่มีความจำกัดทางจำนวน ดังนั้นกลุ่มประชากรจึงไม่สามารถตอบปัญหาในส่วนนี้ได้ชัดเจน

ด้านที่อยู่อาศัยนั้นครึ่งหนึ่งของกรณีศึกษาอาศัยอยู่คนเดียว อีก สามคนอยู่กับคนรัก และที่เหลืออาศัยอยู่กับเพื่อน กรณีศึกษาที่อาศัยอยู่คนเดียวให้เหตุผลว่าพวกเขาต้องการความ

เป็นส่วนตัวที่จะอยู่คนเดียวและนอกจากนี้พวกเธอมีเงินพอที่จะใช้จ่ายแล้วจึงไม่จำเป็นที่จะต้องช่วยกันออกค่าห้องอีกต่อไป กรณีศึกษาที่อาศัยอยู่กับคนรักนั้น ทั้ง 2 กรณีบอกว่าคูรักรักของพวกเธอรู้ว่าพวกเธอค้าประเวณีแบบแอบแฝงแต่ก็ไม่ได้รังเกียจอะไร แต่อีกกรณีบอกว่าเขาไม่รู้เพราะเธอให้เพื่อนบังหน้า กรณีศึกษาอีก 2 กรณีที่อาศัยอยู่กับเพื่อนนั้นบอกว่าเพื่อนที่เธอไปอยู่ด้วยเคยและยังค้าประเวณีแบบแอบแฝงอยู่ และหนึ่งในนั้นเป็นผู้ชักชวนเธอให้ค้าประเวณีแบบแอบแฝงตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 9 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามที่พักในปัจจุบัน

ที่อยู่อาศัยในปัจจุบัน	จำนวน(คน)
พักอยู่กับเพื่อน	2
พักอยู่คนเดียว	5
พักอยู่กับแฟน	3
รวม	10

กรณีศึกษาส่วนมากการอาศัยอยู่ลำพังเพราะความต้องการเป็นส่วนตัวและต้องการแสดงออกถึงความเป็นเจ้าของพื้นที่เพียงคนเดียว รวมไปถึงความสามารถในการแสดงให้เห็นถึงศักยภาพในทางเศรษฐกิจในการครอบครองห้องพักที่มีราคาแพงด้วยตัวคนเดียว อีก 2 กรณีศึกษาที่อยู่กับคูรักรักให้คำตอบที่ไม่ต่างออกไปมากนักว่าห้องพักที่เธออยู่นั้นเดิมเป็นของเธอและคูรักรักย้ายเข้ามาร่วมพักด้วย เพราะเธอมีความเห็นที่คล้ายกันว่าเมื่อเลิกกันแล้วเธอยังมีสิทธิ์ในที่พักอยู่ไม่ใช่เป็นฝ่ายที่ต้องออกไปหาที่พักใหม่เช่นในอดีต หรือเหมือนกับเพื่อนที่เคยโดนผู้ชายคนอื่นทิ้งแล้วให้ออกจากห้องพัก

ข้อมูลพื้นฐานอีกเรื่องหนึ่งที่ได้จากการศึกษาครั้งนี้คือ ความสัมพันธ์ทางเพศของกรณีศึกษานั้นพบว่า ทุกกรณีศึกษามีความสัมพันธ์ทางเพศมาก่อนการตัดสินใจเข้าสู่การค้าประเวณีแบบแอบแฝง แต่มีสิ่งที่น่าสนใจเพิ่มเติมก็คือจำนวนครั้งของกรณีศึกษาที่มีเพศสัมพันธ์กับผู้ชายก่อนตัดสินใจมาค้าประเวณีดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 10 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามจำนวนคนที่กรณีศึกษามีเพศสัมพันธ์ด้วย ก่อนตัดสินใจประกอบอาชีพค้าประเวณีแบบแอบแฝง

จำนวนคนที่กรณีศึกษามีเพศสัมพันธ์ด้วย (คน)	จำนวน(คน)
1 คน	4
2 คน	2
3 คน หรือมากกว่า	4
รวม	10

จากตารางจะเห็นว่ากรณีศึกษา 4 กรณีเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศมาก่อนตัดสินใจค้าประเวณีแบบแอบแฝง เพียงคนเดียว และอีก 4 กรณีศึกษากลับมีความสัมพันธ์กับเพศตรงข้าม ถึง 3 คนหรือมากกว่านั้นก่อนการตัดสินใจมาค้าประเวณีแบบแอบแฝง ส่วนอีก 2 กรณีที่เหลือ เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายเพียง 2 คนก่อนจะตัดสินใจ จะเห็นได้ว่าจำนวนของผู้ที่กรณีศึกษาเคยมีเพศสัมพันธ์ด้วยนั้นไม่ใช่ปัจจัยที่เด่นชัดที่ผลักดันให้ตัดสินใจ แต่เป็นประสบการณ์ที่ที่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศมาก่อนมากกว่า เพราะในทุกกรณีศึกษาสามารถเล่าถึงประสบการณ์ทางเพศครั้งแรกให้ผู้วิจัยฟังอย่างเปิดเผย และเธอก็เหล่านั้นคิดว่ามันเป็นเรื่องปกติที่คนทั่วไปจะมีเพศสัมพันธ์กับคนรักหรือคนที่ตนพึงพอใจ

นอกจากนี้ผู้วิจัยยังได้สอบถามเกี่ยวกับความคิดเห็นที่กรณีศึกษามีต่ออนาคตของพวกเธอต่อการประกอบอาชีพโสเภณีแบบแอบแฝงนี้ สามารถจัดเป็นหมวดหมู่ได้ตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 11 แสดงจำนวนของกลุ่มตัวอย่าง จำแนกตามความคิดเห็นต่ออาชีพโสเภณี

ความคิดเห็นต่ออาชีพโสเภณี	จำนวน(คน)
จะเลิกทำเมื่อเรียนจบ	1
จะเลิกทำถ้าเก็บเงินได้พอหรือใช้หนี้หมด	1
ไม่เลิกทำเพราะเป็นงานสบาย	4
ไม่มีความเห็นหรือไม่แน่ใจ	4
รวม	10

สรุปได้ว่าร้อยละ 40 ของกรณีศึกษาหรือ 4 คน คิดว่าจะไม่เลิกประกอบอาชีพนี้เพราะเป็นอาชีพที่สามารถหาเงินได้ง่ายและไม่ลำบาก อีก ร้อยละ 40 หรือ 4 คนแสดงออกถึงความไม่

แน่ใจว่าจะตัดสินใจต่อไปอย่างไรกับอาชีพที่ทำอยู่ แต่ก็มีแนวโน้มที่จะประกอบอาชีพนี้ต่อไปมากกว่าที่จะเลิก ส่วนอีก 2 กรณีนั้นมีความต้องการที่จะเลิกอาชีพนี้ถ้าเป็นเงินได้ตามที่ต้องการและอีกคนหนึ่งจะเลิกเมื่อตนเรียนจบและสามารถหางานทำได้ กรณีสุดท้ายนั้นบอกว่าสาเหตุที่เธอเริ่มประกอบอาชีพนี้เพราะต้องการที่จะส่งเสียตนเองให้เรียนต่อและมีความคิดว่าหากเรียนจบแล้วตนจะสามารถหางานทำและเลี้ยงตัวได้แทนการค่าประเวณีแบบแอบแฝงที่ทำอยู่ทุกวันนี้ เสียงส่วนใหญ่ดูจะยังยึดติดกับความสบายจากอาชีพค้าประเวณีและยังไม่เห็นว่าการทำอาชีพนี้จะผิดแต่อย่างใด ซึ่งตัวเลขที่รองลงมานั้นยังแสดงถึงความไม่แน่ใจกับอนาคต เหลือเพียง 2 กรณีที่ตอบออกมาอย่างชัดเจนว่ามีความต้องการที่จะเลิกอาชีพนี้ ซึ่งหากดูจากสัดส่วนแล้วดูจะเห็นตัวเลขที่น่ากังวลถึงระดับของปัญหาเรื่องโสเภณีเด็กที่จะกลายเป็นโสเภณีในอนาคตอย่างมาก

จะเห็นได้ว่าข้อมูลพื้นฐานของกรณีศึกษานั้นมีความเหมือนและต่างกันอยู่บางประการ ซึ่งสามารถช่วยให้น้ำหนักกับสมมติฐานบางข้อได้ชัดเจนขึ้น เช่น ในเรื่องเกี่ยวกับปัจจัยของการมีเพศสัมพันธ์มาก่อนการค้าประเวณีแบบแอบแฝงนั้นพบว่าทั้ง 10 กรณีนั้นพิสูจน์สมมติฐานทั้งหมดเป็นต้น แต่อย่างไรก็ตามข้อมูลพื้นฐานที่สรุปจัดหมวดหมู่มาจากการสัมภาษณ์นั้นยังไม่เพียงพอที่จะตอบได้ว่าสมมติฐานทั้งหมดได้รับการยอมรับ จึงต้องทำการวิเคราะห์ในแต่ละสมมติฐานต่อไป

ส่วนที่ 2 การพิสูจน์สมมติฐานและอภิปรายผล

2.1 การพิสูจน์สมมติฐาน

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ ผู้วิจัยใช้วิธีสัมภาษณ์แบบเจาะลึก และวิธีสังเกตการณ์แบบมีส่วนร่วมในการหาคำตอบในการวิจัย โดยมีสมมติฐานดังต่อไปนี้

1. สภาพทางเศรษฐกิจที่ไม่ดีของครอบครัวมีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
2. เด็กที่อยู่ในสภาพครอบครัวที่แตกแยกมีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
3. พฤติกรรมของเด็กที่มีเพศสัมพันธ์ก่อนมีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
4. การยึดติดกับวัตถุนิยมมีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
5. การคาดหวังจากรายได้มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

สมมติฐานที่ 1 : สภาพทางเศรษฐกิจที่ไม่ดีของครอบครัว มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

สมมติฐานนี้สามารถอธิบายด้วยทฤษฎีการกระทำทางสังคม (Theory of Social Action) ได้ว่า การกระทำของมนุษย์จะประกอบด้วยปัจจัยดึงดูด ปัจจัยผลักดันและปัจจัยสนับสนุน เพื่อกระทำกรใดๆ และในสภาพการณ์ปัจจุบันคนส่วนใหญ่ต่างมีจุดมุ่งหมายปลายทางคือการมีฐานะทางการเงินที่ดี ไม่เป็นหนี้สินกับผู้ใดเพื่อตอบสนองของความต้องการของตนเอง ดังนั้นจึงต่างที่จะหาวิธีการปฏิบัติหรือการกระทำใดๆเพื่อจะให้ได้มาซึ่งจุดมุ่งหมายดังกล่าว หากแต่ในกลุ่มบุคคลบางคนซึ่งมีฐานะทางการเงินที่ไม่ดีอยู่แล้ว หรือเป็นกลุ่มคนที่มีฐานะทางการเงิน ได้ไปก่อภาระหนี้สินไว้ซึ่งการดำเนินวิถีชีวิตประจำวันตามปกติ กลุ่มบุคคลดังกล่าวไม่สามารถที่จะหาปัจจัยทางการเงินมาปลดปล่อยหนี้สินดังกล่าว ทำให้เกิดแรงกดดันเบียดเบียนไปด้วยการหาเงินโดยวิธีทางลัดซึ่งเป็นการผิดกฎระเบียบทางสังคมซึ่งได้กำหนดไว้ การค้าประเวณีก็เป็นหนทางหนึ่งที่สามารถแก้ปัญหาในส่วนนี้ได้

ปัจจัยดึงดูดที่มีเป้าประสงค์ต่อเงินและฐานะที่ดีขึ้นเป็นปัจจัยที่ก่อให้เกิดการตัดสินใจมาค้าประเวณีแบบแอบแฝงมากขึ้น และผลการจากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 กรณีศึกษานั้นเกือบทั้งหมดต่างก็มีภาระหนี้สินด้วยกันทั้งสิ้น และหลายๆคนให้เหตุผลว่าการเข้าสู่กระบวนการนี้ เพื่อเป็นการปลดปล่อยภาระหนี้สิน ไม่ว่าจะหนี้ที่เกิดจากทางบ้าน หรือหนี้ที่เกิดจากตัวเด็ก

นอกจากนี้ ภาระในการอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวก็เป็นอีกปัจจัยหนึ่งในแง่เศรษฐกิจที่เป็นปัจจัยผลักดันให้เกิดการตัดสินใจด้วย ผู้วิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลทุกคนมีภาระต้องรับผิดชอบครอบครัว ซึ่งส่วนใหญ่ได้แก่ บิดามารดา พี่น้องรวมทั้งตนเอง ผลักดันให้ตัดสินใจค้าประเวณีด้วยเหตุผลทางการเงินที่มีรายได้สูงกว่าการประกอบอาชีพอื่น

ผู้วิจัยพบว่า สาเหตุหลักๆของภาระหนี้สินที่เกิดขึ้นนั้น มักจะเกิดจากการเปลี่ยนแปลงสถานภาพของกรณีศึกษาเอง เช่น จากการย้ายถิ่นที่อยู่จากบ้านที่ต่างจังหวัดมายังกรุงเทพฯ การย้ายที่พักที่มีราคาสูงขึ้นเพื่อเหตุผลส่วนตัวต่างๆ ทำให้ต้องเสียค่าเช่าบ้านเพิ่มมากขึ้นแม้ว่าบางกรณีศึกษาจะอยู่ร่วมกับเพื่อนแต่เพราะความต้องการที่จะอยู่อาศัยในที่พักที่ดูดีซึ่งมีราคาแพง ค่าเช่าจึงยังมีราคาที่สูงอยู่ และยังมีหนี้สินที่เกิดจากค่าใช้จ่ายเพื่อการศึกษาและเที่ยว

การเข้าเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยโดยเฉพาะในมหาวิทยาลัยเอกชนนั้น มีค่าใช้จ่ายในการเรียนที่ค่อนข้างสูง กรณีศึกษาส่วนมากมาจากครอบครัวที่มีฐานะปานกลาง การเข้าเรียนในมหาวิทยาลัยเอกชนที่เสียค่าใช้จ่ายสูงจึงเป็นภาระที่ทำให้ต้องกู้หนี้ยืมสินเพิ่มขึ้น และกรณีศึกษาทุกกรณีชอบที่จะเที่ยวกลางคืนซึ่งเสียค่าใช้จ่ายสูงมาก จึงไม่แปลกที่จะทำให้การตัดสินใจค่าประเมินเพื่อให้มีรายได้เพิ่มขึ้น

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 1

ปอຍเล่าให้ฟังถึงชีวิตก่อนมาประกอบอาชีพค้าบริการว่ามีความเป็นอยู่ที่พอมีพอกินแต่ก็ไม่ได้สะดวกสบายเท่าปัจจุบันนี้ เพราะแม่เป็นคนหารายได้เพียงคนเดียวการที่เธอจะสามารถใช้จ่ายได้อย่างที่ต้องการนั้นจึงเป็นเหตุให้ปอຍตัดสินใจเข้าสู่วงการค้าประเมินได้ไม่ยากนัก เมื่อย้ายมาอยู่ในกรุงเทพฯและมีโอกาสได้คบหากับเพื่อนที่ค้าประเมินและชักชวนให้เข้าสู่อาชีพค้าบริการ

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 2

เธอบอกว่าที่เธอตัดสินใจมาค้าบริการแบบแอบแฝงเพราะทางบ้านไม่ยอมส่งเงินมาให้เธอใช้จ่าย และเธอก็พยายามที่จะหางานทำแต่เมื่อเธอถูกชักชวนมาทำงานนี้เธอก็ตัดสินใจลงและทำมาจนกระทั่งให้สัมภาษณ์ว่า

“เคยขออ้อมให้ทางบ้านส่งเงินมาให้ แต่ได้ตอบรับกลับมาว่าให้ไปหางานทำเองอยู่ที่กรุงเทพมหานคร เพราะทางบ้านก็มีภาระอื่น ๆ มากมายอยู่แล้ว”(สัมภาษณ์ผู้ 2 เมื่อ มิถุนายน 2547)

กรณีของผู้หญิงนั้นเธอเล่าให้ฟังว่ามันเกิดจากการที่เธอ ได้เข้าศึกษาต่อที่ระดับมัธยมปลายที่โรงเรียนแห่งหนึ่งในจังหวัดนนทบุรี และได้เริ่มเข้าสู่กระบวนการค้าประเมินเนื่องจากมีรายได้ไม่พอกับรายจ่าย เพราะพอกับแม่ให้เงินผั่งน้อย และผั่งชอบไปเที่ยวเล่นกับเพื่อน บางครั้งก็ชอบแอบหนีไปเที่ยวในกรุงเทพฯ ผั่งไปรู้จักเพื่อนกลุ่มหนึ่งและผั่งก็เห็นว่าเพื่อนกลุ่มนี้มีเงินใช้ มีเครื่องแต่งกายดีดี มียี่ห้อใส่กัน เพื่อนเลยแนะนำให้เริ่มค้าประเมิน ในบางครั้งผั่งได้ขอทางบ้านไปนอนบ้านเพื่อน โดยมักอ้างว่าไปทำการบ้าน แต่จริง ๆ แล้วผั่งแอบไปนอนที่หอพักหญิงที่แห่งหนึ่งในย่านสุทธิสาร ใกล้กับสถานบันเทิงชื่อดัง เพื่อที่จะได้สะดวกในการไปเที่ยวและการหาลูกค้า ทางบ้านจึงอนุญาตให้ไปนอนบ้านเพื่อนบ่อย ๆ ผั่งมักจะช่วยเพื่อนออกค่าเช่าหอพักหญิงอยู่ที่ประมาณ 2,500 บาท ไม่รวมค่าน้ำค่าไฟฟ้าที่ได้ใช้ไป (สัมภาษณ์ผู้ 2 เมื่อ มิถุนายน 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 3 กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า

“หลังจากที่พ่อแม่แยกทางกัน น้อยไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านของยาย รายได้ส่วนใหญ่เริ่มแยกลงฐานะทางบ้านยากจนลง เพราะพ่อไม่ค่อยส่งเงินมาให้ น้อยรู้สึกไม่ยอมมีชีวิตอยู่เพื่อกับชีวิตที่เป็นอยู่ว่าทำไมพ่อแม่ต้องทำให้ น้อย มีปมด้อยไม่ยอมถูกเพื่อนล้อเล่นว่าพ่อและแม่แยกทางกัน พอจบการศึกษามัธยมปีที่ 6 เพื่อนหลายคนพร้อมใจกันเรียนต่อมหาวิทยาลัยที่กรุงเทพมหานครน้อยก็อยากมีประสบการณ์ของชีวิตอยากสัมผัสชีวิตของคนกรุงเทพมหานครบ้างอย่างเพื่อนๆเลยตัดสินใจหาเงินใช้” (สัมภาษณ์น้อย เมื่อ กรกฎาคม 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 4

กรณีของบุงแล้วปัญหาเศรษฐกิจไม่ได้มีผลต่อการตัดสินใจในการเลือกอาชีพโสเภณีเด็กมากนัก เพราะหากเทียบกับกรณีอื่นแล้วจะพบว่า ฐานะทางครอบครัวของเธอจัดอยู่ในระดับพอมีพอกิน พ่อและแม่เลี้ยงค่อนข้างจะมีอาชีพที่มั่นคง ทั้งนี้การที่เธอเข้ามาเรียนหนังสือในกรุงเทพฯกลับเป็นปัจจัยที่สำคัญที่ทำให้ค่าใช้จ่ายเพิ่มมากขึ้น แต่เนื่องจากเธอไม่ได้มีความต้องการที่จะรบกวนครอบครัวมากนัก ดังนั้นเธอจึงพยายามหางานทำ และงานที่เธอเลือกทำเป็นงานที่ค่อนข้างจะเกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีเพราะเป็นงานในสถานบันเทิงยามค่ำคืน ต่อมาเมื่อเธอได้รู้จักกับเพาอนในกลุ่มเด็กเสิร์ฟที่ประกอบอาชีพค้าประเวณีเธอจึงตัดสินใจและเริ่มค้าประเวณีในที่สุด

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 5 หนึ่งในกรณีศึกษาเล่าให้ฟังว่า

“สาเหตุที่ต้องทำงานแบบนี้ก็เพราะ ต้อยมีภาระที่ต้องรับผิดชอบในครอบครัวมากมาย ต้องคอยดูแลน้องชายและต้องหาเงินมาไว้เพื่อใช้จ่าย การได้เงินมาโดยวิธีค้าประเวณีนั่นได้มาได้ง่ายและเป็นเงินที่จำนวนมาก”(สัมภาษณ์ต้อย เมื่อ กรกฎาคม 2547) จึงเห็นได้ว่าภาระที่ต้องดูแลเศรษฐกิจทางครอบครัวเป็นปัจจัยที่ต้อยตัดสินใจมาประกอบอาชีพนี้

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 6

นัยหนึ่งในกรณีศึกษาเล่าว่าเมื่อเธอหันมาค้าประเวณีแบบแอบแฝงนั้นทำให้เธอมีรายได้มากขึ้นมาก ไม่เคียดแค้นเรื่องรายจ่ายอย่างก่อน และยังทำให้มีพอที่จะส่งไปให้ทางบ้านได้ ทั้งที่

ก่อนหน้านี้ทางบ้านมีหนี้สิน เธอเล่าว่าต้องมาหางานทำแต่รายได้ก็ยังไม่ดีนักเมื่อมีคนมาชวนจึงตัดสินใจลองทำและเมื่อได้รายได้สูงจึงทำตามเรื่อยๆ เธอเล่าว่า

“พอเริ่มมีเงินจากการมาหาแขก ก็เอาเงินนี้ส่งกลับบ้านให้ทางนั้นเอาไปใช้หนี้ ธกส. (ธนาคารเพื่อการเกษตรจำนวน 200,000บาท) แล้วก็ให้พ่อเก็บไว้ทำทุน ตอนนี้นำไปหมดแล้วได้ใช้เรียบร้อยแล้วเหลือแต่ค่าใช้จ่ายต่าง ๆ ที่ครอบครัวจำเป็นต้องใช้จ่ายอยู่เสมอๆ แล้วตอนนี้ก็พอมีเงินเก็บบ้างเลยไปหาเช่าตึกแถวจะได้เปิดร้านเสริมสวย”(สัมภาษณ์ น้อย เมื่อกรกฎาคม 2547)

ในขณะที่เพื่อนของน้อย ผู้ให้ข่าวสำคัญคนหนึ่งได้เสริมให้ฟังว่า

“ตัวน้อยเองเป็นคนเรียนหนังสือดี เคยได้รับทุนเป็นค่าเรียนอยู่ประจำจนเรียนจบในระดับ ปวช. ได้ แต่เพราะต้องการเงินมาช่วยครอบครัวเลยจำเป็นต้องหางานทำ แล้วทางที่จะได้เงินแล้วมันก็ต้องดูว่าที่ไหนถึงจะหางานได้เลยตัดสินใจเข้ากรุงเทพมหานคร หางานเสริมเพื่อเป็นทุนให้กับครอบครัวอีกทางหนึ่ง พอได้เข้าพักอาศัยอยู่กับญาติทางพ่อแล้ว น้อยก็ไปสมัครตามที่ประกาศไว้ในหนังสือพิมพ์แต่ยังไม่มีบริษัทใดตอบรับกลับมา ในที่สุดญาติของน้อยเลยพาไปสมัครเป็นช่างเสริมสวยในย่านพัฒนาพงษ์.....หลังจากมีรายได้จากอาชีพนี้ น้อยก็ส่งเงินส่วนหนึ่งไปให้กับครอบครัวเพื่อใช้จ่ายหนี้สินที่ครอบครัวกู้มา และให้เก็บไว้ใช้เป็นทุนในการทำไร่ของครอบครัวต่อ ตอนนีภรรยาหนี้สินที่ครอบครัวของน้อยที่ไปกู้ยืมมาจาก ธกส. (ธนาคารเพื่อการเกษตร) ก็ใช้หมดเรียบร้อยแล้ว”(สัมภาษณ์เพื่อนของน้อย สิงหาคม 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 7

กนริรัตน์ หรือ อ้อ เป็นเด็กสาวที่โตขึ้นมาในครอบครัวที่ขาดพ่อ และมีเพียงแม่ที่เป็นคนหาเงินเข้าบ้าน เธอเล่าให้ฟังว่า “ตอนพ่อกับแม่แยกทางกันใหม่ๆก็เอาเงินมาให้บ้าง แต่พอนานๆไปก็หายไปเลย ตั้งค้ก็ไม่ส่งมาให้ แม่ต้องหาอยู่คนเดียว”(สัมภาษณ์ อ้อ เมื่อกรกฎาคม 2547) อ้อถูกสอนให้อดออมรู้จักประหยัดเพราะไม่มีเงินมากนักมานาน และเธอก็รู้สึกว่ามันเป็นความไม่ยุติธรรมที่พ่อไปมีภรรยาใหม่แล้วไม่ดูแลส่งเสียตัวเธอและแม่ หรืออย่างน้อยตัวอ้อเอง แม้ว่าเธอจะไม่ใช่อีกเด็กดึกในสายตาของแม่ แต่อ้อกลับคิดว่าแม่น่าสงสารและพยายามหาทางช่วยแม่ใน

ด้านค่าใช้จ่าย และรวมไปถึงความต้องการของตัวเองที่อยากมีฐานะอย่างเมื่อก่อนที่มีพ่ออยู่ด้วย เพื่ออย่างน้อยความสุขที่เคยมีจะกลับมาบ้าง

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 8

เธอกล่าวว่า “แนทได้รู้จักกับกลุ่มเพื่อนที่สนิทกันและได้ชักชวนให้ไปลองทำงานธุรกิจค้าประเวณี ตอนแรกเธอไม่อยากทำ แต่เห็นเพื่อนมีเงินมีทองไว้ใช้ เธอจึงลองทำดูได้เงินเยอะ” (สัมภาษณ์แนท เมื่อกรกฎาคม 2547)

ในด้านเศรษฐกิจของครอบครัวแล้ว แนท หนึ่งในกรณีศึกษาแล้วว่า

“...ต่อมาในช่วงหลังเศรษฐกิจการปลูกและจำหน่ายส้มโอในช่วงปี 2543 เกิดแย่ง งานที่ต้องดูแลสวนส้มโอ อีกทั้งสุขภาพร่างกายของแม่ที่ทรุดลง รวมทั้งภาระที่ต้องเลี้ยงดูลูกทั้งสองคน ทำให้ต้องไปหยิบยืมเงินเพื่อนบ้าน คนที่รู้จัก รวมทั้งธนาคารต่าง ๆ แนทพูดให้ฟังว่าเป็นเงินโดยรวมเท่าที่แม่เคยพูดให้ฟังว่าประมาณ 500,000 บาท แม่ของแนทได้หันไปประกอบอาชีพแม่ค้าขายส้มโอแทน รายได้ที่มืออยู่ส่วนหนึ่งต้องแบ่งไปใช้หนี้ต่าง ๆ ที่เหลือจึงเก็บไว้ใช้ภายในครอบครัว” (สัมภาษณ์แนท เมื่อ กรกฎาคม 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 9

นิตมีความต้องการที่จะเรียนต่อเธอจึงตัดสินใจเข้ากรุงเทพเพื่อหางานทำและหาโอกาสที่จะเรียน เพราะฐานะทางครอบครัวของเธอไม่ดีขึ้นจึงไม่สามารถส่งให้นิตเรียนต่อได้อย่างที่นิตหวัง พ่อและแม่ต้องทำมาหากินเพื่อให้ครอบครัวมีฐานะที่พอมีพอกิน ส่งผลให้เธอต้องขนขวายและช่วยทำงานมาตั้งแต่ยังเด็ก แม้ว่าทางบ้านจะไม่มีภาระหนี้สินแต่ก็ไม่ได้อยู่กินอย่างสุขสบาย การค้าขายที่เอาแน่นอนไม่ได้ในบางครั้งทำให้ฐานะทางครอบครัวไม่มั่นคงเท่าที่ควร นิตเล่าว่าเธอไม่เคยเห็นพ่อและแม่หยุดทำงาน หากไม่เป็นเรื่องสำคัญมากๆจริง หลายครั้งที่แม่ไม่ค่อยสบายมากนักแต่ก็ยังออกไปขายของกับพ่อ

นอกจากนี้ด้วยฐานะทางครอบครัวของเธอไม่สามารถตอบสนองต่อความต้องการของเธอก็จะเรียนต่อได้ เมื่อเรียนจบชั้นมัธยมเธอต้องหยุดเรียนและหางานทำเพื่อช่วยพุงฐานะทางครอบครัว และส่งให้น้องๆเรียนต่อ

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 10

ครอบครัวของอู๋มีฐานะที่ค่อนข้างยากจนเนื่องจากทั้งพ่อและแม่ซึ่งเลิกกันได้ทั้งเธอและน้องให้อยู่ในความดูแลของป้า ที่อยู่ตัวคนเดียว ซึ่งตามความสมควรแล้วนั้นพ่อกับแม่จะให้ค่าใช้จ่ายสำหรับเธอกับน้องไว้กับป้าซึ่งก็เป็นเพียงในช่วงแรกเท่านั้น เมื่อเวลาผ่านไปทั้งสองกับไม่ค่อยส่งเงินมาให้ป้าอย่างเคย ป้าจึงต้องรับภาระทุกอย่าง ซึ่งรวมไปถึงเธอที่เป็นพี่สาวคนโตต้องช่วยงาน ไม่ว่าจะเป็งานในบ้านและทำงานเล็กๆน้อยๆ เพื่อหารายได้มาเสริมด้วย แม้ว่าเธอจะสามารถขอเงินจากพ่อกับแม่ได้แต่ก็เป็นจำนวนเงินที่น้อยเมื่อเทียบกับค่าใช้จ่ายที่ต้องใช้สอยในแต่ละเดือน ยิ่งเมื่อเธอย้ายเข้ามาอยู่ในกรุงเทพแล้วค่าใช้จ่ายที่พ่อและแม่ส่งให้เดือนละห้าพันบาทนั้นแทบจะเรียกได้ว่า “ไม่พอใช้” อู๋ไม่กล้าขอเงินจากป้าเพราะสงสารที่ยังต้องดูแลน้องอีกคน ดังนั้นเธอจึงหางานทำไปด้วยเมื่ออยู่ในกรุงเทพ

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกพบว่า ผู้ให้ข่าวสำคัญทั้ง 10 ราย (100%) มองว่าเงินเป็นเป้าหมายที่ตนเองต้องการและนำไปสู่การกระทำที่ผลัดกันให้ได้มาซึ่งเงินและการเป็นอยู่ที่ดีขึ้น การตัดสินใจที่ค่าประเมินด้วยตนเองจึงเป็นทางออกที่ทั้งสองเลือกปฏิบัติ แต่ในกรณีของแนทนั้นกลับแตกต่างออกไป จากการศึกษากลัพบพบว่า กรณีศึกษาหลายกรณีมีปัจจัยผลักดันบางประการชักนำให้ตัดสินใจประกอบด้วย แรงเสริมที่ทำให้กรณีศึกษาหลายกรณีตัดสินใจค่าประเมินแบบแอบแฝง คือ ภาระหนี้สิน

กรณีศึกษาทุกกรณีมีปัญหาเรื่องเศรษฐกิจซึ่งเกิดจากหนี้สินและความมุ่งใจเฉพาะบุคคลที่นำไปสู่การตัดสินใจค่าประเมินแบบแอบแฝง ปัจจัยดึงดูดที่ต้องการมีฐานะดีมีความเป็นอยู่สบายเพื่อตอบสนองตนเอง ภาระหนี้สินที่เป็นปัจจัยผลักดันให้เกิดแรงเสริมที่จะกระทำได้มากขึ้น และยังมีปัจจัยสนับสนุนบางประการนั้นคือโอกาสที่ได้เห็นช่องทางที่จะค่าประเมินแบบแอบแฝงจากเพื่อนและคนรู้จัก นู๋เล่าว่า เธอไปทำงานเป็นช่างเสริมสวยย่านพัทพงษ์และรู้จักกับผู้หญิงที่ค้าบริการบางคนที่มาทำผมเธอจึงรู้ว่าจะต้องทำอย่างไรเพื่อที่จะหาแขก

ปัญหาเศรษฐกิจจึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ชักนำให้เด็กทั้ง 10 รายตัดสินใจค่าประเมินแบบแอบแฝงในปัจจุบันซึ่งจากการสัมภาษณ์พบว่าสภาพทางเศรษฐกิจที่ไม่ดีของครอบครัวมิใช่เหตุผลเดียวที่ทำให้เธอเหล่านั้นตัดสินใจ แต่เป็นเพราะสภาพเศรษฐกิจของตัวเองด้วย จึงยอมรับ **สมมุติฐานข้อนี้**

สมมติฐานที่ 2. เด็กที่อยู่ในสภาพครอบครัวที่แตกแยก มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

ในที่นี้ได้ให้บริบทของปัญหาครอบครัวเข้ามามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของกรณีศึกษา เหล่านี้ว่า ปัญหาครอบครัวที่เกิดจากการที่สถาบันครอบครัวไม่สามารถทำหน้าที่ได้ ซึ่งรวมไปถึงความสัมพันธ์ของครอบครัวที่เปราะบางและแตกแยก ทำให้เด็กมีแนวโน้มที่จะเป็นโสเภณีเด็กมากกว่าเด็กที่มาจากความสัมพันธ์ในครอบครัวที่แน่นแฟ้น

สมมติฐานนี้สามารถอธิบายด้วยทฤษฎีการเสียระเบียบของสังคม (Social Disorganization Theory) ได้ว่า ตามหน้าที่ของสถาบันครอบครัวแล้ว ครอบครัวที่บทบาทที่จะต้องอบรม ขัดเกลาสั่งสอนบอกกล่าวอย่างชัดเจน ว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ อะไรผิด อะไรถูก ในทางตรงและยังต้องสั่งสอนให้แก่สมาชิกโดยไม่รู้ตัว โดยการเป็นตัวอย่างหรือรูปแบบที่ดีให้สมาชิกต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และกฎหมายในสังคม แต่การที่ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่เหนียวแน่น บิดามารดา หรือผู้ปกครอง อาจมิได้ทำหน้าที่ดังกล่าว เป็นเหตุให้มีความเปราะบางที่จะเป็นโสเภณีเด็กได้

ความล้มเหลวของกลุ่มจารีตที่สถาบันครอบครัวไม่สามารถถ่ายทอดความเชื่อที่ถูกต้องให้แก่สมาชิกได้ก่อให้เกิดปัญหาสังคมตามมาในที่สุด สมาชิกของสถาบันครอบครัวที่จะต้องได้รับการถ่ายทอดระบบจารีตประเพณีหรือกลุ่มเด็กที่จะต้องได้รับการอบรมเลี้ยงดูจากครอบครัวนั้น กลับถูกทอดทิ้งและผลักดันให้ออกจากบ้านที่เป็นสถาบันที่เข้มแข็งจึงก่อให้เกิดพฤติกรรมที่ผิดแผกและหลุดออกจากกฎเกณฑ์ของสังคม

นอกเหนือจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ แล้ว ปัจจัยอื่น ๆ ซึ่งมีลักษณะเป็นปัจจัยเกี่ยวพันกับเด็กหญิง ก็เป็นปัจจัยสำคัญที่เสริมหรือผลักดันให้เด็กหญิงตัดสินใจมีอาชีพโสเภณีได้ง่ายขึ้น ผู้วิจัยพบว่า สถาบันครอบครัวก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ส่งผลให้เด็กตัดสินใจประกอบอาชีพนี้ด้วย

จากการวิจัยพบว่า เด็กที่มีปัญหาในครอบครัวนั้นมีลักษณะปัญหาต่างๆ ดังนี้

ปัญหาการหย่าร้างในครอบครัว พบว่า ผู้หญิงและเด็กหญิงจำนวนมากไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตแต่งงาน ทั้งที่ประสบกับตัวเอง และที่เป็นผลกระทบจากบิดามารดา แม้ว่า

บางครั้ง ปัญหาในครอบครัวจะไม่ถึงขั้นหย่าร้าง แต่ก็ส่งผลกระทบต่อตัวเด็กไม่น้อย กรณศึกษาหลายกรณีแสดงให้เห็นว่าพฤติกรรมของบิดาและมารดา ส่งผลต่อพฤติกรรมของเธอ ปัญหาหย่าร้างของคู่สามีภรรยาส่งผลกระทบต่อตัวเด็กจนทุกกรณีศึกษาที่มีการหย่าร้าง หรือมีการขาดอย่างใดอย่างหนึ่งในครอบครัว ในที่นี้อาจจะไม่ได้หมายถึงการเลิกกันระหว่างพ่อและแม่เพียงอย่างเดียว ปัญหาที่เกิดขึ้นภายในครอบครัวที่อาจจะนำไปสู่ความบาดหมางในครอบครัวก็คือว่าเป็นปัญหาในขอบเขตในประเด็นนี้

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 1

ในกรณีของปอยนั้นเกิดจากครอบครัวที่ไม่ครบ พ่อของเธอเสียชีวิตไปและแม่เลี้ยงดูเธอและน้องๆ เพียงลำพังเป็นระยะเวลาอันยาวนาน จนเมื่อเธอโตขึ้นและมีพ่อเลี้ยงนั้น ความสัมพันธ์ที่มีระหว่างเธอกับพ่อเลี้ยงก็ไม่ได้ราบรื่นเท่าใดนัก เธอให้ความเห็นว่าอาจจะเป็นเพราะพ่อเลี้ยงนั้นเข้ามาเป็นส่วนหนึ่งของครอบครัวเมื่อเธออายุมากแล้วและเริ่มรู้สึกว่าย่างไรเขาก็ไม่ใช่พ่อของเธอ แต่เป็นสามีของแม่เท่านั้น และตัวเธอก็ไม่ได้สนใจอะไรกับปอยมากนักเพราะเธอโตเกินไปที่จะทำความสนิทสนมกันมากเท่าพ่อลูก

ในด้านพฤติกรรมของแม่และพ่อเลี้ยงนั้นเป็นส่วนผลักดันให้เธอขาดตัวอย่างที่ดี เพราะแม่มักเมามายและเล่นการพนันเสมอ และผลักดันให้ปอยเป็นคนดูแลรับผิดชอบครอบครัว และเมื่อแม่มีพ่อใหม่นั้นพฤติกรรมของพ่อใหม่ก็ไม่ดีนัก ชอบกินเหล้าและลงมือลงไม้ก็แม่และตัวเธอยังรวมไปถึงน้องๆของเธอด้วย เธอจึงไม่ชอบที่จะอยู่บ้านและตัดสินใจมาอยู่ในกรุงเทพในที่สุด

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 2

ครอบครัวของผึ้งเป็นครอบครัวที่ครบทั้งพ่อและแม่ และเหมือนว่าเธอจะไม่มีปัญหาครอบครัวแตกแยกแต่อย่างใด หากจะมีก็แต่ครอบครัวของเธอมีความเข้มงวดกับลูกโดยเฉพาะลูกสาว และผึ้งก็เป็นลูกสาวที่ถูกพ่อและแม่คาดหวังให้ได้ จึงคอยสร้างกรอบให้เธอเดินไปในเส้นทางที่ดีและมีแรงกดดันจากความคาดหวังจากครอบครัว และเกิดความต้องการที่จะหลบหนีออกจากกรอบที่ถูกกำหนดให้เดิน

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 3

พ่อและแม่ของน้อยแยกทางกันเพราะพ่อของเธอมีผู้หญิงอื่น น้อยเล่าถึงเรื่องครอบครัวว่า ความสัมพันธ์ในบ้านไม่ค่อยสงบสุขนักเพราะพ่อที่แอบไปมีผู้หญิงนอกบ้านทำให้ไม่ค่อยจะอยู่

ติดบ้านมากนักจนกระทั่งแม่ของเธอจับได้และทั้งสองต่างมีปากเสียงกันหลายครั้ง และความรุนแรงก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆจนในที่สุดทั้งสองก็แยกทางกัน ระยะเวลาระหว่างนั้นน้อยรู้สึกที่บ้านไม่น่าอยู่ เมื่อใดที่พ่อกลับมาบ้านแม่ก็จะกระทบว่ากล่าวจนกระทั่งมีเรื่องทะเลาะตบตีกัน และเมื่อพ่อไม่กลับบ้านแม่ก็จะอาละวาดไปทั่ว ส่วนพ่อก็ทำท่าไม่สนใจใยดีต่อแม่เลยและพร้อมจะมีเรื่องเสมอ บางครั้งพ่อก็ชวนแม่ทะเลาะและทำร้ายแม่ จนน้อยรู้สึกที่พ่อก็ไม่ต้องการจะอยู่กับแม่อีกต่อไป ถึงทำเช่นนั้น ทำให้เธอรู้สึกที่ครอบครัวแบบนี้ไม่มีเสียยังจะดีกว่า

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 4

กรณีของบุงนั้นแสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า พฤติกรรมและสภาพครอบครัวทำให้เธอไม่อยากจะอยู่บ้านและต้องหาทางเพื่อออกจากบ้านให้ได้ดังนั้นการตัดสินใจค่าประเวณีจึงเป็นทางแก้ไขปัญหาด้านการเงินเพื่อที่จะคงสภาพการอยู่ได้เองไว้ และไม่ต้องกลับบ้านเมื่อไม่มีเงิน

“บุงมีความรู้สึกที่ในครอบครัวไม่ค่อยมีความอบอุ่น ช่วงเวลาที่แม่ยังไม่เสียชีวิตแม่จะทำงานที่โรงงาน บุงจำได้ว่า เคยถูกพ่อเตะเข้าที่ก้น เนื่องจากไม่พอใจที่บุงแอบไปเที่ยวกับเพื่อนในเทศกาลประจำปีของตัวอำเภอเมือง เวลาที่พ่อดื่มเหล้ามากจนขาดสติชอบอาละวาด พ่อเป็นคนเจ้าชู้ แต่แม่ไม่เคยต่อว่าพ่อ ส่วนใหญ่จะทำตัวอยู่เฉย ๆ แต่จะไม่พูดกับพ่อ เวลาปิดเทอมบุงมักจะช่วยแม่ขายของชำที่บ้าน เมื่อแม่ล้มป่วยและได้เสียชีวิตลงไปพ่อก็แต่งงานใหม่ บุงเลยคิดว่าควรไปทำงานที่กรุงเทพมหานคร”

กรณีศึกษาของบุงเป็นกรณีชี้ให้เห็นว่า แม้เธอจะมีแม่เลี้ยงที่ดีแต่ปัญหาความขัดแย้งนั้นกลับไปตกอยู่ที่พ่อ ซึ่งมีพฤติกรรมที่ก้าวร้าวและรุนแรง รวมไปถึงมีลักษณะที่ไม่ชวนให้เกิดความอบอุ่นในครอบครัว

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 5

ในกรณีของต้อยนั้น แม้ว่าครอบครัวของเธอจะไม่ได้ประสบกับปัญหาการหย่าร้างหรือแตกแยกแต่การที่ทั้งพ่อและแม่เสียชีวิตลงตั้งแต่เธอมีอายุได้ 15 ปีนั้นก็มีความเลวร้ายมากในชีวิตของเธอ เพราะเธอต้องเป็นเสาหลักให้กับครอบครัวที่เหลือเพียงเธอและน้องความขาดในความอบอุ่นและครบในครอบครัว

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 6

นุ้ยเล่าให้ฟังถึงสภาพทางบ้านของเธอว่า

“พ่อชอบดื่มสุราเป็นอย่างมาก แม่ไม่ชอบดื่ม บางครั้งนุ้ยแอบไปนอนบ้านเพื่อน เพราะจะนอนพ่อที่เมาสุราอาละวาดในบ้าน อยู่กับเพื่อนเป็นเวลา 2 วัน ไม่เห็นว่าพ่อแม่จะมาตามจึงกลับบ้านไป พอไปถึงพ่อไม่สนใจว่านุ้ยกลับมาแล้วมีเพียงแม่ที่ดุดำและถามไถ่ว่าหายไปไหนเท่านั้น เวลาที่นุ้ยเรียนหนังสือได้ในระดับดีไม่เคยได้รับคำชมเชยจากพ่อ มีเพียงแม่ที่ให้กำลังใจและให้ตั้งใจเรียน พ่อของนุ้ยยามที่ดื่มสุราจะชอบใช้เสียงดัง พุดจากมึง ด่าด้วยถ้อยคำหยาบคาย และหากแม่เถียงมักจะมีการทำร้ายร่างกายกันอยู่บ่อยๆ” (สัมภาษณ์ นุ้ย เมื่อ สิงหาคม 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 7

ในกรณีของอ้อ ที่การหย่าร้างไม่เพียงนำมาซึ่งความแตกแยกแต่นำมาซึ่งความไม่เข้าใจของเธอด้วย เธอเล่าว่า

“ช่วงที่อ้ออายุได้ประมาณ 15 ปี พ่อของอ้อได้แยกทางกับแม่อย่างถาวร และไปพักอาศัยอยู่กับเมียใหม่ไม่ทราบว่ายู่ที่ใด บางครั้งจะกลับมาเยี่ยมแม่ที่บ้านและนำเงินมามอบให้ ช่วงหลังพ่อไม่ได้ติดต่อกันเลย ขณะที่ทั้งสองคนอยู่ด้วยกันจะเรื่องทะเลาะกันอยู่ประจำแต่จะเป็นลักษณะของการแอบทะเลาะไม่ให้อ้อได้รับทราบ..... “อ้อรู้สึกโกรธและเสียใจที่ทำไม่พ่อต้องทิ้งแม่และอ้อไปแบบนี้ เป็นเหตุให้แม่และตนต้องอยู่ลำพัง ต่อสู้ชีวิตอย่างลำบาก อ้อจะรักแม่ที่พยายามหาเงินมาให้ครอบครัว บางครั้งอ้อแอบลัก เงินของแม่ไปเที่ยวกลางคืน และถูกจับได้โดนลงโทษด้วยการตี อ้อไม่ชอบการถูกลงโทษ รู้สึกกลัวมากเวลาที่แม่ของตนโมโห บ่อยครั้งที่อ้อทำอะไรผิดจึงมักไม่ยอมบอกให้แม่รับทราบ” (สัมภาษณ์ อ้อ เมื่อ กันยายน 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 8

ครอบครัวของแนนนั้นมีการหย่าร้างกันมาเมื่อราว 5 ปีก่อน เหตุการณ์นั้นทำให้แนนรู้สึกว่าตนเองขาดความรักและความอบอุ่นภายในครอบครัว มีเพียงแม่เท่านั้นที่คอยเลี้ยงดูตน แนนเล่าว่าการที่พ่อและแม่เลิกกันนั้นเธอรู้สึกสงสารแม่และไม่ชอบพ่อเลย เพราะแม่เป็นคนที่รับเธอและน้องมาเลี้ยงดูและรับผิดชอบทุกอย่าง โดยที่พ่อแทบจะไม่ค่อยมาดูแลเลย ต่อมา

เมื่อแม่แต่งงานใหม่กับพ่อเลี้ยงคนปัจจุบัน แนนท์ก็รู้สึกว่าเขาเข้ามาแบ่งความรักที่แม่เคยมีให้กับเธอไป และความต้องการที่จะทำให้แม่ภาคภูมิใจกับตัวเองก็ลดลงเพราะรู้สึกว่าคุณแม่ที่เคยได้รับจากแม่น้อยลง เธอเคยคิดจะเป็นเด็กดีเพื่อแม่และแย่งความรักคืนมา แต่ก็ไม่ค่อยจะได้ผลเท่าไรหรอก

ตอนที่แม่เลิกกับพ่อนั้นแม่เริ่มเปลี่ยนไป แม่ไม่กลับบ้านและยิ่งเมื่อแม่เริ่มอยู่กับพ่อเลี้ยงนั้น เธอและน้องสาวไม่อยากอยู่บ้านเลย เพราะพ่อเลี้ยงมีที่ท่า แปลกๆกับพวกเธอ เวลาแม่ไม่อยู่บ้าน แนนท์บอกว่าไม่ได้อยากคิดไปเองแต่สัญชาตญาณหรืออะไรข้างในตัวบอกว่าคุณพ่อเลี้ยงไม่น่าไว้ใจ ซึ่งมันก็ตรงกับความคิดของน้องสาวของเธอ

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 9

ครอบครัวของนิดไม่มีปัญหาด้านหารหย่าร้างแต่อย่างใด เธอเล่าถึงความอบอุ่นในบ้านว่ามีอยู่อย่างสม่ำเสมอแต่ไม่ได้มากมาย พ่อและแม่สนใจลูกแต่ก็ไม่ค่อยจะมีเวลาให้เพราะต้องทำงานหนักเพื่อหารายได้มาจุนเจือครอบครัว

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 10

พ่อและแม่ของอ้อยแยกทางกันและตัวเธอก็มารับรู้ภายหลังว่าทั้งคู่ไม่ต้องการลูกทั้งสองคนไปดูแลจึงผลัดภาระให้ป้าคอยดูแลทั้งสอง ซึ่งนั่นทำให้อ้อยรู้สึกเสียใจมาก และเธอก็เริ่มคิดว่าไม่จำเป็นที่จะต้องไปเสียใจกับคนที่ไม่ต้องการพวกเธออีกต่อไป และเลิกรอคอยทั้งคู่ให้มาหา เธอเพียงแค่จะขอเงินจากทั้งคู่เพื่อเป็นค่าเลี้ยงดูตัวเอง แม้จะไม่มากนักก็ตาม อ้อยบอกว่าเธอสงสารน้องเพราะคุณน้องจะยังไม่เข้าใจและทำใจไม่ได้ว่าทำไมพ่อกับแม่ถึงไม่รับเอาเธอหรือน้องไปดูแลบ้าง อ้อยคิดว่าการอยู่กับป้าก็ยิ่งดีกว่าให้น้องไปอยู่กับพ่อเลี้ยงหรือแม่เลี้ยงที่ไม่ต้องการ

ปัญหาความรุนแรงในครอบครัว พบว่าในหลายกรณีปรากฏความรุนแรงในครอบครัวหรือคนรอบข้าง ที่อาจเริ่มต้นจากการทะเลาะเบาะแว้งจนไปถึงการทำร้ายร่างกายคนใกล้ชิดหรือตัวกรณีศึกษาเอง

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 1

พ่อเลี้ยงของปอยมีพฤติกรรมรุนแรงที่ชอบทุบตีแม่ของปอยเสมอ โดยเฉพาะในเวลาที พ่อเลี้ยงเมาเหล้า และเมื่อเธอหรือน้องเข้าไปห้ามหรือทำเรื่องที่เป็นที่ไม่พอใจของพ่อเลี้ยงเขาก็จะใช้กำลังเข้ายุติปัญหา เช่นตบปอย หรือตีน้องของปอย ในเวลาที่พ่อเลี้ยงเมามักจะเข้ามาตีแม่ของปอยเสมอ และพ่อเลี้ยงก็มักจะมาเป็นประจำ

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 2

เรื่องความรุนแรงในครอบครัวนั้นจากการสัมภาษณ์ผั่งหลายครั้งไม่พบว่าครอบครัวของเธอจะปรากฏความรุนแรงเช่นในกรณีศึกษาอื่นแต่อย่างใด

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 3

ในกรณีของน้อยนั้นแม้จะไม่มีภาวะการหย่าร้างแต่ความรุนแรงในครอบครัวก็เป็นปัญหาที่เธอไม่เข้าใจและส่งผลกระทบต่อเธออย่างมาก เธอเล่าให้ฟังว่า

“พ่อชอบตีแม่เหล้าหากมีอาการเมามักจะมึนสั้ยที่เปลี่ยนไปคือเป็นคนี่ดูร้ายมาก ชอบขว้างสิ่งของออกนอกบ้าน บางครั้งก็ไล่แม่รวมทั้งตนและน้องสาวออกนอกบ้าน แม่และลูกทั้งสองต้องไปพักอาศัยอยู่ที่บ้านของยายอยู่ห่างจากบ้านไม่กี่กิโลเมตร แม่เป็นผู้หญิงเรียบร้อยเป็นผู้คอยดูแล เวลามีปัญหาที่เกิดขึ้น น้อย จะปรึกษาเรื่องต่าง ๆ มากกว่าพ่อ” (สัมภาษณ์ น้อย เมื่อกันยายน 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 4

ในเรื่องความรุนแรงในครอบครัวนั้น นิ่งเล่าว่าเธอมีปัญหาเกี่ยวกับพ่อของเธอ เนื่องจากแม่ที่เป็นคนที่น่าจะใกล้ชิดกับลูกผู้หญิงได้เสียชีวิตลงและพ่อที่ต้องเข้ามาทำหน้าที่เลี้ยงลูกนั้นไม่ค่อยจะเข้าใจความเป็นผู้หญิงเท่าที่ควร หลายครั้งที่นิ่งทำผิดพ่อก็จะใช้กำลังเพื่อลงโทษ เช่น ตะเธอ หรือตบหน้าเธอเมื่อเธอเถียงพ่อในความขัดแย้งหลายๆครั้ง และยังกำหราบให้เธอไม่เถียงพ่หากเถียงก็จะตีเธออีกด้วย

ตัวของพ่อนิ่งเป็นคนขี้เมา และเมื่อกินเหล้าแล้วก็จะเมาอาละวาดในบางครั้งไม่พอใจก็จะใช้กำลังทำร้ายทั้งแม่เลี้ยงและลูกๆ

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 5

ในกรณีของตั๋ยแล้ว ความรุนแรงหรือการทะเลาะภายในครอบครัวนั้นแทบจะไม่ปรากฏเธอเล่าถึงอดีตเมื่อยามที่ทั้งสองยังมีชีวิตอยู่ว่า บ้านเป็นบ้านที่อบอุ่น และเป็นที่พักพิงได้สำหรับเธอและน้อง “พ่อกับแม่รักเราสองคนมาก เวลาว่างเราก็ไปเที่ยวกัน ถึงมันจะไม่บ่อยแต่เราก็มีความสุขมาก ถ้าเทียบกับตอนนี้แล้วอย่าไปพูดถึงเลย” (สัมภาษณ์ตั๋ย เมื่อสิงหาคม 2547) เธอเคยถึงเรื่องในอดีตด้วยหน้าเป็นสุข ดังนั้นเรื่องปัญหาอันเกิดจากครอบครัวว่าฉนวนไม่ได้มีอิทธิพลต่อเธอ แต่มันกลับมามีอิทธิพลเนื่องจากการขาดครอบครัวที่เคยมี

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 6

นี่ยุ่แล้วว่าพ่อของเธอเป็นคนติดเหล้าอย่างมาก และเมื่อไหร่ที่พอกินเหล้าแล้วพ่อก็จะหงุดหงิดและอารมณ์รุนแรง บ่อยครั้งที่พ่อเมาแล้วจะตบตีแม่เป็นประจำ และหลายครั้งที่พ่อต้องการเงินจากแม่เพื่อไปซื้อเหล้า พอแม่ไม่ให้พ่อก็คจะด่าว่าและทุบตีจนแม่ต้องให้เงินไปซื้อในที่สุด เธอบอกว่าในสัปดาห์หนึ่งนั้นพ่อของเธอจะเมามากกว่าสี่วัน โดยเฉพาะในวันหยุดนั้นพ่อจะไปเมาบ้านเพื่อน หรือไม่ก็ชวนเพื่อนมาบ้านแล้วก็จะตั้งวงกินเหล้ากันจนข้ามคืน พอมาได้ก็จะพาลเอากับทุกคนที่พ่อไม่พอใจ นี่ยุ่เคยโดนพ่อตบหน้าเพราะเถียงพ่อเรื่องเงินที่แม่เก็บไว้จ่ายค่าเรียนให้กับตัวเธอ

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 7

ทั้งพ่อและแม่ของอ้อ นั้นแรกๆเธอไม่เคยรู้ว่าทั้งคู่ทะเลาะกันบ่อยแต่ไม่เคยให้เธอรับรู้จนวันหนึ่งที่เธอกลับมาพอดีกับที่ทั้งคู่ทะเลาะกันรุนแรงจนเสียงดังลั่นบ้าน พอทั้งคู่เห็นเธอก็ยังไม่หยุด เพราะดูเหมือนทั้งคู่จะไม่แคร์อะไร ต่อมาไม่นานทั้งคู่ก็เลิกกัน ระหว่วนั้นหลังจากที่รู้ว่าเธอเห็นทั้งคู่ทะเลาะกัน ต่างก็แสดงความไม่พอใจกันชัดเจนและไม่ปิดบังกันอีกต่อไป อ้อเล่าว่าแรกๆนั้นเธอก็สงสัยเพราะทั้งคู่ทำท่าเหมือนรักกัน ไม่อยากให้เธอรู้อเรื่องความขัดแย้งแต่พอทั้งคู่จะตกลงกันได้ว่าจะเลิกกันก็ไม่มีการ “ทน” กันอีกต่อไป ช่วงนั้นอ้อยอมรับว่าชีวิตเลวร้ายที่สุด บ้านไม่น่าอยู่เลย แต่การออกไปจากบ้านก็ไม่รู้จะไปไหนเหมือนกัน

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 8

ปัญหาความรุนแรงในครอบครัวของแนทไม่ใคร่จะเกิดขึ้นบ่อยนัก แต่มีปัญหารื่องความหวาดระแวงในครอบครัวใหม่มากกว่า เพราะตัวเธอและน้องสาวเห็นตรงกันว่าพ่อเลี้ยงมีที่ทำไม่น่าไว้ใจ และแม่ของเธอก็ไม่เชื่อพวกเธอเมื่อพวกเธอพยายามจะบอก แนทบอกว่าแม่ของเธอ

เปลี่ยนไปหลังจากเลิกกับพ่อ ออกนอกบ้านบ่อยขึ้น จนกระทั่งได้พบพ่อเลี้ยงคนนี้ แม้ว่าแม่จะอยู่ติดบ้านมากขึ้นแต่ก็ดูจะทุ่มเทความรักให้พ่อเลี้ยงคนใหม่มาก จนแนทมองว่าดูจะ “หลง” มากกว่ารัก แนทไม่ชอบพ่อเลี้ยงคนนี้เพราะครั้งหนึ่งที่พ่อของเธอกลับบ้าน เพื่อจะมาคืนดีกับแม่แต่กลับพบพ่อเลี้ยงอยู่ในบ้าน ทั้งสามจึงมีเรื่องกันรุนแรงถึงขั้นลงไม้ลงมือ แนทกับน้องได้แต่ร้องไห้มองพี่เดินจากไปโดยบอกว่าจะไม่กลับมาอีก ซึ่งแนทเสียใจมากเพราะเธอหวังให้บ้านกลับเป็นบ้านอีกครั้งหนึ่ง

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 9

ครอบครัวนี้ไม่มีความรุนแรงและปัญหาครอบครัวในลักษณะนั้น แต่กลับมีปัญหาการไม่ค่อยมีเวลาให้กับมากที่สุดเพราะต่างคนต่างทำงาน เหลือนิดและน้องที่อยู่บ้าน เธอเองก็มีหน้าที่ดูแลน้องแทนพ่อและแม่ จนบางครั้งเธอก็รู้สึกขาดความรักและเวลาที่น่าจะอยู่ร่วมกันบ้าง

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 10

เรื่องความรุนแรงในครอบครัวนั้นเมื่อตอนที่ทั้งคู่ยังอยู่ด้วยกันนั้นดูเห็นทั้งสองมีเรื่องราวกันบ่อยครั้ง ตั้งแต่แค่มีปากเสียงกันไปจนถึงขั้นลงมือลงไม้ และบางครั้งก็พาลมาถึงตัวเธอหรือบ้องบ้าง แต่ก็ไม่บ่อยนักที่เรื่องจะลุกลามมาถึงพวกเขา ส่วนมากจะจบที่ทั้งสองทะเลาะแล้วต่างคนต่างหลบกันไปคนละด้านมากกว่า แต่ผลจากการทะเลาะนั้นผู้บอกว่ามันเลวร้ายมากเพราะทุกคนจะหลบหน้าหนีกันไปแล้วทุกคนก็ไม่อยากพูดกันและมันก็สะสมความขឹងใจเรื่อยๆมา จนเลิกกันไป ผู้บอกว่าตอนที่ทั้งคู่เลิกกันเธอบอกไม่ถูกว่าโล่งใจหรือเสียใจ เพราะการที่ทั้งคู่ทะเลาะกันลูกๆก็เสียใจแต่การที่ทั้งคู่แยกกันไปแล้วนั้นก็รู้สึกใจหายว่าบ้านจะไม่มีบ้านอีกต่อไป

จากการสัมภาษณ์เจาะลึกผู้ให้ข้อมูลสำคัญทั้งหมด พบว่า ปัญหาการหย่าร้างและความรุนแรงในครอบครัวมีผลกระทบต่อตัวเด็กและมารดา อย่างมาก โดยเฉพาะเด็กที่ยังอายุไม่มากนัก กรณีศึกษาเล่าให้ฟังถึงความรุนแรงในครอบครัวที่ประสบมาด้วยความไม่สบายใจ บางกรณีศึกษาเล่าถึงเรื่องมารดาที่เมามายและไว้วางใจ และบางกรณีศึกษาเล่าถึงการทุบตีจากบิดาที่มีต่อเธอ น้องๆและมารดา ว่าเป็นเรื่องที่สุดจะทนที่ยังจำได้จนทุกวันนี้ ซึ่งชักนำไปให้เธอไม่อยากอยู่บ้าน พยายามที่จะแยกตัวออกมา ด้วยเหตุผลต่างๆ และนำไปสู่การประกอบอาชีพค้าปะเวณีแอบแฝงเพื่อความอยู่รอดด้วยประการหนึ่ง

จากการศึกษาครั้งนี้ พบว่าปัญหาครอบครัวที่เกิดขึ้นประกอบด้วยปัญหาหลักดังนี้

1. บิดา มารดา แยกทาง หรือหย่าร้าง
2. มีครอบครัวที่อบอุ่นอยู่เดิม แต่เกิดเหตุการณ์ที่ทำให้ต้องสูญเสีย บิดา มารดา คนใดคนหนึ่งไป ทำให้ต้องรับภาระครอบครัวตามลำพัง และ/หรือ ต้องไปอาศัยกับญาติอื่นๆ
3. บุพการีหรือผู้ปกครองมีความเข้มงวดมาก มีความคาดหวังไว้สูง ทำให้เด็กรู้สึกกดดันไม่อยากอยู่บ้าน

เราอาจกล่าวได้ว่าสถาบันครอบครัวเป็นสถาบันที่ไม่สามารถทำหน้าที่ได้ จึงก่อให้เกิดปัญหาโสเภณีเด็กตามมา เมื่อเด็กไม่ต้องการที่จะอยู่ในบ้านที่ควรจะต้องปกป้องรักษาเธอเหล่านั้น ให้เติบโตพอที่จะสามารถตัดสินใจเองได้อย่างมีสติและเหตุผล แต่พวกเขา กลับถูกผลักดันให้ออกมาจากความมั่นคงและอบอุ่นที่ควรได้รับ สถาบันครอบครัวที่ไม่ครบจากการหย่าร้าง สภาพความรุนแรงในครอบครัว ความคาดหวังอย่างมากต่อเด็กที่ทำให้มีกฎเกณฑ์มากมายที่เข้มงวด และการผลักดันให้เธอต้องมีหน้าที่รับผิดชอบต่อครอบครัวเกินกำลังที่เด็กจะรับไหวเป็นปัจจัยที่สำคัญให้พวกเขาแสวงหาที่ใหม่และเป็นสภาพที่อาจจะเรียกได้ว่าความล้มเหลวทางสถาบันครอบครัว ทำให้เด็กเหล่านี้ตัดสินใจในคำประเพณีในที่สุด

ทั้งนี้ความล้มเหลวดังกล่าวนำไปสู่พฤติกรรมเบี่ยงเบนที่เด็กหญิงกระทำนั้นคือการเป็นโสเภณีเด็ก เพราะพฤติกรรมใดที่เรียกว่าไม่ได้อยู่ในบรรทัดฐานของสังคมนั้นคือพฤติกรรมเบี่ยงเบน(Parson อ้างใน Thio, 1973 : 4) เด็กหญิงที่ประกอบการค้าประเวณีแบบแฝงเหล่านี้จะถูกตีตราว่าเป็นผู้ที่มีพฤติกรรมเบี่ยงเบนจากสังคมและคนอื่น ซึ่งในเรื่องพฤติกรรมเบี่ยงเบนจะอธิบายให้เห็นได้ชัดเจนในส่วนของ 3 ของบทวิเคราะห์ และยอมรับสมมติฐานข้อนี้

สมมติฐานที่ 3 เด็กที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศก่อนมีแนวโน้มทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

สมมติฐานข้อนี้พยายามที่จะอธิบายรูปแบบความคิดและพฤติกรรมของเด็กที่ตัดสินใจที่จะค้าประเวณีแบบแอบแฝงว่า พฤติกรรมทางเพศที่เธอเหล่านั้นมีมาก่อนที่จะตัดสินใจค้าประเวณี เป็นอีกปัจจัยหนึ่งนำไปสู่กระบวนการตัดสินใจในที่สุด

ในด้านทัศนคติแล้วคนส่วนมากมีทัศนคติที่ไม่ดีต่อการค้าประเวณีไม่ว่าในรูปแบบใดๆก็ตาม ในขณะที่เด็กที่เป็นกรณีศึกษาเหล่านี้ทั้งหมดกลับมองว่า การมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องปกติที่

เกิดขึ้นได้กับคู่รัก และบางกรณีศึกษามองว่าการ “สนุก” เพียงชั่วข้ามคืนเป็นเรื่องปกติที่เกิดจากความพึงพอใจของทั้งสองฝ่าย ซึ่งนำไปสู่การค้าประเวณีแบบแอบแฝง ในที่นี้จะไม่มองแต่ในรูปของเงินแต่ต้องมองในรูปของสิ่งตอบแทนอื่นๆด้วย เช่น เสื้อผ้า เครื่องประดับ ที่ปัก เป็นต้น ทักษะเหล่านี้ทำให้เด็กมีพฤติกรรมที่จะมีเพศสัมพันธ์เร็วโดยเฉพาะกับคู่รัก ความอยากรู้อยากเห็นของเด็กยังถือเป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ทำให้เด็กลองที่จะมีเพศสัมพันธ์ที่เร็วขึ้นในปัจจุบัน

พฤติกรรมทางเพศของโสเภณีเด็กนี้สามารถอธิบายด้วยทฤษฎีการเสียระเบียบทางสังคม (Social Disorganization Theory) ได้ว่าการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ค่านิยมในด้านต่าง ๆ ตลอดจนวัฒนธรรม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และการเปลี่ยนแปลงทางสังคมนี้จะส่งผลให้เกิดการเสียระเบียบทางสังคม ทำให้บุคคลในสังคมนั้นปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงไม่ทันไม่สามารถปรับระดับมาตรฐานทางสังคมได้ จนเกิดความขัดแย้งระหว่างกฎเกณฑ์กับความมุ่งหวังและไร้ที่ยึดเหนี่ยว จากเหตุนี้ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติต่อการค้าประเวณี ซึ่งในปัจจุบันจะพบว่าการค้าประเวณีมีการเติบโตเป็นอย่างมาก ดังเห็นได้จาก ผาสุก พงษ์ไพจิตร (2543) พบว่า ด้านอุปสงค์หรือความต้องการใช้บริการของผู้ซื้อบริการทางเพศอยู่ในระดับสูง และในด้านอุปทานหรือความต้องการขายบริการทางเพศของผู้ค้าประเวณีก็มีระดับสูงเช่นเดียวกัน

ทฤษฎีการเสียระเบียบทางสังคม เกิดจากความคาดหมายที่สำคัญ 3 ประการ คือ ภาวะไร้บรรทัดฐาน การขัดแย้งทางวัฒนธรรม และการแตกสลาย

ภาวะไร้บรรทัดฐาน(anomic)จะเกิดขึ้นเมื่อเกิดความขัดแย้งทางวัฒนธรรมซึ่งมีสาเหตุมาจากหลายปัจจัย สภาพครอบครัวที่ล้มเหลวหรือปัญหาครอบครัวนำไปสู่ความไม่เข้าใจของเด็กและความไม่เข้าใจกับสิ่งที่ต้องปฏิบัติในสังคม จนนำไปสู่สภาวะที่กำกวมอยู่ระหว่างภาวะไร้บรรทัดฐานและภาวะขัดแย้งทางวัฒนธรรมที่เรียกว่า ภาวะแตกสลาย ซึ่งการกระทำอย่างหนึ่งแล้วกลับไม่ได้รับผลตอบแทนอย่างที่ควรได้รับจากการเรียนรู้เดิม จากการศึกษากรณีศึกษาหลายกรณีมีปัญหาคือครอบครัวและผลักดันเด็กเหล่านี้ให้ออกจากบ้าน เพื่อแสวงหาความสุขนอกบ้าน

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 1

เธอได้เล่าถึงสภาพครอบครัวตอนที่ขาดพ่อแม่และอยู่กับแม่ที่ชอบบังคับให้เธอต้องรับผิดชอบในฐานะพี่คนโตและกดดันเธอให้ต้องเป็นพี่ที่ดีจนเธอออกมาเรียนต่อที่กรุงเทพฯว่า

“พอตายตอนอายุได้ 10 ปี ปอยจำหน้าพ่อได้แต่ก็จำอะไรไม่ได้มากนัก แม่ชอบสอนให้ปอยทำตัวดีๆ เป็นแบบอย่างให้น้องแต่ตอนนั้นแม่ชอบกินเหล้าแล้วเมาไวววยปอยไม่ชอบ..... พ่อแม่แต่งงานใหม่แม่กับพ่อเลี้ยงก็ดีๆ อยู่แต่สักห้าหกปี ก็เป็นแบบเดิมที่นี้พ่อเลี้ยงก็เมาได้..... แม่ก็ชอบสั่งให้ทำนู่นทำนี่ไม่ชอบเลยอยากออกจากบ้าน พอยจะได้มาเรียนเลยได้โอกาส” (สัมภาษณ์ปอย เมื่อ สิงหาคม 2547)

จะเห็นได้ว่ากรณีของปอยนั้นเธอต้องถูกแม่บีบบังคับให้ทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดีให้น้องและทำตัวให้ดีเพื่อแม่ ดังนั้นแม่จึงสั่งให้เธอเรียน และทำสิ่งต่างๆ ที่คิดว่าดี เหมาะสมมากมาย ในขณะที่ปอยไม่เข้าใจว่าการกระทำที่แม่สอนกับสิ่งที่แม่ปฏิบัตินั้นกลับตรงกันข้าม ภาวะจัดแย้งเกิดขึ้นกับเธอ ร่วมกับปัจจัยอื่นที่ผลักดันให้เธออยากออกจากบ้าน เมื่อเธอเข้ามาเรียนต่อที่กรุงเทพฯ ได้เห็นสภาพของเพื่อนที่หารายได้ได้มากกว่าการค้าประเวณีแม่จะถูกหาว่ามันไม่ถูกต้องแต่ก็ไม่แปลกที่เธอจะทำได้บ้างเพราะเธอเห็นว่าแม่ก็ยังทำเรื่องไม่ถูกต้องได้เช่นกัน เพราะแม่เธอจะไม่ถูกแต่เธอก็จะได้ค่าตอบแทนที่สูงและไม่เห็นว่าเพื่อนของเธอจะถูกจับแต่อย่างใด “ตอนแรกก็ไม่อยากทำเพราะมันไม่ดี แต่พอเห็นเพื่อนที่หอบมีเงินใช้ มีคนขับรถมาส่ง อยากซื้ออะไรก็ซื้อ เลยลองทำดูก็ไม่เห็นมีอะไรเสียหาย ไหนๆ ก็เคยมาแล้วด้วย” (สัมภาษณ์ปอย เมื่อ สิงหาคม 2547) และตัวปอยเองก็มีความสัมพันธ์กับคนรักมาก่อนที่จะตัดสินใจเข้าสู่ธุรกิจค้าประเวณีเช่นเดียวกับกรณีศึกษาอีกหลายกรณี

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 2

พฤติกรรมทางเพศของผึ่งเริ่มจากการที่เธอไปเที่ยวและเมาจนเกิดมีความสัมพันธ์ทางเพศกับแฟนที่ไปด้วย และเธอก็ไม่คิดว่ามันเลวร้ายอะไรเนื่องจากเธอเห็นว่าเพื่อนๆ ของเธอก็มีความสัมพันธ์ทางเพศกับแฟนและเพื่อนที่อาจจะไม่ใช่คนรักเป็นเรื่องปกติ เมื่อเพื่อนๆ พูดเกี่ยวกับเรื่องนี้นั้นพวกเธอพูดกันเหมือนว่า หากใครในสมัยนี้ไม่มีอะไรกับคนรักก็เป็นเรื่องแปลก และการมีอะไรกับคนรักนั้นเป็นเรื่องปกติที่ใครๆ ก็ทำกัน และเคยเยาาะผึ่งว่า “หัวเก่า” ไม่ทันสมัย “อินเทรน” แบบเพื่อนๆ ดังนั้นเมื่อมีเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเธอจึงไม่ได้คิดมากกับมัน

ผึ่งมองว่าเมื่อเพื่อนๆ สามารถมีอะไรกับคนอื่นที่ไม่ใช่คนรักได้ ทั้งที่ยังคบกับผู้ชายคนหนึ่งในฐานะคนรักในเวลาเดียวกันได้แล้ว ก็คงเป็นเรื่องปกติถ้าเธอจะมีอะไรกับคนรักเพียงคนเดียว

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 3

เรื่องพฤติกรรมทางเพศที่มีมาก่อนการตัดสินใจนั้น น้อยหนึ่งในกรณีศึกษาเล่าว่าเธอเคยทำงานเป็นเด็กเชียร์แขกมาก่อนและเมื่อมีแขกบางคนมาติดพันเธอก็จะไปกินข้าวและเที่ยวกับเขา จนเกิดมีความสัมพันธ์ทางเพศกันบ้าง ว่า

“ตอนนั้นรายได้ไม่เยอะ เดือนละสี่พันกว่าบาท เชียร์แขกไปเรื่อย ๆ บางคนมาจับเธอก็เล่นด้วย ถ้าหน้าตาดีมีสตางค์ก็จะยอมออกไปด้วยบางที่ก็ยอมนอนด้วย ได้ตั้งค้บ้าง ไม่ได้ตั้งค้บ้างก็ถือว่าสนุกๆเพราะเขาจะเลี้ยงตลอดเวลาไปกับเขา”(สัมภาษณ์ น้อย เมื่อกรกฎาคม 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 4

นุ่งเล่าถึงการมีเพศสัมพันธ์ที่ระมัดระวังก็สร้างความปลอดภัยให้มากพอแล้วว่า

“ เพื่อนจะพูดให้ฟังอยู่เสมอว่าไม่ต้องกลัวจะติดโรคจากลูกค้าที่มาใช้บริการเดี๋ยวนี้อะ มีวิธีการป้องกันด้วยการให้ลูกค้าสวมถุงยางอนามัยทุกครั้งที่มีการร่วมเพศ ตนเห็นว่าเป็นวิธีที่ได้เงินที่ง่าย จึงลองไปกับเพื่อนดูโดยมีกลุ่มเพื่อนคอยสอนวิธีเอาใจลูกค้าต่าง ๆ”(สัมภาษณ์ นุ่ง เมื่อกรกฎาคม 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 5

เรื่องพฤติกรรมทางเพศของเธอนั้นเป็นเหตุที่เกิดหลังจากที่เธอสูญเสียพ่อและแม่ไป และต้องมาหางานทำเป็นเด็กเสิร์ฟที่ร้านอาหารแห่งหนึ่งจากคำแนะนำของเพื่อน ในขณะที่เธอยังเรียนอยู่ชั้นมัธยมต้น และด้วยความสนิทใกล้กันระหว่างเธอและคนรักที่พบกันในร้านอาหารแห่งนั้น จนมีความสัมพันธ์ทางเพศกันโดยคนรักเป็นคนเริ่มเรียกร้องกับเธอก่อน ว่าการมีความสัมพันธ์เช่นนี้กับคนรักเป็นเรื่องปกติที่เกิดขึ้นได้ เมื่อแรกเธอก็ปฏิเสธเพราะไม่เห็นด้วยแต่เมื่อเขาเรียกร้องเรื่อยมา และเริ่มรุกเข้าหียบยกข้ออ้างมาหักล้างความเชื่อเธอจนเธอต้องยินยอมในที่สุด เธอเล่าว่าคบกับคนรักได้ไม่นานหลังจากมีความสัมพันธ์กันเธอก็ย้ายไปอยู่กับเขาจนเลิกลากันไปในไม่นาน

ในช่วงนี้เองที่มีคนมาชักชวนให้เธอเริ่มค้าประเวณีเพราะเพื่อนรุ่นพี่คนนี้รู้ว่าเธอย้ายมาอยู่กับแฟนและมีอะไรกันก่อน จะเลิกกันไป และให้ความเห็นกับต้อยว่าในเมื่อเธอไม่มีอะไรจะเสีย

การมีอะไรกับคนอื่นก็ไม่ต่างจากการมีอะไรกับคนรัก แต่การทำเช่นนี้เราได้ผลตอบแทนที่เราเลือกได้อีกต่างหาก

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 6

นุ้ยบอกว่าเธอเคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับคนรักมาก่อนจะตัดสินใจมาค้าบริการแต่ก็เป็นเพียงครั้งเดียวเท่านั้น เพราะเธอใจอ่อนไปกับเขา แต่นุ้ยก็ไม่ได้บอกกับใครจนใครๆยังเข้าใจว่าเธอยังเป็นสาวบริสุทธิ์ เมื่อตอนที่เธอทำงานในร้านเสริมสวยที่มีผู้หญิงประเภทสองอยู่ด้วยนั้นนุ้ยรับรู้ว่าเป็นพวกนี้ค้าประเวณีและมีความสัมพันธ์ทางเพศกับคนที่พวกเธอพึงใจ และนุ้ยก็ได้รับรู้เรื่องราวการค้าประเวณีและการเป็นเมียน่อยจากลูกค้าที่เข้ามาใช้บริการเสริมสวยหลายคน พี่ที่เป็นสาวประเภทสองที่สนิทกับนุ้ยได้เข้ามาชักชวนกับนุ้ยว่ามีคนสนใจตัวเธอและยินดีจ่ายให้ในราคาสูงกับความสวยของเธอ และหากเขาพึงพอใจก็จะรับเลี้ยงนุ้ยต่อไปสักพัก ซึ่งพี่คนนั้นบอกว่านี่เป็นข้อเสนอที่ดีมากสำหรับนุ้ยที่จะมาทำงานหนักอยู่ทุกวันแต่เงินเดือนน่อยอยู่ทำไม

ในที่สุดนุ้ยก็ตัดสินใจตกลงกับลูกค้าคนหนึ่งที่เสนอราคาให้กับเธอสูงเป็นตัวเลขถึงห้าหลัก ซึ่งนุ้ยคิดว่าทำงานอีกหลายปีเธออาจจะไม่ได้จับเงินขนาดนี้ เลยตกลงใจ และนุ้ยก็ยุ่งเกี่ยวกับลูกค้าคนแรกอยู่เกือบเดือนจึงตัดสินใจเริ่มค้าประเวณีอย่างจริงจังเพราะคำแนะนำของพี่สาวประเภทสองคนเดิม และพี่คนนั้นก็เป็นคนหาลูกค้าให้เธอในช่วงแรกๆด้วย

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 7

“รักเขามากเลยยอมมีอะไรด้วย....มองความรักว่ามันดี สวยงามเสมอแต่บางครั้งมันก็ทำให้เจ็บได้เยอะเลยอย่างตอนที่เลิกกับเขาก็เสียใจแทบบ้ายอมให้ทุกอย่างแต่ยังต้องมาเลิกกันอีกแต่ก็ดีกว่าที่เลิกกันไม่ได้จะได้ไม่ต้องมานั่งทนแบบพ่อกับแม่.....” (สัมภาษณ์ข้อ 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 8

ปัญหาเรื่องเพศสัมพันธ์ของแนนั้นเกิดจากการไม่ต้องการอยู่บ้านเพราะไม่ชอบพ่อเลี้ยง เธอจึงพาน้องสาวไปเที่ยวเตร่นอกบ้าน และได้คบเพื่อนที่เที่ยวด้วยกันบ่อยครั้ง จากพฤติกรรมนี้ ที่ทำให้แนนเริ่มรู้จักคบค้าสมาคมกับเพื่อนชาย และรู้จักสิ่งเสพติดต่าง ๆ เพราะภายในใจคิดว่า การกระทำเช่นนี้เสมือนว่าเป็นการประท้วงชีวิตที่แสนเจ็บปวดของตน รวมไปถึงการ

ปลดปล่อยตัวเองไม่ให้เกิดมากับสิ่งที่ตนไม่ชอบใจที่บ้าน การได้รับการเอาใจจากแฟนยิ่งทำให้เธอรู้สึกได้รับความรัก และมีความสำคัญ

แนทเริ่มมีเพศสัมพันธ์กับแฟนเมื่อครั้งไปเที่ยวด้วยกัน ในกลุ่มเพื่อนที่ียวของเธอมีบางคนทีประกอบอาชีพค้าประเวณีอยู่แล้วและมีความสัมพันธ์ทางเพศกับคนที่พอใจ รวมถึงเอาประสบการณ์มาเล่าสู่กันฟังและล้ออวดกัน ในขณะที่แนทที่ยังไม่เคยมีประสบการณ์จึงตัดสินใจทดลองกับคนรักเพื่อที่จะสามารถเอาประสบการณ์มาเล่าให้คนอื่นฟังบ้าง

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 9

นิตเล่าว่าหลังจากที่เธอคบกับแฟนที่เธอมีเพศสัมพันธ์ครั้งแรกนั้นได้ราวเกือบเดือนก็มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเขาเพราะเธอรู้สึกว่าเขาคอนนี้รักเธอจริงและทุ่มเทให้เธอมากมายทั้งพาเที่ยวและเอาใจ นอกจากนี้นิตยังตัดสินใจย้ายไปอยู่กับเขาด้วยว่าเพื่อนที่เธอไปอาศัยอยู่ด้วยมีแฟนอยู่แล้วและรู้สึกไม่สะดวกเวลาแฟนของเพื่อนจะมาหาและเธอก็รู้ว่าเพื่อนของเธอและแฟนนั้นมีความสัมพันธ์ทางเพศกันอยู่ การที่เธอยังอาศัยอยู่ด้วยทำให้ทั้งคู่รู้สึกไม่สะดวกอย่างมาก เมื่อนิตย้ายไปอยู่กับคนรักแล้วเธอก็มีความสัมพันธ์ทางเพศกับเขาหลายครั้ง และต่อมาเธอก็รู้ว่าคนรักของเธอก็มีความสัมพันธ์แบบนี้กับเพื่อนหญิงคนอื่นด้วย

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 10

อู๋เริ่มคบหากับแฟนหลังจากที่เข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ และเขาก็เอาใจด้วยการพาเธอไปเที่ยวบ่อยๆและเริ่มพาไปเที่ยวแบบสองต่อสอง เมื่อเธอไปเที่ยวกับแฟนคนนี้อยู่ครั้งและหลายครั้งเขาก็พาไปเที่ยวกลางคืน และในที่สุดเธอก็ยอมมีเพศสัมพันธ์กับเขาในคืนหนึ่งหลังจากไปเที่ยวกันมา เพราะถ้าอู๋ปฏิเสธเขามาหลายครั้งแล้วและทางเขาก็มีที่ท่าไม่พอใจ ครั้งนี้อู๋จึงยอม ในช่วงที่คบหากันนั้นอู๋ชอบเข้ามาหาวิทยาลัยไม่ได้และไม่อยากกลับได้เลยย้ายไปอยู่กับคนรักคนนี้แลกกับการยอมมีเพศสัมพันธ์กับเขาเมื่อยามที่เขาต้องการ ซึ่งอู๋คิดว่าไม่เสียหายอะไรเพราะเธอเองก็มีความสัมพันธ์กับเขาไปแล้วครั้งหนึ่ง การที่จะมีอะไรกับเขาก็ก็น่าจะเสียหายอะไรมากนัก เพราะเธอเองก็ไม่ได้ไปยุ่งเกี่ยวกับคนอื่นแบบเพื่อนอีกหลายคนที่อู๋มองว่ามัน “สำส่อน”

คนรักของเธอสอนให้เธอมีความพึงพอใจในเรื่องเพศสัมพันธ์และให้ทัศนคติว่าการจะมีอะไรกับคนที่พึงใจไม่ใช่เรื่องผิดแต่อย่างใด เธอคบอยู่กับคนรักคนเดียวจนกระทั่งจับได้ว่าเขามีผู้หญิงคนอื่นจึงเลิกกันไปและทำให้เธอมองความสัมพันธ์แบบผูกพันกันแค่สองคนเป็นเรื่องไม่

น่าเชื่อถืออีกต่อไป เธอจึงเริ่มมีความสัมพันธ์แบบชั่วคราวกับคนที่เธอพอใจจนตัดสินใจมาค้าประเวณีในที่สุด

ผลการวิจัยพบว่ากรณีศึกษาที่เป็นโสเภณีเด็กทั้งหมดนั้น เป็นเด็กที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาแล้วทั้งสิ้น โดยส่วนใหญ่แล้ว เชื่อว่าการประกอบอาชีพค้าประเวณีนั้นไม่มีอะไรเสียหาย มีความปลอดภัย เนื่องจากลูกค้าสวมถุงยางอนามัย และยังได้รับการสนับสนุนความคิดจากกลุ่มเพื่อนที่ประกอบอาชีพเหมือนกันด้วย ดังนั้นจะเห็นได้ว่าทัศนคติของกรณีศึกษาที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์นั้นเป็นไปในทางบวก กล่าวคือ มีความเห็นว่า การมีเพศสัมพันธ์เป็นเรื่องปกติสำหรับเธอและการมีเพศสัมพันธ์ตามความพอใจก็เป็นเรื่องที่ไม่ผิดแต่อย่างใด หากยังเป็นเรื่อง “สนุก” มากกว่า ดังนั้นการที่พวกเธอจะมีพฤติกรรมทางเพศก่อนการแต่งงานกับคูรักหรือกับคนที่พึงใจจึงไม่ใช่เรื่องแปลกหรือผิด การที่เธอเหล่านั้นตัดสินใจค้าประเวณีเพิ่มจากการมีเพศสัมพันธ์ด้วยความพอใจแต่เพียงอย่างเดียวจึงเป็นเรื่องปกติและยังได้ผลประโยชน์ตอบแทนจากการมีเพศสัมพันธ์ซึ่งเป็นเรื่องดีอีกอย่างหนึ่ง ทัศนคติและพฤติกรรมแบบนี้เป็นการตอบจากทฤษฎีที่ว่าเด็กเหล่านั้นอยู่ในภาวะแตกแยกที่ไม่สามารถเข้าใจได้ จากการสัมภาษณ์พบอีกว่า เด็กกลุ่มนี้ตั้งเป้าหมายของชีวิตในช่วงวัยจนถึงความสบายที่จะต้องไปให้ถึง รวมทั้งมีวิถีชีวิตที่อยู่ในพวกบริโภคนิยมนำไปสู่การเข้าถึงเป้าหมายที่ไม่เลือกรูปแบบและไม่คำนึงถึงสังคมรอบตัว เป็นผลที่ก่อให้เกิดภาวะไร้บรรทัดฐานอีกประการหนึ่งซึ่งจะอธิบายต่อในสมมุติฐานที่ 4 **ยอมรับสมมุติฐานข้อนี้**

สมมุติฐานที่ 4 การยึดติดกับวัตถุนิยมมีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

ในส่วนของปัจจัยทางสังคม ค่านิยม วัฒนธรรม นั้น สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นเงื่อนไขที่ทำให้กิจการค้าประเวณีดำรงอยู่ได้ ตลอดจนเป็นตัวกระตุ้นและแรงผลักดันให้ผู้หญิงประกอบการค้าประเวณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง ค่านิยมที่ฟุ้งเฟ้อและความสะดวกสบายทางวัตถุ

ปัจจุบันเครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตมิได้อยู่ที่คุณภาพในทางร่างกายและจิตใจของมนุษย์ หากแต่อยู่ที่ความมั่งคั่งหรือปัจจัยที่จะซื้อหาหรือจัดหาทรัพย์สิน วัตถุมาครอบครอง ในสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป การเจริญเติบโตในระบบทุนนิยมทำให้เด็กหญิงชนบทจำนวนมากเกิดค่านิยมที่นิยมสิ่งฟุ่มเฟือยทางวัตถุนิยม ความเป็นอยู่ที่สะดวกสบาย และมีทัศนคติที่ดูแคลนการทำงาน

ก่อให้เกิดการเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีโดยสมัครใจ เช่นที่กล่าวแล้ว ภาวะไร้บรรทัดฐาน (anomic) เกิดขึ้นในสถานการณ์แบบนี้ การตอบโต้ของบุคคลต่อสังคมและเป้าหมายในชีวิตที่หลากหลายเป็นสิ่งที่จะต้องคำนึงถึง

Merton ได้มองการแสดงออกของบุคคลในภาวะนี้ไว้ 5 ประเภท คือพวกปฏิบัติตาม พวกแหวกแนว พวกเจ้าพิธี พวกหนีโลก และพวกทำทายเป็นบุคคลทั้ง 5 จำพวกนี้มีจุดมุ่งหมาย ความต้องการ และวิธีการที่จะไปให้ถึงที่แตกต่างกัน ในกรณีของโสเภณีเด็กแบบแอบแฝงนี้ น่าจะจัดอยู่ในประเภท พวกแหวกแนว เพราะความต้องการให้ได้มาซึ่งเงินตราและวัตถุซึ่งเป็นเป้าหมาย ทำให้เด็กไม่คำนึงถึงความถูกต้องที่ควรกระทำ เมื่อเป้าหมายและวิธีการไม่สมดุลงจึงก่อให้เกิดภาวะไร้บรรทัดฐานตามแนวคิดของ Merton จากการสัมภาษณ์พบว่าผู้ให้ข้อมูล มักมีค่านิยมแบบ บริโภคนิยม ค่านิยมทางสังคมที่เน้นเงินตราความสะดวกสบายทางวัตถุ เกิดความรู้สึกอยากมีและอยากได้ปัจจัยทางวัตถุมาเพิ่มความสะดวกสบายในชีวิตโดยไม่คำนึงถึงที่มารักความสะดวกสบาย มีเงินมาซื้อเครื่องประดับ เครื่องใช้ให้ทันสมัย เหมือนเพื่อน กรณีศึกษาหลายกรณีรับเอาค่านิยมของการรักสวยรักงาม และยินยอมที่จะเป็นโสเภณีเพื่อให้ได้มาซึ่งสิ่งปรุงแต่งเหล่านั้น

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 1

กรณีของปอยนั้นเธอนิยมวัตถุนิยมมาตั้งแต่เด็กสมัยที่ยังไม่ย้ายเข้ามาเรียนอยู่ในกรุงเทพฯ เพราะอยากให้ตัวเองดูสวยยิ่งเธอเองโตมากับร้านเสริมสวยของแม่ยิ่งทำให้เธอรู้จักที่จะเสริมความงามของเธอ และเมื่อเธอย้ายเข้ามาเรียนต่อในกรุงเทพฯ ได้รู้จักกับเพื่อนที่โรงเรียนและเพื่อนที่เที่ยวหลายคนก็เกิดความรู้สึกอิจฉาเพื่อนหลายคนที่มีเงินสามารถจับจ่ายใช้สอยได้อย่างใจ บางครั้งเพื่อนที่หอก็มีชายหนุ่มขับรถยนต์มาส่ง ซึ่งปอยคิดว่ามันดูดีและน่าอิจฉาเป็นอย่างมาก ค่าใช้จ่ายจากทางบ้านที่เคยได้รับนั้นจากที่ไม่ค่อยจะพอใช้ในแต่ละเดือนก็กลายเป็นสามารถใช้ได้อย่างสบายจนเหลือสามารถแบ่งให้ทางบ้านใช้ได้เมื่อเธอตัดสินใจมาค้าประเวณี

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 2

ปัจจัยหลักที่ฝังตัดสินใจเข้าสู่การค้าประเวณีนั้นเพราะเธอมีรายได้ไม่พอกับรายจ่าย เพราะพอกับแม่ให้เงินเธอใช้ในแต่ละเดือนน้อยมากในความคิดของเธอ และฝั่งชอบไปเที่ยวเล่นกับเพื่อน สมัยยังเรียนชั้นมัธยมปลายนั้นบางครั้งเธอก็ชอบแอบหนีไปเที่ยวในกรุงเทพฯ ฯ และในบางครั้งก็พากันไปเที่ยวกลางคืน ฝั่งได้ไปรู้จักเพื่อนกลุ่มหนึ่ง และฝั่งก็เห็นว่าเพื่อนกลุ่มนี้มีเงินใช้ มีเครื่องแต่งกายดี ๆ มียี่ห้อย่าง ๆ ใสกัน พอสนิทกันนานเข้าเพื่อนกลุ่มนี้ก็เล่าเรื่อง “อาชีวะเสริม” ที่

ทำให้พวกเธอมีเงินจับจ่ายใช้สอยอย่างทุกวันนี้ รายได้ที่เพื่อนกลุ่มนี้แจกแจงตั้งดูดีฟังเป็นอย่าง มากแม้ว่าในช่วงแรกเธอจะยังไม่กล้าที่จะทำ แต่เมื่อนานวันเข้า ความสนุกกับกรเที่ยวและการมี เครื่องประดับแพงๆใส่รอดกัน ความ “ง่าย” ที่เพื่อนสามารถซื้อของได้ตามต้องการเมื่อฟังเอามา เทียบกับตัวเองแล้วกว่าจะซื้อของได้แต่ละอย่างต้องเก็บเงินอยู่นาน ก็ทำให้เธอตัดสินใจตามคำ ชวนของเพื่อนที่สุด

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 3

น้อย หนึ่งในกรณีศึกษาเล่าเกี่ยวกับค่านิยมด้านวัตถุให้ฟังว่า

“...จากการที่น้อยเคยมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายมาก่อน ทำให้เกิดความรู้สึกว่า อยากรู้ความเป็นอยู่ที่ดี ถ้าไม่มีเงินก็ไม่สามารถมีความเป็นอยู่ที่สุขสบายได้ เวลาที่น้อยไป เดินเที่ยวที่ห้างสรรพสินค้า แล้วมักจะเห็นคนแต่งตัวมีเย็บห่อดี ดี น้อยเกิดความรู้สึกอยากมี อย่างเขาบ้าง แต่ก็ทราบว่ามีแม่ไม่ค่อยมีเงินทางเดียวที่จะหาเงินมาได้ก็คือการทำงาน...” (สัมภาษณ์ น้อย เมื่อ สิงหาคม 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 4

ในทำนองเดียวกับบ๊องที่กล่าวถึงแนวความคิดเกี่ยวกับการหารายได้จากการค้าประเวณี ว่าเธอเห็นว่ามันไม่ได้ผิดศีลธรรมซึ่งสนับสนุนว่าเธอเป็นพวกแหวกแนวในภาวะไร้บรรทัดฐาน

“เป็นสิทธิของลูกค้าที่ต้องการหาที่ระบายในสิ่งที่เป็นธรรมชาติ เพียงแต่ต้องมีข้อ แลกเปลี่ยนคือเงินทอง โดยลูกค้าจะมีทั้งนักศึกษา คนทำงาน นักธุรกิจต่าง ๆ สังคมมองว่า การค้าประเวณีเป็นอาชญากรรม เป็นเรื่องที่ไม่ผิดศีลธรรม แต่บ๊องไม่คิดอย่างนั้น แม้แต่ เจ้าหน้าที่ บ้านเมืองยังมองว่าเป็นเรื่องที่ไม่ผิดศีลธรรมก็มี” (สัมภาษณ์บ๊อง เมื่อ กรกฎาคม 2547)

กรณีศึกษา 5 ต้อย

ต้อยเล่าว่าเธอรู้สึกว่าการหาเงินโดยการค้าประเวณีนั้นง่ายและสบายกว่าการทำงาน ประเภทอื่นเพราะในช่วงที่เธออยู่กับคนรักนั้นเขาก็แบ่งเบาเรื่องค่าที่พักให้ แต่เมื่อเลิกกันไปเธอก็ ต้องหาค่าที่พักเอง และต้องดูแลน้องด้วย การตัดสินใจค้าประเวณีจึงไม่ต่างจากช่วงที่คบกับคนรัก เพียงแต่เธอเลือกคนที่จะมีเพศสัมพันธ์ด้วยได้ และเมื่อได้รับค่าตอบแทนแล้วเธออยากได้อะไรก็ สามารถจับจ่ายใช้สอยได้อย่างที่ต้องการ

“การได้เงินมาโดยวิธีค้าประเวณีนั้นได้มาได้ง่ายและเป็นเงินที่จำนวนมาก จึงไม่แปลกอะไรที่ทำงานเหนื่อยแล้ว นำไปซื้อของดีราคาแพงที่เราอยากได้ ไม่ว่าจะเป็นเสื้อผ้า เครื่องประดับต่าง ๆ หรือ รถยนต์ที่อำนวยความสะดวก” (สัมภาษณ์ ต้อย เมื่อ สิงหาคม 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 6

ผู้บอกเล่าในวันนี้ถ้าหากว่าเราไม่มีเงินแล้วใครจะมาคบค้าสมาคมกับเรานั้นผู้ไม่ได้ตัดสินใจตัวเองว่าเป็นพวกนิยมในวัตถุแต่อยู่ในชีวิตจริงมากกว่า เพราะตัวผู้มีประสบการณ์ชีวิตมาแล้วสมัยในช่วงที่อยู่อยุธยา ชาวบ้านในหมู่บ้าน หรือละแวกบ้าน มักจะชอบนินทาอยู่เสมอว่าเขาและครอบครัวที่ไม่มีอะไรเลยให้กับชีวิต ยิ่งถ้าหากว่าวันใดที่พ่อเฒ่าเหล่ามาที่ไรก็ยิ่งทำให้ชาวบ้านเขาไปนินทาอยู่เสมอ สิ่ง ๆ นี้เองที่ทำให้ผู้ได้ถูกคิดว่าตนจะต้องรวยให้ได้ และมีหน้ามีตาในสังคม

ในทุกวันนี้ผู้มีเงินทองแล้วก็จะนำมาใส่และใช้เพื่อตอบสนองความต้องการที่เคยมีอยากให้คนรอบข้างยอมรับเธอ ที่กรุงเทพฯ นั้นคนมักมองกันที่ภายนอกหากการแต่งการดีมีเครื่องประดับมีราคาใครก็อยากคบหา ทั้งที่บางทีเขาไม่ได้มองด้วยว่าเธอประกอบอาชีพอะไร ยิ่งถ้าหากเวลากลับไปบ้านนอกแล้ว มีสร้อยทอง หรือกำไลทอง ตลอดจนเครื่องแต่งกายสวย ๆ แล้ว ก็ยิ่งทำให้ชาวบ้านเกิดความยอมรับเพิ่มมากขึ้น

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 7

เรื่องค่านิยมด้านวัตถุนิยมนั้นโดยส่วนตัวของนิตเธออธิบายถึงตัวเองว่า เธอต้องการเงินจำนวนมาก ๆ เพื่อที่จะซื้อสิ่งของต่าง ๆ เพื่ออำนวยความสะดวกให้แก่ชีวิตของตนเอง ไม่ว่าจะเป็น รถยนต์ มือถือ คอมพิวเตอร์ เครื่องแต่งกาย หรือเครื่องสำอางยี่ห้อดัง ๆ ที่ผลิตจากประเทศยุโรปและญี่ปุ่น ที่เธอบอกว่ามันทำให้ดูดีมีคลาสมากกว่าของในประเทศ ทั้งนี้การมีพวกเครื่องประดับต่าง ๆ นั้นถ้าหากว่าไม่มีเหมือนคนอื่นหรือมีน้อยกว่ามาก ๆ ก็เท่ากับโดนคนอื่น ๆ หรือเพื่อนที่ทำงานหรือเรียนด้วยกันไม่คบ หรือนินทา อ้อคิดว่าการได้เรียนรู้ประสบการณ์อย่างหนึ่งของชีวิตโดยเฉพาะการขาดแคลนเงิน หรือขาดวัตถุสิ่งของที่อำนวยความสะดวกต่าง ๆ ให้กับชีวิต ทำให้ตนเองไร้ญาติขาดมิตร เสมือนว่าเป็นบุคคลที่สังคมรังเกียจ และมองว่าเป็นคนไม่ดี ยากจน มีจรรยาวัชอะไรเช่นนั้น เพราะฉะนั้นสิ่ง ๆ เดียวเท่านั้นที่อ้อคิดได้คือ การที่จะต้องหาเงินให้ได้มากที่สุดเท่าที่จะทำได้

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 8

ในเรื่องวัตถุนิยมนั้น การที่เธอประกอบอาชีพนี้ทำให้เธอสามารถหาซื้อของและจับจ่ายใช้สอยได้ตามใจ ทั้งที่ต้องแบ่งเงินบางส่วนให้กับทางบ้านด้วยแต่ก็ยังมีแบบที่เธอเรียกว่า “เหลือกินเหลือใช้” เธอรู้สึกว่าชีวิตไม่ต้องกระเบียดกระเสียดยึดอีกต่อไป เมื่อเธอสวมเสื้อผ้าใหม่ ๆ และทันสมัยรวมไปถึงเสื้อผ้าหู้ดูดีมีราคานั้นเธอจะรู้สึกดีเมื่อใครๆ มองเธอเวลาเดินไปไหนๆ และแนบบอกว่าชอบเวลาคนมองมาแบบอีกอย่างที่เธอมีเสื้อผ้าเครื่องประดับราคาแพง

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 9

นิตบอกว่าตอนนี้เธออยากได้อะไรก็ซื้อหา เพราะเธอจำได้ว่าเธอเคยอยากได้ของเล่นแต่เธอไม่สามารถได้เป็นเจ้าของเพราะพ่อและแม่ไม่มีเงินพอที่จะซื้อให้ พ่อเธอมีเงินในมือเธอจึงซื้อทุกอย่างที่อยากได้ นิตไม่ได้อยากเล่าเรื่องเกี่ยวกับประเด็นนี้มากนักเพราะเธอมองว่ามันเป็นความชอบส่วนตัวของคน มากกว่าจะเอามาตัดสินอะไรได้ เธอมองว่าเมื่อคนมีแล้วต้องการซื้อก็ซื้อได้ แต่ในขณะที่คนไม่มีหากต้องการซื้อทำอะไรมันก็ซื้อไม่ได้แบบเธอในอดีต ที่เธอไม่คิดว่าตัวเองจะกลับไปเป็นแบบนี้อีก

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 10

การยึดติดกับค่านิยมทางวัตถุนั้นเธอบอกว่าตัวเธอเองชอบที่จะซื้อของ ตอนนี้เธอย้ายหอมาอยู่แมนชั่นที่มีค่าเช่าแพงกว่าเมื่อก่อนเกือบเท่าตัว มีกระเป๋าและเสื้อผ้ามีเยื่อ บางทีก็เป็นของนอกที่ฝากเขาซื้อมาซึ่งราคาก็ยังแพงอยู่เมื่อเทียบกับของในประเทศบางเยื่อ ซึ่งเธอบอกว่าถ้าเป็นเมื่อก่อนแล้วขนาดฝากเขาซื้อแบบนี้เธอยังไม่มีปัญญาจะซื้อได้แน่ๆ และบางทีเธอก็เข้าไปซื้อเองจากร้าน เธอบอกว่าการทำแบบนี้ทำให้เธอรู้สึกพึงพอใจและภูมิใจในตัวเอง โดยเฉพาะเมื่อเธอใช้ของใหม่ๆ แพงๆ ไปอวดเพื่อนก็จะมีคำชมและสายตาดูอิจฉาจับจ้องมาที่เธอ

เหตุผลอันดับหนึ่งที่กรณีศึกษาที่ทุกคนเลือกที่จะประกอบอาชีพนี้ก็คือ ผลตอบแทนที่สูงเมื่อเทียบกับการลงแรง การลงทุนที่น้อยนิด แม้มีความเสี่ยงจากการจับกุมและการติดโรคจากเพศสัมพันธ์บ้างแต่ก็สามารถหลีกเลี่ยงได้ด้วยวิธีการต่างๆ นอกจากนี้ยังมีปัจจัยที่มีอุปสงค์หรือความต้องการของตลาดต่อเด็กกลุ่มที่ยังอายุน้อยยังอยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่าในกลุ่มโสเภณีกลุ่มอื่น จึงทำให้ “ราคา” ของการให้บริการนั้นยังสูงอยู่เมื่อเทียบกับโสเภณีกลุ่มอื่นในตลาดของโสเภณี ซึ่งจะกล่าวในสนทนารอบอายุในส่วนที่ 3 ต่อไป **ยอมรับสมมติฐานข้อนี้**

สมมติฐานที่ 5. การคาดหวังจากรายได้มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

สมมติฐานในข้อนี้ให้ความหมายถึง การได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเป็นจำนวนเงินมากจะมีอิทธิพลที่จะทำให้เป็นโสเภณีเด็ก สมมติฐานนี้สามารถอธิบายด้วยอิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลในระดับของบุคคลและระดับกลุ่มที่คาดหวังต่อรายได้ที่จะได้รับซึ่งใน ส่วนนี้เป็นความต่อเนื่องมาจากสมมติฐานที่ 4 เรื่องค่านิยมด้านวัตถุ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากภาวะไร้บรรทัดฐาน(anomic)ด้วยอีกประการหนึ่ง

ปัจจัยระดับบุคคลที่เข้ามามีอิทธิพลต่อพฤติกรรมและการตัดสินใจของเด็กกลุ่มนี้คือ ปัจจัยในด้านเศรษฐกิจและความต้องการส่วนบุคคล สมมติฐานข้อนี้เป็นข้อที่สืบเนื่องมาจาก ค่านิยมของกลุ่มเด็กที่อาจจะเรียกได้ว่าเป็นวัฒนธรรมย่อยที่กลุ่มต้องการอิทธิพลที่เข้ามากระทบ จึงสามารถมองออกเป็น 2 ระดับ คือ ระดับกลุ่ม และระดับปัจเจก อิทธิพลในระดับกลุ่มที่เรียกว่า วัฒนธรรมย่อย(sub-culture) นั้นถูกสร้างขึ้นในกลุ่มของโสเภณีเด็กว่า “วัตถุ” และ “เงินตรา” เป็น เป้าประสงค์ของกลุ่ม ใครก็ตามที่สามารถได้มาซึ่งสิ่งของและเงินที่สามารถนำไปใช้จ่ายเพื่อให้ดูเท่าเทียมหรือมากกว่าคนในกลุ่มได้คือความสำเร็จ

ในประเด็นเรื่องรายได้จากการประกอบอาชีพนั้นในทุกกรณีศึกษามีความเห็นตรงกันว่า เป็นรายได้ที่ค่อนข้างมากที่กรณีศึกษาจะสามารถหาได้จากคุณสมบัติที่แต่ละกรณีมีอยู่ในทุกวันนี้

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 1

เรื่องรายได้นั้นบ่อยคาดหวังว่าเธอจะมีรายได้ที่สูงขึ้นจากการค้าประเวณีเพราะเธอเห็น จากเพื่อนที่ชักชวนให้เธอเข้าสู่ธุรกิจนี้ว่าพวกเธอมีเงินที่จะสามารถใช้จ่ายได้อย่างเหลือเฟือ เธอ สามารถกำหนดราคาตัวได้ซึ่งไม่ต่ำมากสำหรับเด็กหญิงที่ยังสาวและเป็นที่ต้องการของตลาด เธอเล่าว่า “ราคารัสนั้นไม่ค่อยเปลี่ยนแปลงจะมีครั้งแรกที่จะได้ราคาสูงเพราะเราโก่งราคาว่าเป็น ครั้งแรกๆ แต่ตอนนี้ก็ราคาค่อนข้างตายตัว แต่ก็ไม่ได้ต่ำมาก....คิดๆแล้วก็ครั้งละหลายพันบาทอยู่ หากวันไหนมีแขกมากก็ได้เหยียบหมื่น” (สัมภาษณ์บ่อย เมื่อ สิงหาคม 2547)

ในความคิดของบ่อยแล้วบ่อยเองมักชอบใช้ของที่มียี่ห้อ และมีราคาอยู่แล้ว เมื่อหาเงิน มาได้ง่าย ก็อยากที่จะซื้ออะไร ๆ ก็ได้ เพราะนั่นก็เป็นเงินของเรา เราต้องใช้ร่างกายแลกกับเงิน จึงไม่แปลกอะไรที่เราจะหาความสุขให้กับตัวเอง

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 2

เธอบอกถึงราคาค่าตัวของเธอล่า

“ราคาที่ฝั่งกำหนดไว้ก็ประมาณ 2,000 – 3,000 บาท บางทีก็ติดต่อผ่านเอเยนต์ก็จะโดนหักไปซักร้อยละ 40แต่ถ้าันบรายได้ต่อวันแล้วจะได้ประมาณ 5,000 บาท ”
(สัมภาษณ์ ฝั่ง เมื่อ สิงหาคม 2547)

ฝั่งสามารถหาซื้อของได้อย่างที่เคยหวังไว้ได้หลายอย่าง นอกจากนี้เธอยังสามารถเที่ยวเตร่ได้อย่างใจได้ในทุกวันนี้ซึ่งเธอบอกว่ามันผิดกับเมื่อก่อนโดยสิ้นเชิง

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 3

ส่วนน้อย กรณีศึกษาคนหนึ่งเล่าว่าที่ตัดสินใจมาทำแบบนี้เพราะได้เงินดี เธอมีราคาตัวมีหลายราคาแยกเป็นประเภทชั่วคราวจะอยู่ที่ราคาประมาณ 1,500 – 2,000 บาท ประเภทค้างคืนจะอยู่ที่ราคาประมาณ 3,000 – 5,000 บาท ซึ่งเธอบอกว่าอยู่ในระดับดี(สัมภาษณ์น้อย เมื่อ กรกฎาคม 2547) และบั้ง อีกกรณีศึกษาบอกว่าค่าตัวของเธอนั้นจะเริ่มต้นจากราคาประมาณ 1,500 – 5,000 บาทต่อครั้งและเธอมักจะให้บริการแบบชั่วคราวเท่านั้น(สัมภาษณ์บั้ง เมื่อ สิงหาคม 2547)และแนทเล่าว่าตัวเธอกำหนดราคาไว้อยู่ที่ประมาณ 2,000 – 5,000 บาทต่อครั้ง จำนวนลูกค้าที่มาส่วนใหญ่อยู่ที่ 2 – 4 คน ต่อวัน ลูกค้าจะมีตั้งแต่เด็กวัยรุ่นจนถึงเจ้าของกิจการระดับใหญ่ ซึ่งราคาจะแปรผันตามลักษณะและฐานะของลูกค้าที่มาใช้บริการในแต่ละครั้ง

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 4

ในด้านความคาดหวังจากรายได้นั้น บั้งคิดว่าการเป็นผู้ค้าประเวณีเป็นวิธีหนึ่งซึ่งจะทำให้ได้มาซึ่งเงินทอง เพื่อช่วยเหลือทางบ้าน เงินที่ได้มาสามารถซื้อความสุขได้ทุกอย่าง เช่น เสื้อผ้า รถยนต์ หรือค่าเล่าเรียนของเธอ รายได้ที่ทางบ้านจ่ายให้ในแต่ละเดือนจะไม่เพียงพอเมื่อต้องมาใช้ชีวิตในกรุงเทพฯที่มีค่าครองชีพที่สูงมากเมืองหนึ่ง ความต้องการของบั้งที่จะสามารถมีเงินไปจ่ายค่าเรียนและซื้อของใช้จึงมีสูงขึ้น รายได้จากการค้าประเวณีครั้งละประมาณ 1,500 – 5,000 บาท เป็นสรายได้ที่สูงมากสำหรับเด็กอย่างเธอ และบั้งไม่คิดว่าการทำชั่วคราวจะทำให้เป็นผลร้ายแต่อย่างไร เพราะเธอคิดว่าเธอทำงานนี้เป็นงานพิเศษไม่ได้ตั้งใจจะยึดเป็นอาชีพ และเธอจะหาลูกค้าเมื่อเงินไม่พอใช้ หากเดือนไหนที่เธอหาเงินได้พอแล้วเธอก็กจะไม่รับลูกค้าเพิ่มอีก

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 5

ข้อกำหนดราคาค่าตัวของตนนั้นอยู่ในราคาประมาณครั้งละ 1,200-1,500 บาท และโดยรวมแล้วจะอยู่ที่ประมาณ 1,700-2,000 บาทต่อครั้ง ต้องบอกว่าเพราะอาชีพนี้มีรายได้ไม่แน่นอน ขึ้นอยู่กับว่าเราต้องการเป็นจำนวนเท่าไรและลูกค้ามีกำลังจ่ายเท่าไร เธอก็จะคำนวณและรับลูกค้าให้ได้เท่าที่เธอต้องการในแต่ละช่วง เธอบอกว่าการทำงานเช่นนี้สบายเพราะไม่ต้องมากังวลเรื่องชกหน้าไม่ถึงหลัง โดยเฉพาะในเวลาที่ต้องจ่ายค่าเทอมให้กับน้องที่เธอหวังให้เขาเรียนสูงที่สุดเท่าที่เธอจะส่งน้องได้

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 6

เรื่องความคาดหวังในรายนั้นๆ น้อยบอกตรงๆ ในช่วงแรกที่เริ่มสัมภาษณ์ว่าเธอคาดหวังไว้สูง แต่ก็ได้หวังอะไรมากนัก เพราะเธอยินดีจะไปกับคนที่เธอพอใจจริงๆ ได้เช่นกัน น้อยเล่าว่า เธอจะเริ่มค้าประเวณีพร้อมกับเที่ยวตามสถานบันเทิงไปด้วย โดยเวลาค้าประเวณีจะเริ่มตั้งแต่ 22.00 น. ในแต่ละวันจะมีลูกค้า 2-3 คน แต่ในวันหยุดจะมีลูกค้าจำนวนมากกว่าปกติเพราะมีคนมาเที่ยวเยอะ ซึ่งจะมีรายได้ประมาณ 1,500-2,000 บาทในแต่ละครั้ง ค่ะหนึ่งๆ เธอจะมีรายได้ประมาณครึ่งหมื่นเป็นอย่างต่ำ รวมแล้วในแต่ละเดือน น้อยจะมีรายได้ไม่น้อยกว่า 100,000-200,000 บาท น้อยคิดว่าเงินที่ได้รับเป็นผลประโยชน์ตอบแทนที่อยู่ในระดับสูงมากเมื่อเทียบกับเธอยังได้เที่ยวสนุกไปด้วยในตอนกลางคืน

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 7

เธอเล่าให้ฟังว่ารายได้ที่ได้นั้นเป็นสิ่งที่ดึงดูดเธอให้เข้ามาในวงการนี้เป็นอย่างแรก “ที่ทำอยู่ก็มีรายได้เยอะมาก เดือนๆ หนึ่งก็ไปเข้าเป็นแสน ตอนเป็นเด็กเสิร์ฟทำงานแทบตายยังซื้อเสื้อไม่ได้เลย ตอนนั้นทำงานงๆ เหนื่อยจะตายเงินเดือนหนึ่ง แต่ตอนนี้ลูกค้าเยอะยิ่งดีจะได้มีเงินเยอะแบบไม่เหนื่อยด้วย” (สัมภาษณ์ข้อ เมื่อ สิงหาคม 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 8

ราคาค่าตัวของเธอนั้นอยู่ที่ประมาณ 2,000 – 5,000 บาท จำนวนลูกค้าที่มาส่วนใหญ่อยู่ที่ 2 – 4 คน ต่อวัน ซึ่งทำให้เธอมีรายได้อยู่ในขั้นสูงมากในแต่ละเดือน ส่วนประเภทของลูกค้า นั้นเธอบอกว่าลูกค้าจะมีตั้งแต่เด็กวัยรุ่นจนถึงเจ้าของกิจการระดับใหญ่แต่ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับทางเลือกของเธอด้วย เพราะเธอสามารถปฏิเสธลูกค้าบางคนที่ไม่พึงใจได้ นอกจากนี้เธอยังบอกว่า

ชื่อเสียงของเธอในแวดวงธุรกิจค่านั้นอยู่ในขั้นดี ติดปากลูกค้า และเป็นที่ต้องการดังนั้นเธอจึงมีสิทธิ์ที่จะเลือกและเรียกราคาได้ตามใจ

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 9

เธอได้เล่าถึงรายได้ที่คาดว่าจะได้นั้นมีค่อนข้างสูง และเธอก็ไม่กลัวว่าจะมีปัญหาอะไรตามมา รายได้ที่สูงในการค้าประเวณีในแต่ละครั้งนั้นอยู่ในหลักพัน หากจะนำมารวมแล้วเดือนหนึ่งๆเธอจะมีรายได้เป็นหลักแสนบาททีเดียว ในเรื่องความเสี่ยงนั้นเธอบอกว่า

“ไม่น่ากลัวเลย เพราะปกติเพื่อจะดูลูกค้าให้ แล้วแบ่งให้บ้างบางที่ก็ห้าวหรือมากน้อยไปตามเรื่อง..... เท่าที่ทำมาก็ไม่เคยเจอ.....เพื่อนมีให้พวกคนคุมเขาบ้างก็โอเคแล้วละ.....” (สัมภาษณ์นิต เมื่อสิงหาคม 2547)

ผู้ให้ข่าวสำคัญคนที่ 10

ในกรณีของอู๋นั้นเมื่อแรกเข้ามากรุงเทพบอกอยู่กับเพื่อนนั้นเธอถูกชักชวนให้ค้าประเวณีตั้งแต่อายุ 16 ปี และทำมาจนปัจจุบัน เธอบอกเกี่ยวกับการใช้เงินของเธอว่า

“ตอนนี้มีอะไรอยากได้ก็จะซื้อ ยิ่งของที่เอามาทำให้ตัวเองสวยยิ่งต้องซื้อเพราะจะได้ทำให้ดูดีขึ้น ใครๆก็จะชมว่า สวยและดูดี แล้วมันก็ทำให้ได้ราคาดีอีกด้วย... ใช้เงินเปลืองมากแต่มันชอบเป็นนิสัยแล้วมั่ง.....ถ้าเลิกก็คงไม่รู้จะไปทำอะไรกันที่ได้เงินเยอะแบบนี้แต่ต้องรีบกอบโกยเพราะเดี๋ยวจะแก่แล้วหาแขกไม่ได้” (สัมภาษณ์ อู๋ เมื่อ กรกฎาคม 2546)

“เวลาเลือกแขกก็ดูดีๆ แต่ส่วนมากก็จะเลือกจากคนที่มิใครแนะนำมา ไม่ก็เลือกเอาตามเซนต์ของตัวเองนั่นแหละ พวกตำรวจดูออกไม่ยากหรอก....ตอนแรกๆที่เริ่มทำก็ห้วนเบอร์เอาแบบให้ความหวังเชิงสนุกๆ แล้วพอโทรมาก็ลองคุยดูสักพักค่อยแหย่มๆให้รู้ว่ามิราคานะ ก็โอเค แต่ตอนนี้ไม่ต้องแล้วขาประจำมีแล้วก็แนะนำเพื่อนมาให้ด้วยก็มี”(สัมภาษณ์ อู๋ เมื่อ กรกฎาคม 2547)

จากการสัมภาษณ์เจาะลึก

จะเห็นได้ว่าอิทธิพลระดับกลุ่มเข้ามามีบทบาทต่อตัวกรณีศึกษาในระดับหนึ่งซึ่งจะร่วมกับปัจจัยของตัวกรณีศึกษาเองอีกส่วนหนึ่งที่เสริมแรงให้เกิดการตัดสินใจมาค้าประเวณีแบบแอบแฝงในที่สุด ความต้องการที่จะมีวัตถุในครอบครองและตอบสนองความต้องการส่วนตัวของ

กรณีศึกษานั้นพบในทุกกรณีศึกษา แต่ทั้งนี้ค่านิยมการบูชาวัตถุนั้นเป็นวัฒนธรรมย่อยที่พบในทุกกลุ่มของกรณีศึกษาด้วยเช่นกัน เพื่อนและคนใกล้ชิดของกรณีศึกษาทุกรายให้ความเห็นไม่ต่างกันว่า การมีเงินจะสามารถซื้อของที่ต้องการได้และจะทำให้อยู่ได้อย่างสบาย

ในด้านความเสี่ยงแล้วจากการศึกษาพบว่า การที่บุคคลนั้นมีอิสระในการเลือกที่จะกระทำผิดกฎหมายโดยได้รับผลประโยชน์สูงสุด ความเป็นไปได้ที่จะถูกจับกุม อัตราโทษที่จะได้รับ หากถูกจับกุม ซึ่งจะเห็นว่าโอกาสที่โสเภณีเด็กจะถูกจับกุมเป็นไปได้อย่างยาก วิธีการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นในปัจจุบันยังมีวิธีการล่อซื้อเข้าจับกุมโสเภณีเด็กเพียงวิธีเดียว ประกอบกับบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องมีประสิทธิภาพที่ต่ำกว่ามาตรฐาน เหตุผลนั้นอาจมาจากการได้รับผลประโยชน์อย่างมหาศาลจากระบวนการค้าประเวณี และกฎหมายที่ยังให้สิทธิต่อเด็กที่ยังอายุไม่เกิน 18 ปีตามอนุสัญญาเรื่องสิทธิเด็กนั้นก็ยังให้ความสำคัญคุ้มครองต่อเด็กเหล่านี้อยู่ โสเภณีเด็กแบบแอบแฝงยังมีความเห็นที่คล้ายคลึงกันว่า การมีเพศสัมพันธ์แบบไม่มีนายหน้าจะทำให้กระบวนการจับกุมและสอบสวนเป็นไปได้อย่างมากขึ้น เพราะการมีเพศสัมพันธ์ที่เต็มใจอาจเกิดขึ้นได้ และหากไม่มีการล่อซื้อจากเจ้าหน้าที่แล้ว การจับกุมก็แทบจะไม่เกิดขึ้นเลย

โสเภณีเด็กที่เป็นกรณีศึกษาในครั้งนี้นั้นทุกคนมองว่าความเสี่ยงที่จะเกิดขึ้นกับตัวนั้นน้อยมาก อีกทั้งยังสามารถหลีกเลี่ยงได้ไม่ว่าจะจากการเลือกลูกค้า และการให้ค่าคุ้มครองในบางโอกาส และทุกคนกล่าวเป็นเสียงเดียวกันว่าเหตุผลหลักที่เลือกที่จะประกอบอาชีพนี้ก็คือผลตอบแทนที่มีมูลค่าสูง เมื่อเทียบกับการลงแรง การลงทุนที่น้อยนิด นั้นเพราะกลุ่มอายุของพวกเขายังเป็นที่ต้องการในท้องตลาดมากนั่นเอง ผลประโยชน์ที่กรณีศึกษาได้รับต่อเดือนนั้นมากที่สุดถึงเดือนละ 200,000 บาท และต่ำสุดคือ ประมาณเดือนละ 20,000 บาท สำหรับการค้าประเวณีแต่ละครั้ง ผู้ค้าประเวณีจะได้รับเงินครั้งละ 1,500 – 2,000 บาท โดยบางกรณีศึกษามีรายได้สูงถึงครั้งละ 2,500 – 5,000 บาทเนื่องจากผู้ใช้บริการมีฐานะดี และกรณีศึกษาสามารถเลือกลูกค้าได้เองจึงมีโอกาที่จะเลือกคนที่กำลังทรัพย์มากที่สุดที่จ่ายให้แก่พวกเขาในแต่ละครั้ง สำหรับบางกรณีศึกษาเช่น นิด เงินดังกล่าวอาจจะโดนหักค่าติดต่อ และเบี้ยบำนาญทางไปบ้างก่อนราวสิบเปอร์เซ็นต์ **ยอมรับสมมุติฐานข้อนี้**

จากการศึกษาพบว่า สมมุติฐานทุกข้อสามารถยอมรับได้ว่ามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจเป็นโสมภณีเด็ก และสามารถสรุปได้ว่า สมมุติฐานเรื่องการคาดหวังด้านรายได้นั้นเป็นประเด็นหลักที่เด็กหญิงทุกกรณีศึกษาถือว่าเป็นปัจจัยหลักในการเข้าสู่อาชีพนี้ ซึ่งเป็นปัจจัยผลักดันมาจากค่านิยมของตนเองและกลุ่มในด้านวัตถุนิยมที่สูง รวมถึงความต้องการตอบสนองต่อค่านิยมเหล่านั้นด้วย ทั้งนี้กรณีศึกษาหลายกรณีได้รับอิทธิพลจากปัญหาทางเศรษฐกิจ เช่น ปัญหาหนี้ของตัวเด็กและหนี้สินของครอบครัว ความจำเป็นที่จะต้องใช้เงิน เป็นต้น เด็กหญิงทุกรายมีความสัมพันธ์ทางเพศมาก่อนที่จะตัดสินใจค้าประเวณีแบบแอบแฝง และส่วนมากคิดว่าเมื่อ “เคย” มีเพศสัมพันธ์แล้วก็ไม่น่ากลัวสำหรับการที่จะมีเพศสัมพันธ์อีก และเด็กทุกกรณีมีปัญหาครอบครัวแตกแยก ถูกผลักดันออกจากครอบครัวและความไม่ต้องการที่จะอยู่ในครอบครัวของเด็ก รวมไปถึงความต้องการที่จะก้าวหน้าเรื่องการเรียนทำให้ออกจากครอบครัวและตัดสินใจค้าประเวณีเนื่องจากสถานการณ์ที่เข้ามารุมล้อมและปัจจัยอื่นๆที่กล่าวมาข้างต้น

สรุปสมมติฐาน

สมมติฐานที่	หัวข้อ	ยอมรับ	ปฏิเสธ
1	สภาพทางเศรษฐกิจที่ไม่ดีของครอบครัว	✓	
2	เด็กที่อยู่ในสภาพครอบครัวที่แตกแยก	✓	
3	พฤติกรรมของเด็กที่มีเพศสัมพันธ์มาก่อน	✓	
4	การยึดติดกับวัตถุนิยม	✓	
5	การคาดหวังจากรายได้	✓	

2.1 อภิปรายผลการศึกษา

สมมติฐานที่ 1 : สภาพทางเศรษฐกิจที่ไม่ดีของครอบครัวมีผลทำให้เป็นโสมภณีเด็ก

สมมติฐานนี้สามารถอธิบายด้วยทฤษฎีการกระทำทางสังคม (Theory of Social Action) ได้ว่า การกระทำของมนุษย์จะประกอบด้วยปัจจัยดึงดูด ปัจจัยผลักดันและปัจจัยสนับสนุน เพื่อกระทำการใดๆ และในสภาพการณ์ปัจจุบันคนส่วนใหญ่ต่างมีจุดมุ่งหมายปลายทางคือการมีฐานะทางการเงินที่ดี จึงต่างที่จะหาวิธีการปฏิบัติเพื่อจะให้ได้มาซึ่งจุดหมายดังกล่าว หากแต่ในกลุ่มบุคคลบางคนซึ่งมีฐานะทางการเงินที่ไม่ดีอยู่แล้ว หรือเป็นกลุ่มคนที่มีฐานะทางการเงิน ได้ไปก่อภาระหนี้สินไว้ซึ่งการดำเนินวิถีชีวิตประจำวันตามปกติ กลุ่มบุคคลดังกล่าวไม่

สามารถที่จะหาปัจจัยทางด้านการเงินมาปลดปล่อยหนี้สินดังกล่าว ทำให้เกิดแรงกดดันเบียดเบียนไปด้วยการหาเงินโดยวิธีทางลัดซึ่งเป็นการผิดกฎระเบียบทางสังคมซึ่งได้กำหนดไว้ ด้วยเหตุนี้จึงได้มีการค้าประเวณีเกิดขึ้น

กรณีศึกษาทั้ง 10 กรณีมีเหตุที่เป็นทั้งปัจจัยดึงดูดและผลักดันให้ตัดสินใจมาประกอบอาชีพนี้ทุกกรณี ปัจจัยผลักดันที่เด่นชัดคือ ภาวะหนี้สินที่เกิดจากตัวกรณีศึกษาเองและจากทางบ้าน รวมไปถึงความต้องการของตัวกรณีศึกษาที่เป็นสิ่งดึงดูดให้ก้าวลงไปในกลุ่มของธุรกิจการค้าประเวณีเพราะค่าตอบแทนที่สูงอย่างมาก จากการศึกษาแล้วจะพบว่ารายได้จากการค้าประเวณีนั้นมีตั้งแต่ 20,000-200,000 บาท ซึ่งถือว่ามากมายทีเดียวสำหรับเด็ก

ผลการจากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 กรณีศึกษา นั้นมีปัจจัยผลักดันและสนับสนุนในด้านเศรษฐกิจ ที่ต้องการมีฐานะที่ดีขึ้นและเพื่อปลดภาระหนี้สิน ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าสมมติฐานดังกล่าวถูกต้อง

สมมติฐานที่ 2. เด็กที่อยู่ในสภาพครอบครัวที่แตกแยกมีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

สมมติฐานข้อนี้ให้นัยถึง ความสัมพันธ์ในครอบครัวที่ไม่เหนียวแน่น เช่น ครอบครัวแตกแยก หรือปัญหาครอบครัวมักจะมีแนวโน้มที่จะส่งผลให้เด็กตัดสินใจเป็นโสเภณีเด็ก มากกว่าเด็กที่มาจากความสัมพันธ์ในครอบครัวที่เหนียวแน่น

สมมติฐานนี้สามารถอธิบายด้วยการเสียระเบียบของสังคม(Social Disorganization Theory) ได้ว่า ตามหน้าที่ของสถาบันครอบครัวแล้ว ครอบครัวที่บทบาทที่จะต้องอบรม ขัดเกลาสั่งสอนบอกกล่าวอย่างชัดเจน ว่าอะไรควรทำ อะไรไม่ควรทำ อะไรผิด อะไรถูก ในทางตรงและยังต้องสั่งสอนให้แก่สมาชิกโดยไม่รู้ตัว โดยการเป็นตัวอย่างหรือรูปแบบที่ดีให้สมาชิกต้องปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และกฎหมายในสังคม แต่การที่ความสัมพันธ์ในครอบครัวไม่เหนียวแน่น บิดามารดาหรือผู้ปกครอง อาจมิได้ทำหน้าที่ดังกล่าว เป็นเหตุให้มีความเบียดเบียนที่จะเป็นโสเภณีเด็กได้ ซึ่งปัจจัยส่วนนี้เป็นปัจจัยที่อยู่นอกเหนือจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ แต่เป็นปัจจัยซึ่งมีลักษณะเป็นปัจจัยเกี่ยวพันกับเด็กหญิงและเป็นปัจจัยสำคัญที่เสริมหรือผลักดันให้เด็กหญิงตัดสินใจมีอาชีพโสเภณี

ได้ง่ายขึ้น ผู้วิจัยพบว่า สถาบันครอบครัวก็เป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ส่งผลให้เด็กตัดสินใจประกอบอาชีพนี้ด้วย

จากการวิจัยพบว่า เด็กที่มีปัญหาในครอบครัวนั้นมีลักษณะปัญหาต่างๆ ดังนี้

ก. ปัญหาการหย่าร้างในครอบครัว พบว่า ผู้หญิงและเด็กหญิงจำนวนมากไม่ประสบความสำเร็จในชีวิตแต่งงาน ทั้งที่ประสบกับตัวเอง และที่เป็นผลกระทบจากบิดามารดา แม้ว่าบางครั้ง ปัญหาในครอบครัวจะไม่ถึงขั้นหย่าร้าง แต่ก็ส่งผลกระทบต่อตัวเด็กไม่น้อย กรณีศึกษาทั้ง 9 กรณีนั้นมาจากครอบครัวที่ไม่สมบูรณ์ ที่ไม่สามารถรักษาสมาชิกในครอบครัวไว้ได้ สมาชิกที่ออกจากบ้านและไร้ที่ยึดเหนี่ยวจึงง่ายต่อการที่จะกระทำนอกรรทัดฐานของสังคม นอกจากนี้ ภาระในการอุปการะเลี้ยงดูครอบครัวก็ยังเป็นอีกเหตุหนึ่งที่มีผล ผู้วิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูลทุกคนมีภาระต้องรับผิดชอบครอบครัว ซึ่งส่วนใหญ่ได้แก่ บิดามารดา พี่น้องและเป็นปัจจัยให้เด็กต้องออกจากบ้านมาหางานทำตั้งแต่ยังเยาว์และภาระทางเศรษฐกิจก็เป็นสาเหตุของความขัดแย้งในครอบครัวและครอบครัวขาดความอบอุ่นจากการให้เวลาระหว่างกันในครอบครัว กรณีศึกษาหนึ่งเป็นครอบครัวที่มีพร้อมทั้งพ่อและแม่แต่ภาระทางเศรษฐกิจทำให้ครอบครัวไม่อบอุ่นและกดดันให้เด็กมีความอยากได้ทดแทนจึงตอบสนองของความอยากนั้นด้วยการเป็นโสเภณี เป็นต้น

ข. ความรุนแรงในครอบครัว บางกรณีศึกษาปรากฏถึงความรุนแรงในครอบครัวในอดีต ที่มีผลต่อตัวเด็กที่ไม่ต้องการที่จะอยู่บ้านและต้องการแสดงความเป็นตัวของตัวเอง แต่วิธีการที่จะสามารถอยู่ได้นอกบ้านนั้นปัญหาทางเศรษฐกิจเป็นปัญหาหลักที่จะต้องคำนึงถึง ดังนั้นการหาทางออกด้วยการค้าประเวณีจึงเป็นหนทางที่ดูเป็นไปได้สำหรับเด็กที่มีความรู้น้อยและไม่มีประสบการณ์หรือสำหรับเด็กบางกรณีที่ไม่มีเวลาเพราะต้องเรียนหนังสือ

ผลการจากการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างทั้ง 10 กรณีศึกษานั้น 9 กรณีศึกษามีปัญหาครอบครัวแตกแยก ซึ่งบางกรณีก็มีปัญหาทางบ้านทำให้ไม่ต้องการที่จะอยู่ในบ้านและออกสู่สังคมใหญ่ และอีก 1 กรณีศึกษาแม่ครอบครัวไม่แตกแยกแต่ก็ขาดความอบอุ่นและการดูแลเอาใจใส่จากบิดามารดาอย่างที่เด็กต้องการ ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าสมมติฐานดังกล่าวถูกต้อง

สมมติฐานที่ 3. เด็กที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศก่อนมีแนวโน้มทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

สมมติฐานนี้สามารถอธิบายด้วยทฤษฎีการเสียระเบียบทางสังคม (Social Disorganization Theory) ได้ว่าการเปลี่ยนแปลงในด้านต่าง ๆ เช่น การเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี ค่านิยมในด้านต่าง ๆ ตลอดจนวัฒนธรรม ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงทางสังคม และการเปลี่ยนแปลงทางสังคมนี้จะส่งผลให้เกิดการเสียระเบียบทางสังคม ทำให้บุคคลในสังคมนั้นปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงไม่ทันไม่สามารถปรับระดับมาตรฐานทางสังคมได้ จากเหตุนี้ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติต่อการค้าประเวณี ซึ่งในปัจจุบันจะพบว่าการค้าประเวณีมีการเติบโตเป็นอย่างมาก ดังเห็นได้จาก ผาสุก พงษ์ไพจิตร (2543) พบว่า ด้านอุปสงค์หรือความต้องการใช้บริการของผู้ซื้อบริการทางเพศอยู่ในระดับสูง และในด้านอุปทานหรือความต้องการขายบริการทางเพศของผู้ค้าประเวณีก็มีระดับสูงเช่นเดียวกัน

ทฤษฎีการเสียระเบียบทางสังคม (Social Disorganization Theory) เกิดจากความคาดหวังที่สำคัญ 3 ประการ คือ 1) ภาวะไร้บรรทัดฐาน 2) ภาวะการขัดแย้งทางวัฒนธรรม 3) ภาวะแตกสลายอยู่ระหว่างภาวะไร้บรรทัดฐานและภาวะการขัดแย้งทางวัฒนธรรม

ภาวะไร้บรรทัดฐาน คือ ภาวะที่ไม่มีกฎเกณฑ์สำหรับเป็นแนวทางประพฤติปฏิบัติ อันเป็นผลมาจากความล้มเหลวสถาบันครอบครัว ครอบครัวแตกแยก ทำให้เด็กไม่ได้รับการสั่งสอนปลูกฝังที่ถูกต้อง ซึ่งนำไปสู่ภาวะการขัดแย้งทางวัฒนธรรม สมมติฐานข้อนี้เป็นสาเหตุที่เป็นสาเหตุร่วมที่จะประกอบด้วยสมมติฐานที่ 2 ที่กล่าวมาแล้วและ 4 ที่จะกล่าวต่อไป เพราะภาวะไร้บรรทัดฐานของกรณีศึกษาเกิดจากการเปลี่ยนแปลงทางสังคมนี้จะส่งผลให้เกิดการเสียระเบียบทางสังคม ทำให้บุคคลในสังคมนั้นปรับตัวตามการเปลี่ยนแปลงไม่ทันไม่สามารถปรับระดับมาตรฐานทางสังคมได้ จนเกิดความขัดแย้งระหว่างกฎเกณฑ์กับความมุ่งหวังและไร้ยึดเหนี่ยวจากเหตุนี้ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงในทัศนคติต่อการค้าประเวณี ซึ่งในปัจจุบันจะพบว่าการค้าประเวณีมีการเติบโตเป็นอย่างมาก

ทัศนคติที่ดีต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนแต่งงานและปัจจัยการมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อนนั้นเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้กรณีศึกษาตัดสินใจค้าประเวณี พวกเขาทุกคนเคยมีประสบการณ์ทางเพศมาก่อนกับคูรักหรือคนที่เธอพึงใจอย่างน้อย 1 คนก่อนตัดสินใจมาค้าประเวณี และจาก

การศึกษาพบว่ามีการณีศึกษาบางกรณีที่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับผู้ชายมากกว่า 3 คนก่อนตัดสินใจมาค้าประเวณี พวกเขาทั้งหมดให้ความเห็นตรงกันว่าเมื่อเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนแล้วก็ไม่แปลกที่พวกเขาจะมาค้าประเวณีเพราะไม่มีอะไรที่จะต้องห่วงแล้ว

ผลการวิจัยพบว่ากรณีศึกษาที่เป็นโสเภณีเด็กทั้งหมดนั้น เป็นเด็กที่เคยมีประสบการณ์ทางเพศมาแล้วทั้งสิ้น โดยส่วนใหญ่แล้ว เชื่อว่าการประกอบอาชีพค้าประเวณีนั้นไม่มีอะไรเสียหาย มีความปลอดภัย เนื่องจากลูกค้าสวมถุงยางอนามัย และยังได้รับการสนับสนุนความคิดจากกลุ่มเพื่อนที่ประกอบอาชีพเหมือนกันด้วย ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าสมมติฐานดังกล่าวถูกต้อง

สมมติฐานที่ 4. การยึดติดกับวัตถุนิยมมีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

ในส่วนของปัจจัยทางสังคม ค่านิยม วัฒนธรรม นั้น สามารถพิจารณาได้ว่าเป็นเงื่อนไขที่ทำให้กิจการค้าประเวณีดำรงอยู่ได้ ตลอดจนเป็นตัวกระตุ้นและแรงผลักดันให้ผู้หญิงประกอบกิจการค้าประเวณี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเรื่อง ค่านิยมที่ฟุ้งเฟ้อและความสะดวกสบายทางวัตถุ

ปัจจุบันเครื่องชี้วัดคุณภาพชีวิตมิได้อยู่ที่คุณภาพในทางร่างกายและจิตใจของมนุษย์ หากแต่อยู่ที่ความมั่งคั่งหรือปัจจัยที่จะซื้อหาหรือจัดหาทรัพย์สิน วัตถุมาครอบครอง ในสภาพสังคมที่เปลี่ยนแปลงไป การเจริญเติบโตในระบบทุนนิยมทำให้เด็กหญิงชนบทจำนวนมากเกิดค่านิยมที่นิยมสิ่งฟุ่มเฟือยทางวัตถุนิยม ความเป็นอยู่ที่สะดวกสบาย และมีทัศนคติที่ดูแคลนการทำงาน ก่อให้เกิดการเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีโดยสมัครใจ กรณีศึกษาทุกกรณีให้คำตอบที่สื่อถึงความต้องการทางวัตถุของตัวเองทั้งสิ้น

ผู้วิจัยพบว่าผู้ให้ข้อมูล มักมีค่านิยมแบบบริโภคนิยม ค่านิยมทางสังคมที่เน้นเงินตรา ความสะดวกสบายทางวัตถุ เกิดความรู้สึกอยากมีและอยากได้ปัจจัยทางวัตถุมาเพิ่มความสะดวกสบายในชีวิตโดยไม่คำนึงถึงที่มา รักความสะดวกสบาย มีเงินมาซื้อเครื่องประดับเครื่องใช้ให้ทันสมัย เหมือนเพื่อน กรณีศึกษาหลายกรณีรับเอาค่านิยมของการรักสวยรักงาม และยินยอมที่จะเป็นโสเภณี ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าสมมติฐานดังกล่าวถูกต้อง

สมมติฐานที่ 5. การคาดหวังจากรายได้มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

สมมติฐานนี้มีนัยยะถึง ความคาดหวังที่จะได้รับผลประโยชน์ตอบแทนเป็นจำนวนเงินมากจากอาชีพนี้และทำให้เด็กมีแนวโน้มที่จะเป็นโสเภณีเด็ก

สมมติฐานนี้สามารถอธิบายด้วยอิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลในระดับของบุคคลและระดับกลุ่มที่คาดหวังต่อรายได้ที่จะได้รับซึ่งในส่วนนี้เป็นความต่อเนื่องมาจากสมมติฐานที่ 4 เรื่องค่านิยมด้านวัตถุ ซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจากภาวะไร้บรรทัดฐาน (anomic) กล่าวคือ การที่บุคคลนั้นมีอิสระในการเลือกที่จะกระทำผิดกฎหมายโดยได้รับผลประโยชน์สูงสุด ความเป็นไปได้ที่จะถูกจับกุม อัตราโทษที่จะได้รับหากถูกจับกุม ซึ่งจะเห็นว่าโอกาสที่โสเภณีเด็กจะถูกจับกุมเป็นไปได้ยาก วิธีการจับกุมของเจ้าหน้าที่ตำรวจนั้นในปัจจุบันยังมีวิธีการล่อซื้อเข้าจับกุมโสเภณีเด็กเพียงวิธีเดียว ประกอบกับบังคับใช้กฎหมายของเจ้าหน้าที่ตำรวจหรือเจ้าหน้าที่เกี่ยวข้องมีประสิทธิภาพที่ต่ำกว่ามาตรฐาน เหตุผลนั้นอาจมาจากการได้รับผลประโยชน์อย่างมหาศาลจากระบวนการค้าประเวณี

ผู้วิจัยพบว่าสมมติฐานมีความสอดคล้องกับผลการวิจัย กล่าวคือ เหตุผลอันดับหนึ่งที่กรณีศึกษาทุกคนเลือกที่จะประกอบอาชีพนี้ก็คือ ผลตอบแทนอันสูงค่า เมื่อเทียบกับการลงแรงการลงทุนที่น้อยนิด แม้มีความเสี่ยงจากการจับกุม แต่ก็หลีกเลี่ยงได้ อีกทั้งยังเป็นที่ต้องการในท้องตลาดมากอีกด้วย ผลประโยชน์ที่กรณีศึกษาได้รับต่อเดือนนั้นมากที่สุดถึงเดือนละ 200,000 บาท และต่ำสุดคือ ประมาณเดือนละ 20,000 บาท สำหรับการค้าประเวณีแต่ละครั้ง ผู้ค้าประเวณีจะได้รับเงินครั้งละ 1,500 – 2,000 บาท โดยบางกรณีศึกษามีรายได้สูงถึงครั้งละ 2,500 – 5,000 บาทเนื่องจากผู้ใช้บริการมีฐานะดี โดยเงินดังกล่าวเป็นรายได้ก่อนหักค่านายหน้าจากเอเย่นต์ซึ่งจะอยู่ที่ประมาณ ร้อยละ 20 -60 ดังนั้น จึงสามารถสรุปได้ว่าสมมติฐานดังกล่าวถูกต้อง

จากสมมติฐานทั้งหมดข้างต้น ปัจจัยที่มีผลต่อการเป็นโสเภณีเด็กนั้นประกอบด้วยหลายปัจจัย จากกรณีศึกษาทั้งหมดแสดงให้เห็นว่า ทั้ง 5 ปัจจัยมีผลต่อการตัดสินใจแต่มีระดับของอิทธิพลมากน้อยไม่เท่ากัน

ส่วนที่ 3 วิเคราะห์กรณีศึกษาและบริบท

ปัจจัยที่ทำให้กรณีศึกษาทั้งสิบตัดสินใจมาค้าประเวณีแบบแอบแฝงนั้นมีปัจจัยอื่นนอกเหนือจากปัจจัยที่กล่าวมาแล้วข้างต้นอีกบางประการ จากการศึกษาประวัติชีวิตของเด็กเหล่านี้พบว่า ประสบการณ์ส่วนตัวของผู้ให้ข่าวแต่ละกรณีมีผลอย่างมากต่อการตัดสินใจของเด็กเหล่านี้ รวมไปถึงปัจจัยภายนอกที่เข้ามามีอิทธิพลต่อการตัดสินใจของพวกเขาอย่างมาก พฤติกรรมของโสเภณีเด็กที่เป็นกรณีศึกษาในการศึกษาครั้งนี้สามารถอธิบายได้ด้วยแนวคิดเรื่องอิทธิพลของปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมของบุคคลว่า

การค้าประเวณีถือเป็นพฤติกรรมอย่างหนึ่งระดับบุคคลที่อาจกระทำโดยสมัครใจหรือไม่สมัครใจ การจะกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งจะขึ้นอยู่กับลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมของบุคคลนั้นๆ แต่ในกรณีของเด็กแล้วปัจจัยทางครอบครัวจะเข้ามามีอิทธิพลเพิ่มขึ้นอีกประเด็นหนึ่ง แต่ทั้งนี้ พฤติกรรมของเด็กตลอดจนครอบครัวจะขึ้นอยู่กับลักษณะทางเศรษฐกิจและสังคมของชุมชน ซึ่งลักษณะด้านเศรษฐกิจและสังคมในระดับชุมชนจึงขึ้นอยู่กับนโยบายของการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมในระดับประเทศ จะกล่าวได้ว่าระบบเศรษฐกิจและสังคมจะเข้ามามีบทบาทอย่างมากในการกำหนดพฤติกรรมของชุมชนและบุคคล

ปัจจัยในระดับมหภาคที่เกิดจากปัญหาความยากจนและการพัฒนาเศรษฐกิจนั้นไม่อาจจะใช้อธิบายการเกิดโสเภณีเด็กแบบแอบแฝงได้ชัดเจนแต่จะใช้ได้กับกรณีของโสเภณีที่ถูกบังคับเพราะปัญหาความยากจนที่ผลักดันให้ครอบครัวบังคับให้เด็กถูกบังคับมาค้าประเวณีโดยไม่เต็มใจ แต่ถึงกระนั้นในกรณีของโสเภณีเด็กในลักษณะแอบแฝงนั้นเหตุผลทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่เป็นผลพวงมาจากการพัฒนาประเทศมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของเด็ก จึงอาจกล่าวได้ว่าปัญหาการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมของประเทศเป็น ปัจจัยเอื้ออำนวย(favorable factor) มากกว่าปัจจัยใกล้ชิดของการค้าประเวณี เพราะการพัฒนาประเทศเป็นปัจจัยหนึ่งที่จะต้องประกอบด้วยอีกหลายปัจจัยสนับสนุนให้เด็กตัดสินใจมาค้าประเวณีด้วยตนเอง นอกจากนี้ นโยบายรัฐที่มุ่งเน้นความสัมฤทธิ์ผลทางวัตถุกับแผนพัฒนาระดับชาติจนกระทั่งแผนพัฒนาฉบับที่ 8 นั้นชัดเจนอย่างยิ่ง

จากการวิเคราะห์หญิงโสเภณีในประเทศไทย ที่เข้าสู่อาชีพค้าประเวณีนั้น มีเหตุเนื่องมาจากปัญหาเศรษฐกิจเป็นหลัก ในรายงานของกรมประชาสงเคราะห์ซึ่งเก็บข้อมูลจาก

สถานสงเคราะห์หญิงบางประเภทจำนวน 3 แห่ง สรุปมูลเหตุตรงกันว่า มาจากปัญหาเศรษฐกิจเป็นอันดับหนึ่งซึ่งเป็นผลสืบเนื่องมาจาก ภาวะเศรษฐกิจของประเทศที่ทรุดต่ำลงในขณะที่ประชาชนมีจำนวนเพิ่มขึ้น ปริมาณความต้องการด้านอุปโภค บริโภคเพิ่มขึ้นแต่ทรัพยากรมีอยู่จำกัด ผลจากการพัฒนาประเทศที่ผ่านมาก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในโครงสร้างทางเศรษฐกิจ สังคม ทำให้เกิดปัญหาการว่างงานและความไม่เท่าเทียมกันในเรื่องการกระจายรายได้ที่ก่อให้เกิดความแตกต่างระหว่างเมืองกับชนบทมากยิ่งขึ้น และเมื่อประเทศไทยก้าวเข้าสู่ความเป็นนิคส์นั้น ทำให้มีแรงงานจากภาคเกษตรกรรมในชนบทย้ายถิ่นเข้าสู่แรงงานภาคอุตสาหกรรมในเมืองมากยิ่งขึ้น และกว่าร้อยละ 70 ของผู้ย้ายถิ่นเป็นสตรีอายุ 15-19 ปี (แน่น้อย ปีพญจพวรรค์ 2524 : 39 อ้างถึงใน สุวริย์ ณ ระนอง 2526 : 1-2)

ปัจจัยในระดับชุมชนนั้น ค่านิยมท้องถิ่นและวัฒนธรรมย่อยเป็นปัจจัยที่เข้ามาอิทธิพลต่อเด็กตัดสินใจมาค้าประเวณี ค่านิยมทางวัตถุที่เป็นผลมาจากการพัฒนาประเทศนั้นกลายเป็นแรงผลักดันที่ทรงอิทธิพลอย่างมากต่อพฤติกรรมค้าประเวณี เพราะมีค่าตอบแทนและการกระจายของเงินสูงในธุรกิจประเภทนี้ ชุมชนมีค่านิยมที่ว่า การค้าประเวณีไม่ใช่เรื่องผิดและเลวร้าย ส่วนวัฒนธรรมย่อยที่มองว่าการค้าประเวณีไม่ใช่เรื่องผิดเริ่มเข้ามาเป็นวัฒนธรรมที่ถ่ายทอดจากรุ่นสู่รุ่น โสเภณีเด็กแบบแอบแฝงนั้นมีได้มีเพียงปัจจัยสนับสนุนจากชุมชนในครอบครัวเท่านั้น แต่เกิดขึ้นกับชุมชนที่ใหม่ที่เด็กเหล่านี้ย้ายเข้ามาอยู่อาศัย กรณีศึกษา 8 กรณีเป็นเด็กที่ย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ในกรุงเทพและเกิดกลุ่มของสังคมที่สร้างวัฒนธรรมย่อยในกลุ่มของตน คือในกลุ่มของโสเภณีเด็ก หรือไม่ก็เป็นกลุ่มที่นิยมการท่องเที่ยวกลางคืนและมีค่านิยมที่มองว่าพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงาน หรือการมีเพศสัมพันธ์กันชั่วคราวกันเพื่อความสนุกไม่ใช่เรื่องผิดอีกต่อไป อีก 2 กรณีที่อาศัยอยู่ในกรุงเทพก็ยังเป็นเด็กที่มีวัฒนธรรมย่อยเรื่องเพศเป็นของกลุ่มซึ่งใกล้เคียงกับอีก 8 กรณีศึกษา

วัฒนธรรมย่อยด้านเพศสัมพันธ์ของกลุ่มโสเภณีเด็กนั้นนอกจากทัศนคติที่มีต่อการมีเพศสัมพันธ์แล้วยังมีค่านิยมบางประการในเรื่องวัตถุ ในกระแสบริโภคนิยมของยุคปัจจุบันที่เข้ามา มีบทบาท ในกลุ่มวัฒนธรรมย่อยของโสเภณีเด็กพบว่า การซื้อของเพื่อตอบสนองความต้องการเป็นเรื่องปกติและเป็นไปเพื่อความเป็นหน้าเป็นตาของตน หากเด็กคนใดสามารถซื้อของแพงและทันสมัยได้ก็จะได้รับการยกย่องและกล่าวขวัญถึง ดังนั้นกระบวนการได้มาซึ่งเงินเพื่อซื้อของการค้าประเวณีจึงเป็นทางออกที่เด็กหลายคนตัดสินใจเลือก

ปัจจัยในระดับบุคคลนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าพฤติกรรมของเด็กได้รับอิทธิพลจากคนใกล้ชิดคือ คนในครอบครัว และเพื่อนมากที่สุด นอกจากนี้เป็นเหตุผลทางกายภาพที่ว่าเด็กยังเป็น ผู้ที่มีวุฒิภาวะด้านต่างๆต่ำกว่าผู้ใหญ่ จึงถูกใจและโน้มน้าวได้ง่าย กรณีศึกษาทุกกรณีเข้าสู่ วงการคำประเพณีด้วยคำชักชวนของเพื่อนหรือคนรู้จักที่ใกล้ชิดนอกจากนี้ตัวของเด็กที่อยู่ในวัยที่มี วุฒิภาวะทางปัญญาและอารมณ์ต่ำยิ่งทำให้การตัดสินใจที่จะ “ตามเพื่อน” เป็นได้โดยง่าย หาก รวมกับการมีสิ่งล่อใจ ไม่ว่าจะเป็นวัตถุ หรือความสนุกกับการเที่ยวในสถานบันเทิงรวมไปถึงการ ได้รับการยอมรับจากเพื่อน จะกลายเป็นปัจจัยที่ทำให้เด็กกลุ่มนี้ตัดสินใจคำประเพณีในที่สุด

H Benjamin กล่าวไว้ว่า ความกดดันทางด้านเศรษฐกิจ ภูมิหลังของหญิงที่มาจาก สภาพครอบครัวแตกแยก (Broken home) การถูกล่วงละเมิดจากแม่เลี้ยงเดี่ยว ซึ่งถือเป็นปัจจัย ผลักดันให้หญิงเข้าสู่อาชีพค้าประเพณี ส่วนปัจจัยดึงดูดให้หญิงเข้าสู่อาชีพค้าประเพณีคือความ สัมผัสใจ หรือคิดว่าเป็นชีพที่สุขสบาย ทำรายได้ดีหรือเพราะคาดหวังที่จะได้รับความสุขจากการ ร่วมเพศ (H. Benjamin 1980 : 9 อ้างถึงใน สุวรีย์ ณ ระนอง 2526 : 2) ซึ่งในการศึกษาแล้วปัจจัย ผลักดันและปัจจัยดึงดูดให้เด็กหญิงตัดสินใจมาค้าประเพณีแอบแฝงนั้นไม่ต่างไปจากที่ H Benjamin กล่าวไว้แต่อย่างใด แต่ยังมีปัจจัยภายนอกอีกประการที่เข้ามามีอิทธิพลต่อการ ตัดสินใจของเด็กหญิงเหล่านี้ นั่นคือ ความยากลำบากหรือที่ย่านสถานบันเทิงย่านการค้าคึกคักของ RCA เพราะบรรยากาศและบริบทของความ “มั่ว” และ “สนุก” เพียงชั่วครู่เป็นคำนิยามของการ เที่ยวในสถานที่เช่นนี้ จึงไม่ใช่เรื่องแปลกหากเด็กที่เข้าไปเที่ยวในสถานบันเทิงเหล่านี้จะมีเพศ สัมพันธ์กับเพียงชั่วครู่แล้วยุติความสัมพันธ์นั้นเมื่อเช้าของวันรุ่งขึ้น

หากจะกล่าวว่า ย่าน RCA เป็นสถานที่ที่ไม่ดีนักสำหรับผู้ยังไม่บรรลุนิติภาวะจะเข้าไป ท่องเที่ยวก็ดูจะถูกต้อง เพราะตามกฎหมายแล้วเด็กและเยาวชนที่อายุต่ำกว่า 20 ปีไม่สามารถเข้า ไปเที่ยวในสถานบันเทิงประเภทนี้ได้แต่ในความเป็นจริงยังสามารถพบเห็นเด็กและเยาวชนที่ฝ่าฝืน เข้าไปเที่ยวสนุกอยู่กันอย่างดาษดื่น ความหลงระเริง ความขาดการยับยั้งชั่งใจและการไตร่ตรองที่ สมวัยจึงเป็นสาเหตุอีกประการที่ทำให้เด็กกลุ่มนี้ตัดสินใจกระทำการค้าประเพณีเพื่อตอบสนอง ความต้องการทางด้านกายภาพ ที่ประกอบด้วยการได้มาซึ่งวัตถุสิ่งของส่วนหนึ่ง และอีกส่วนหนึ่ง เป็นเพราะความต้องการที่จะลบความไม่สบายใจ คับแค้นใจและต้องการการปลดปล่อยของตัว เด็กที่เกิดจากปัญหาทางบ้าน แล้วระบายออกกับการเที่ยวเตร่และหันเข้าสู่กลุ่มเพื่อนที่จะ กลายเป็นคนที่มีอิทธิพลต่อตัวของเด็กในที่สุด

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกลายเป็นโสเภณีเด็กนั้นอาจจะกล่าวได้ว่าไม่อาจมุ่งประเด็นไปที่ปัจจัยใดปัจจัยหนึ่งได้แต่สมควรที่จะต้องมองเหตุปัจจัยในมุมกว้างว่ามีปัจจัยใดและปัจจัยนั้นๆอยู่ในระดับใดเพื่อแสวงหาทางแก้ที่ถูกต้องและตรงจุดที่สาเหตุ มิใช่การแก้ไขที่ปลายเหตุอย่างปัจจุบัน เพราะกระบวนการจับกุมนั้นเป็นวิธีการปราบปรามที่กระทำได้ง่ายแต่ไม่สามารถแก้ไขปัญหาได้ในระยะยาว ซึ่งรากของปัญหายังคงเกาะยึดอยู่ในสังคมและทวีความรุนแรงขึ้น เพราะเด็กเป็นอนาคตของทุกอย่าง ปัญหาครอบครัวและปัญหาทางเศรษฐกิจ เป็นปัญหาในระดับมหภาคที่เข้ามามีอิทธิพลต่อปัญหาใน ขณะที่ความคาดหวังในรายได้ ประสบการณ์ทางเพศและค่านิยมด้านวัตถุ นั้นเป็นปัจจัยระดับปัจเจก(self)และกลุ่มสังคมที่มีวัฒนธรรมย่อยของกลุ่ม(subculture) ที่ผลักดันให้เด็กมีพฤติกรรมขายบริการทางเพศ ทศนคติที่เปลี่ยนไปตามเวลาและวัฒนธรรมย่อยเข้ามามีบทบาทค่อนข้างมากกับเด็กที่ยังมีวุฒิภาวะต่ำ ดังนั้นหนทางแก้ไขปัญหาโสเภณีเด็กจึงเป็นปัญหาที่ต้องเข้ามาแก้ทั้งในระดับโครงสร้างส่วนบนและในระดับปัจเจกเพื่อให้ปัญหาสามารถคลี่คลายได้อย่างแท้จริง

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

บทที่ 7

สรุป ปัญหาที่เกิดจากการวิจัย และข้อเสนอแนะ

จากผลการวิเคราะห์ในบทที่ผ่านมาทำให้ทราบปัจจัยที่มาและเหตุผลเกี่ยวกับโสเภณี เด็กแอบแฝง ดังนั้นในบทนี้จึงเป็นการสรุปผลการศึกษา รวมไปถึงปัญหาที่พบในการวิจัยครั้งนี้ และนำเสนอข้อเสนอนี้จากการศึกษา เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อการดำเนินการศึกษาวิจัยในเรื่องนี้ต่อไปในอนาคต โดยแยกเป็นข้อเสนอแนะเชิงวิชาการและข้อเสนอแนะในทางปฏิบัติและหวังว่าจะเป็นประโยชน์ต่อการทำวิจัยในครั้งต่อไป

สรุปผลการวิจัย

การศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาถึง ปัจจัยที่ทำให้เด็กเป็นโสเภณี ศึกษาเฉพาะกรณี สถานบันเทิงย่าน รอยัล ซิตี อเวนิว กรุงเทพมหานคร นั้น ผู้วิจัยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลใช้กลุ่มตัวอย่างในการศึกษา จำนวน 10 คน ที่มีอายุไม่เกิน 18 ปี โดยวิธีการสังเกตการณ์อย่างมีส่วนร่วม (Participant observation) และใช้เทคนิควิธีการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In - depth interview) ใน 3 ระดับของการสัมภาษณ์ ซึ่งกระทำด้วยความระมัดระวังอย่างละเอียด ผู้วิจัยต้องวางตัว เป็นกลาง ละทิ้งความรู้สึก ค่านิยม อคติ และสิ่งอื่น ๆ ของผู้วิจัยเพื่อทำให้มองเห็นปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับการเป็นโสเภณีเด็ก และนำข้อมูลที่รวบรวมมาได้ทั้งหมดมาเขียนรายงานผลการศึกษา วัตถุประสงค์ในการหาข้อมูลเพื่อประโยชน์ในการแก้ไขปัญหาสังคมที่มีอยู่ในสังคมมานานและมีความรุนแรงและหลายหลายมากขึ้นซึ่งเป็นสิ่งสะท้อนความซับซ้อนของปัญหามากขึ้นในทุกวัน แม้ว่าการศึกษานี้จะเป็นการศึกษานวงแคบจากกรณีศึกษาเพียง 10 กรณีแต่ก็ยังให้ภาพกว้างของปัญหาได้บางประการซึ่งน่าจะทำให้สังคมรับรู้ถึงที่มาที่ไปของปัญหาโสเภณีเด็กในระดับหนึ่ง และนำไปสู่การแก้ไขปัญหาหรือการหาแนวทางในการแก้ปัญหาต่อไป

ในการศึกษานี้ผู้วิจัยได้ตั้งสมมุติฐานทั้งหมดประกอบด้วย

1. สภาพทางเศรษฐกิจที่ไม่ดีของครอบครัวมีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
2. เด็กที่อยู่ในสภาพครอบครัวที่แตกแยกมีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

3. พฤติกรรมของเด็กที่มีเพศสัมพันธ์มาก่อนมีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
4. การยึดติดกับวัตถุนิยมมีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก
5. การคาดหวังจากรายได้มีผลทำให้เป็นโสเภณีเด็ก

ซึ่งผลการศึกษาพบว่าสมมติฐานทั้ง 5 ข้อนั้นได้รับการยอมรับทั้งหมด ว่าเป็นปัจจัยที่ทำให้เด็กหญิงตัดสินใจเป็นโสเภณีเด็ก หากแต่มีระดับของอิทธิพลที่ทำให้เด็กตัดสินใจเป็นโสเภณีที่แตกต่างกันออกไป

สภาพเศรษฐกิจที่ปรากฏในการศึกษาครั้งนี้มีผลอย่างมากกับการตัดสินใจของกรณีศึกษาอย่างมากทุกกรณีศึกษามีปัญหาด้านเศรษฐกิจอยู่ก่อนที่จะตัดสินใจค้าประเวณีและอีกหลายกรณีตัดสินใจที่จะค้าประเวณีต่อเพราะรายได้ที่สูงมากทำให้เธอเหล่านั้นสามารถแก้ปัญหาทางการเงินทั้งจากทางบ้านและปัญหาการเงินในส่วนตัวของเธอเองได้ด้วยเวลาที่ไม่นานนัก ร้อยละ 100 ของกรณีศึกษาให้น้ำหนักกับปัญหาเศรษฐกิจว่าเป็นปัจจัยหลักที่ทำให้พวกเธอตัดสินใจค้าประเวณี เพื่อให้ได้มาซึ่งรายได้ที่สามารถจุนเจือครอบครัว ตัวเธอและตอบสนองความต้องการในด้านวัตถุของตัวเองของเธอเอง โสเภณีเด็กหลายรายเปิดเผยอย่างตรงไปตรงมาว่าเธออาจจะเข้ามาสู่วิถีการค้ากามรมณ์เพราะปัญหาการเงินแต่ก็ไม่สามารถออกไปจากวงการค้าประเวณีที่ยั่งยืนและผลตอบแทนที่พวกเธอต่างยอมรับว่าไม่สามารถหาได้จากการประกอบอาชีพอื่น

การได้มาซึ่งเงินทองเพื่อตอบสนองความต้องการทางวัตถุและเพื่อแก้ปัญหาสภาพทางเศรษฐกิจนั้นส่วนหนึ่งเป็นเหตุมาจากการเสียระเบียบทางสังคม กลุ่มประชากรและกลุ่มโสเภณีเด็กอีกหลายคนตัดสินใจค้าบริการเพราะต้องการได้มาซึ่งเงินและวัตถุ โดยไม่มองว่าสิ่งที่กระทำเพื่อให้ได้มานั้นถูกต้องหรือไม่ ในที่นี้ไม่ได้มองแค่ความถูกต้องทางกฎหมาย แต่ต้องมองถึงความถูกต้องทางสังคม และประเพณีด้วย ความคาดหวังที่ขัดกับความถูกต้องนั้นเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นเสมอและเมื่อการตัดสินใจกระทำตามสิ่งที่คาดหวังโดยไม่สนใจหรือละเลยต่อกฎเกณฑ์ที่มีอยู่ก็ถือว่าการเสียระเบียบทางสังคม ซึ่งสภาพวะในช่วงนี้เรียกว่าภาวะที่สามารถอธิบายต่อไปถึงสภาพที่ไร้บรรทัดฐาน(anomic) ซึ่งเป็นภาวะที่คนในสังคมไม่มีที่ยึดติดอันอาจเกิดจากสภาพครอบครัวไร้ที่พึ่ง หรือภาวะอื่นที่บีบให้ไร้ที่พึ่ง ซึ่งอาจจะรวมเอาสภาพทางเศรษฐกิจเข้าไปรวมด้วย เช่นกัน บุคคลที่อยู่ในสภาวะไร้บรรทัดฐานนั้นจะมีความคาดหวังและวิธีที่จะไปสู่ความมุ่งหวังนั้นแบ่งออกเป็นหลายประเภท ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้พบว่า โสเภณีเด็กเป็นบุคคลที่อยู่ในภาวะไร้บรรทัดฐานในกลุ่มแหวก

แนว(innovation) เพราะในกลุ่มนี้จะมีคามมุ่งหมายที่ดี แต่จะกระทำทุกวิถีทางเพื่อไปให้ถึงความมุ่งหมาย ซึ่งการตัดสินใจเป็นโศกณิเด็กเพื่อให้ได้เงินและฐานะที่ดีขึ้น ทั้งที่รู้ว่าการค้าประเวณีเป็นเรื่องผิด แต่ก็ตัดสินใจทำจึงเป็นข่ายของสิ่งที่เกิดขึ้นในการศึกษาคั้งนี้

สภาพครอบครัวที่แตกแยกและปัญหาครอบครัวนับเป็นอีกสาเหตุหนึ่งที่ทำให้เด็กหญิงที่เป็นกรณีศึกษาในคั้งนี้ตัดสินใจค้าประเวณีเพราะบ้านและครอบครัวไม่สามารถให้ความอบอุ่นแก่พวกเขาได้ พวกเขาหลบหนีออกจากบ้านเพราะความไม่สบายใจรวมไปถึงความกดดันที่เกิดจากคนในครอบครัว ไม่ว่าจะเป็นปัญหาความแตกแยก ทะเลาะเบาะแว้ง ปัญหาการหย่าร้างของบิดาและมารดา ปัญหาความเข้มงวดของผู้ปกครองที่บังคับให้เด็กหญิงเหล่านี้ต้องแสวงหาที่ภายนอกบ้านที่จะระบายหรือแสดงตัวตนออกมาให้คนรอบข้างรับรู้และยอมรับ อาจจะไม่สามารถกล่าวได้ว่าทุกกรณีศึกษาในคั้งนี้มีปัญหาด้านครอบครัวเข้ามาอิทธิพลอย่างสูงในการตัดสินใจ แต่ก็กล่าวได้ว่าปัจจัยด้านครอบครัวมากกว่า มากกว่าร้อยละ 50 มีผลผลักดันให้เยาวชนกลุ่มนี้ออกจากบ้านและแสวงหาบางสิ่งทีพวกเขาขาดหายไป

ในด้านพฤติกรรมกรรมมีเพศสัมพันธ์ของเด็กกลุ่มนี้พบว่า ร้อยละ 100 เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับคูรักหรือคนอื่นมาก่อนที่จะตัดสินใจค้าประเวณี ทั้งนี้ความเชื่อที่กรณีศึกษายึดถือว่า การมีเพศสัมพันธ์กับชายที่เธอพึงพอใจ หรือการมีเพศสัมพันธ์ก่อนการแต่งงานเป็นเรื่องปกติที่สามารถทำได้หากไม่เป็นการสร้างความเดือดร้อนให้กับคนอื่น และการที่เธอจะทำการค้าหรือแสวงหารายได้จากร่างกายของเธอเองก็เป็นสิทธิ์ที่พวกเขาพึงจะกระทำได้ กรณีศึกษามองว่าเด็กกลุ่มนี้เป็กลุ่มที่ได้รับอิทธิพลจากรอบตัว โดยเฉพาะกลุ่มเพื่อนใกล้ชิด ทุกกรณีนั้นพบว่าได้รับการชักชวนจากเพื่อนในระดับที่มีการพัฒนาขึ้นจากเรื่องเล็กน้อยไปจนกระทั่งการตัดสินใจในค้าประเวณี ในประเด็นการมีเพศสัมพันธ์นั้น เด็กกลุ่มนี้ตัดสินใจที่จะมีเพศสัมพันธ์กับคูรักเนื่องจากทำตามเพื่อนหรือตามใจแฟน แม้ว่าหลายกรณีจะบอกว่าตัดสินใจมีเพศสัมพันธ์กับคนรักด้วยตัวเอง แต่หากประเมินจากสถานการณ์แวดล้อมแล้ว กลุ่มเพื่อนและคนรักเป็นกลุ่มที่มีอิทธิพลในการตัดสินใจของเด็กมากที่สุด ซึ่งนำไปสู่การค้าประเวณีในที่สุด เพราะความเชื่อที่ว่า “ไม่มีอะไรจะเสียเพราะเคยมีความสัมพันธ์มาก่อน” นั้นเป็นคำพูดที่ได้ยินมาจากเพื่อนและนใกล้ชิดตัวทั้งสิ้น ดังนั้นเด็กทีเคยมีเพศสัมพันธ์มาก่อนจึงมีโอกาสที่จะตัดสินใจค้าประเวณีได้มากกว่าเด็กทีไม่เคยมีเพศสัมพันธ์

การเข้าสู่กระบวนการค้าประเวณีของเด็กและเยาวชนนั้น ค่านิยมในปัจจุบันนี้เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่เข้ามาบีบบังคับอย่างมาก โดยเฉพาะค่านิยมในด้านวัตถุตามกระแสของโลกและการเสียระเบียบทางสังคม การปรับตัวไม่ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของสังคมและวัฒนธรรมกับตัวของเด็กและเยาวชน เป็นอีกสาเหตุหนึ่ง กระแสของบริโภคนิยมที่ไหลเข้ามาอย่างรวดเร็วกระตุ้นให้เด็กที่ยังอยู่ในวัยรุ่นรับเอาอิทธิพลวัตถุนิยมเข้ามา และขาดความยั้งคิดและวิจรรณญาณในการเลือกที่เหมาะสม ความต้องการทันสมัยเหมือนเพื่อนเพื่อสามารถเข้ากลุ่มได้อย่างดีนั้นก็ปัจจัยที่ทำให้เด็กสาวหลายคนตัดสินใจหาเงินด้วยวิธีที่พวกเขาสามารถทำได้ การใช้หรือบริโภคสินค้าที่มีราคาแพงกลายเป็นเครื่องกำหนดมาตรฐานฐานะ หรือสถานะทางสังคมให้สามารถเลื่อนชั้นหรือลงได้อย่างง่ายดายในสังคมของกลุ่มเพื่อนใกล้ชิดและสังคมของคนที่ไม่รู้จัก ความต้องการสร้างสถานะทางสังคมอย่างน้อยในกลุ่มเพื่อนเป็นความต้องการของเด็กสาวกลุ่มนี้ ยิ่งสามารถทำให้คนในสังคมนอกกลุ่มตนแสดงความชื่นชมหรือแสดงความอิจฉาได้ก็จะสนองต่อความต้องการเลื่อนฐานะในความรู้สึกของโสเภณีเด็กกลุ่มนี้ แม้ว่าสังคมจะเจริญไปในระดับไหนแต่ในขณะที่สภาพจิตใจของกลุ่มเด็กกลับไม่ได้พัฒนาไปตามระดับของเศรษฐกิจและสังคม และความก้าวไปที่ไม่เท่ากันนั้นเป็นสาเหตุของปัญหาสังคมในเวลาต่อมา

โสเภณีเด็กหญิงกลุ่มนี้มองตัวตนอยู่ภายใต้กลุ่มวัฒนธรรมย่อย(sub-culture)ที่ตนตีความและสามารถเข้าใจรับรู้ได้ภายในกลุ่ม เพราะพวกเขาจะสร้างวัฒนธรรมและค่านิยมที่สร้างขึ้นเฉพาะกลุ่มโดยเฉพาะอย่างยิ่งค่านิยมทางวัตถุและความพึงพอใจในรายได้ที่ไม่สนใจว่าจะได้มาได้อย่างไร และแนวคิดที่ว่าร่างกายเป็นสินค้าของตนที่สามารถค้าขายได้ รวมไปถึงความเชื่อเรื่องการมีเพศสัมพันธ์กับคูรักได้อย่างอิสระนั่นถือเป็นเรื่องปกติที่สามารถเกิดขึ้นได้ในสังคมปัจจุบัน การไม่มีคูรักและการรักษาพรหมจรรย์ไม่ถือเป็นวิถีของวัยรุ่นในปัจจุบัน และความเชื่อเหล่านี้เป็นผลอย่างยิ่งกับการเข้ากลุ่มรวมถึงการยอมรับของคนในกลุ่มด้วย ทั้งนี้การแสดงถึงตัวตนของเด็กหญิงจึงแสดงออกในลักษณะการ “โอ้อวด” ในสิ่งที่ซื้อหามาได้ รวมไปถึงการนับจำนวนคู่นอนหรือลูกค้า และประสบการณ์ทางเพศที่เหนือกว่า ซึ่งวัฒนธรรมย่อยกลุ่มนี้อาจไม่เป็นที่ยอมรับของสังคมใหญ่ แต่ตราบไต่ที่คนในวัฒนธรรมนี้ยังยอมรับและสืบทอดความเชื่อนี้ต่อไปก็ยังสามารถคาดได้ว่าแนวคิดความเชื่อแบบนี้ก็ยังคงดำรงอยู่ต่อไป ดังนั้นวิธีการแก้ไขจึงอยู่ที่การทำให้คนในกลุ่มวัฒนธรรมย่อยกลุ่มนี้เข้าใจและเรียนรู้ในวัฒนธรรมหลักและสามารถเลือกตัดสินใจได้อย่างมีวิจรรณญาณ ซึ่งก็ขึ้นอยู่กับปัจจัยอีกหลายประการ เช่น การศึกษา ครอบครัว และกลุ่มเพื่อน เป็นต้น

การศึกษาเรื่องปัจจัยที่ทำให้เด็กหญิงเป็นโสเภณีนี้ แสดงให้เห็นถึงกระบวนการตัดสินใจของเด็กหญิงที่มาค้าประเวณีที่สถานบันเทิงย่านรอยัล ซิตตี้ อเวนิว ในกรุงเทพมหานคร ว่ามีขั้นตอนอย่างไร จากการศึกษาครั้งนี้พบว่าสาเหตุที่ทำให้เด็กหญิงเหล่านี้ตัดสินใจมีทั้งปัจจัยจากตัวของเด็กหญิง ปัจจัยจากคนรอบข้างและ ปัจจัยจากระบบนอกตัว ไม่ว่าจะเป็นระบบสังคม ระบบเศรษฐกิจ ประกอบกัน แต่ทั้งนี้กรณีศึกษาทุกกรณีมีการตัดสินใจด้วยตนเองทั้งสิ้นแม้ว่าจะได้รับอิทธิพลมาจากปัจจัยใดๆก็ตาม เพราะทุกกรณีนั้นเป็นโสเภณีที่ขึ้นกับตนเองไม่มีนายหน้าหรือเอเจ้นท์ จากการสรุปข้างต้นนี้จะเห็นว่าอิทธิพลจากตัวของเด็กหญิงเป็นเหตุหลักดังนั้นหากเราสามารถแก้ปัญหาในด้านปัจจัยที่เกิดจากตัวเด็กได้ก็สามารถแก้ปัญหาโสเภณีเด็กหญิงได้เช่นกัน

ปัญหาที่เกิดขึ้นในการทำวิจัย

จากการที่ผู้วิจัยได้ใช้ระยะเวลาพอสมควรในการทำวิจัยในครั้งนี้ ในขณะที่ทำงานวิจัยขั้นนี้ผู้วิจัยได้พบปัญหาที่เกิดขึ้นระหว่างการทำงาน 2 ประเด็นปัญหาคือ

1. ปัญหาที่พบในการศึกษาครั้งนี้เป็นปัญหาด้านการค้นคว้าเอกสารการวิจัยที่ไม่มีผู้ศึกษาเฉพาะทางที่ทันสมัย ส่วนมากเป็นบทความเชิงวิชาการ หรืองานวิจัยที่พบก็เป็นงานศึกษาที่มีข้อมูลที่ไม่ได้ทันต่อเหตุการณ์ในปัจจุบัน เป็นการเขียนในเชิงนโยบายและสถานการณ์มากกว่าการเจาะลึกในแต่ละกรณี ทำให้ไม่สามารถอ้างอิงเนื้อความเชิงวิชาการได้อย่างเต็มที่ หรือบางบทความไม่ได้เน้นสาระเชิงวิชาการเท่าที่ควรจึงไม่เหมาะที่จะนำมาอ้างอิงในการศึกษา
2. ข้อมูลสถิติที่เป็นทางการไม่มีความน่าเชื่อถือ ข้อมูลสถิติบางตัวที่ได้มาแม้มีความน่าเชื่อถือ แต่ก็ยังเป็นสถิติจากการอนุมาน หรือเป็นการเก็บแบบสุ่มที่ไม่ครอบคลุมประชากรทั้งหมด และยังไม่มีการเก็บข้อมูลที่ทันสมัยเท่าที่ควร
3. ผู้วิจัยจะต้องทำการเก็บรวบรวมข้อมูลโดยใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นเด็กผู้หญิงที่ค้าประเวณีแบบแอบแฝง ซึ่งต้องใช้ระยะเวลามากในการสัมภาษณ์และนำกลับมารวบรวมเพื่อทำการวิเคราะห์
4. กลุ่มตัวอย่างที่ทำการสัมภาษณ์ไม่ค่อยมีเวลาให้สำหรับการสัมภาษณ์ เพราะส่วนใหญ่มักจะเป็นช่วงที่กลุ่มตัวอย่างมีภารกิจต่าง ๆ ในการทำงาน ในบางครั้งที่นัดเวลาเป็นที่เรียบร้อยแล้วแต่กรณีศึกษาไม่สามารถมาได้ก็ต้องเลื่อนการสัมภาษณ์ในครั้งนั้นออกไปหรือเมื่อเริ่มสัมภาษณ์แล้วกรณีศึกษามีธุระก็จำเป็นต้องรีบเร่งสัมภาษณ์หรือยกเลิกไปเลยก็มี

5. กลุ่มตัวอย่างที่ทำการสัมภาษณ์ไม่กล้าให้ข้อมูลที่แท้จริง และข้อมูลบางอย่างไม่สามารถเปิดเผยได้เพราะอาจไปพาดพิงหรือกระทบกระเทือนถึงผู้อื่น

6. การศึกษาเรื่องนี้เป็นงานวิจัยที่มีค่าใช้จ่ายสูงมากเพราะการเก็บข้อมูลจำเป็นต้องเข้าไปใช้บริการในสถานบันเทิงกลางคืนที่มีการใช้จ่ายที่สูงมาก รวมถึงในบางครั้งต้องจ่ายค่าเสียเวลาให้กับกรณีศึกษาในราคาที่สูงเพราะโสเภณีเด็กมีค่าตอบแทนในการให้บริการครั้งหนึ่งในราคาที่สูงกว่า ในบางครั้งต้องมีการซื้อเครื่องดื่มหรือบุหรี่ รวมไปถึงอาหารเพื่อเลี้ยงกรณีศึกษาและเพื่อนของกรณีศึกษา ทำให้มีค่าใช้จ่ายสูงกว่าที่คาดไว้

7. การศึกษาเรื่องโสเภณีเด็กมีความเสี่ยงต่อความปลอดภัยของผู้วิจัยพอสมควรเพราะแม้ว่าผู้วิจัยจะมุ่งประชากรไปที่กลุ่มที่ไม่มีสิ่งกีดกัก็ตามแต่ในความเป็นจริงแล้วกลุ่มโสเภณีเหล่านี้ก็ยังมีคนที่ให้ความคุ้มครอง เช่น เพื่อนชาย หรือคนรู้จักที่ให้ความคุ้มครองในระดับหนึ่งจึงเป็นเรื่องอันตรายเมื่อผู้วิจัยเริ่มเข้าไปสัมภาษณ์ในช่วงแรกและเมื่อเริ่มสัมภาษณ์เจาะลึก

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะเชิงวิชาการ

1. การวิจัยครั้งนี้เน้นประเด็นไปที่ตัวกรณีศึกษาที่เป็นโสเภณีเด็กแบบแอบแฝง และมีการสัมภาษณ์บุคคลรอบข้างบ้างแต่ไม่มากนัก ซึ่งในความเป็นจริงแล้วกลุ่มคนที่อยู่รอบตัวของกรณีศึกษานี้เป็นการเพิ่มน้ำหนักให้ความน่าเชื่อถือของข้อมูลมากยิ่งขึ้น

2. ปัจจัยที่เป็นสมมติฐานในการศึกษาค้างนี้ยังไม่ครอบคลุมและไม่ได้ลงในรายละเอียดมากเท่าที่ควร เช่นในประเด็นของครอบครัวแล้วปัจจัยของสภาพเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียวอาจไม่ครอบคลุมปัจจัยที่เกิดจากครอบครัวทั้งหมดได้

3. การศึกษาค้างนี้ยังไม่ได้ศึกษาลงลึกถึงความเป็นไปได้ในการแก้ไขปัญหาโสเภณีเด็กแต่อย่างใด การศึกษาค้างนี้ให้เพียงที่มาเหตุ ปัจจัยที่มองออกถึงสภาพการเป็นโสเภณีเด็กและให้วิธีแก้กว้างๆบางประการ แต่ก็ยังมีได้มองไปถึงรูปแบบ(model)ที่จะสามารถนำมาใช้แก้ปัญหาที่ชัดเจน ซึ่งควรนำไปศึกษาต่อ

ข้อเสนอแนะในการปฏิบัติ

1. การลงพื้นที่วิจัยในการศึกษาเรื่องนี้เป็นไปได้ยากเพราะความปกปิดของเนื้อหา ทำให้ประสบความยากลำบากในการเข้าถึงข้อมูล ผู้วิจัยที่จะทำการศึกษาคควรมีบุคคลภายในที่จะชักนำเข้าสู่แวดวงของการค้าประเวณีดีกว่าการเข้าทางสายงานราชการ
2. การศึกษาเรื่องการค้าประเวณีนั้นเป็นเรื่องที่ต้องมีการแก้ไขเหตุการณ์เฉพาะหน้าสูง ดังนั้นผู้วิจัยมีความจำเป็นที่จะต้องเตรียมตัวและเตรียมข้อมูลรวมทั้งเตรียมการบางประการเพื่อเป็นการป้องกันตนเองก่อนลงสนามวิจัย เช่น การติดต่อเจ้าหน้าที่ตำรวจในพื้นที่ให้ทราบว่าจะทำการศึกษาเรื่องนี้ในพื้นที่นั้นๆ เป็นต้น
3. ควรมีการตรวจสอบข้อมูลของผู้ให้ข่าวสำคัญจากหลายๆแหล่งข้อมูลเพื่อป้องกันการบิดเบือนข้อมูล โดยเฉพาะการศึกษาในเรื่องนี้ที่กรณีศึกษามีความเชี่ยวชาญในเรื่องการหลอกล่อและแต่งเรื่องเพราะเป็นหนึ่งในกลยุทธ์ในการหาลูกค้าเพื่อเรียกราคาให้ได้สูงขึ้น
4. ในประเด็นการให้ค่าตอบแทนผู้ให้ข่าวสำคัญนั้นบางครั้งต้องมีการเตรียมไว้ให้เรียบร้อยและเตรียมการไว้ในกรณีฉุกเฉินด้วยเพราะความไม่สามารถคาดการณ์ใดๆได้นั้นทำให้ง่ายที่จะเกิดเหตุการณ์ที่ไม่ได้คาดหวังไว้ทำให้ต้องมีการใช้จ่ายเงินเพิ่มมากขึ้นได้
5. อย่าพาตัวเข้าไปพัวพันกับสถานการณ์มากเกินไปเพื่อคงความเป็นกลางไว้ในการศึกษา

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กิตติ เสริมบุตร. **รัฐกับการควบคุมการค้าประเวณี**. วิทยานิพนธ์นักศึกษาระดับปริญญาโท. วิทยาลัยป้องกันราชอาณาจักร, 2517.
- กิตติ เสริมบุตร. **รัฐกับการค้าประเวณี**. รายงานวิจัย. กรุงเทพมหานคร: สภาวิจัยแห่งชาติ, 2504.
- กุศล สุจรรยา. **ภูมิหลังของคดีกา**. กรุงเทพมหานคร: โอเดียนสโตร์, 2540.
- คณะที่ปรึกษารัฐมนตรีว่าการมหาดไทย. **ฝายนโยบายด้านแรงงานและสวัสดิการสังคม**. รายงานการศึกษาเรื่องปัญหาโสเภณี. กรุงเทพฯ: บริษัทพิชการพิมพ์จำกัด.
- คณะอนุกรรมการแก้ไขปัญหาโสเภณี. **การแก้ไขโสเภณี**. กรุงเทพฯ : คณะกรรมการกิจการสตรีและเยาวชน สภาผู้แทนราษฎร. 2532.
- งามพิศ สัตย์สงวน. **พัฒนาการของโสเภณีหญิงในสังคมไทย**. สถาบันดำรงราชานุภาพ, 2544.
- งามพิศ สัตย์สงวน. **การบริหารสังคม**. โครงการศึกษาต่อเนื่องจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2542.
- งามพิศ สัตย์สงวน. **การวิจัยเชิงคุณภาพทางมานุษยวิทยา**. กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547.
- งามพิศ สัตย์สงวน. **หลักมานุษยวิทยาวัฒนธรรม**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ราม, 2543
- งามพิศ สัตย์สงวน. **ความเชื่อทางศาสนาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล**. โครงการวิจัยเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวเนื่องในวโรกาสกาญจนาภิเษกสมโภช (บริษัทเท็กซ์แอนด์เจอร์นัล พับลิเคชั่น จำกัด, 2547).
- งามพิศ สัตย์สงวน. **วัฒนธรรมข่าวในสังคมไทย : การคงอยู่และการเปลี่ยนแปลง**. ทูนวิจัยรัชดาภิเษกสมโภช จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (บริษัทเท็กซ์แอนด์เจอร์นัล พับลิเคชั่น จำกัด, 2545).
- งามพิศ สัตย์สงวน. **สถาบันครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร : ศึกษากรณีครอบครัวญวน**. ทูนวิจัยงบประมาณแผ่นดิน. (โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545).
- งามพิศ สัตย์สงวน. **สถาบันครอบครัวของกลุ่มชาติพันธุ์ในกรุงเทพมหานคร : ศึกษากรณีครอบครัวไทยไซ่ง**. ทูนวิจัยงบประมาณแผ่นดิน. (โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545).

- งามพิศ สัตย์สงวน. **ทัศนคติเกี่ยวกับเพศสัมพันธ์ของนักศึกษาไทยและอเมริกัน : การวิจัยข้ามวัฒนธรรมในประเทศอเมริกา.** (โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2545).
- งามพิศ สัตย์สงวน. **พฤติกรรมจรรยาบรรณในเขตกรุงเทพมหานคร.** ทุนวิจัยจากสถาบันดำรงราชานุภาพ กระทรวงมหาดไทย (บริษัทเท็กซ์แอนด์เจอร์นัล พับลิเคชั่น จำกัด, 2545).
- งามพิศ สัตย์สงวน. **การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร : กรณีศึกษาศาสนาพุทธ.** (วัดปทุมวนารามราชวรวิหาร วัดไตรมิตรวิทยารามวรวิหาร วัดมังกรกมลาวาส และวัดเชิงหวาย) ทุนวิจัยงบประมาณแผ่นดิน, 2546.
- งามพิศ สัตย์สงวน. **การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร : กรณีศึกษาศาสนาพราหมณ์-ฮินดู** (เทวสถานโบสถ์พราหมณ์และเทพมณเฑียร) ทุนวิจัยงบประมาณแผ่นดิน, 2546.
- งามพิศ สัตย์สงวน. **การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร : กรณีศึกษาศาสนาคริสต์.** ทุนวิจัยงบประมาณแผ่นดิน, 2546.
- งามพิศ สัตย์สงวน. **การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร : กรณีศึกษาศาสนาอิสลาม.** ทุนวิจัยงบประมาณแผ่นดิน, 2546.
- งามพิศ สัตย์สงวน. **การหน้าที่ที่กำลังเปลี่ยนแปลงของสถาบันศาสนาในกรุงเทพมหานคร : กรณีศึกษาศาสนาสิกข์.** ทุนวิจัยงบประมาณแผ่นดิน, 2546.
- งามพิศ สัตย์สงวน. “พัฒนาการของโสเภณีหญิงในกรุงเทพมหานคร” ใน **อาชญาวิทยาและงานยุติธรรมกับสังคมไทย.** คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2544.
- งามพิศ สัตย์สงวน. **ธรรมรัฐ จริยธรรม ความยุติธรรม และการวิจัยเชิงชาติพันธุ์ในสังคมไทย.** บทความนำเสนอในการประชุมระดับชาติเรื่อง Regional Cooperation in Good Governance, Ethics and Justice จัดโดย Asaihl-Thailand และถูกคัดเลือกให้ไปนำเสนอเป็น Country Report ที่ประเทศออสเตรเลีย เดือนพฤษภาคม, 2544.
- งามพิศ สัตย์สงวน. “วัฒนธรรมความยากจน : สลัมแห่งหนึ่งของกรุงเทพมหานคร” ใน **วัฒนธรรมเมือง : ชุมชนเมือง และการเปลี่ยนแปลงในกรุงเทพมหานครและประมณฑล.** (ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร, 2537 หน้า 14-27).
- งามพิศ สัตย์สงวน. **วงจรกิจต์ครอบครัวอเมริกันของสังคมเพลนวิลลีในสหรัฐอเมริกา.** วารสารสังคมศาสตร์ (ปีที่ 16 ฉบับที่ 3 กรกฎาคม-กันยายน 2522 หน้า 72-83).
- งามพิศ สัตย์สงวน. **มานุษยวิทยาศาสนา.** ในรัฐศาสตร์ 50 ปี (2541 หน้า 373-390).

- งามพิศ สัตย์สงวน. การแต่งงานข้ามเชื้อชาติระหว่างคนไทยและคนอเมริกัน : การปรับตัว
ของคู่สมรสในประเทศอเมริกา (โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547).
- งามพิศ สัตย์สงวน. สถานภาพและบทบาทของสตรีในครอบครัวอเมริกัน. (โรงพิมพ์แห่ง
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2547).
- งามพิศ สัตย์สงวน. บ้านนาคา-รูปแบบหนึ่งของการพัฒนาชนบท (FAOX). 2525.
- งามพิศ สัตย์สงวน. กระบวนการผสมผสานทางวัฒนธรรม : ศึกษากรณีคนลาวอพยพใน
ประเทศอเมริกา. ห้างหุ้นส่วนจำกัด ไทเกอร์เพรส, 2547.
- จรรยา เศรษฐบุต และสุภาณี เวชพงศา. Nics-เขตปลอดโสเภณี. กรุงเทพมหานคร. สถาบันวิจัย
ประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล., 2537.
- จตุรรัตน์ เอื้ออำนวย. เอกสารประกอบการสอน. วิชาสังคมวิทยาอาชญากรรมและพฤติกรรม
เบี่ยงเบน หัวข้ออาชญากรรมและอาชญากร พ.ศ. 2541. (อัดสำเนา)
- เจนนี่ กอดลีย์. "โสเภณีในประเทศไทย" ใน Nics-เขตปลอดโสเภณี. กรุงเทพมหานคร
สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล., 2537.
- ชาย ไพธิสิตา และคณะ. หนูนิดใหม่ที่ขายตัว: บริบททางสังคมวัฒนธรรมของหญิงบริการทาง
เพศ. กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิจัยประชากรและสังคม มหาวิทยาลัยมหิดล , 2537.
- ชาย เสวิกุล. อาชญาวิทยาและทัณฑวิทยา. กรุงเทพมหานคร:โรงพิมพ์มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
, 2514.
- ชฎิล หนูประเสริฐ. การศึกษาวิเคราะห์ค่านิยมทางศาสนาของหญิงโสเภณีในเขต
กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหิดล, 2530.
- ชุมพล โลหะชาละ. ปัญหาการล่อลวงหญิงไปเพื่อการค้าอันเป็นภัยต่อสังคม
พระราชบัญญัติปรามการค้าประเวณีกับสังคมไทยปัจจุบัน หญิงที่ถูกล่อลวงและ
ปัญหาโสเภณี ทักษะเกี่ยวกับการค้าประเวณีในอเมริกา หญิงกับแนวโน้มในการ
เกิดอาชญากรรม. กรุงเทพมหานคร: อักษรสยามการพิมพ์, 2514.
- เทพฐู ทับทอง. หญิงโคมเขี้ยว. สำนักพิมพ์เจ้าพระยา, 2526.
- ธีรนาถ กาญจนอักษร. หญิงขายบริการกับการเปลี่ยนแปลงทางสังคม. พิมพ์ครั้งที่ 1 .
กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์บริษัทสหธรรมิก จำกัด, 2539.
- นิตยา ระวีงพาล และเสาวภา พรศิริพงษ์. เอดส์กับกระบวนการค้าหญิง. กรุงเทพมหานคร:
โรงพิมพ์บริษัทสหธรรมิก จำกัด, 2539.
- นิวัตร สุวรรณพัฒนา. ชุมชนค้าประเวณี. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
, 2541.

นวลจันทร์ ทศนชัยกุล. **อาชญากรรม(การป้องกัน : การควบคุม)**. กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์
พรทิพย์การพิมพ์, 2540.

แน่น้อย ปัญจพรรค. **โสเภณีที่รัก**. กรุงเทพมหานคร: บพิธการพิมพ์, 2525.

ตำรวจแห่งชาติ, สำนักงาน. **สำนักงานแผนงานและงบประมาณ. ผลการศึกษาวิเคราะห์จากสภา
ปัญหาอาชญากรรม**. กรุงเทพมหานคร: สำนักงานตำรวจแห่งชาติ. 2541.

ผาสุก พงษ์ไพจิตร, สังคีต พิริยะรังสรรค์และนวนน้อย ตริรัตน์. **การค้าประเวณีในประเทศไทยใน
ห่วย ช่อง บ่อน ยาบ้า เศรษฐกิจนอกกฎหมายกับนโยบายสาธารณะในประเทศไทย**. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ตรีสุน, 2543.

ปัญญา มินทรชินทร์. **โสเภณีในกรุงเทพฯและชนบท**. เอกสารการศึกษา วิจัยแห่งชาติ ส.ภ.ที่ 22
พ.ศ. 2504.

บุตร ประดิษฐ์วณิช. **ปัญหาสังคมและหญิงงาม**. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์ไอดีเยนส์โตร, 2503.

ประชัย เปี่ยมสมบุรณ์. **อาชญาวิทยา : สหวิทยาการว่าด้วยปัญหาอาชญากรรม**. พิมพ์ครั้งที่ 1.
กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 2531

ประพจน์ จินดาประยูรวงศ์. **การปฏิบัตินโยบายการป้องกันและแก้ไขปัญหาโสเภณี
วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ. ภาควิชาการปกครอง บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์
มหาวิทยาลัย, 2538.**

เปลว สีเงิน. **โสเภณีแห่งชาติ**. หนังสือพิมพ์ไทยรัฐ หน้า 5 วันที่ 17 มีนาคม 2524.

พรชัย ชันดี, ธัชชัย ปิตะนีละบุตร และอัศวิน วัฒนวิบูลย์. **ทฤษฎี และงานวิจัยทางอาชญา
วิทยา**. กรุงเทพมหานคร : บริษัท บุ๊คเน็ต จำกัด, 2543.

มูลนิธิผู้หญิง. **โครงการค้าห้ำ. มกราคม-มีนาคม 2533, ครั้งที่ 2**. กรุงเทพฯ: มูลนิธิผู้หญิง. 2533.

มูลนิธิผู้หญิงร่วมกับสถาบันเกอเธ่. **สัมมนาปัญหาหญิงไทยในต่างแดน. ในไทยรัฐ 2 กรกฎาคม
2533"**

ราชบัณฑิตยสถาน. **พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน**. พิมพ์ครั้งที่ 6 . กรุงเทพมหานคร : โร
พิมพ์อักษรเจริญทัศน์, 2539.

ยศ สันตสมบัติ. **แม่หญิงสีขาวตัว. : ชุมชนและการค้าประเวณีในสังคมไทย**.

กรุงเทพมหานคร: รายงานวิจัยเสนอต่อสถาบันไทยคดีศึกษา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
, 2539.

รัตนา ธนาพรสังสุทธิ์.ชายผู้เกี่ยวกับปัญหาการค้าประเวณี : ศึกษาเฉพาะกรณีนิสิตนักศึกษา

ระดับปริญญาตรีมหาวิทยาลัยในกรุงเทพมหานคร.กรุงเทพมหานคร :

มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2528.

ศิริพร สะโครบาเนค. “โสเภณีเด็ก : ผลผลิตของความยากจน” ในรายงานการประชุมสมัชชา

แห่งชาติครั้งที่ 1 ด้านการพัฒนาเด็ก, สำนักปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีและหน่วยงาน

อื่นๆ. กรุงเทพฯ: มูลนิธิผู้หญิง. 2533.

ศิริพร สะโครบาเนค และคณะ.การค้าหญิง : ภาวะสิทธิสังคมไทย.กรุงเทพมหานคร: รายงานการ

วิจัยและปฏิบัติการเรื่องการค้าหญิง.มูลนิธิผู้หญิง,2540.

ศุภีมาน นฤมล .นางงามตุ๊กกระจก : กรณีศึกษากระบวนการกลายเป็นหมอนวด.

กรุงเทพมหานคร: สถาบันไทยคดีศึกษามหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2530.

สมพร พรหมนิศาธร และคณะ.กฎหมายค้าประเวณี.กรุงเทพมหานคร: บริษัทวิศิษฎ์สรรจรด

จำกัด,2541.

สมประสงค์ พระสุจันทรทิพย์ และอัญชลี ปิยะตานนท์.นักเรียนเรทอาร์ นักศึกษาเรทเอ็กซ์ .

พิมพ์ครั้งที่ 1.กรุงเทพมหานคร: บริษัท พี เค อินเตอร์พริ้นท์ จำกัด ,2544.

สมศรี เปี่ยมสมบูรณ์.จดทะเบียนโสเภณี : วรรณคดีของประชาชนทั่วไปในคณะชุมชน

คลองจั่น. กรุงเทพมหานคร : มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2536.

สภาวิจัยแห่งชาติ. ประมวลผลวิจัยเรื่องหญิงนครโสเภณี. เอกสารสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคม

วิทยา สภ. ที่ 26 พ.ศ. 2505.2505.

สุชาติ ประสิทธิ์รัฐสินธุ์.โสเภณีเด็ก สภาพปัญหา ปัจจัยสาเหตุและแนวทางแก้ไข.

กรุงเทพมหานคร : คณะกรรมการสภาวิจัยแห่งชาติ สาขาสังคมวิทยา,2538.

สัญญา สัญญาวิวัฒน์.ทฤษฎีสังคมวิทยา.กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย,2536.

สัญญา สัญญาวิวัฒน์.สังคมวิทยาปัญหาสังคม.กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย,2542

สุนีย์ มัลลิกะมาลย์และคณะ.การแสวงหามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่น ๆที่

เหมาะสมสำหรับปัญหาโสเภณีในประเทศไทย.กรุงเทพมหานคร : สภาวิจัย

แห่งชาติ,2525.

สุพีชา เบาทิพย์.การศึกษากระบวนการทำงานของหญิงบริการเพื่อช่วยเหลือตนเอง :

กรณีศึกษาหญิงบริการชอยควาบอย.กรุงเทพมหานคร: สภาวิจัยแห่งชาติ,2525.

สุพัตรา สุภาพ . **ปัญหาสังคม** .พิมพ์ครั้งที่ 16 .กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,
2542.

สุพัตรา สุภาพ . **สังคมและวัฒนธรรมไทย : ค่านิยม ครอบครัว ศาสนา ประเพณี**.พิมพ์ครั้งที่
19.กรุงเทพมหานคร : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,2542.

สุพัตรา สุภาพ . **สังคมวิทยา** .พิมพ์ครั้งที่ 21 . กรุงเทพมหานคร : โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,2542.

สุพัตรา สุภาพ . **คิดอย่างผู้นำ ผู้ตาม**. สำนักพิมพ์สมาคมนานาชาติไทย-ญี่ปุ่น. 2547.

เสรีณ ปุณณะหิตานนท์.**การกระทำผิดในสังคม**.กรุงเทพมหานคร.โรงพิมพ์ The Business
press, 2523.

สุวรีย์ ณ ระนอง . **ปัญหาอุปสรรคในการฝึกอบรมวิชาชีพแก่หญิงโสเภณี(ศึกษาเฉพาะกรณี
สถานสงเคราะห์หญิงบ้านปากเกร็ด)**.วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต.
มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,2525.

อัญชลี พิณีจักร์ธรรม.**การค้าประเวณี ศึกษากรณีนักศึกษาหญิงในกรุงเทพมหานคร** .

วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต.กรุงเทพมหานคร: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2544.

อรัญ สุวรรณบุปผา. **หลักอาชญาวิทยา**.กรุงเทพมหานคร.โรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช,2518.

อรวรรณ จันทร์ทอง .**ปัญหาความผิดเกี่ยวกับการค้าประเวณี : ศึกษาเฉพาะกรณีการค้า
ประเวณีในต่างประเทศ**.วิทยานิพนธ์ปริญญาามหาบัณฑิต ภาคศึกษานิติศาสตร์ บัณฑิต
วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย,2531.

อัณฑนพ ชูบำรุง.**ทฤษฎีทางอาชญาวิทยา**.กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์โอเดียนสโตร์,2527.

ภาษาอังกฤษ

Angelides, Steven. Feminism, Child Sexual Abuse, and the Erasure of Child Sexuality.
.GLQ: A Journal of Lesbian and Gay Studies - Volume 10, Number 2, 2004,
pp. 141-177

Bishop Ryan ,Ilion S. Robinson. **Night market : Sexual cultures and The Thai economic
Miracle** .New York and London,1998.

Davis, Paula Jean. On the Sexuality of "Town Women" in Kampala . **Africa Today** –
Volume 47, Number 3/4, Summer/Autumn 2000, pp. 29-60

- ECPAT. Children in Prostitution: Victims of Tourism in Asia. Report of the International Conference held at Sukhothai Thamathirat Open University, March 31-April 3, Bangkok. 1992.
- Hill ,Catherine. **Planning for prostitution : An analysis of Thailand ' s sex industry In women' s lives and public policy : The international experience.** westport,conn : Greenwood press,1993.
- Johnson, Kerry L. Translations of Gender, Pain and Space: Wilson Harris's The Carnival Trilogy. **MFS Modern Fiction Studies** - Volume 44, Number 1, Spring 1998, pp. 123-143
- Merton, Robert K.. **Social Theory and Social Structure.** New York : The Free Press. 1967.
- Milanich, Nara. The Casa de Huerfanos and Child Circulation in Late-Nineteenth-Century Chile. **Journal of Social History** - Volume 38, Number 2, Winter 2004, pp. 311-340
- Nowlin, Christopher J. (Christopher Jon) . The Protection of Morals Under the European Convention for the Protection of Human Rights and Fundamental Freedoms. **Human Rights Quarterly** - Volume 24, Number 1, February 2002, pp. 264-286
- Ohi, Kevin. Molestation 101: Child Abuse, Homophobia, and The Boys of St. Vincent . **GLQ: A Journal of Lesbian and Gay Studies** - Volume 6, Number 2, 2000, pp. 195-248
- Phongpaichit , pasuk.**From peasant Girls to Bangkok masseuses.**Geneva: International Labour Organization,1982.
- Phongpaichit,Pasuk and Chris Baker.**Thailand : Economy and Politics.** Kuala Lumpur :Oxford University Press,1995.
- Ritcher , Linda K. **The politics of Tourism in Asia.** Honolulu : University of Hawaii Press,1989.
- Roos, Bonnie. Re-Historicizing the Conflicted Figure of Woman in Ngugi's. **Petals of Blood Research in African Literatures** - Volume 33, Number 2, Summer 2002, pp. 154-170

Santisuda, Ekachai. *Behind the Smile :Voices of Thailand*. Bangkok : Thai Development Support Committee, 1990.

Vanlandingham , Mark , Chanpen Saengtienchai , John Knodel ,and Anthony Pramualratana. *Frinnds . Wives and Extramarital Sex in Thailand : A Qualiative Study of Peer and Spousal influence on Thai Maie Extramarital Sexual Behavior and Attitudes*. Institute of Population Studies. Chulalongkorn University, 1995

Wolff, Larry. "The Boys are Pickpockets, and the Girl is a Prostitute": *Gender and Juvenile Criminality in Early Victorian England from Oliver Twist to London Labour New Literary History* - Volume 27, Number 2, Spring 1996, pp. 227-249

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ก.
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย
เรื่อง
ปัจจัยที่ทำให้เด็กเป็นโศกณีนี

แบบสอบถามนี้เป็นส่วนหนึ่งของวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปัจจัยที่ทำให้เด็กเป็นโศกณีนี” ตามหลักสูตรปริญญาสังคมวิทยามหาบัณฑิต สาขาอาชญาวิทยาและงานยุติธรรม คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

คำชี้แจงในการตอบแบบสอบถาม

1. แบบสอบถามนี้แบ่งคำถามออกเป็น 5 ส่วน คือ

- ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปเกี่ยวกับภูมิหลังประชากร
- ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปและภาระหนี้สินของผู้ค้าประเวณี
- ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์กับครอบครัว
- ส่วนที่ 4 พฤติกรรมเพศสัมพันธ์
- ส่วนที่ 5 การยึดติดกับวัตถุนิยม
- ส่วนที่ 6 การคาดหวังจากรายได้จากการค้าประเวณี

2. แบบสอบถามชุดนี้ใช้สำหรับเป็นข้อมูลเพื่อการศึกษาเท่านั้น

3. แบบสอบถามชุดนี้มีทั้งหมด 5 หน้า

ผู้วิจัยขอขอบคุณในความกรุณาของท่านที่เสียสละเวลาในการตอบแบบสอบถามนี้ และขอรับรองว่า คำตอบของท่านในแบบสอบถามนี้จะเป็นความลับมากที่สุดและไม่มีการอ้างถึงตัวบุคคลไม่ว่าในกรณีใด ๆ ทั้งสิ้น

ผู้วิจัย

ส่วนที่ 1 ข้อมูลทั่วไป

1. อายุปัจจุบันปีเดือน
2. นับถือศาสนา.....
3. ภูมิลำเนา.....

ส่วนที่ 2 ข้อมูลทั่วไปและภาระหนี้สินของผู้ค้าประเวณี

1. ท่านมีอาชีพอื่นหรือไม่ นอกจากการเป็นผู้ค้าประเวณี หากมีขอทราบว่าเป็นอาชีพอะไร มีรายได้เท่าไร สามารถนำมาเลี้ยงชีพตนได้หรือไม่
2. ก่อนที่จะเป็นผู้ค้าประเวณีได้มีภาระหนี้สินหรือไม่ อย่างไร
3. หลังจากได้มีอาชีพผู้ค้าประเวณีแล้ว มีการชำระหนี้สินที่มีอยู่หรือไม่ ถ้ามีได้ใช้เงินที่ได้มาจากอาชีพดังกล่าวหรือไม่
4. ปัจจุบันท่านมีภาระหนี้สินอยู่อีกหรือไม่

ส่วนที่ 3 ความสัมพันธ์กับครอบครัว

1. ครอบครัวมีครอบครัวประกอบด้วย พ่อแม่ พี่น้อง หรือไม่ อย่างไร
2. สถานภาพสมรสของพ่อแม่
3. ระดับการศึกษาของพ่อแม่
4. ระดับการศึกษาของผู้ปกครอง
5. ความสัมพันธ์กับบิดามารดาเป็นอย่างไร
6. ความสัมพันธ์กับพี่น้องเป็นอย่างไร
7. ท่านรู้สึกอบอุ่นภายในครอบครัวหรือไม่ เพราะเหตุใด
8. คนในครอบครัวได้ไปยุ่งเกี่ยวกับการค้าประเวณีหรือไม่ อย่างไร

ส่วนที่ 4 พฤติกรรมเพศสัมพันธ์กับการขายบริการทางเพศ

1. ท่านคิดอย่างไรต่อผู้ที่มาซื้อบริการทางเพศ
2. ท่านคิดอย่างไรต่อการเป็นผู้ค้าประเวณี
3. ท่านคิดอย่างไรต่อการมีเพศสัมพันธ์

ส่วนที่ 5 การยึดติดค่านิยมกับการค้าประเวณี

1. ท่านเริ่มเข้ามาสู่กระบวนการค้าประเวณีอย่างไร
2. ขั้นตอนการติดต่อหาลูกค้าเป็นอย่างไร
3. ขั้นตอนการเจรจาต่อรอง กับลูกค้าเป็นอย่างไร ตลอดจนสถานที่ที่ได้มีการเจรจาต่อรองเป็นที่ใดบ้าง
4. ก่อนเป็นผู้ค้าประเวณี ท่านประกอบอาชีพใด มีรายได้จำนวนเท่าใด 6. ก่อนที่จะเป็นผู้ค้าประเวณี ท่านได้รู้จักกับผู้ที่เกี่ยวข้องกับการค้าประเวณีหรือไม่อย่างไร
5. ท่านใช้เครื่องแต่งกาย เครื่องประดับ ฯลฯ เพื่อความโก้เก๋ และท่านเป็นคนชอบของแบบที่แพง มียี่ห้อใช้หรือไม่

ส่วนที่ 6 การคาดหวังจากรายได้

1. ท่านมีระบบส่วนแบ่งรายได้ได้อย่างไร
2. ท่านคิดว่าผลประโยชน์ที่ได้รับจากธุรกิจนี้มีจำนวนสูงหรือไม่ หากได้รับผลประโยชน์ตอบแทนจำนวนน้อย จะประกอบอาชีพนี้หรือไม่ อย่างไร

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียนวิทยานิพนธ์

ร้อยตำรวจโท จักร จุลกะรัตน์ เข้าศึกษาต่อในระดับปริญญาโท สาขาสังคมวิทยา (อาญาวิทยา) ภาควิชาสังคมวิทยาและมานุษยวิทยา คณะรัฐศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เมื่อ พ.ศ. 2544 และได้สำเร็จการศึกษาในปี พ.ศ.2547 ขณะนั้นทำงานอยู่ที่กรมตำรวจแห่งชาติ

สถาบันวิทยบริการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย